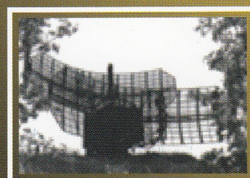
Col. (r.) CONSTANTIN CHIPER

MEMORIA PRAHOVEI

CRONICA MILITARĂ A JUDEȚULUI PRAHOVA

SCRISUL PRAHOVEAN

col. (r.) CONSTANTIN CHIPER

CRONICA MILITARĂ A JUDEŢULUI PRAHOVA

col. (r.) CONSTANTIN CHIPER

CRONICA MILITARĂ A JUDEŢULUI PRAHOVA

EDITURA SCRISUL PRAHOVEAN – CERAŞU
2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
CHIPER, CONSTANTIN
Cronica militară a Judeţului Prahova,
Constantin Chiper; pref.: Traian Tr. Cepoiu
Ceraşu, Scrisul Prahovean, 2012

ISBN: 978-973-8218-63-5

I. Cepoiu, Traian Tr. (pref.)
355(498-35 Prahova)

Editura Scrisul Prahovean – Ceraşu
107140 – Ceraşu, nr. 68, jud. Prahova
Tel/fax: +4 0244 297297; tel. 0762 976164
E-mail: traiancepoiu@gmail.com

IMPRIMAT ÎN ROMANIA 2012

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE

Lucrarea monografică pe care domnul colonel (rtr.) Constantin Chiper şi editura Scrisul Prahovean o prezintă cititorilor se adaugă în chip fericit preocupărilor statornice şi meritorii ale istoricilor prahoveni de a realiza lucrări de istorie, în cazul de faţă de istorie militară a judeţului nostru.

Salutăm apariţia „*Cronicii militare a judeţului Prahova*" atât ca o lucrare de specialitate riguros ştiinţific realizată, dar şi ca pe un eveniment cultural, cu certitudinea că ea va umple un gol resimţit de toţi iubitorii tradiţiilor militare milenare ale poporului nostru, a spaţiului prahovean în mod special, şi ne bucurăm că am putut să sprijinim tipărirea sa, în aceste vremuri de accentuată recesiune economică şi socială.

Lucrarea de faţă valorifică o vastă bibliografie, dar, totodată, meritul incontestabil al autorului este şi acela că a urmărit sistematic şi a redat cronologic evoluţia tuturor structurilor armatei române amplasate în teritoriul judeţului Prahova, precum şi participarea dar şi jertfa de sânge a ostaşilor români, pe fronturile celor două conflagraţii mondiale din secolul abia încheiat.

Foarte mulţi din cetăţenii de azi ai Prahovei, îşi vor regăsi în paginile acestei lucrări încărcate de informaţii şi căldură sufletească, de un profund patriotism, fie propriile fapte de arme, fie pe foştii comandanţi şi camarazi, la fel cum, cei mai tineri vor putea să afle din surse documentare certe, eforturile şi sacrificiile înaintaşilor.

Printr-o perseverenţă demnă de toată stima, autorul a reuşit să adune o bogată şi inedită iconografie, care sporeşte nu numai informaţia, dar şi fondul afectiv al lucrării, reuşind astfel să ne introducă în lumea acelor eroi anonimi care au vegheat şi veghează la apărarea atributelor fundamentale ale statului român – independenţa, suveranitatea, unitatea şi integritatea ţării.

Suntem siguri că această „*Cronică militară a judeţului Prahova*" se va bucura atât de aprecierile specialiştilor, dar şi a cititorilor, spre cinstea autorului, care în profesia de ofiţer, a contribuit la rândul său, la afirmarea unităţilor armatei române din judeţul nostru, dar, iată, şi ca istoric militar se dovedeşte un slujitor devotat al acestora.

Traian Tr. Cepoiu – editor

Ceraşu, 22 iulie 2012

CONTRIBUŢIA PRAHOVENILOR LA APĂRAREA FIINŢEI NAŢIONALE A POPORULUI ROMÂN

Aşezată într-o poziţie geografică de excepţie, punct nodal de legătură şi comunicaţii cu toate regiunile ţării, şi beneficiind de o distribuţie armonioasă a principalelor forme de relief – care au favorizat o puternică dezvoltare demografică şi o intensă viaţă economică şi socială – Prahova a constituit dintotdeauna o placă turnantă a istoriei naţionale, o motivaţie esenţială şi o scenă propice logisticii şi strategiilor militare încă din antichitate.

De aceea, o cronică militară a acestui judeţ, chiar dacă va trata îndeosebi organizarea modernă a forţelor armate desfăşurate în teritoriu, nu va putea să facă abstracţie de tradiţii, de cele mai îndepărtate izvoare ale acestora.

Teritoriul de astăzi al Prahovei *„se afla, odinioară, în însăşi inima statului dac centralizat şi independent, din timpul lui Burebista*" şi a cunoscut, ca de altfel întreaga arie geto-dacă, fapte de un pilduitor eroism, culminând cu gestul suprem al marelui rege Decebal, care a preferat moartea în demnitate în locul ruşinii de a fi purtat în cuşcă pe străzile Romei imperiale.

Faptul că meleagurile prahovene constituiau încă de pe atunci o puternică bază de apărare a statului dac este atestat de importante relicve arheologice: urmele unor dave fortificate (amplasate în poziţii strategice), celebrul coif de aur descoperit la Poiana Coţofeneşti, tezaurul de la Coada Malului (cu fibulele de argint aurit pe care se presupune că ar fi reprezentată figura lui Burebista), arme de bronz şi de fier şi, în mod surprinzător, chiar simbolul dacic al puterii statale şi militare, stindardul sub formă de balaur cu cap de lup şi coadă penată, desenat în pasta crudă a unui vas descoperit în iulie 1980 în complexul arheologic de la Budureasa (comuna Fântânele), vas datând din jurul anului 400 î.Ch.

La rândul lor, armatele romane staţionate la Târgşorul Vechi (Legiunea I-a Italica), Mălăieşti (Legiunea a V-a Macedonica) şi Drajna de Sus (Legiunea a XI–a Claudia Pia Fidelis) au lăsat numeroase urme, inclusiv denu-mirile lor oficiale, aplicate pe cărămizile din castrele respective.[1]

Castrele romane de la Târgşor, Mălăieşti şi Drajna de Sus au fost cercetate de Grigore Tocilescu, Gheorghe Ştefan, colonelul Constantin Zagoriţ, Gheor-ghe Florescu, Gheorghe Diaconu şi Nicolae I. Simache, care au arătat că după terminarea primului război daco-roman, din anii 101-102, trupele romane, comandate de Laberius Maximus, au staţionat în aceste locuri.

Referindu-se la oştirea lui Mircea cel Bătrân, marele istoric Nicolae Bălcescu arăta, în lucrarea *„Puterea armată şi arta militară la români*", că domnitorul a înfiinţat căpitănii în mai multe locuri din ţară, printre acestea nominalizând şi Prahova.[2] În anul 1456, Vlad Ţepeş, având şi sprijinul populaţiei de pe aceste meleaguri, l-a înfrânt pe Vladislav al II-lea la Târgşor, dobândind astfel tronul Ţării Româneşti.

Bătălia de la Cursul Apei (lângă Gherghiţa), între Ştefan cel Mare şi Radu cel Frumos, din anul 1473, atestă faptul că o parte dintre locuitorii de pe aceste meleaguri au făcut parte din oştirea domnitorului muntean.

Localitatea Târgşor a fost reşedinţă de scaun domnesc, în anul 1517, pentru eruditul domnitor Neagoe Basarab.

La Ploieşti a fost totdeauna un cuib de ostaşi şi de slujitori domneşti, aşezarea fiind aleasă de Mihai Viteazul ca loc strategic, atât pentru lupte, cât şi ca centru de concentrare a trupelor.

Personalitate remarcabilă a epocii sale, Mihai Viteazul a înţeles de la început, ca un imperativ al vremii, că unirea celor trei ţări române într-un singur stat constituie o soluţie atât pentru stăvilirea expansiunii otomane în această zonă, cât şi pentru realizarea unei puternice formaţiuni statale. Marele voievod român şi-a închinat acestui deziderat întreaga sa activitate politică, diplomatică şi militară, şi-n cele din urmă şi viaţa.[3]

După lupta de la Călugăreni (13 august 1595) şi eliberarea cetăţii Giurgiu de sub stăpânirea turcilor (20 octombrie 1595), Mihai Viteazul şi-a stabilit curtea la Gherghiţa, la confluenţa râurilor Teleajen şi Prahova. Aici a luat măsuri de întărire a apărării, realizând fortificaţii din lemn şi pământ.

În toamna anului 1596 Ţara Românească a fost invadată de o hoardă de tătari, zona Prahova fiind cea mai afectată. În această situaţie Mihai Viteazul s-a îndreptat spre Gherghiţa, unde hanul Ghirai pătrunsese cu grosul oştirii sale. Oastea voievodului, sprijinită de ostaşii roşii din Gherghiţa, l-a alungat pe duşman din cetatea de scaun, pricinuindu-i mari pierderi.

Totuşi, aflându-se departe de munţi, Mihai Viteazul a ales ca punct strategic pentru viitoarele acţiuni militare oraşul Ploieşti, aşezare situată la circa 30 de km nord-vest de Gherghiţa. De aici, din locul în care şi-a stabilit curtea, marele voievod avea mult mai multe posibilităţi de acţiune spre Transilvania şi Moldova, deoarece puteau fi controlate mai uşor drumurile comerciale de pe Valea Prahovei şi Valea Teleajenului.

Aflată în apropiera târgurilor Gherghiţa şi Târgşor, vatra oraşului Ploieşti a cunoscut în acel timp o puternică dezvoltare economică şi o extindere considerabilă. După cum menţionau documentele vremii, Ploieştiul era *„de trei ori mai mare decât Băicoiul*”. În această perioadă domnitorul a înfiinţat garnizoane militare la Gherghiţa, Ploieşti, Târgşor şi Măneşti şi a creat un adevărat serviciu de recrutare a oştenilor (cunoscut sub numele de *„trăgători la oaste*”).

La sfârşitul lunii septembrie 1599, Mihai Viteazul, apreciind că situaţia politico-militară este favorabilă declanşării campaniei militare în Transilvania, a hotărât să-l izgonească pe Andrei Bathory şi să unească Ţara Românească, Transilvania şi Moldova, făcând primul pas pe calea realizării idealului dintodeauna al poporului român, unitatea politică.

Prevăzător şi iscusit strateg, Mihai îşi avea forţele militare dislocate, încă din cursul verii, în mai multe grupări, astfel încât să poată face faţă, concomitent, unor acţiuni agresive: un atac otoman, o expediţie a lui Bathory sau o agresiune din partea lui Ieremia Movilă. Această dislocare a trupelor permitea concentrarea lor rapidă în vederea unei campanii în Transilvania. În primele zile ale lunii octombrie 1599, Mihai Viteazul şi-a concentrat grosul oştirii, circa

12.000 de oşteni, la Târgşor.[4] După adunarea oştirii, voievodul a trimis câteva detaşamente înaintate, uşor înarmate, în munţi şi pe văile Buzăului şi Teleajenului. Aceste formaţiuni militare aveau misiuni de cercetare şi asigurare a frontierelor.

În fruntea grupării principale a oştirii sale, Mihai a pornit din Ploieşti şi, la 15 octombrie, a trecut munţii prin pasul Tabla Buţii, *„cu o iuţeală uimitoare”*, potrivit martorului ocular Ioan Darahi. În Valea Buzăului i s-au alăturat şi secuii, care erau nemulţumiţi de politica dusă de Andrei Bathory. La data de 17 octombrie oastea a intrat în Prejmer.

La data de 26 octombrie forţele comandate de Mihai au ajuns în localitatea Veştem, unde au făcut joncţiunea cu oştile comandate de fraţii Buzeşti şi Baba Novac, care sosiseră din Oltenia, pe Valea Oltului.[5]

În ziua de 27 octombrie adversarii erau faţă în faţă, gata de confruntare. La cererea lui Andrei Bathory de a renunţa la luptă, Mihai Viteazul a răspuns că se afla acolo pentru salvarea Transilvaniei, intrată în sfera de influenţă a Imperiului Otoman, *„deoarece ţara lui şi această ţară sunt atât de împreunate şi legate una de alta, încât căzând una cade şi cealaltă şi păstrându-se una se păstrează şi cealaltă”*.[6]

Bătălia desfăşurată la Şelimbăr, în ziua de 28 octombrie, între orele 9,00 -13,00, a consfinţit victoria oştirii lui Mihai Viteazul, oştire din care au făcut parte şi prahoveni.

După efectuarea unui marş triumfal, Mihai Viteazul intra victorios în Alba Iulia (vechiul Apulum), la data de 1 noiembrie 1599.

Desfăşurând o intensă activitate politică, diplomatică şi militară, Mihai Viteazul va unifica şi Moldova cu cele două ţări surori. Oastea a început înaintarea, în ziua de 5 mai 1600, pe trei direcţii: gruparea principală, pe care a comandat-o personal, a pătruns prin pasul Oituz; a doua grupare, comandată de fiul său, Nicolae Pătraşcu, a intrat în Moldova pe la Focşani; a treia grupare, comandată de Baba Novac, a coborât munţii dinspre Bistriţa-Năsăud, ajungând în timp scurt la Suceava. La 20 mai 1600, Mihai a înfrânt rezistenţa lui Ieremia Movilă, scriind bistriţenilor: *„Moldova ... am luat-o, astăzi e sub stăpânirea noastră”*,[7] iar comisarilor imperiali le relata că: *„Ieremia însuşi şi-a căutat scăparea în fugă, împreună cu Sigismund Bathory”*.[8]

În aclamaţiile populaţiei Iaşului, Mihai Viteazul îşi împlinise programul său politic, intitulându-se *„domn al Ţării Româneşti şi al Transilvaniei şi a toată Ţara Moldovei”*.[9] După măreaţa realizare a lui Mihai, nici un conducător politic român, identificat cu interesele poporului său, nu s-a putut sustrage moştenirii unificatorului, unirea fiind cheia de boltă a existenţei istorice româneşti. Ploieştenii, participanţi activi la prima unire a principatelor române, au fost prezenţi la toate acţiunile de luptă desfăşurate de conducătorii politici şi militari împotriva invadatorilor străini.

La scurtă vreme după asasinarea mişelească a lui Mihai Viteazul, la Câmpia Turzii (19 august 1601), prahovenii au sărit în ajutorul lui Radu Şerban, care a fost nevoit să se confrunte cu o grupare tătară de 20.000 de oameni, sprijinită de domnitorul Moldovei, Simion Movilă. Confruntarea a avut loc la Ogretin, în zilele de 23-24 septembrie 1602, soldându-se cu victoria trupelor comandate de Radu Şerban. Acestea, deşi inferioare din punct de

vedere numeric, şi-au apărat cu dârzenie pământurile strămoşeşti. Tătarii, care au pier-dut 5.000 de oameni, au fost alungaţi peste graniţă, fiind urmăriţi până la Dunăre. În timpul acestei bătălii, succesorul desemnat al hanului tătar a fost ucis de către boierul Stroe Buzescu.[10]

Oştenii prahoveni au fost prezenţi în oastea lui Radu Şerban şi în bătălia purtată la Braşov, în data de 12 iulie 1603, pentru pedepsirea transilvăneanului Moise Szekely, care se vânduse turcilor şi tătarilor. Prin victoria repurtată de Radu Şerban a fost restabilit frontul antiotoman. În perioada anilor 1604-1606, domnitorul a dus lupte grele împotriva turcilor şi tătarilor, asigurând neatârnarea Ţării Româneşti. În anii 1607, 1608 şi 1611, Radu Şerban a încheiat tratate antiotomane cu moldovenii şi transilvănenii.[11]

Pedestraşii munteni, din rândurile cărora făceau parte şi mulţi prahoveni, l-au ajutat pe domn şi în cea de-a doua bătălie de la Braşov (10 iulie 1611), împotriva lui Gabriel Bathory, care era animat de ambiţia de a domina ţările române. Contribuţia prahovenilor s-a materializat, de asemenea, prin ajutorul acordat lui Matei Basarab în luptele de la Buzău, din anul 1637, ca şi în aceea de la Finta, în anul 1653, împotriva lui Vasile Lupu. Tot de meleagurile prahovene este legată şi răscoala seimenilor, dorobanţilor şi călăraşilor (din timpul domniei lui Matei Basarab), soldată cu înfrângerea răsculaţilor, în luna iunie 1655, în bătălia de la Şoplea, de pe râul Teleajen.

În anul 1711, domnitorul Constantin Brâncoveanu şi-a concentrat oastea la Albeşti Prahova, în vederea sprijinirii oştirilor ruse şi moldovene în confruntarea cu turcii. Tot atunci, spătarul Toma Cantacuzino, originar din Prahova, a trecut de partea moldovenilor cu un grup de oşteni prahoveni. Intervenţia lor a facilitat eforturile pentru eliberarea Brăilei de sub ocupaţia otomană.

Gravitatea primejdiei externe şi amintirea vie a unirii înfăptuite de către Mihai Viteazul au guvernat întreaga evoluţie politico-militară a statelor româneşti în secolul al XVII-lea. Reconstituirea unităţii de luptă a ţărilor române – prin dejucarea planurilor puterilor străine de intervenţie în treburile interne şi, în cazuri limită, prin riposte militare – avea să reprezinte, în continuare, coordonata fundamentală a acestei perioade din istoria românilor.[12]

PRAHOVENII ÎN SECOLUL REVOLUŢIILOR

Conţinutul principal al acestui interval istoric a fost realizarea, etapă cu etapă, a programului luptei de eliberare socială şi naţională, elaborat şi definitivat, în liniile lui principale, în perioada anterioară, în secolul reformelor din istoria naţională.

Contribuţia locuitorilor de pe meleagurile prahovene la făurirea istoriei moderne a continuat în secolul revoluţiilor – început cu răscoala din 1784, condusă de Horia, Cloşca şi Crişan, continuat cu revoluţia de la 1821, cu revoluţia din anii 1848-1849, cu unirea principatelor române Moldova şi Ţara Românească şi cu războiul de independenţă (1877-1878) – prin punerea bazelor sistemului militar, sistem care avea să fie o componentă esenţială a

structurilor României moderne. În timpul desfăşurării revoluţiei burghezo-democratice de la 1848, Regimentul 2 Infanterie a fost dislocat de la Bucureşti la Ploieşti, fiind atras de partea revoluţionarilor. În aceste condiţii trupele regimentului nu au intervenit împotriva maselor populare care s-au ridicat la luptă, în Telega, con-tra nedreptăţiilor sociale.[13]

Evenimentele marcante ale anului 1859 au avut la bază convingerea forţelor unioniste că *„o naţiune spre a fi curat independentă în exerciţiul drepturilor sale are trebuinţă de o putere publică capabilă de a-i face să i se respecte naţionalitatea în afară”*.[14] În acest sens, încă de la începutul anului 1859 s-a acordat o atenţie deosebită dezvoltării organismului militar românesc, capabil să apere fruntariile ţării.

Procesul reorganizării şi întăririi noii oştiri naţionale a impus, într-o primă fază, unificarea organizatorică a armatelor celor două principate române, contopirea lor marcând, de fapt, *„întâiul pas către unirea definitivă a ţărilor surori”*.[15]

Oştenii prahoveni au participat la realizarea taberei militare de la Floreşti Prahova, în baza Înaltului Ordin nr. 27, din 14 aprilie 1859. În tabără au fost concentraţi 12.000 de ostaşi moldoveni şi munteni, reuşindu-se să se obţină *„înfrăţirea între deosebitele trupe, care nu s-ar fi putut dobândi altfel în zeci de ani”* şi, mai mult, accelerându-se operaţia de omogenizare a celor două armate.[16]

Tabăra a fost pusă sub comanda generalului Constantin Milicescu, fiind preluată apoi de către domnitorul Alexandru Ioan Cuza, la 13 iulie 1859.

Prin mobilizarea acestor importante efective militare în zona subcarpatică a ţării, România îşi făcea cunoscută dorinţa fermă de a se apăra împotriva unei eventuale agresiuni, posibilă datorită concentrării de trupe turceşti în tabăra de la Şumla şi de trupe austriece în Transilvania.

Totodată, reuniunea trupelor române în tabăra de la Floreşti – în timpul conflictului franco-sardo-austriac, desfăşurat în perioada aprilie-august 1859 – a reprezentat o acţiune prin care se exercitau presiuni asupra Austriei în vederea recunoaşterii dublei alegeri a lui Cuza. În acelaşi timp, Austria era obligată să menţină concentrate efective militare în Transilvania, uşurând astfel eforturile armatelor din Franţa şi Sardinia şi ajutând, indirect, la făurirea statului italian.

Unităţile concentrate la Floreşti au executat marşuri, şedinţe de instrucţie individuală, antrenamente la instrucţia focului, exerciţii tactice pentru unificarea comenzilor şi organizarea identică a diferitelor dispozitive de luptă, precum şi aplicaţii militare.

Tabăra de la Floreşti s-a încheiat cu o mare manevră militară, desfăşurată în ziua de 23 august 1859, şi cu trecerea în revistă a unităţilor participante de către domnitorul Alexandru Ioan Cuza şi alte înalte oficialităţi politice şi militare.

Principalele obiective fiind atinse, tabăra şi-a încheiat activitatea la data de 1 septembrie 1859.

Referindu-se la importanţa şi semnificaţia ei, domnitorul declara, la 11 octombrie 1859:

„Ostaşi români,

Cât am stat între voi în tabăra de la Floreşti, ne-am încredinţat de spiritul de disciplină şi de simţirea onorului militar ce vă insuflă. Prin asemine virtuţi o armie se face tare, respectată şi folositoare ţării.

Ostaşul bun este acela care ştie a-şi îndeplini îndatoririle cu hotărâre nestrămutată, acela care susţine cu tărie onorul steagului său, acela care, credincios giurământului său către guvern, îşi dă viaţa cu mulţămire ordinului legal şi apărării patriei sale.

Aceste nobile virtuţi le-am găsit în voi, ostaşi români din îmbele Principate şi pentru ca să vă dau o însemnătoare dovadă de stimă, am hotărât a vă apropia încă mai mult de persoana noastră, luând asupră-ne comanda superioară a întregii oştiri române.

De astăzi înainte, voi îţi privi în persoana noastră nu numai pe vechiul vostru tovarăş de arme, nu numai pe Domnitorul Ţării, ci chiar pe şeful vostru militar. Ear din parte-ne găsim de mulţămire a vă declara deplina încredere ce avem că în orice întâmplare veţi fi vrednici de stima noastră, vrednici de recunoştinţa Ţării, vrednici de deviza armiei române: Onor şi Patrie".[17]

Ca un corolar al acţiunilor de unificare, la data de 1 septembrie 1862, pe câmpul de instrucţie de la Cotroceni, unităţilor armatei române li s-au distribuit noi drapele de luptă, cu inscripţia HONOR ET PATRIA, în culorile roşu, galben şi albastru.

Cu acest prilej, domnitorul Alexandru Ioan Cuza s-a adresat participanţilor:

„Ofiţeri, subofiţeri, caporali şi soldaţi,

Astăzi va fi una din cele mai însemnate în datinile noastre.

Steagurile cele vechi aduceau aminte suvenire triste, de vreme ce ele înfăţişau ţările despărţite. Astăzi voi primiţi din mânile noastre steagul ce întruneşte coloarele ţărilor surori, aşa precum voinţa unanimă a românilor a unit pe capul Nostru coroanele ambelor ţări.

Steagurile noastre totuşi au fost marture la întâmplări care doresc a fi păstrate; ele vor împodobi arsenalul român.

Primind steagurile cele noi, aduceţi-vă aminte pururea că vă încredinţez onoarea ţării.

Steagul e România! Acest pământ binecuvântat al patriei, stropit cu sângele străbunilor noştri şi îmbelşugat cu sudoarea muncitorului. El este familia, ogorul fiecăruia, casa în care s-au născut părinţii şi copiii voştri.

Steagul este simbolul devotamentului, credinţii, ordinii şi a disciplinei ce reprezintă oastea.

Steagul este tot odată trecutul, prezentul şi viitorul ţării, întreaga istorie a României.

Într-un cuvânt, steagul reprezintă toate victoriile şi toate virtuţile militare care se cuprind în acele două cuvinte săpate pe vulturii români: Onoare şi Patrie!

Ofiţeri, subofiţeri, caporali şi sodaţi,

Juraţi să păstraţi cu onoare şi fără pată steagurile voastre şi astfel veţi corespunde încrederii şi aşteptării ce am pus, cu ţara întreagă în voi.

Juraţi a le apăra în orice întâmplare ca un sfânt deposit ce încredinţez bravurei şi patriotismului vostru”.[18]

Preocupându-se de înzestrarea armatei, domnitorul a creat Arsenalul de Construcţii şi Pirotehnia din Bucureşti, precum şi Fabrica de Pulbere de la Târgşor Prahova.[19] Pentru îmbunătăţirea condiţiilor de cazare şi instrucţie s-au construit cazărmi noi în garnizoanele Bucureşti şi Iaşi, alături de care se înscrie şi cazarma din Ploieşti, construită în 1863, care adăpostea un escadron de cavalerie. Din efectivele acestuia a luat fiinţă, în anul 1876, Regimentul 4 Călăraşi Ploieşti. În această perioadă s-au dat în folosinţă noi poligoane de instrucţie, între care şi cel de la Floreşti Prahova.

Până la începutul anului 1877 în Ploieşti s-a mai construit o cazarmă nouă, în care a fost cartiruit Regimentul 7 Dorobanţi Prahova-Dâmboviţa.

Prin Ordinul Domnesc, nr. 63, din 1860, regimentele de infanterie au luat denumirea de regimente de linie. La Ploieşti a fost înfiinţat Regimentul 7 Linie, în baza Jurnalului Consiliului de Miniştri din 26 octombrie 1860. La sfârşitul anului 1864, Regimentul 7 Infanterie Linie era dispus în Ploieşti şi Bucureşti, şi era comandat de colonelul Dimitrie Creţulescu. [20]

În anii 1875-1876, atenţia factorilor de conducere din România s-a concentrat în direcţia pregătirii politice, diplomatice şi militare a actului proclamării independenţei de stat.

Perspectiva izbucnirii războiului ruso-otoman, necesitatea apărării ţării contra agresiunilor otomane repetate în lungul Dunării, ca şi iminenţa pătrunderii trupelor ţariste pe teritoriul statului român, pentru a se îndrepta spre Balcani, au determinat guvernul român să decreteze mobilizarea generală a armatei, la 6 aprilie 1877. Mobilizarea s-a încheiat la 25 aprilie, ea fiind minuţios pregătită, încă din anii 1875-1876, de către Ministerul de Război şi Ministerul Afacerilor Interne şi executată cu concursul comandamentelor diviziilor teritoriale şi ale organelor administraţiilor judeţene şi locale. [21]

Conform prevederilor Ordinului Domnesc, au fost mobilizate, cu excepţia gloatelor, toate structurile sistemului militar de apărare: trupele permanente şi cele teritoriale (inclusiv rezervele lor), miliţiile (care urmau să se organizeze în corpuri active) şi gărzile orăşeneşti (constituite pentru paza localităţilor urbane).

La 29 aprilie 1877 a fost reactivată şi garda orăşenească. Tot prin decret domnesc se stabilea obligativitatea tuturor locuitorilor oraşelor ţării, cu vârste cuprinse între 21 şi 46 ani, care nu intrau în componenţa trupelor permanente, teritoriale sau miliţii, să poarte arme şi să se constitue în formaţii de apărare.

În total, efectivul armatei române mobilizate în primăvara anului 1877 s-a ridicat la aproximativ 125.000 de oameni. Dintre aceştia, armata de campanie număra 58.700 de militari. La aceste efective se adăugau cele ale batalioanelor de miliţii, care numărau 31.000 de oameni, contingentul anului 1877, de aproximativ 14.000 de combatanţi (în curs de pregătire, care urmau a completa efectivele unităţilor de linie) şi efectivele gărzilor orăşeneşti şi ale depozitelor trupelor permanente.[22] În paralel cu măsurile luate pentru mobilizarea armatei, în scopul participării la războiul de independenţă din 1877-1878,

Guvernul României a pregătit măsurile pentru ratificarea de către Parlamentul ţării a Convenţiei româno-ruse, încheiată la 4 aprilie 1877 la Bucureşti. Convenţia româno-rusă a fost ratificată de Adunarea Deputaţilor la 16 aprilie şi de Senat la 17 aprilie 1877, cu majoritate de voturi.

De reţinut că prin Ploieşti au trecut două mari coloane de trupe ruseşti, în deplasarea lor spre zonele de concentrare: Bucureşti, Alexandria şi Giurgiu. Din mai şi până în iulie 1877, oraşul Ploieşti a avut *„o importanţă mondială”*, după cum spunea marele savant Nicolae Iorga. Aici a fost instalat Marele Cartier al Armatei ruseşti şi tot aici au locuit ţarul Alexandru al II-lea şi Marele Duce Nicolae.[23]

Ţarul Alexandru al II-lea împreună cu suita sa au sosit la Ploieşti în ziua de 25 mai 1877. Despre acest moment marcant pentru marea urbe prahoveană, istoricul Nicolae Iorga povesteşte: *„Gara e împodobită cu suliţe lungi în colori ruseşti şi româneşti şi cu trofee purtând cifra împărătescului oaspe: A şi A II. Aşteaptă oficialitatea militară rusească, în mijlocul căreia* (este, n.a.) *fostul ambasador la Constantinopol, autorul războiului, generalul Ignatiev, gros, mustăcios, zâmbitor, cu aerul fin şi mustăţile dârze, bătând în roşu”*.[24]

Împreună cu ţarul au sosit marii duci: cancelarul Gorceacov, prinţul Dolgoruchi, ministrul de război Miliutin, guvernatorul Basarabiei Şebeco.

Pe peron erau delegaţi ai bulgarilor din Ploieşti, Bucureşti şi Galaţi şi reprezentanţi ai administraţiei locale, în frunte cu primarul Istrate Negulescu.

Generoşi, ploieştenii au găzduit, din aprilie până în iulie 1877, şi cele trei detaşamente de voluntari bulgari, constituite în aprilie 1877 la Chişinău. Acestea însumau aproximativ 1.000 de luptători şi erau comandate de generalul N. G. Stoletov.[25]

Marele om politic Mihail Kogălniceanu a declarat în Parlamentul României, la 9 mai 1877: *„Suntem independenţi; suntem naţiune de sine stătătoare (...); nu am nici cea mai mică îndoială şi frică de a declara în faţa reprezentaţiunei naţionale că noi suntem o naţiune liberă şi independentă”*.[25] Declaraţia a însufleţit poporul român, pe ostaşii săi, de la soldat la general. Aceştia s-au acoperit de glorie la Plevna, redutele Griviţa 1 şi 2, Rahova, Smârdan şi Vidin.

După efectuarea tuturor pregătirilor militare, ca urmare a atacurilor repetate asupra malului românesc al Dunării de către armata turcă, precum şi a eşecurilor trupelor ruseşti în prima şi a doua bătălie de la Plevna, din 8 şi, respectiv, 18 iulie 1877, care l-au determinat pe marele duce Nicolae, comandantul suprem al oştirii ruse, să solicite ajutorul domnitorului Carol I, armata română a colaborat cu armata rusă la acţiunile militare desfăşurate pe teritoriul Bulgariei. Prahovenii au participat la război cu trei unităţi militare: Batalionul 2 Vânători (creat în anul 1866, comandat de maiorul Alexandru Candiano-Popescu), Regimentul 4 Călăraşi şi Regimentul 7 Dorobanţi. O parte dintre prahoveni au fost încorporaţi şi în Regimentele 1 şi 6 Linie (Infanterie) Bucureşti. Batalionul 2 Vânători din Prahova a primit botezul focului în zilele de 27-29 august, când s-au pregătit condiţiile pentru începerea celei de-a treia bătălii de la Plevna. Luptând împreună cu Regimentul 13 Dorobanţi Vaslui-Iaşi şi Regimentul 5 Linie (Infanterie) Galaţi, batalionul a dezvoltat atacurile celor şa-

se baterii de artilerie din Divizia a 4-a română asupra redutelor Griviţa 1 şi Griviţa 2.

În ziua de 30 august, la ora 13,15, după ce a încetat ultimul bombardament al artileriei asupra fortificaţiilor otomane, pe cei 60 de km ai „potcoavei" frontului, unităţile române şi ruse au pornit la atac, fiecare în sectorul său de acţiune. Până seara au avut loc patru asalturi asupra redutelor Griviţa 1 şi 2, aceasta din urmă fiind descoperită abia în timpul luptelor.

Prahovenii – împreună cu vrâncenii, băcăoanii, brăilenii, gălăţenii, vasluienii, muscelenii, ieşenii, romaşcanii, sucevenii, ilfovenii, teleormănenii şi dâmboviţenii – au luptat cu mare eroism şi dârzenie la asediul Plevnei, în perioada 1 septembrie-28 noiembrie 1877.

După victoria armatei române la Rahova, la 8 noiembrie 1877, locuitorii oraşului Ploieşti îşi arătau entuziasmul prin telegrama trimisă la Marele Cartier General al armatei române: *„Armatele noastre, intrând cu triumf pentru a doua oară în Rahova* (prima oară în 1595, sub Mihai Vitezul, n.a.) *au dovedit şi de astă dată că în vinele fiilor patriei curge sângele acelor viteji care s-au combătut odinioară în contra Semilunei*".[26]

Prin căderea Rahovei s-a accentuat izolarea grupării otomane încercuite la Plevna. În dimineaţa zilei de 28 noiembrie s-a declanşat una dintre cele mai înverşunate şi sângeroase bătălii. După lupte crâncene, la care au participat şi ostaşii ploieşteni din Regimentul 7 Dorobanţi şi Batalionul 2 Vânători, la ora 12,30 s-a reuşit cucerirea Opanezului, blocând calea de înapoiere în Plevna a detaşamentului turcesc, care intenţiona să se îndrepte spre Sofia. Această victorie l-a obligat pe Osman Paşa să capituleze, împreună cu cei 45.000 de ostaşi pe care i-a comandat. Cu prilejul predării, Osman Paşa şi-a întins sabia colonelului român Mihail Cristodulo-Cerchez (originar din Bârlad) şi i-a spus: „*Capitulez cu armata mea, predându-mă în mâinile junei şi bravei armate române*". Colonelul Cerchez a refuzat preluarea sabiei, explicându-i, în limba fraceză, că numai domnitorul României şi marele duce Nicolae pot decide în privinţa soartei forţelor otomane prizoniere.[27]

Imediat după capitularea grupării otomane comandate de Osman Paşa, armata română s-a îndreptat spre Belogradcik şi Vidin, cu misiunea de a înfrânge forţele otomane din lungul Dunării, de la Rahova până la Vidin.

La data de 11 februarie 1878, gruparea turcească din fortăreaţa Vidin s-a predat, fiind urmată, la 13 februarie, de capitularea fortăreţei Belogradcik.

Dorobanţii din Regimentul 7 Dorobanţi Prahova şi călăraşii din Regimentul 4 Călăraşi Prahova s-au remarcat şi în luptele de la Smârdan, Tatargic şi Vidin.

În mod similar locuitorilor celorlaltor judeţe din ţară, populaţia prahoveană a susţinut rechiziţiile, a trimis la oaste bărbaţii apţi de luptă, a cartiruit un mare număr de ostaşi ruşi şi bulgari şi a participat cu donaţii în bani, alimente, furaje, îmbrăcăminte şi material sanitar pentru nevoile armatei. Muncitorii de la puţurile de petrol şi din rafinăriile de pe Valea Prahovei au furnizat păcură şi petrol necesare frontului, în timp ce lucrătorii de la căile ferate şi din sate au asigurat transportul trupelor şi materialelor necesare ducerii războiului.

Războiul neatârnării României a confirmat faptul că poporul român a dorit enorm să-şi câştige libertatea şi demnitatea, contribuind la afirmarea deplină a potenţelor materiale şi umane.

PARTICIPAREA PRAHOVENILOR LA AL DOILEA RĂZBOI BALCANIC

În anii 1912-1913, România a fost confruntată cu o situaţie externă complexă, agravată de războaiele desfăşurate la sud de Dunăre şi de repercursiunile lor în plan continental.

Primul război balcanic a fost generat de luptele de eliberare ale popoarelor bulgar, grec, sârb, macedonean şi sloven, acestea având încă mari teritorii şi un însemnat număr de conaţionali sub stăpânire otomană.

Cel de-al doilea război balcanic – desfăşurat pe fundalul adâncirii contradicţiilor între marile puteri, îndeosebi între Rusia şi Austro-Ungaria – a fost provocat de tentativa Bulgariei de a destabiliza echilibrele politic şi teritorial existente în Europa de sud-est.

Încă de la sfârşitul anului 1912 şi îndeosebi din primăvara anului 1913, între Bulgaria, pe de o parte, şi Serbia şi Grecia pe de altă parte, se iviseră serioase contradicţii şi dispute, în special în legătură cu stabilirea noilor frontiere.

Al doilea război balcanic a început în noaptea de 16/17 iunie, prin agresiunea forţelor armate ale Bulgariei împotriva Serbiei şi Greciei. În situaţia în care Bulgaria, condusă de ţarul Ferdinard – care spera să refacă, cu sprijinul Austro-Ungariei, imperiul multietnic al ţarului Simeon cel Mare – urmărea să-şi instituie hegemonia în Balcani, guvernul român, considerându-se direct ameninţat, a dispus mobilizarea generală a forţelor armate la data de 20 iunie. Mobilizarea s-a executat rapid, începând din noaptea de 22 iunie. În seara zilei de 1 iulie, armata principală de operaţii, aflată la nord de Dunăre, avea mobilizaţi 509.820 de oameni. În primele zile ale lunii iulie, armata română a intrat în Bulgaria, cu gruparea principală (care a traversat Dunărea înaintând spre Sofia) şi gruparea secundară (din Dobrogea, care a înaintat prin marş forţat în Cadrilater).

În ziua de 11 iulie 1913, Comandamentul Suprem Român – dorind să contribuie la rapida restaurare a păcii în Balcani – a ordonat din proprie iniţiativă oprirea înaintării armatei române. Gruparea principală s-a oprit la nord de Sofia, pe aliniamentul Ferdinand-Zlatiţa-Sofia, iar gruparea din Dobrogea a atins un aliniament situat la 10-15 km sud de localităţile Turtucaia, Bazargic şi Balcic.

Guvernul român a determinat guvernul Bulgariei să înceapă negocieri de pace cu Grecia, Serbia şi Muntenegru. În dimineaţa zilei de 17 iulie au fost deschise lucrările Conferinţei de Pace de la Bucureşti, reuşindu-se să se încheie Tratatul de Pace, la 28 iulie 1913, între România, Serbia, Grecia şi Muntenegru, pe de o parte, şi Bulgaria, pe de altă parte. Prin articolul 2 al tratatului s-a recunoscut noua frontieră româno-bulgară, care începea de la Dunăre, lângă satul

Turksmil (la 10 km în amonte de Turtucaia), tăia platoul Killi-Radi şi se termina la Marea Neagră, la sud de satul Ekrene.

După încheierea păcii, Comandamentul armatei române a ordonat trupelor să evacueze teritoriul Bulgariei, operaţiune care s-a efectuat în două săptămâni. Acţiunea a început la 4 august şi s-a încheiat la 15 august, iar la 31 august 1913 armata a fost „desconcentrată”.

Unităţile militare din Prahova au participat la campania din Bulgaria de la începerea şi până la încheierea ei, aşa cum se va arăta în istoricul fiecăreia dintre ele. Acţiunea politico-militară a României în timpul evenimentelor din Balcani din 1912-1913 a relevat pregnant voinţa de promovare a intereselor naţionale, de îndepărtare de politica Austro-Ungariei, în scopul realizării întregirii naţionale.

PRAHOVENII ÎN RĂZBOIUL DE ÎNTREGIRE NAŢIONALĂ ŞI STATALĂ

În anul 1916, pregătirile politico-diplomatice şi militare în vederea declanşării războiului de eliberare naţională şi întregire statală erau finalizate.

Oştirea, unanimitatea poporului, priveau cu încredere viitorul, fiind gata să răspundă ordinului de ridicare la arme pentru înlăturarea nedreptei frontiere în spatele căreia milioane de români sufereau privaţiunile şi represiunile impuse de samavolnica stăpânire austro-ungară.

În cadrul marilor operaţii militare desfăşurate în vara şi toamna anului 1916, Brigada a 9-a Infanterie, Regimentele 7 Infanterie Prahova, 32 Infanterie „Mircea”, 3 Vânători, 6 Călăraşi şi 19 Artilerie din Ploieşti au fost concentrate la curbura Carpaţilor Meridionali, în subordinea Diviziei a 5-a Infanterie Buzău (comandată de generalul Aristide Razu). Împreună cu Regimentele 8 Infanterie Buzău şi 9 Infanterie Râmnicu Sărat au constituit gruparea „Bratocea”, care făcea parte din Armata a 2-a română.

Divizia a 13-a Infanterie din Ploieşti – comandată de generalul Gheorghe Sănătescu – având în subordine Brigăzile nr. 25 Infanterie Ploieşti şi nr. 26 Infanterie Buzău, Regimentele 47 Infanterie Ploieşti, 72 Infanterie Mizil, 48 Infanterie Buzău, 49 Infanterie Râmnicu Sărat şi 23 Artilerie Buzău, a făcut parte, la începutul campaniei din Transilvania, din Detaşamentul „Olt”, Corpul 3 Armată al Armatei 1-a Române.

Ceasul eliberării mult aşteptate a fost salutat cu entuziasm şi de ostaşii prahoveni, la fel ca şi în celelalte zone ale ţării, aşa cum consemna în jurnalul personal mama unuia dintre recruţii prahoveni: „*... oamenii vin valuri, valuri, spărgând văzduhul cu urale şi cântece. Şi pleacă la hora morţii doinind gătiţi cu flori, ca la nuntă, fericiţi fiecare că-şi pot jertfi viaţa pentru mărirea patriei*”.[28]

Conform Directivei Operative nr. 1 şi a ordinelor Marelui Stat Major, unităţile şi marile unităţi de la curbura Carpaţilor au trecut la ofensivă, concomitent cu Armata de Nord, acţionând în trei etape: în prima etapă, desfăşurată în perioada 15-28 august, au pătruns în depresiunea Braşov; în etapa a doua, în

intervalul de timp dintre 28 august şi 10 septembrie, trupele au ajuns pe aliniamentul Covasna - Sfântu Gheorghe - Feldioara - Vlădeni - Braşov; în etapa a treia, care a avut loc între 13 şi 26 septembrie, trupele au forţat Oltul, ajungând pe aliniamentul Mărtiniş - Rupea - Dacia - Boholţ - Ciucşor. Forţarea Oltului s-a executat printr-o sistematică pregătire de artilerie, realizarea unor capete de pod pe două sau trei direcţii în fâşia unei divizii şi dezvoltarea acestora în adâncimea frontului.

Operaţia ofensivă strategică pe frontul din Transilvania, desfăşurată în prima jumătate de lună a războiului de către cele trei armate române (Armata de Nord, Armata a 2-a şi Armata 1-a), a fost planificată şi s-a derulat, pe ansamblu, în conformitate cu prevederile planului de campanie, obiectivele propuse fiind realizate în cea mai mare parte.

La încheierea operaţiei, trupele române au ajuns pe Mureş şi pe Oltul Superior şi au eliberat sute de localităţi din interiorul Carpaţilor (între care Braşov, Făgăraş, Odorhei, Sfântu Gheorghe, Gheorghieni, Miercurea Ciuc, Petroşani), ajungând practic la porţile Sibiului şi în apropierea bazinului Târnavelor şi Mureşului Mijlociu.

Succesele dobândite de trupele eliberatoare în cadrul primei operaţii din campania anului 1916 au fost, în egală măsură, atât rezultatul firesc al eroismului, curajului şi hotărârii cu care au acţionat ostaşii români, cât şi cel al sprijinului permanent, şi deosebit de eficient, acordat armatei de către populaţia românească din întreaga zonă de desfăşurare a acţiunilor militare.

În momentul opririi ofensivei, forţele române destinate a acţiona în Transilvania erau mobilizate complet, unităţile având capacitatea combativă apropiată de cota maximă. Atingerea porţilor Someşului şi Mureşului se putea înfăptui într-un interval de timp mult mai scurt decât au durat mobilizarea, concentrarea şi ofensiva în podişul intracarpatic. Debuşarea la vest de Apuseni ar fi dus la încercuirea în plan larg a trupelor inamice pătrunse în bazinul Mureşului Mijlociu, iar tăierea comunicaţiilor acestora şi consolidarea armatelor române pe un aliniament cu o dezvoltare de numai 400-500 de km ar fi dus la înfăptuirea integrală a obiectivului operaţiei.

Această perspectivă a fost întrevăzută şi de analiştii din tabăra adversă. Astfel, generalul Erich Ludendorff, recunoaşte că *„drumul ar fi devenit liber pentru a merge către inima Ungariei şi împotriva comunicaţiilor cu peninsula Balcanică*”, rezultatul fiind sintetizat în concluzia: *„Am fi fost învinşi*”.

Deşi ofensiva armatelor române a fost oprită în aceste prime săptămâni ale campaniei anului 1916, ea s-a înscris definitiv în cartea de aur a luptelor poporului român pentru eliberarea deplină a ţării şi făurirea statului naţional unitar român. În lunile octombrie-noiembrie 1916, prahovenii au participat la operaţiile de apărare de pe Valea Oltului, remarcându-se în timpul luptelor desfăşurate la Bran, Rucăr, Dragoslavele, în defileul Prahovei (prin interzicerea pătrunderii inamicului în lungul râului Timiş, spre Predeal şi Azuga) şi în Valea Teleajenului. Cu pierderi mari în oameni şi tehnică de luptă, unităţile militare prahovene s-au retras pentru refacere, în decembrie 1916, în diferite localităţi din judeţele Iaşi, Vaslui şi Botoşani. Acolo s-au pregătit temeinic pentru marile campanii militare din vara anului 1917.

Glorioasa pagină din istoria războiului de eliberare naţională şi întregire statală – operaţia militară de la Mărăşeşti (a doua mare confruntare militară desfăşurată pe frontul român în campania anului 1917, la care au participat şi toate unităţile militare prahovene) – a constituit, prin amploare, complexitate şi consecinţele ei inedite şi de perspectivă, unul dintre momentele de maximă tensiune ale războiului purtat de poporul nostru pentru independenţa patriei şi împlinirea idealurilor sale naţionale. Luptând cu energie exemplară pentru apărarea pământului ţării şi salvarea fiinţei naţional-statale, Armata Română a opus (în vara anului 1917) un categoric *„Nici pe aici nu se trece!”*, puternicei maşini de război a Puterilor Centrale, repurtând o strălucită biruinţă.

Încă din primele ore ale dimineţii de 24 iulie 1917, generalul Eremia Grigorescu a ordonat introducerea în operaţie a Diviziei a 5-a Infanterie, în ajutorul Diviziei a 34-a Infanterie ruse, care acţiona pe aliniamentul Moara Albă - Moara Roşie - Străjescu - Siret. Abia sosite în zonă, Regimentele 3 Vânători şi 7 Infanterie din Prahova au intrat imediat în luptă şi au oprit înaintarea în sectorul Moara Albă - Moara Roşie. În timpul nopţii, Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Prahova, a efectuat mai multe contraatacuri în direcţia Străjescu, ajutat de artileriştii Regimentului 19 Artilerie şi cavaleriştii Regimentului 6 Călăraşi din Ploieşti. Aşa cum arăta istoricul militar Constantin Kiriţescu, *„bariera ruptă se refăcuse cu ajutorul prahovenilor şi buzoenilor din Divizia a 5-a Infanterie şi dobrogenilor din Divizia a 9-a Infanterie Constanţa”*.[29]

Operaţia de la Mărăşeşti – care s-a desfăşurat între 24 iulie şi 21 august 1917, incluzând acţiunile din Valea Siretului şi de pe înălţimile din dreapta râului – s-a încheiat cu o strălucită victorie a armatei române. La marea izbândă şi-au adus contribuţia şi unităţile militare prahovene: Divizia a 13-a Infanterie, Brigada a 9-a Infanterie, Regimentul 7 Dorobanţi, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Regimentul 47/72 Infanterie, Regimentul 6 Călăraşi, Regimentul 3 Vânători şi Regimentul 19 Artilerie.[30]

Din momentul încheierii armistiţiului cu Puterile Centrale, la 26 noiembrie 1917, unităţile militare prahovene au participat, împreună cu alte unităţi din armata română, la despresurarea Basarabiei de bolşevici şi denikinişti. După remobilizarea armatei (28 octombrie 1918), prahovenii au participat la acţiuni pentru asigurarea ordinii în Transilvania, alungarea unităţilor maghiare peste Tisa şi înfrângerea guvernului bolşevic de la Budapesta (campania din anul 1919).[31]

ARMATA PRAHOVEANĂ ÎN PERIOADA INTERBELICĂ

În baza învăţămintelor desprinse din timpul desfăşurării primul război mondial, obiectivul strategic fundamental ce s-a impus atenţiei factorilor de decizie români încă din primii ani ai perioadei interbelice – şi care a rămas constant în deceniile trei şi patru – l-a constituit apărarea independenţei naţionale şi a integrităţii teritoriale a ţării.

Planurile de operaţii şi ipotezele de acţiune româneşti au fost concepute de Marele Stat Major în ideea strategică generală a repartiţiei echilibrate a for-

ţelor şi mijloacelor de apărare în zonele de vest, de est şi de sud ale teritoriului românesc. Organizarea armatei – stabilită prin legile date în anii 1924, 1930 şi 1932 – a fost influenţată de o sumă de factori, printre care pot fi amintiţi: învăţămintele primului război mondial, realizarea unităţii naţionale şi teritoriale, noua situaţie strategică a ţării în sectoarele de frontieră ameninţate (însumând 2/3 din lungimea ei), necesitatea de a asigura pregătirea militară a întregii populaţii aptă de a purta armele, posibilităţile economice şi financiare, potenţialul tehnico-ştiinţific al ţării, influenţa unor structuri organizatorice din alte armate şi în primul rând din armata franceză.[32]

Pe lângă aceste măsuri, în anul 1934 s-a adoptat *Legea nr. 83 pentru pregătirea premilitară a tineretului*, vizând tinerii între 18 şi 20 de ani, iar în anul 1938 a fost emisă *Legea pentru o înrolare a femeilor în serviciul patriei în timp de război*, în domeniile: sanitar, tehnic şi administrativ. De asemenea, în luna mai 1939 s-a adoptat *Legea pentru organizarea şi folosirea tineretului în caz de mobilizare*, prevăzând organizarea şi instruirea tineretului până la 18 ani pentru a putea, la nevoie, să participe la apărarea ţării.

Începând cu anul 1933 s-a acordat o mare atenţie şi pregătirii pasive pentru apărare a populaţiei civile, îndeosebi în localităţile urbane.

Unităţilor militare din Ploieşti, enunţate anterior – cărora li se adaugă Şcoala de Ofiţeri de Rezervă Infanterie (înfiinţată în anul 1920), Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană (înfiinţat la 1 iulie 1942), Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană (înfiinţat la 15 august 1942), Divizia 1-a Vânători de Munte Sinaia, Flotila a 2-a Aviaţie de Vânătoare Târgşor, Escadrila a 17-a Observaţie şi Grupul 2 din Flotila a 3-a Informaţie Mizil – li s-au asigurat condiţii materiale corespunzătoare de la bugetul statului şi sprijin din partea organelor administraţiei locale pentru instruire.

Industria naţională de apărare a căpătat noi valenţe în perioada interbelică. În acest sens este de remarcat contribuţia majoră adusă de întreprinderile economice din Prahova: Uzina „Concordia” (care producea tunuri antitanc de 47 de mm „Schneider”, muniţie antitanc, chesoane şi antetrene pentru artilerie, precum şi diferite feluri de trăsuri) şi atelierele mecanice aparţinând Societăţii Petrolifere „Româno-Americană” şi Societăţii Petrolifere „Steaua Română” (care concurau la realizarea chesoanelor şi antetrenurilor pentru artilerie şi a trăsurilor).[33]

Populaţia oraşului Ploieşti a participat cu răspundere la pregătirea pentru apărare, îndeosebi în anii 1938-1941, când asupra României pluteau norii negri ai celui de-al doilea război mondial.

La 1 septembrie 1939, Germania nazistă a atacat Polonia. În doar câteva zile, prin angajarea Franţei şi Marii Britanii, conflictul a luat proporţii. Operaţiunile militare s-au întins treptat în Europa, Asia şi Africa (pe o arie de peste 22.000.000 de km^2), precum şi în cea mai mare parte a oceanului planetar.

Până la 2 septembrie 1945 – dată la care a capitulat Japonia, consemnându-se sfârşitul celui de-al doilea război mondial – au fost angajate în conflagraţie 61 de state cu o populaţie de circa 1,7 miliarde de oameni, dintre care au fost mobilizaţi sub arme 110 milioane de combatanţi. Războiul a dus la pierderea a circa 50 de milioane de vieţi omeneşti (civili şi militari), iar consumurile şi pierderile financiar-materiale nu se pot estima, nici acum, cu exacti-

tate.[34] Continuând politica imperialistă de cuceriri teritoriale şi de subjugare a altor popoare, Germania nazistă, încălcând prevederile Pactului Ribentropp-Molotov, semnat la 23 august 1939, şi pe cele ale Tratatului de Frontieră şi Prie-tenie, încheiat în acelaşi an, a declanşat războiul împotriva U.R.S.S., la 22 iunie 1941, ora 3:30.

Alături de forţele Wehrmacht-ului au fost angajate în războiul împotriva U.R.S.S., din diferite motive, şi forţe armate aparţinând altor ţări.

În acest context, mareşalul Ion Antonescu a hotărât angajarea României în conflict, de partea Germaniei, în scopul eliberării teritoriilor Basarabiei şi Bucovinei, răpite de U.R.S.S., după ultimatumurile din 26 şi 28 iunie 1940. Astfel s-a ajuns în situaţia în care în dispozitivul ofensiv al Wehrmacht-ului au fost înglobate şi au acţionat şi forţe militare române. Acestea erau intercalate, pe flancul stâng şi pe flancul drept, între diviziile Armatei a 11-a germane.[35]

UNITĂŢILE MILITARE PRAHOVENE ÎN ANII 1941-1945

O pagină glorioasă de luptă şi vitejie în istoria contemporană a României a fost scrisă de către populaţia prahoveană şi unităţile militare aflate în zonă, în anii 1941-1945. La acţiunile militare desfăşurate pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei au participat şi unităţile militare prahovene: Divizia a 13-a Infanterie, Regimentul 7 Infanterie, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Regimentul 19 Artilerie, Regimentul 3 Călăraşi, Regimentul 10 Roşiori, Divizia 1-a Vânători de Munte şi efective ale Flotilei a 2-a Aviaţie de Vânătoare, Escadrila a 17-a Observaţie, Grupul 2 din Flotila a 3-a Informaţii, Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană, Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană şi alte formaţiuni militare.

După eliberarea Basarabiei, unităţile militare din Ploieşti au participat la operaţiunile militare desfăşurate la Odessa, în Crimeea, în Caucaz şi la Cotul Donului. Toate unităţile enunţate s-au acoperit de glorie, fiind citate prin ordine de zi ale corpurilor de armată şi Armatelor a 3-a şi a 4-a române şi au fost decorate cu înalte ordine ale României.

În paralel cu acţiunile militare desfăşurate între Prut şi Nistru şi apoi pe teritoriul U.R.S.S., unităţile şi formaţiunile militare specializate au desfăşurat acţiuni dificile de apărare şi protejare a obiectivelor de pe teritoriul naţional precum şi a populaţiei civile româneşti.

Pe toată durata războiului, obiectivele din Ploieşti şi din împrejurimi au fost în permanenţă în atenţia Ministerului de Război, Comandamentului Apărării Antiaeriene şi a organelor administraţiei locale.

Pentru a înţelege mai bine situaţia, trebuie amintit faptul că Congresul S.U.A. a declarat război României la 5 iunie 1942, în condiţiile în care România declarase război S.U.A. la 12 decembrie 1941.

Importanţa strategică a oraşului Ploieşti este consemnată de faptul că la 12 iunie 1942 s-a executat primul raid al aviaţiei americane în spaţiul aerian al României, cu un grup de 12 avioane de tipul B-24, venite din Sudan, de pe aerodromul din Khartum. Atacul a fost apreciat de către generalul german Gerstenberg drept „*un început*”.[36]

După trecerea României de partea Naţiunilor Unite, în august 1944, prahovenii au desfăşurat acţiuni de luptă eroice împotriva trupelor germane. Motivaţia unui asemenea caracter îndârjit al înfruntării dintre trupele române şi cele germane este multiplă. Valoarea deosebită a spaţiului prahovean era dată de importantele resurse economice, iar în planul desfăşurării militare de faptul că Valea Prahovei includea şoseaua şi calea ferată Bucureşti - Ploieşti - Braşov, inclusiv trecătorile Predeal şi Bratocea (prima având cea mai mare capacitate de trafic din întregul traiect al Carpaţilor Meridionali).

Zona petroliferă constituia „siguranţa" nemijlocită dinspre nord a capitalei. Păstrarea fermă sub control militar românesc a Văii Prahovei, unde se afla cel mai important contingent de trupe inamice din zona interioară, sub raport numeric, era necesară, de asemenea, pentru că aceasta reprezenta în acelaşi timp o parte din „spatele" noului front antihitlerist deschis de România în podişul Transilvaniei şi în partea de vest a ţării.[37]

Pentru inamic, zona petroliferă avea, în acelaşi timp, valenţe excepţionale din punct de vedere economic şi strategic, luarea ei sub control german total însemnând posibilitatea de a se continua aprovizionarea cu petrol a maşinii de război naziste. Chiar în condiţiile izgonirii trupelor germane de pe întregul spaţiu românesc de la sud de munţi, zona Prahova constituia pentru ei un excelent „cap de pod" la sud de bariera montană (pe care intenţionau să-şi organizeze dispozitivul defensiv). Aceste considerente au motivat ordinul dat de Hitler, în ziua de 27 august 1944, ca spaţiul petrolifer să fie menţinut de trupele germane *„cu orice preţ"*.[38]

Comandamentul german dispunea în zonă de circa 25.000 de militari, constituiţi în unităţi şi mari unităţi (în special de artilerie antiaeriană), precum şi de peste 100 de avioane şi un tren blindat, cu două locomotive şi 16 vagoane (pe unele dintre ele aflându-se montate tunuri de calibrul 128 mm). Cea mai puternică mare unitate hitleristă era reprezentată de Divizia a 5-a Artilerie Antiaeriană, comandată de generalul Kuderna.[39]

Forţele române care au acţionat împotriva trupelor germane se aflau în subordinea Corpului 5 Teritorial, comandat de generalul de divizie Constantin Vasiliu Răşcanu, având ca şef de stat major pe generalul de brigadă Toma Zotter. Trupele erau compuse din: Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană (Regimentele 7 şi 9), Detaşamentul 18 Pază (de tăria unei divizii de infanterie), unităţi de instrucţie (Regimentele 7, 22, 32 Infanterie, 3 Călăraşi şi 10 Roşiori), Flotila a 2-a Aviaţie de Vânătoare, Escadrila a 17-a Observaţie, Grupul 2 din Flotila a 3-a Informaţie Mizil şi şcoli militare dispersate în zonă (Şcoala de Ofiţeri de Rezervă nr. 1 Ploieşti şi Şcoala de Ofiţeri de Cavalerie din Târgovişte). Efectivul acestora – 23.000 de militari – s-a bucurat de sprijinul permanent al muncitorilor, ţăranilor, funcţionarilor şi intelectualilor din zonă.[40] În faza finală a luptelor eliberatoare au participat, în această zonă, şi unităţi militare române care se repliau din Moldova în zonele de concentrare stabilite de Marele Stat Major.

Se remarcă faptul că, Marele Stat Major a ordonat constituirea „Detaşamentului Prahova", comandat de generalul de brigadă Titus Gârbea (născut în localitatea Chiojdeanca-Prahova). Detaşamentul – format din trupe disponibile aflate până atunci în subordinea Comandamentului Militar al Capitalei (Regi-

mentul 2 Călăraşi, Regimentul 9 Vânători de Gardă, un divizion de artilerie, un grup blindat) – a fost subordonat Corpului 5 Teritorial cu misiunea de *„a bara Valea Prahovei în zona Câmpina - Breaza pentru a împiedica scurgerea nemţilor spre nord”*.[41]

Principalele operaţiuni militare desfăşurate în Ploieşti şi împrejurimi au avut un impact deosebit în înfrângerea agresorului german:

- în noaptea de 23/24 august au fost realizate acţiunile de ocupare a uzinelor şi fabricilor din zonă, oraşul Ploieşti fiind eliberat de sub ocupaţia germană, fapt care a permis comandantului garnizoanei – colonelul Spiridon Oprescu – să raporteze, în ziua de 24 august, că *„misiunea a fost îndeplinită”*.[41] Inamicul a încercuit oraşul şi a încercat, de mai multe ori să-l recucerească, însă nu a reuşit;
- la 26 august, ostaşii Bateriei 61 Artilerie Antiaeriană din Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană au împiedicat, după o luptă grea, de circa 6 ore, o puternică coloană germană, formată din 90 de maşini, să pătrundă în Ploieşti, dinspre Strejnic (bariera Târgşor);
- în zilele de 26 şi 27 august, două batalione de recruţi din Regimentele 7 Infanterie şi 32 Infanterie „Mircea” au împiedicat două grupări germane să pătrundă prin partea de sud şi prin partea de nord a oraşului;
- în zilele de 28 şi 29 august, Diviziile a 5-a Buzău şi a 13-a Infanterie Ploieşti (care aveau în subordinea lor şi ostaşi ai Regimentelor 7 Infanterie, 32 Infanterie „Mircea” şi 19 Artilerie) au contribuit la despresurarea zonei petrolifere, deplasându-se apoi în Oltenia, pentru acoperirea Dunării (Divizia a 5-a) şi Braşov, pentru acoperirea graniţei de nord, în zona Întorsura Buzăului - Homorod (Divizia a 13-a);
- la 30 august au fost executate simultan 3 atacuri: unul pentru lichidarea inamicului din pădurile Târgşor şi Crângul lui Bot (la sud-vest de Ploieşti), altul pentru ocuparea pădurii Buda şi al treilea pentru despresurarea oraşului Ploieşti, încercuit de trupele germane; toate atacurile au reuşit pe deplin.

În acele zile grele s-au remarcat în mod deosebit artileriştii antiaerieni din Regimentele 7 şi 9 Artilerie Antiaeriană, infanteriştii din Regimentele 32 Infanterie „Mircea” şi 7 Infanterie Prahova, aviatorii din Flotila a 2-a Aviaţie de Vânătoare, militarii din Detaşamentul 18 Pază zona petroliferă.

Finalul acţiunilor militare din spaţiul prahovean s-a derulat în zona Păuleşti (cu forţele grupărilor tactice conduse de generalul Grigore Moşteoru şi colonelul Gheorghe Turtureanu) şi Boldeşti-Scăieni (gruparea tactică comandată de colonelul Alexandru Batcu).[42]

În ziua de 30 august 1944, o puternică coloană motorizată germană aflată în zona pădurii Păuleşti a încercat să iasă din încercuire. Sute de militari nemţi au fost răniţi şi omorâţi, zeci de tunuri, tancuri şi 400 de maşini au fost incendiate. În timpul luptelor a fost rănit şi apoi capturat generalul Kuderna, comandantul Diviziei a 5-a Artilerie Antiaeriană germană.

În zorii zilei de 31 august, gruparea germană de la Păuleşti, îmbarcată în 140 maşini şi precedată de 4 tancuri şi tunuri autotractate s-a deplasat spre Gura Vitioarei, îndreptându-se spre Vălenii de Munte. Fiind întâmpinată cu foc

puternic de către militarii din gruparea tactică, comandată de colonelul Alexandru Batcu, coloana inamică şi-a deviat traseul spre Slănic Prahova, luând contact, la ora 11:00, cu elevii Şcolii de Ofiţeri de Rezervă de Infanterie nr. 1 şi cu o baterie de artilerie. Aceştia erau comandaţi de colonelul Ioan Constantinescu. După o încleştare de două ore, conducerea coloanei germane a decis capitularea. În după-amiaza zilei a început dezarmarea ultimelor forţe hitleriste din Valea Prahovei. O parte din germani şi-au părăsit armamentul, căutând scăparea, individual sau în grup, prin munţi, spre nord.[43]

Prin neutralizarea efectivelor germane aflate în retragere spre Carpaţii Meridionali, în după-amiaza zilei de 31 august, la Slănic au luat sfârşit aprigele lupte cu inamicul de pe Valea Prahovei. Întreaga zonă petroliferă a intrat sub stăpânirea deplină a trupelor române.[43]

După eliberarea întregului teritoriu al patriei (23-31 august 1944), acţiunile militare pentru eliberarea părţii de nord-vest a României s-au desfăşurat în două etape distincte: prima etapă a cuprins luptele purtate între 1-20 septembrie 1944, iar cea de-a doua luptele duse între 20 septembrie - 25 octombrie 1944. Prin Directiva Operativă nr. 51, din 30 august 1944, Armatele 1-a şi a 4-a Române aveau misiunea să *„interzică orice încercare de pătrundere a inami-cului spre trecătorile Carpaţilor Meridionali şi Apuseni*”, intenţionând menţi-nerea zonelor Braşov, Turda, Beiuş, Arad, Timişoara, iar *„ulterior să treacă la acţiuni ofensive mai importante pentru cucerirea Transilvaniei de nord*”.[44]

După eliberarea Ploieştiului şi a zonei Prahova, unităţile militare create în zonă (respectiv Regimentele: 32 Infanterie „Mircea”, 3 Călăraşi, 10 Roşiori şi 19 Artilerie) au fost încadrate în trupele Armatei a 4-a române, participând la eliberarea părţii de nord a Transilvaniei, iar apoi a Ungariei şi Cehoslovaciei. Divizia a 13-a Infanterie şi Regimentul 7 Infanterie au participat la acoperirea graniţei de nord a Transilvaniei, stabilită vremelnic, prin Dictatul de la Viena, din 30 august 1940. Divizia a 13-a Infanterie a fost desfiinţată, la data de 15 decembrie 1944, în baza prevederilor armistiţiului din 12 septembrie 1944. În baza aceloraşi prevederi a fost desfiinţat şi Regimentul 7 Prahova, la data de 30 noiembrie 1944.

Regimentele 7 şi 9 Artilerie din Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană au rămas în apărarea oraşului Ploieşti şi a zonei Prahova, împreună cu unele unităţi militare sovietice. De la data de 19 noiembrie 1944, Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană a fost mutat la Bucureşti, dispozitivul său de luptă fiind preluat de trupele sovietice.

EVOLUŢIA OŞTIRII ÎN PRAHOVA ÎN PERIOADA 1945-1989

Contextul nefavorabil creat de staţionarea trupelor sovietice pe teritoriul României, coroborat cu distrugerile provocate de război oraşului Ploieşti şi zonei Prahova au îngreunat, printre altele, continuitatea unei vieţi militare

active în primii ani ce au urmat încheierii participării ţării noastre la cel de al doilea război mondial.

În Ploieşti, ca de altfel în toată zona Prahova, au avut loc numeroase dislocări şi redislocări de unităţi militare. Trupele de ocupaţie au impus dezrădăcinarea unităţilor militare din garnizoanele de baştină, pentru a distruge tradiţiile bogate de luptă făurite prin participarea la campaniile militare anterioare. Din nefericire a fost imposibil să se folosească, în timpul cel mai scurt, învăţămintele rezultate din participarea armatei române la operaţiunile militare. Economia, distrusă de război, nu a putut crea posibilităţi de reorganizare, pe baze moderne şi în timp cât mai scurt, a armatei române.

Începând cu anii 1950, zona Prahova s-a bucurat de atenţia guvernului în ceea ce priveşte organizarea sistemului de apărare, sistem care s-a îmbunătăţit progresiv în anii 1970-1980.

În capitolele următoare vor fi evidenţiate eforturile depuse de militarii prahoveni pentru apărarea României, precum şi participarea acestora la viaţa socială, culturală şi economică a ţării.

NOTE

1. Profesor universitar dr. Daicoviciu, Hadrian, *Istoria militară a poporului român*, vol. I, Editura Militară, Bucureşti, 1984, pag. 188.
2. General maior (r.) dr. Cupşa, Ion ş.a., *Istoria militară a poporului român* , vol. II, Editura Militară, Bucureşti, 1986, pag. 151.
3. Istoria militară a poporului român, vol. III, 1987, pag. 135.
4. *Călători străini*, vol. IV, pag. 129-130.
5. *Cronicari munteni*, vol. I, pag. 133.
6. *Călători străini*, vol. IV, pag. 159.
7. *Hurmuzaki*, vol. XII, pag. 914.
8. Iorga, N., *Scrisori de boieri, scrisori de domni*, Vălenii de Munte, 1931, pag. 232.
9. *Călători străini*, vol. IV, pag. 140.
10. Iorga, N., *Studii şi documente*, vol. IV, pag. 140.
11. Lupaş, Ioan, *Documente istorice transilvane*, vol. I, Cluj, 1940, pag. 77-80.
12. *Hurmuzaki*, vol. IV/1, pag. 676.
13. Pelimon, Al., *Revoluţiunea română din anul 1848*, Bucureşti, 1868, pag. 87.
14. Căpitan Angelescu, G., *Organizarea sistemului militar al României*, vol. I, ianuarie 1864, pag. 54.
15. *Monitorul Oastei*, nr. 30, 4 iunie 1861, pag. 460.
16. *Zimbrul şi Vulturul*, anul I, nr. 80, 20 aprilie 1859, pag. 313.
17. Giurăscu, C., *Alexandru Ioan Cuza*, Editura Militară, Bucureşti, 1973, pag. 31-32.
18. Idem, pag. 102-103.
19. *Monitorul Oastei*, anul II, nr. 50, 2 septembrie 1961, pag. 745-746.
20. Maior Popovici, Ioan, *Organizarea armatei române*, partea a II-a, pag. 174.
21. *Monitorul Oficial al României*, nr. 78, 8/20 aprilie 1877, pag. 2362.
22. General Rosseti, Radu , *Partea luată de armata română în războiul din 1877-1878*, Bucureşti, 1926, pag. 18.
23. Sevastos, M., *Monografia oraşului Ploieşti*, Tiparul „Cartea Românească”, Bucureşti, 1937, pag. 66.
24. Idem, pag. 69.
25. *Pagini din lupta poporului român pentru independenţa naţională, 1877-1878*, Bucureşti, 1967, pag. 99.
26. *Românul*, an XXI, 5 noiembrie 1877, pag. 1018.
27. Adăniloaie, Nicolae, *Independenţa naţională a României*, Bucureşti, 1986, pag. 347.
28. *Însemnări din vremea războiului (Jurnal)*, Bucureşti, pag. 9.

29. Kiriţescu, C., *Istoria războiului pentru întregirea României 1916-1919*, vol. 2, Bucureşti, pag. 508.
30. *Apărătorii patriei*, Ploieşti, anul II, nr. 14, 15 mai 1921, pag. 2
31. Idem, nr. 15, 1921.
32. *Pregătirea tineretului pentru apărarea patriei. Tradiţii şi actualităţi*, Bucureşti, 1984, pag. 123.
33. Arhivele Militare Române, Fond 94, Dosar 2035, filele 15-17.
34. *Istoria militară a poporului român*, vol. VI, Editura Militară, Bucureşti, 1989, pag. 400.
35. Idem, pag. 401.
36. Arhivele Militare Române, Fond 319, Dosar 21.
37. Conferenţiar universitar dr. Ardeleanu, Ion ş.a., *România în anii celui de-al doilea război mondial*, vol. II, Editura Militară, Bucureşti, 1989, pag. 181.
38. Idem, pag. 91.
39. General maior (r.) Zotter, Toma, *Fragmente de epopee*, Bucureşti, 1966, pag. 29-30.
40. 41.Stănescu, Eugen, *Memorii ale unor ofiţeri superiori români, în „Muzeul Naţional*”, vol. V, 1981, pag. 402.
41. General maior (r.) Zotter, T., *Fragmente de epopee*, Bucureşti, 1966, pag. 48.
42. *Documente privind istoria militară a poporului român*, *23-31 august 1944*, partea IV, Bucureşti, 1979, pag. 72-74.
43. General maior (r.) Zotter, T., *Fragmente de epopee*, Bucureşti, 1966, pag. 48.
44. *Documente privind istoria militară a poporului român*, *23-31 august 1944*, partea IV, Editura Militară, Bucureşti, 1979, pag. 74.

INFANTERIA

Împreună cu populaţia din celelalte judeţe ale ţării, prahovenii au contribuit în mare măsură la desăvârşirea unităţii statului naţional român. În acea perioadă, sentimentul de solidaritate naţională era foarte puternic în rândul populaţiei judeţului Prahova, majoritatea având rude şi prieteni în Transilvania. Aceasta a determinat călduroasa primire a intelectualilor transilvăneni, în frunte cu George Bariţiu şi Timotei Cipariu (paticipanţi la înfiinţarea Societăţii Academice Române în 1867), încercarea lui Alexandru Candiano Popescu de a organiza o insurecţie românească peste munţi, circularea presei transilvănene în Prahova şi a celei ploieştene (plină de proteste împotriva persecuţiilor naţionale) în Transilvania, sprijinirea artiştilor veniţi în turneu şi activitatea secţiunii Ploieşti a Ligii pentru Unitatea Culturală a tuturor românilor.

Contribuţia prestigioasă, de ordin militar, pentru desăvârşirea unităţii naţionale şi eliberarea fraţilor aflaţi sub stăpânirea Austro-Ungariei şi a Rusiei ţariste, este ilustrată prin evidenţierea faptelor glorioase de arme ale unităţilor militare prahovene, aflate sub comanda directă a Diviziei a 13-a Infanterie din Ploieşti sau a Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, precum şi a altor unităţi din Armata Română.

CORPUL 5 TERITORIAL

Conform Înaltului Decret, nr. 1918, din 1 aprilie 1910, a fost înfiinţat, la aceeaşi dată, în garnizoana Constanţa, Corpul 5 Teritorial. Acest corp militar, comandat de generalul Constantin Coandă, a primit în subordine Diviziile a 9-a Infanterie Constanţa şi a 10-a Infanterie Brăila.

În ziua de 1 aprilie 1914, la comanda Corpului 5 Teritorial a fost numit generalul Alexandru Socec, fiind urmat în funcţie, în ziua de 1 aprilie 1915, de către generalul Eremia Grigorescu. Acesta din urmă, a fost numit mai târziu, pe 10 august 1916, la comanda Diviziei a 15-a Infanterie.[1]

După participarea la războiul pentru întregirea neamului românesc, Corpul 5 Teritorial s-a desfiinţat pentru scurt timp, iar apoi, conform Ordinului Ministerului de Război, nr. 27.145, din 1923, s-a reînfiinţat în garnizoana Buzău.[1] Conform Ordinului Marelui Stat Major, Secţia I-a, nr. 20.406, din 3 martie 1942, Comandamentul Corpului 5 Teritorial a fost mutat în garnizoana Ploieşti şi, la 26 iunie 1942, a fuzionat cu Corpul 5 Armată Braşov, conform Ordinului de Zi, nr. 15, din 26 iunie 1942.[2]

La data de 10 iulie 1942, în baza Ordinului Ministerului de Război – prin plecarea pe front a Corpului 5 Armată – s-a efectuat difuzionarea, Comandamentul 5 Teritorial reluându-şi independenţa.[2]

În conformitate cu Ordinul Marelui Stat Major, nr. 69.639, din 24 octombrie 1944, Corpul 5 Armată s-a recontopit cu Corpul 5 Teritorial, stabilindu-se în garnizoana Breaza, din Prahova, de la data de 1 noiembrie 1944. În aceste condiţii, Comandamentul Corpului 5 Armată s-a deplasat de la Braşov la Breaza.[3] Conform Instrucţiunilor Speciale ale Marelui Stat Major, nr. 70.200, din 1 noiembrie 1944, Corpul a primit în subordine, începând cu data de 1 de-cembrie 1944, următoarele eşaloane militare: Divizia a 3-a Infanterie Piteşti, Divizia a 11-a Infanterie Slatina, Regimentul 1 Vânători Ploieşti, Regimentul 5 Artilerie Grea Vlădeni-Prahova, Batalionul 5 Administraţie împreună cu Depozitul Regional de Subzistenţe Ploieşti, Depozitul Regional de Echipament Ploieşti, Manutanţa Ploieşti, Compania a 5-a Sanitară Mizil, Spitalul Militar Ploieşti, Cercul Teritorial Ploieşti, Tribunalul Militar Ploieşti, Închisoarea Militară Târgşorul Nou, Comenduirile de Piaţă Ploieşti şi Sinaia, precum şi Şcoala de Ofiţeri în Rezervă Slănic-Prahova.

La data de 1 decembrie 1944, Comandamentul Corpului 5 Armată s-a mutat în Ploieşti, primind în subordine Regimentul 3 Călăraşi (Partea Sedentară) şi Regimentul 6 Călăraşi, care se afla în garnizoana Braşov.[3]

După ce a condus cu succes acţiunile forţelor insurecţionale din Valea Prahovei, corpul a contribuit la trecerea pe picior de pace a marilor unităţi, unităţilor şi formaţiunilor militare din subordine. Comandamentul Corpului a fost desfiinţat, în conformitate cu Ordinul Marelui Stat Major, Secţia I-a, nr. 40.300 şi 40.302, din 4 iulie 1947, vărsând materialele şi o parte din efective Regiunii a 3-a Militară Cluj, restul efectivelor rămânând la Braşov.[4]

În perioada existenţei acestui corp, la comanda lui s-au succedat următorii ofiţeri: generalul de brigadă Constantin Coandă (1910-1914), generalul de brigadă Alexandru Socec (1914-1915), generalul de brigadă Eremia Grigorescu (1915-10.08.1916), generalul de divizie Ioan Vernescu (1928-1929), generalul de divizie Gheorghe Timco (1929-1930), generalul de divizie Mihail Ignat (1930-1931), generalul de divizie Cleante Davidoglu (1931-1932), generalul de brigadă Carol Ressel (1932-1933), generalul de brigadă Constantin Iacob (1933-1935), generalul de divizie Gheorghe Athanasescu (1935-1936), generalul de brigadă Andrei Butunoiu (1936-1937), generalul de divizie Grigore Cartianu (1937-1940), generalul de brigadă Constantin Deliceanu (1940-1942), generalul de divizie Constantin Vasiliu-Răşcanu (1942-1944) şi generalul de divizie Marin Manafu (decembrie 1944-1945).

Se cuvine remarcat faptul că ultimul comandant al Corpului 5 Teritorial, generalul de divizie Marin Manafu, l-a avut ca aghiotant personal pe fostul senator liberal Mircea Ionescu-Quintus.

NOTE

1. Arhivele Militare Române, *Registrul Istoric al Corpului 5 Teritorial*, nr. 1/1920-1947.
2. Arhivele Militare Române, *Corpuri de Armată şi Corpuri Teritoriale*, Dosar 2, Inventar 2635, pag. 25.
3. Arhivele Militare Române, *Registrul Istoric al Corpului 5 Armată*, nr. 329/1944-1945.
4. Idem, nr. 157, vol. I/1946-1947.

DIVIZIA A 13-A INFANTERIE

Prin Înaltul Decret de Mobilizare, nr. 2.784, din anul 1916, în oraşul Ploieşti a fost constituită Divizia a 13-a Infanterie,[1] având următoarea componenţă: Brigada a 25-a Infanterie Ploieşti (având în subordine Regimen-tul 47 Infanterie Ploieşti şi Regimentul 72 Infanterie Mizil), Brigada a 26-a Infanterie Buzău (având în subordine Regimentul 48 Infanterie Buzău şi Regimentul 49 Infanterie Râmnicu Sărat), Regimentul 23 Artilerie Buzău, Compania Pionieri Focşani, Secţia Telegrafie Focşani, Compania Proiectoare Bucureşti, Escadronul Ştafete Călăraşi Ploieşti, Depozitul Coloane Muniţii Buzău, Ambulanţa Divizionară Galaţi şi Coloana Subzistenţe Galaţi.

Primul comandant al Diviziei a 13-a Infanterie a fost generalul Gheorghe Sănătescu. În campaniile militare din anii 1916-1919, divizia s-a subordonat Corpului 3 Armată din Armata 1-a.

După izbucnirea primului război mondial, în cadrul Diviziei a 13-a Infanterie au fost concentrate şi instruite câte 6 contingente pentru fiecare unitate din subordine.

Momentul declanşării mobilizării armatei române a găsit marea unitate şi subunităţile din subordine apte pentru participarea la lupta de eliberare a teritoriului transilvănean. La începerea campaniei militare, divizia a făcut parte din Detaşamentul „Olt”, luptând în regiunea Sibiu.

Precipitarea evenimentelor militare, ca urmare a ofensivei puternicei Armate a 9-a germane în Transilvania, a determinat ostaşii prahoveni să lupte cu încrâncenare maximă. Deşi ostaşii români au săvârşit acte de înaltă bravură militară, după data de 15 septembrie, Divizia a 13-a Infanterie şi unităţile militare subordonate au fost nevoite să înceapă retragerea în munţii Oltului, unde au înfruntat cu multă vitejie atacurile repetate ale germanilor.

Pierderile suferite de marea unitate şi unităţile militare aflate în subordine au fost foarte mari. Superioritatea zdrobitoare din punct de vedere numeric şi al mijloacelor de luptă ale inamicului, precum şi înfrângerile armatei române pe celelalte fronturi, a impus Marelui Cartier General să ordone armatei române, deci şi Diviziei a 13-a Infanterie, să se retragă treptat, prin luptă, pe direcţia Piteşti - Târgovişte - Ploieşti - Buzău, ajungând în decembrie 1916 în regiunea Hârlău. În timpul retragerii ostaşii au înfruntat atât atacurile inamicului, cât şi greutăţile inerente ale unui marş continuu pe ploaie, frig şi viscol.

La data de 26 decembrie 1916, în organica Diviziei a 13-a Infanterie s-a creat Brigada a 13-a Artilerie, care avea în subordine Regimentul 23 Artilerie Buzău şi Regimentul 28/3 Obuziere Braşov. Compania Pionieri a fost transformată în Batalionul 13 Pionieri.[2]

Din luna ianuarie şi până la sfârşitul lui mai 1917, marea unitate şi unităţile subordonate s-au instruit temeinic, astfel încât, la data de 2 iunie fiind concentrate în zona Nămoloasa, au desfăşurat crâncene lupte de apărare până la 20 iulie 1917.

Conform Ordinului Armatei 1-a, nr. 555, şi Ordinului Marelui Cartier General, nr. 2.096, din 29 iunie 1917, în scopul întăririi Părţii Active a Diviziei a 13-a Infanterie, s-au înfiinţat Regimentele 1 şi 2 Marş.[3] Înfrângerea trupelor

ruseşti din Galiţia a forţat Comandamentul româno-rus să deplaseze pe frontul din acea zonă Corpurile 7 şi 30 ale armatei ruseşti, care au fost înlocuite de mari unităţi şi unităţi din Armata 1-a Română. De la data de 24 iulie 1917, Armata 9 germană a dezlănţuit puternica ofensivă de la Mărăşeşti.

În faţa acestei situaţii, comandantul Armatei 1-a Române, generalul Eremia Grigorescu, a ordonat Diviziei a 13-a Infanterie să se deplaseze de la Ionăşeştii de Jos în zona pădurii „La Răzoare”, având de înfruntat, în perioada 31 iulie - 13 august, numeroasele efective ale Diviziilor 115 şi 89 germane şi ale Diviziei 13 austro-ungară.

Luptând cu dârzenie şi eroism, sub deviza „*Nici pe aici nu se trece!*”, lansată pentru apărarea Mărăşeştilor de către comandantul Armatei 1-a, generalul Eremia Grigorescu, ostaşii Diviziei a 13-a Infanterie au respins inamicul german cu preţul unor mari pierderi, alungându-l ulterior până la Satul Nou. Trupele germane s-au stabilit în apărare, uşurând acţiunea Armatei 1-a austriece, care ataca furibund sectorul Ioneşti - Muncelu.[3]

Atacul inamic a determinat retragerea Diviziei 124 ruse. În acel moment hotărâtor, generalul Eremia Grigorescu a ordonat Diviziilor a 9-a Infanterie Constanţa şi a 13-a Infanterie Ploieşti să execute un contraatac în zona Muncelu, sub comanda generalului Ioan Popescu, comandantul Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti.

După mai multe atacuri din partea ostaşilor români, începute la data de 19 august, inamicul a fost înfrânt la 21 august. Frontul s-a stabilizat până la încheierea armistiţiului germano-rus, din data de 22 noiembrie 1917. De la această dată şi până la 6 decembrie, efectivele Diviziei a 13-a Infanterie au fost trecute în rezerva Armatei 1-a pentru refacere, iar de la data de 16 decembrie 1917 şi până la demobilizarea din 15 martie 1918, efectivele Diviziei a 13-a Infanterie au participat la dezarmarea soldaţilor ruşi din zona de sud-est a Basarabiei, întrucât aceştia se comportau barbar faţă de populaţia civilă şi refuzau să se retragă peste Nistru.[3]

După demobilizare, Divizia a 13-a Infanterie s-a înapoiat în garnizoana Ploieşti, reorganizându-se în concordanţă cu noua situaţie. Din structura sa, conform ordinului Ministerului de Război, nr. 27, din 10 aprilie 1922, Batalionul 13 Pionieri, împreună cu Batalioanele 5 şi 6 Pionieri s-au comasat, formând Regimentul 3 Geniu Focşani.[4]

Măsurile de perfecţionare a structurii organizatorice a armatei au vizat şi unităţile militare din garnizoana Ploieşti. Astfel, la data de 4 mai 1923 s-au desfiinţat Brigada a 25-a Infanterie şi Brigada de Artilerie. Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie avea în subordine Regimentul 7 Infanterie Ploieşti, Regimentul 22 Infanterie Târgovişte, Regimentul 89 Infanterie Braşov, Regimentul 19 Obuziere Ploieşti şi Regimentul 41 Artilerie Braşov.[5]

Prin Înaltul Decret de Organizare din data de 1 octombrie 1923, Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie a intrat în subordinea Corpului 5 Armată Braşov.[6]

Continuâdu-se perfecţionarea structurii organizatorice, la data de 13 martie 1924, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 1.090, Comandamentele Infanteriei şi Artileriei s-au desfiinţat, la Ploieşti înfiinţându-se Brigada a 13-a Infanterie şi Brigada a 13-a Artilerie, subordonate Diviziei a 13-a

Infanterie.[7] Conform ordinelor Marelui Stat Major, referitoare la perfecţionarea structurilor organizatorice, în perioada 1928-1937, Divizia a 13-a Infanterie a avut următoarea structură: comandantul, Serviciul Stat Major, Serviciul Intendenţă, Serviciul Armament şi Muniţii, Serviciul Sanitar, Serviciul Veterinar, Registratura şi Arhiva.[8] În anul 1938, eşaloanele superioare au adăugat la această structură alte trei servicii: Serviciul Transmisiuni, Serviciul Geniu şi Serviciul Justiţie.[9]

Ulterior, Marele Stat Major a dispus alte modificări în structura organizatorică şi, în anul 1939, aceasta arăta în felul următor: comandantul (generalul-adjudant Traian Grigorescu), Statul Major, Serviciile (Transmisiuni, Armament şi Muniţii, Geniu, Intendenţă, Sanitar-farmaceutic, Veterinar, Pretorial, Poştal, Secţia Topografică, Curtea Marţială, Casieria de Război), trenul cartierului, Secţia Automobile şi Detaşamentul trupei.[10]

Conform Ordinului Grupului de Armată, nr. 13.135, din 12 martie 1940, Divizia a 13-a Infanterie, comandată de generalul Gheorghe Rozin, a trecut din subordinea Armatei a 4-a la dispoziţia Armatei a 3-a.[10]

Evenimentele de ordin politico-militar, din primăvara şi vara anului 1940, au impus o nouă perfecţionare a structurii organizatorice (iunie 1940): cartierul diviziei (Regimentul 7 Dorobanţi, Regimentul 82 Infanterie, Regimentul 89 Infanterie, Regimentul 19 Artilerie, Regimentul 41 Artilerie, Batalionul 13 Pionieri, Grupul 13 Cercetare, Bateria de Reperaj şi Meteorologie, Bateria a 13-a Artilerie Antiaeriană, Bateria a 13-a Artilerie Antitanc, Compania a 13-a Transmisiuni, Compania a 13-a Poliţie), formaţiunile de servicii şi unităţile de întărire.

Comandamentele brigăzilor de infanterie şi artilerie au fost desfiinţate la data de 15 februarie 1941, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 101.155 /A, din 6 februarie 1941.

În perioada 1 iulie-8 august 1941, Divizia a 13-a Infanterie (aflată sub comanda Corpului 30 Armată german din Armata 11 germană) a participat la numeroase lupte de eliberare a Basarabiei: podul Sculeni, Soltoaia, Sovata Nouă, Ciolacul, Mărăndeni, Strâmba, Copăceanca, Dubna, Stoicani, Bieloci, Voditurcul şi Goraba.[11]

După încheierea luptelor de la Odessa, în conformitate cu Ordinul Marelui Cartier General, nr. 758, din 19 octombrie 1941, Divizia a 13-a Infanterie s-a deplasat în zona de îmbarcare Tighina - Mereni - Bulboaca, întorcându-se în ţară în perioada 1-9 noiembrie 1941. După înapoierea la Ploieşti, divizia şi-a completat efectivele şi materialele pierdute în cele două campanii din Basarabia şi Odessa. Prin Ordinul Marelui Stat Major, din 16 ianuarie 1942, s-au reînfiinţat comandamentele infanteriei şi artileriei.

Marea unitate, reorganizată structural şi instruită corespunzător, a participat la luptele de la Cotul Donului, cu Eşalonul nr. 1 aflat în subordinea Corpului 5 Armată, în conformitate cu Ordinul de Operaţii nr. 8, de la data de 1 septembrie 1942. Punctul de comandă era stabilit la Moruzowskaia.[12]

Ostaşii marii unităţi, comandată de generalul de divizie Gheorghe Ionescu-Sinaia, s-au remarcat în luptele de pe Don, din zilele de 16-19 septembrie 1942, şi din zona Kletzskaja - Starkletskij din octombrie 1942.[13] Divizia a 13-a Infanterie (având în subordine Regimentul 7 Dorobanţi Ploieşti, Regi-

mentul 22 Infanterie Târgovişte, Regimentul 89 Infanterie Braşov, Regimentul 41 Artilerie Braşov şi subunităţi de artilerie din Regimentul 19 Artilerie Ploieşti) a desfăşurat lupte crâncene în încercuirea de la Cotul Donului, din perioada 19-25 noiembrie 1942. Divizia a suferit pierderi foarte mari, rămânând cu numai 784 de oameni: Regimentul 7 Dorobanţi cu un pluton (29 de oameni), Regimentul 22 Infanterie cu un pluton puşcaşi (39 de oameni), Regimentul 89 Infanterie cu două plutoane (63 de oameni), Regimentul 19 Artilerie cu un divizion redus la două baterii (fără material), Regimentul 41 Artilerie cu un divizion redus la două baterii (una cu material), Grupul 13 Cercetare cu un pluton (26 de oameni) şi Batalionul 13 Pionieri cu un pluton (34 de oameni). Cooperând cu Diviziile de infanterie a 6-a Focşani şi a 15-a Chişinău au reuşit să salveze un număr mic de oameni.[14]

Condiţiile foarte grele de climă, lipsa mijloacelor de luptă şi moralul deosebit de scăzut al oamenilor au fost veridic sintetizate de către comandantul Diviziei a 13-a Infanterie, generalul de divizie Gheorghe Ionescu-Sinaia (originar din Breaza de Sus): *„Divizia a 13-a Infanterie a ţinut trei luni un front care totdeauna a întrecut cu mult capacitatea de rezistenţă normală a unităţilor; a dus lupte foarte grele, suferind în toate acţiunile de luptă şi hărţuire ale inamicului, nefiind capabilă a reacţiona în forţă niciodată, din cauza efectivelor mici, raportate la frontul mare pe care l-a avut de apărat; toate acţiunile inamicului au fost duse cu forţe mult superioare, cărora Divizia le-a făcut faţă, de cele mai multe ori prin contraatacuri, reuşind întotdeauna să rămână stăpână pe situaţia frontului ei; a fost atacată în 19 noiembrie 1942 cu forţe mult superioare (raportul de forţe 10/1) şi cu mijloace pe care nu a avut cu ce să le combată; a reuşit să lupte o zi întreagă (19 noiembrie), fără pauze, iar frontul ei nu a cedat decât numai acolo unde a fost zdrobit de superioritatea covârşitoare a carelor de luptă. Luptătorii ei, deşi au avut condiţii anterioare grele, neschimbate pe poziţii de trei luni, cu multe lipsuri alimentare, întreţinere şi echipament, au dat dovadă de un înalt patriotism şi spirit de jertfă. Actele de eroism au fost numeroase dar puţin cunoscute, din cauza dispariţiei eroilor şi luptătorilor care le-au produs şi le-au văzut.”*[14]

După şase luni de încercări dure, puţinii ostaşi din Divizia a 13-a Infanterie rămaşi în viaţă, invalizi sau răniţi, s-au înapoiat în ţară. Ei au ajuns la Ploieşti în luna aprilie 1943, iar Permanenţa diviziei a fost desfiinţată.[15]

Nevoile de apărare a zonei Prahova au determinat Marele Stat Major să emită Ordinul nr. 60.000, din 1943, preluat şi completat de Corpul 5 Armată prin Ordinul nr. 2.166, din 24 august 1943, care dispunea înfiinţarea Detaşamentului de Pază zonă petroliferă. Ordinul a fost executat de către Divizia a 13-a Infanterie.[16]

Aprofundând măsurile de apărare a ţării, Marele Stat Major, prin Ordinul nr. 583.228, din 22 noiembrie 1943, l-a împuternicit pe generalul de divizie Mircea Dumitru (comandantul Diviziei a 13-a Infanterie) să înfiinţeze Detaşamentul Operativ al Diviziei a 13-a Infanterie, compus din: Regimentul 18 Infanterie Braşov, Regimentul 41 Artilerie Braşov, Batalionul 35 Vânători de Munte Schiori Satul Lung şi Batalionul 26 Vânători de Munte Schiori Cernatu. Acest detaşament avea misiunea de apărare a Braşovului împotriva unei eventuale agresiuni maghiare, prin închiderea defileului Predeal şi împiedicarea pătrun-

derii inamicului prin pasurile Bratocea şi Bran.[17] Pentru a putea conduce operativ apărarea zonei Braşov, Marele Stat Major, prin Ordinul nr. 584.016, din 13 decembrie 1943, a dislocat Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie în garnizoana Braşov. Comandamentul a fost instalat în cazarma Corpului de Munte Secund şi a Regimentului 89 Infanterie, la data de 3 ianuarie 1944.[18] Prin Ordinul Marelui Stat Major, nr. 76.384, din 18 martie 1944, Secţia I-a, unităţile şi formaţiunile diviziei au fost concentrate, pentru a fi trimise pe front, astfel:[19] Cartierul Diviziei a 13-a Infanterie la Braşov, Cartierul Brigăzii a 13-a Artilerie la Albeşti Prahova, Cartierul Brigăzii a 13-a Infanterie la Târgovişte, Regimentul 7 Dorobanţi Ploieşti la Corlăteşti (Partea Activă şi punctul de comandă), Regimentul 22 Infanterie la Târgovişte, Regimentul 89 Infanterie la Zizin (cartiruit în barăci), Regimentul 19 Artilerie la Cristian, Regimentul 41 Artilerie Braşov la Stupini şi Compania a 13-a Auto la Braşov.

Odată cu concentrarea Diviziei a 13-a Infanterie în vederea plecării în zona de operaţii, Permanenţa acesteia s-a reînfiinţat la Ploieşti, cu următoarea structură organizatorică: Biroul 1 (organizare-mobilizare), Biroul 2 (instrucţie, contrainformaţii şi paza teritoriului), Biroul 4 (dotare), plutonul trupei şi ofiţerul gestionar.

Ca urmare a bombardamentului aerian realizat asupra Ploieştiului în ziua de 4 aprilie 1944, clădirea Permanenţei Diviziei a 13-a Infanterie a fost distrusă şi Permanenţa a fost mutată, în întregime, la Valea Călugărească.[20]

Situaţia militară critică din anul 1944 a determinat Marele Cartier General să ordone, la data de 10 aprilie 1944, Părţii Operative a Diviziei a 13-a Infanterie, comandată de generalul Mircea Dimitriu, să se deplaseze pe frontul din Moldova, la dispoziţia Corpului 1 Armată. Îmbarcarea s-a făcut la Braşov şi debarcarea a avut loc la Tecuci. Divizia avea misiunea să interzică accesul inamicului pe valea Siretului pe direcţia Tecuci - Valea Berheciului - Valea Zeletinului.[21]

La data de 15 august 1944, Permanenţa Diviziei a 13-a Infanterie şi-a schimbat denumirea în Partea Sedentară.

În ziua de 23 august, Divizia a 13-a Infanterie se afla pe frontul din Moldova, la Târgu Neamţ. Efectivele marii unităţi, împreună cu cele ale Diviziilor 1-a, a 4-a, a 6-a, a 20-a Infanterie, 1-a Gardă, 1-a Blindată, a 103-a şi a 104-a Munte, şi cele ale Corpurilor 1, 5 şi 7 Armată, care se aflau în apărare pe înălţimile situate la vest de râul Moldova, între Mănăstirea Neamţ şi Târgu Neamţ, au fost împiedicate – în timpul zilei de 25 august – de către trupele sovietice să se replieze spre interiorul ţării, fiind încercuite şi dezarmate. După intervenţia hotărâtă a comandantului Corpului 1 Armată, generalul Gheorghe Radu pe lângă comandantul Armatei a 7-a Gardă sovietice, efectivele armatei române au reprimit armamentul şi s-au repliat în zona Buhuşi (sud) - Bacău (nord) - Roman (sud).

Ostaşii diviziei prahovene (ca şi cei ai marilor unităţi nominalizate) au trăit o nouă situaţie critică în ziua de 2 septembrie 1944, atunci când marile unităţi erau adunate pentru trecerea în revistă şi – la ordinul comandantului sovietic – au fost dezarmaţi din nou şi închişi în lagăr (ofiţerii şi trupa în lagărul din Roman, comandanţii şi statele majore în lagărul din Bacău). Ulterior aceştia au fost trimişi ca prizonieri în U.R.S.S. Comandantul Diviziei a

13-a Infanterie (generalul Mircea Dimitriu), şeful de Stat Major (locotenentul-colonel Traian Gheorghiu) şi şeful Biroului 3 Operaţii (maiorul Mircea Nicolescu), au fost internaţi în lagărul de la Bacău. Referindu-se la starea de spirit a cadrelor şi ostaşilor, Jurnalul de Operaţii al Diviziei a 13-a consemna că „*ordinul a produs în rândurile ofiţerilor şi trupei cea mai cumplită consternare şi durere*".

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 65.039, din 3 septembrie 1944, comunicat de Corpul 5 Teritorial cu nr. 3.430, din 4 septembrie 1944, resturile Comandamentului Diviziei a 13-a Infanterie (circa un sfert din efectivele diviziei) s-au deplasat de pe frontul din Moldova în garnizoana Braşov. Sub comanda generalului Gheorghe Corbuleanu, marea unitate a fuzionat cu Detaşamentul 18 Pază Zona Petroliferă.

Personalul Părţii Sedentare şi al Părţii Active a Diviziei a 13-a a fost folosit pentru reorganizarea unităţilor militare, care s-au deplasat în zona Braşov. Aceste unităţi au asigurat acoperirea graniţei de nord din Transilvania, între Întorsura Buzăului şi Homorod, împiedecând inamicul să pătrundă spre Braşov.[22]

În conformitate cu Acordul de Armistiţiu, prin Instrucţiunile Speciale nr. 70.200, din 1 noiembrie 1944, Marele Stat Major a ordonat modalităţile desfiinţării Diviziei a 13-a Infanterie la data de 15 decembrie şi contopirea ei cu Partea Sedentară a Diviziei a 3-a Infanterie Piteşti. În paralel, regimentelor componente ale Diviziei a 13-a Infanterie li s-a comunicat, prin Ordinul nr. 10.730, din 6 noiembrie 1944, să participe la acţiunea de curăţire a munţilor Buzăului de trupele germane şi maghiare.

În dimineaţa zilei de 14 noiembrie, Divizia a 13-a Infanterie a început deplasarea pentru a ajunge, în vederea desfiinţării, în garnizoanele unităţilor cu care se contopise anterior, vărsând personalul, materialele, armamentul, echipamentul şi arhiva. Acţiunea de desfiinţare a condus la următoarea stare de fapt:

- cartierul Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti s-a transformat în Cartierul Diviziei a 3-a Infanterie Piteşti;
- Regimentul 7 Dorobanţi Ploieşti s-a transformat în Regimentul 1 Vânători Ploieşti;
- Regimentul 22 Infanterie Târgovişte s-a transformat în Regimentul 2 Infanterie Piteşti;
- Regimentul 89 Infanterie Braşov s-a transformat în Regimentul 30 Infanterie Câmpulung Muscel;
- Regimentul 19 Artilerie Ploieşti s-a transformat în Regimentul 6 Artilerie Piteşti;
- Regimentul 41 Artilerie Braşov s-a transformat în Regimentul 15 Artilerie Curtea de Argeş;
- Partea Sedentară a Regimentului 1 Vânători a fost dislocată în garnizoana Ploieşti.

Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie a părăsit Braşovul în ziua de 26 noiembrie 1944, plecând la Piteşti.

Până la 30 decembrie 1944, o parte a Permanenţei diviziei a rămas în vechiul sediu de la Braşov din strada Brâncoveanu, nr. 2, local care a fost pre-

dat Spitalului 2 Campanie.[23] În conformitate cu planul de reorganizare a armatei din anul 1949, conducerea superioară a armatei a hotărât reînfiinţarea Comandamentului Diviziei a 13-a Infanterie (prin grija Diviziei a 6-a Infanterie Focşani), în garnizoana Roman. Apoi, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 46.200, din 29 iunie 1949, Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie s-a deplasat în garnizoana Bacău, cazarma fiind situată pe strada Ada Marinescu, nr. 21. Prin scindarea Diviziei a 6-a Infanterie, în cadrul Diviziei a 13-a Infanterie s-au reînfiinţat următoarele unităţi militare: Regimentul 12 Infanterie Bârlad şi Compania a 13-a Sanitară Bârlad (din Regimentul 11 Infanterie Botoşani, fost 11 „Siret" Galaţi), Regimentul 47 Infanterie Bacău şi Compania a 13-a Şcoală Gradaţi Bacău (din Regimentul 15 Infanterie Bacău, fost 15 „Războieni" Piatra Neamţ), Regimentul 25 Infanterie Iaşi (fost 25 Infanterie Vaslui, la scurt timp mutat la Piatra Neamţ) şi Plutonul 13 Chimic Iaşi (din Regimentul 24 Infanterie Iaşi, fost 24 Tecuci), Regimentul 28 Artilerie Roman şi Plutonul 13 Autotransport Roman.

La 4 aprilie 1950, divizia s-a mutat în garnizoana Roman. Conform Ordinelor Marelui Stat Major, nr. 319.530, din 27 noiembrie 1951, Divizia a 13-a Infanterie şi-a schimbat denumirea în Divizia a 76-a Infanterie.[24]

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Marele Stat Major, Fond *Divizia a 13-a Infanterie*, Inventar S/1.070/29.12.1979, Anul 1942, Curent 528, Dosar F.N., pag. 80.
2. Idem, pag. 20.
3. Idem, Anul 1917, Dosar 1, vol. I, pag. 18.
4. Idem, Marele Stat Major, *Registrul Istoric al Diviziei a 13-a Infanterie* (01.12.1921-01.04.1923), pag. 1.
5. Idem, Marele Stat Major, Fond *Divizia a 13-a Infanterie*, Inventar S/1.070 /29.12.1979, Anul 1942, Curent 528, Dosar F.N., pag. 84-85.
6. Idem, Anul 1923, Curent 27, Dosar 1/V.2, pag. 61.
7. Idem, Anul 1942, Curent 528, Dosar F.N., pag. 84-85.
8. Idem, Anul 1929, Curent 11, Dosar 8, pag. 1.
9. Idem, Anul 1938, Curent 2, Dosar 7/2, pag. 265.
10. Idem, Anul 1939, Curent 22, Dosar 5, pag. 9-12.
11. Idem, Anul 1941, Curent 223, Dosar 90A, vol. 1, pag. 8.
12. Idem, Anul 1942, Curent 96, Dosar 25, vol. 1, pag. 58, 101, 205.
13. Idem, Anul 1942, Curent 136, Dosar 23, vol. 1, pag. 112.
14. Idem, Marele Stat Major, *Jurnalul de Operaţii al Diviziei a 13-a Infanterie*, nr. 373, pag. 1-26.
15. Idem, Marele Stat Major, Fond *Divizia a 13-a Infanterie*, Anul 1942, Curent 83, Dosar 1, vol. 1, pag. 112-113.
16. Idem, Anul 1943, Curent 1, Dosar 1, pag. 10, 11, 12.
17. Idem, Anul 1943, Curent 2, Dosar 2, pag. 1, 14, 17.
18. Idem, Anul 1944, Curent 56, Dosar 35, vol. 1, pag. 13.
19. Idem, Anul 1944, Curent 56, Dosar 35, vol. 1, pag. 37.
20. Idem, Anul 1944, Curent 310, Dosar 98, pag. 12, 43.
21. Idem, Anul 1944, Curent 56, Dosar 35, vol. 1, pag. 83.
22. Idem, Anul 1944, Curent 93, Dosar 67, vol. 3, pag. 130, 146, 183.
23. Idem, Anul 1944, Curent 1, Dosar 2, vol. 2, pag. 7, 47, 136, 179 şi Curent 14, Dosar 12, pag. 279, 341, 342, 344, 353.
24. Idem, Marele Stat Major, Fond *Divizia a 76-a Infanterie*, Anul 1954, Curent 16, pag. 40-46.

BRIGADA A 9-A INFANTERIE

Comandamentul Brigăzii a 9-a Infanterie s-a înfiinţat în anul 1913, în baza *Legii de organizare a armatei române*, din 6 mai 1913, publicată în Monitorul Oficial, nr. 28, din 8 mai 1913, fiind subordonat Diviziei a 5-a Infanterie Buzău şi dislocat în garnizoana Ploieşti.[1]

În vara anului 1913 la comanda brigăzii a fost numit colonelul Ion Dragalina, fost comandant al Şcolii Militare de Ofiţeri Infanterie. Adoptând planul de măsuri privind apărarea ţării, Marele Stat Major i-a încredinţat colonelului Ion Dragalina, în august 1915, misiunea de a conduce lucrările de fortificaţii realizate de către Grupul „Predeal", pe Valea Prahovei. La data de 23 noiembrie 1915, colonelul a fost avansat la gradul de general de brigadă şi numit la comanda Diviziei 1-a Infanterie, iar la data de 11 octombrie 1916 la comanda Armatei 1-a. Generalul (supranumit „Taica Dragalina") a fost grav rănit în apropierea mănăstirii Lainici (lângă Târgu Jiu) şi după câteva zile de grea suferinţă a murit pe patul de spital.[2]

Încă de la început, brigada a primit în subordine Regimentul 7 Dorobanţi Prahova şi Regimentul 32 Infanterie „Mircea". Misiunile de bază ale comandamentului brigăzii au constat în instruirea efectivelor proprii precum şi în coordonarea şi îndrumarea activităţii de pregătire a regimentelor subordonate. După mutarea lui Dragalina, la comanda Brigăzii a 9-a Infanterie a fost numit colonelul Lascăr Caracaş, născut la Bârlad în anul 1870. Acesta a fost repartizat la garnizoana Ploieşti, după ce a absolvit, în 1895, Şcoala Militară de Ofiţeri de Infanterie. După doi ani de activitate a fost promovat în corpul de aghiotanţi ai regelui Carol I. Avansat la gradul de maior, a revenit în Ploieşti, la comanda Batalionului 3 Vânători-Infanterie (devenit regiment în cel de-al doilea război balcanic). În anul 1914 ofiţerul a fost mutat în cadrul Regimentului 32 „Mircea", la scurt timp devenind comandantul acestuia. Peste doi ani, în 1916, a fost avansat la gradul de colonel.

Din momentul declanşării operaţiunilor militare ale armatei române pentru eliberare naţională şi întregire statală, comandamentul brigăzii a participat, împreună cu Regimentele 7 şi 32 Infanterie, la campaniile militare desfăşurate în anii 1916 şi 1917.

Brigada a 9-a Infanterie, comandată de colonelul Lascăr Caracaş, şi-a conjugat efoturile cu cele ale regimentelor din subordine, participând împreună la luptele desfăşurate în zonele: Covasna, Braşov, Rucăr, Dragoslavele, Târgovişte, Ploieşti, Buzău, Râmnicu Sărat, Focşani. De asemenea, tot împreună au trudit pentru fortificarea fizică şi morală a ostaşilor din subordine, în iarna anilor 1916-1917, în localităţile de dislocare din judeţul Botoşani.

În cadrul operaţiunii militare de la Mărăşeşti, desfăşurată în perioada 25 iulie - 22 august 1917, efectivele Brigăzii a 9-a Infanterie, împreună cu Regimentele 7 Infanterie Prahova şi 32 Infanterie „Mircea", au luptat cu dârzenie, vitejie şi eroism legendar. În zilele de 25, 28 şi 29 iulie, ostaşii brigăzii au scris cu sângele lor o pagină glorioasă din epopeea Mărăşeştilor. Însuşi comandantul brigăzii, colonelul Lascăr Caracaş a fost grav rănit şi apoi evacuat, pentru refacere, în ziua de 28 iulie 1917.[3] După stabilizarea frontului în sudul Moldovei, efectivele brigăzii au participat la misiuni de pază pe aliniamentul stabilit prin

convenţia de armistiţiu, precum şi la misiuni de alungare peste Nistru a bandelor de soldaţi ruşi din sudul Basarabiei. Jurnalul de Operaţii, nr. 1.104, din 7 iulie 1918, al Brigăzii a 9-a Infanterie a inserat informaţii clare despre misiunile pe care marea unitate le-a îndeplinit împreună cu regimentele din subordine.

În baza Înaltului Decret, nr. 3.179, din 27 octombrie 1918, armata română a fost remobilizată la data de 28 octombrie 1918. La acea dată brigada se afla pe zona frontului Nămoloasa - Galaţi. Regimentul 32 Infanterie „Mircea" ocupa poziţie de apărare la Râmnicu Sărat, iar comanda brigăzii, împreună cu Regimentul 7 Prahova se aflau la Ianca.[4]

Conform ordinului primit de la Divizia a 5-a Infanterie, brigada şi regimentele subordonate s-au deplasat, în ziua de 8 noiembrie, la Buzău, unde populaţia oraşului le-a făcut o primire plină de entuziasm.[5]

După trei zile de popas în Buzău, efectivele brigăzii au revenit în garnizoana de reşedinţă din Ploieşti. Populaţia oraşului şi reprezentanţii administraţiei locale i-au primit cu flori şi cu un delirant entuziasm pe bravii luptători, însoţindu-i pe Bulevardul Independenţei, până în Piaţa Libertăţii. Aici au ţinut înflăcărate cuvântări prefectul judeţului Prahova, primarul oraşului şi comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie, colonelul Lascăr Caracaş.[5]

În ziua de 17 noiembrie 1918, voluntarii transilvăneni au fost primiţi, luaţi în evidenţă şi înrolaţi în Regimentul 7 Infanterie şi Regimentul 32 Infanterie „Mircea".[6] La data de 5 decembrie 1918 s-a desfăşurat, în localul berăriei „Moldavia", banchetul organizat de oficialităţile locale în onoarea Brigăzii a 9-a Infanterie. Cu acest prilej au ţinut discursuri înflăcărate: colonelul în rezervă Ion Ştefănescu, fostul senator de Prahova, George Dobrescu, primarul oraşului, Nelu Ionescu-Quintus, prefectul judeţului Prahova, Ion Niculescu, deputatul Silvan Becescu, profesorul Grigore Niculau ş.a.[6]

Distinsul comandant al brigăzii a elogiat faptele glorioase ale Regimentului 32 Infanterie „Mircea" şi ale Regimentului 7 Infanterie Prahova, precum şi pe ale comandanţilor acestora, locotenentul-colonel Constantin Malamuceanu (căzut prizonier în ziua de 1 august 1917) şi locotenentul-colonel Nicolae Cornea. De asemenea, au fost aduse pioase omagii locotenentului-colonel Vasile Stamate (comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea", rănit mortal în ziua de 26 iulie 1917, când conducea regimentul la atac), maiorului Atanase Ionescu (căzut în luptă în fruntea Batalionului 3 din Regimentul 32, pe care-l comanda) şi altor ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi care şi-au dat viaţa pentru neamul românesc.

Cu profundă emoţie l-a elogiat şi pe fiul său, sublocotenentul Ion Lascăr-Caracaş, comandant al Companiei Mitraliere din Regimentul 32 „Mircea", care a fost rănit de două ori şi apoi a căzut prizonier la Doaga. În momentul când comandantul Regimentului 32 a cerut aprobare pentru retragere (întrucât inamicul era net superior din punct de vedere numeric şi al tehnicii de luptă), colonelul Caracaş i-a răspuns: *„ai zălog pe fiul meu în prima linie - muriţi cu toţii, dar nu vă retrageţi! Pericolul din urmă este mai mare şi mai sigur decât cel dinainte."*[7] Cu această ocazie, colonelul în rezervă Ion Ştefănescu a făcut propunerea pentru ridicarea unui monument al eroilor Regimentului 32 Infanterie „Mircea", prin subscripţie publică. Efectivele brigăzii au sărbătorit Crăciunul, Anul Nou, Boboteaza, Sfântul Ioan şi ziua de 24 ianuarie în garni-

zoana Ploieşti. În perioada 1-14 ianuarie 1919 s-a introdus în armată calendarul Gregorian (în locul celui Iulian), ostaşii fiind iniţiaţi în folosirea lui corectă. La data de 26 ianuarie 1919, Regimentul 7 Prahova a fost dislocat în Transilvania, în subordinea Diviziei 1-a Vânători. Celelalte efective au desfăşurat perioada întâia şi a doua de instrucţie în cazarmă.

În ziua de 30 mai, Brigada a 9-a şi Regimentul 32 Infanterie „Mircea" au început deplasarea, cu trenul, spre Basarabia şi au debarcat la Căuşani, unde, împreună cu Regimentul 33 Infanterie Tulcea, au fost puşi la dispoziţia Comandamentului Grupului „General Popovici".[8] La data de 20 iunie 1919, Regimentul 32 Infanterie „Mircea" a fost repartizat în sectorul Olăneşti - Talmazi - Ozierul - Bugaz. Unitatea a primit misiunea să împiedice trupele bolşevice să pătrundă peste Nistru şi să potolească răscoalele populaţiei ruse.

Bandele de soldaţi ruşi – care aparţineau lui Denikin şi Petliura – acţionau în Ucraina şi desfăşurau, din oraşul Odessa, o intensă propagandă împotriva poporului român. La data de 20 decembrie a sosit în zona de acţiune a brigăzii şi Regimentul 7 Prahova, care îndeplinise până atunci misiuni de luptă în Transilvania. Unitatea a înlocuit Regimentul 35 Infanterie Silistra.

În lunile ianuarie şi februarie 1920, efectivele Brigăzii a 9-a Infanterie au desfăşurat lupte grele la Bugaz, împotriva armatei ucrainiene care era sprijinită de voluntari bulgari şi sârbi, de ostaşi germani şi de agitatori evrei. Ostaşii Regimentelor 7 Infanterie şi 32 Infanterie „Mircea" au capturat, de la trupele denikiniste, armament de infanterie şi artilerie.

La Cetatea Albă, Brigada a 9-a Infanterie a primit refugiaţi polonezi, francezi şi basarabeni, cărora le-a asigurat condiţii omeneşti de cazare. În luna martie 1920 brigada a mai oprit şi alte acţiuni agresive ale bolşevicilor, capturând şi dezarmând ostaşi ucrainieni. Până la sfârşitul anului 1920, brigada a efectuat misiuni de pază pe graniţă şi a menţinut ordinea interioară în zona Olăneşti - Bugaz.[9] Din ianuarie şi până în aprilie 1921, efectivele brigăzii au alungat bandele de bolşevici care atacau posturile de jandarmi şi au instruit ostaşii basarabeni, care au preluat misiunile unităţilor militare prahovene.[10]

După refacerea sănătăţii, colonelul Lascăr Caracaş s-a înapoiat la comanda brigăzii. Odată cu demobilizarea armatei, la 1 aprilie 1921, brigada s-a înapoiat în Ploieşti. Colonelul Caracaş a comandat efectivele brigăzii până în anul 1924, când a fost avansat general de brigadă şi a devenit comandant al garnizoanei Ploieşti. Generalul de brigadă Lascăr Caracaş a fost pensionat în vara anului 1930.

NOTE

1. Gl. lt. Şuţa, I., *Infanteria Română*, Editura Militară, 1982, pag. 11.
2. Idem, pag. 75.
3. Idem, pag. 109 -112.
4. Arhivele Militare Române, *Jurnalul de Operaţii al Bg. a 9-a Inf.,* nr. 1.104/1918, pag. 1-5.
5. Idem, pag. 7.
6. Idem, pag. 8.
7. Idem, pag. 9-10.
8. Idem, pag. 13.
9. Idem, pag. 14-31.
10. Idem, pag. 55-58.

REGIMENTUL 7 DOROBANŢI PRAHOVA (BRIGADA A 7-A MECANIZATĂ „GRIVIŢA")

Sub domnia principelui Barbu Dimitrie Ştirbei, în anul 1851, prin organizarea Corpului Grănicerilor – compus din două Inspectorii, una de munte şi alta de Dunăre – în districtul Prahovei au luat fiinţă două companii de grăniceri, prima cu reşedinţa la Predeal, iar cealaltă la Bratocea. Împreună, aceste companii au format Batalionul 1 din graniţa munţilor şi cuprindeau tineri schimbaşi (cu serviciul militar de şase ani), înrolaţi de pe o rază de 30 de km din sudul graniţei muntoase.

În anul 1866, din unităţile de grăniceri s-a format Corpul Dorobanţilor, organizat pe batalioane care activau în întreaga ţară. Batalionul 1 de Grăniceri a luat denumirea de Batalionul 6 din Regimentul 3 Dorobanţi, trecând sub comanda maiorului Sarandi. Mai târziu, conform legii din 1872, batalionul a luat denumirea de Regimentul 4 Dorobanţi, cu reşedinţa la Ploieşti. Comandant al unităţii era locotenentul-colonel Mihail Holban, înaintat ulterior la gradul de general.

Regimentul era organizat pe 5 batalioane, răspândite în zona Prahova, cel de-al 4-lea având reşedinţa la Ploieşti. Tinerii făceau serviciul militar timp de 6 ani, fiind consideraţi ca schimbaşi şi erau obligaţi să facă gardă pe frontieră în fiecare lună. La data de 14 octombrie 1874, după încheierea marilor manevre de la Colentina, domnitorul Carol I a distribuit noul drapel de luptă al Regimentului 4 Dorobanţi, pe platoul de la Băneasa.

În anul 1876, prin Decretul Domnesc, nr. 2.195, numărul regimentelor de dorobanţi a fost mărit. Regimentul 4 Dorobanţi, rămânând cu două batalioane, a luat denumirea de Regimentul 7 Dorobanţi Ploieşti, subordonat Diviziei a 2-a Teritoriale Militare Bucureşti. Regimentul, comandat de locotenenetul-colonel Mihail Holban, avea ca teritoriu de încorporare districtele Prahova şi Dâmboviţa. Batalionul nr. 1 avea reşedinţa la Târgovişte (Compania 1-a la Pietroşiţa, Compania a 2-a la Târgovişte, Compania a 3-a la Găeşti, Compania a 4-a la Titu), iar Batalionul 2 la Ploieşti (Compania a 5-a la Ploieşti, Compania a 6-a la Bucov, Compania a 7-a la Bratocea, Compania a 8-a la Predeal). Efectivul total al regimentului era de 2.473 de oameni.[1]

Regimentul 7 Dorobanţi Ploieşti a participat la războiul de independenţă (1877-1878), acoperindu-se de glorie în a treia bătălie de la Plevna, dezlănţuită la 30 august 1877, la ordinul domnitorului Carol I: „*Peste Dunăre domnilor, ne aşteaptă gloria străbună!*" Ostaşii regimentului au contribuit la ocuparea şi apărarea redutei Griviţa nr. 1 şi apoi, în ziua de 28 noiembrie, la ocuparea Opanezului. Acest regiment s-a înscris printre unităţile care l-au forţat pe Osman Paşa, aflat în fruntea celor 45.000 de ostaşi concentraţi în cetatea Plevna, să capituleze.[2]

În ziua de 8 decembrie, Regimentul 7 Dorobanţi, trecut în Brigada a 2-a din Divizia a 4-a, a început marşul către Vidin, pe viscol şi pe un ger năpraznic, colaborând cu trupele Diviziei 1-a la cucerirea Vidinului. Ostaşii regimentului au pătruns în Vidin la data de 19 ianuarie 1878.[2]

După încheierea armistiţiului cu turcii, regimentul s-a înapoiat la Ploieşti, unde a fost primit cu mare entuziasm. Apreciindu-i-se faptele eroice de

arme, la data de 8 octombrie 1878, drapelul regimentului a fost decorat cu Crucea „TRECEREA DUNĂRII”.[3]

În conformitate cu Înaltul Decret, nr. 1.163, din 3 aprilie 1880, referitor la înfiinţarea a încă 11 regimente de Dorobanţi pe lângă cele 16 existente, teritoriul de activitate al regimentelor s-a restrâns la câte un judeţ, iar regimentele de dorobanţi purtau, de regulă, numele judeţului respectiv. În acest context, Regimentul 7 Dorobanţi a devenit Regimentul de Dorobanţi Prahova nr. 7, cu reşedinţa în oraşul Ploieşti, subordonat aceleiaşi Divizii a 2-a Teritoriale, care îşi recruta ostaşii din districtul Prahova.[4]

În anul 1891, prin Înaltul Decret, nr. 2329 din 11 iulie acelaşi an, s-au stabilit noile circumscripţii militare teritoriale, modificându-se denumirea şi structura regimentelor de dorobanţi. Conform acestui decret, Regimentul de Dorobanţi Prahova nr. 7 avea următoarea organizare: Batalionul 1 Ploieşti (care avea în subordine: Compania 1-a Ploieşti, Compania a 2-a Cocorăşti, Compania a 3-a Târgşor, Compania a 4-a Bucov) şi Batalionul 2 Câmpina (care avea în subordine: Compania a 5-a Filipeşti, Compania a 6-a Băicoi, Compania a 7-a Câmpina, Compania a 8-a Sinaia).[5]

Cu prilejul aniversării a 40 de ani de la proclamarea principelui Carol I (10 mai 1866) în calitate de domnitor, Regimentul 7 Prahova a fost decorat cu Medalia Jubiliară „CAROL I”.

În toamna anului 1891, ca urmare a faptului că regimentele de infanterie de linie s-au contopit cu regimentele de dorobanţi, s-a format Batalionul 3 Infanterie Permanentă. Batalioanele 1 şi 2 Infanterie au rămas cu schimbul, până în anul 1908 când toate regimentele au devenit permanente. În baza acestei legi serviciul militar de 180 de zile pe an cu schimbul a fost înlăturat, stabilindu-se serviciul militar cu durata de doi ani, pentru infanterie.

La 20 iunie 1913, regimentul a fost subordonat Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti din Divizia a 5-a Infanterie Buzău (Corpul 3 Armată) şi a fost mobilizat pentru campania militară din Bulgaria (al doilea război balcanic), chemând sub drapel 5 contingente. Unitatea a trecut Dunărea în Bulgaria pe la Şiliştioara, ajungând în zona Lepiţa.[6] După încheierea păcii, regimentul s-a întors în ţară, ajungând la Ploieşti la data de 28 august 1913, şi a efectuat demobilizarea.[6]

Regimentul s-a bucurat de valoroase aprecieri venite din partea regelui Carol I. Prin Înaltul Ordin de Zi, din 31 iulie 1913, regele arăta: *„Aţi plecat voioşi pe câmpul de onoare, părăsind holdele voastre hotărâţi de a înfrunta cu bărbăţie toate primejdiile războiului. Mulţi dintre camarazii voştri au căzut jertfă boalelor nemiloase de peste Dunăre… Aţi ajuns cu o repeziciune mai presus de toate aşteptările până la creasta munţilor Bulgariei. Prezenţa noastră acolo a impus pacea fără vărsarea de sânge, a mărit ţara noastră cu un ţinut însemnat spre întărirea hotarului ei şi a înălţat vaza României în ochii tuturor… Din tot sufletul mulţumesc scumpei mele armate pe care deapururea o voi înconjura cu o părintească dragoste.*”

În semn de recunoştinţă pentru faptele de arme săvârşite, drapelul de luptă al regimentului a fost decorat cu Medalia „AVÂNTUL ŢAREI”.[6]

Perioada de neutralitate, din anii 1914-1916, a constituit pentru Regimentul Prahova nr. 7 un bun prilej de intensificare a instrucţiei în zona viitoarelor acţiuni de luptă.

În ajunul campaniei militare, declanşată în noaptea de 14-15 august 1916, efectivele regimentului, subordonate Brigăzii a 9-a Infanterie din Divizia a 5-a Infanterie (Corpul 3 Armată), se găseau în apropierea frontierei pe valea Doftanei. Trecând frontiera în Transilvania, unitatea a ocupat localitatea Satu Lung. Luptele au fost dure, regimentul înregistrând un mort (sergentul Coman Rotilă) şi doi răniţi (locotenentul-colonel Gheorghe Ulescu şi soldatul Constantin Văjău).[7] La sfârşitul lunii, regimentul a ajuns la Cohalom şi, la 4 septembrie, a fost deplasat la Braşov. De aici, unitatea a fost deplasată pe calea ferată până la Vidra, intrând în subordinea Diviziei a 22-a Infanterie şi a trecut Dunărea la Flămânda (Cadrilater, judeţul Durostor).[8]

Din cauza evenimentelor din Oltenia, unde inamicul pătrunsese în defileul Jiului, regimentul a fost îmbarcat în staţia Mihai Bravu pentru deplasarea la Craiova. Pe timpul deplasării, regimentul a fost debarcat la Câmpulung Muscel şi dirijat către culoarul Rucăr-Bran, unde s-a angajat în luptele de la Mateiaş, Dragoslavele şi Prisaca. Datorită pierderilor mari, unitatea a fost retrasă în rezerva Diviziei a 22-a Infanterie şi apoi s-a deplasat către Târgovişte şi Ploieşti (unde a ajuns la 22 noiembrie 1916). Regimentul a dat lupte grele la Crângul lui Bot, Băicoi, Ploieşti şi Albeşti. Deşi ostaşii regimentului au luptat cu dârzenie, datorită superiorităţii inamicului – atât în oameni, cât şi în tehnică de luptă – oraşul Ploieşti a fost ocupat de inamic la 23 noiembrie, ora 15,45.[8]

Regimentul s-a retras prin lupte dure până în poarta Focşanilor şi apoi, la ordin, în nordul Moldovei, pentru refacerea capacităţii de acţiune. După 10 decembrie 1916, efectivele Regimentului Prahova nr. 7 au fost deplasate în localitatea Guranda din judeţul Botoşani, luptându-se cu lipsuri de ordin economic şi cu tifosul exantematic.[8]

Documentele din arhiva creată de Regimentul Dorobanţi Prahova nr. 7 (pentru această perioadă grea) atestă vitejia, energia, bărbăţia şi priceperea oamenilor care şi-au făcut pe deplin datoria, plătind cu sângele lor apărarea fiecărei palme de pământ.

La data de 28 martie 1917, comandantul Regimentului Prahova nr. 7, colonelul Constantin Condeescu, a murit în cantonamentul său din satul Guranda, ca urmare a rănilor suferite şi a tifosului exantematic, care bântuia în Moldova. În continuare, comanda regimentului a fost asigurată de maiorul Constantin Malamuceanu, comandantul Batalionului 2, care, cu tenacitate şi competenţă, a grăbit procesul de dotare cu mijloace materiale şi refacere a potenţialului de luptă al unităţii.[8]

La data de 17 iunie 1917, regimentul, complet refăcut a fost deplasat pe calea ferată în zona de operaţii Ghivărţeni din judeţul Covurului, subordonându-se Brigăzii a 9-a Infanterie, din Divizia a 5-a Infanterie. De aici a fost deplasat pe Siret. Cu acest prilej, comandantul Corpului 6 Armată din Armata 1-a, generalul de divizie Eremia Grigorescu, a întâmpinat Regimentul 7 Dorobanţi Prahova citind Ordinul de Zi, nr. 4, din 18 iulie 1917: *„Ostaşi! Intrând sub ordinele Corpului 6 Armată, cu sufletul plin de credinţă şi cu toată nădejdea în voi vă zic: Bine aţi venit! Aţi venit să stăviliţi la Siret pe vrăjmaşul sălbatic, să apăraţi cu sângele vostru ţara Moldovei până când ceasul înaintării va suna. Toată suflarea românească priveşte cu încredere în voi... Părinţii, soţiile şi copiii voştri privesc spre voi şi cer răzbunarea contra barbarilor ce-i*

asupresc şi-i pângăresc de 11 luni.” La ceasul înaintării veţi face să se scrie pe frunţile voastre ca şi pe acelea ale luptătorilor din Carpaţi pecetea: *„Nici pe aici nu se trece!*“

În perioada 18-24 iulie 1917, Regimentul 7 Dorobanţi Prahova a luat parte la luptele din sectorul defensiv Nămoloasa - Condrea - Salcia.

Ofensiva dezlănţuită de Armată a 9-a germană pe direcţia Focşani - Mărăşeşti - Adjud a determinat Diviziile a 13-a şi a 34-a ruse să se retragă dezordonat spre nord. Pentru a interzice germanilor să rupă linia de apărare şi să ocupe capetele de pod de pe Siret, Divizia a 5-a Infanterie Buzău a ocupat poziţii de luptă şi a oprit înaintarea inamicului pe aliniamentul Moara Albă - Doaga - Furceni. Acţiunile de luptă duse de Regimentul 7 Dorobanţi Prahova la Cosmeştii din Deal - Valea Jugastrului - Moara Albă - Pădurea Călinei, în zilele de 25-29 iulie – împotriva unui inamic superior din punct de vedere numeric şi al dotării tehnice – au fost deosebit de crâncene. Efectivele regimentului au colaborat foarte bine cu celelalte unitaţi prahovene: Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Regimentul 3 Vânători, Regimentul 6 Călăraşi şi Regimentul 19 Artilerie, intrând în legendă.[8]

Acţiunile de luptă ale Regimentului 7 Dorobanţi Prahova, la fel de glorioase ca şi cele ale Regimentului 32 Infanterie „Mircea”, au fost sintetizate în textul inserat pe Brevetul Ordinului „MIHAI VITEAZUL”, clasa a III-a, acordat drapelului de luptă, la 25 mai 1918, la Iaşi: *„Pentru vitejia şi avântul remarcabil cu care ofiţerii, subofiţerii şi soldaţii acestui eroic regiment au luptat în bătălia de la Mărăşeşti din anul 1917. În dimineaţa zilei de 25 iulie, pe când Batalionul 1 ataca cu furie pe direcţia Moara Albă spre a opri înaintarea inamicului, Batalionul 2 izbi cu aceiaşi furie trupele germane ce urmăreau pe ruşi şi ameninţau aripa dreaptă a primului Batalion. În zilele de 26 şi 27 iulie, regimentul a rămas neclintit, sub un îngrozitor bombardament pe poziţia din Pădurea Călinei şi a sfărâmat repetatele atacuri inamice. În fine, în dimineaţa zilei de 28 iulie, Regimentul 7 s-a aruncat în mod strălucitor la atac, împingând trupele inamice până în Valea Jugastrului, iar la 29 iulie, printr-un atac tot atât de strălucit, a câstigat teren, rectificând frontul de la Viroaga din Pădurea Călinei. Un mare număr de ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi şi-au sacrificat viaţa, însă Eroicul Regiment a pus stavilă înaintării forţelor covârşitoare ale inamicului.”*

După data de 2 august 1917, regimentul a fost dislocat la Ţepul de Sus pentru o scurtă refacere a moralului, a forţelor fizice şi a tehnicii de luptă.

În luna septembrie, unitatea a fost deplasată în pădurea de la nord-vest de satul Călimăneşti, unde, împreună cu Regimentul 3 Vânători Infanterie Prahova, s-a format rezerva Armatei 1-a Române. La data de 20 octombrie 1917, regimentul a fost trimis din nou pe front, înlocuind Regimentul 69/77 din Divizia a 14-a Infanterie.

Până la încheierea armistiţiului, unitatea a desfăşurat acţiuni sporadice de luptă în zona frontului. După încheierea armistiţiului germano-rus (22 noiembrie 1917) şi germano-român (26 noiembrie 1917), regimentul a rămas pe front. La data de 9 martie 1918, unitatea a fost detaşată în Basarabia, pentru a interzice pătrunderea peste Nistru a trupelor ruse şi ucrainiene. Regimentul 7 Dorobanţi Prahova a trecut la demobilizare după încheierea păcii de la Bucu-

rești, din aprilie 1918, menţinând sub drapel numai contigentele 1917 şi 1918.[8] Ofensiva armatei franceze în Balcani a creat condiţii optime pentru reluarea luptelor, în vederea eliberării ţării. La 28 octombrie regimentul a fost din nou mobilizat, efectivele sale fiind trimise în zona Buzău - Ploieşti pentru a ocupa zonele părăsite de armata germană. A sosit la Ploieşti, la data de 10 noiembrie 1918, în aclamaţiile populaţiei oraşului.

În scopul ocrotirii populaţiei româneşti din Transilvania, la începutul lunii ianuarie 1919, regimentul a fost deplasat în zona Braşov - Sighişoara - Odorhei. De aici, regimentul a fost deplasat succesiv la Sibiu, Cluj, Oradea, unde a rămas până la 3 decembrie 1919, când a fost dislocat din nou în Basarabia, la Cetatea Albă, cu misiuni de pază şi ordine. A staţionat aici la 24 octombrie 1921 şi apoi s-a întors la Ploieşti, intrând în subordinea Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti (Corpul 5 Armată).[8]

Drapelul regimentului a fost decorat în anul 1921 cu distincţiile: Crucea Comemorativă „CARPAŢI - ARDEAL - MĂRĂŞEŞTI" şi „VICTORIA MARELUI RĂZBOI, 1916-1918". În perioada interbelică, Regimentul 7 Dorobanţi Prahova s-a preocupat de instruirea trupei, în vederea obţinerii unor rezultate bune la aplicaţii şi manevre. În acea perioadă, organizarea regimentului era următoarea: comandantul, ajutorul comandantului, biroul mobilizare, adjutantul regimentului, ofiţerul cu aprovizionarea, contabilul în bani, contabilul în materii, ofiţerul cu armătura, ofiţerul cu cazarmarea, medicul corpului, Batalionul nr. 1, Batalionul nr. 2, Batalionul nr. 3, Compania de Specialităţi şi Compania Depozit.[9] Decorarea drapelului regimentului, în anul 1927 şi 1933, cu Medaliile „FERDINANT I" şi, respectiv, „CASTELUL PELEŞ", a stimulat cadrele şi ostaşii pentru a se pregăti temeinic în scopul apărării patriei.

Precipitarea evenimentelor politico-militare a determinat Guvernul României să întreprindă, în anul 1939, o serie de acţiuni în vederea creşterii forţei combative a armatei şi a asigurării securităţii frontierelor ţării. În acest scop au fost concentrate, în Moldova, mari unităţi şi unităţi. Printre acestea s-a aflat şi Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, concentrat în zona Păstrăveni - Todireni - Rădeni - Hârlău - Iaşi (pe aliniamentul râului Jijia).[10]

Până la 22 iunie 1941, efectivele regimentului şi-au intensificat instrucţia, participând apoi la luptele de eliberare a Basarabiei (în subordinea Armatei a 11-a germane) şi la cucerirea Odessei (în subordinea Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti, Corpul 5 Armată).

Pierderile suferite de regiment, până la data de 1 noiembrie 1941, au fost: ofiţeri activi şi rezervişti (20 morţi, 4 dispăruţi şi 54 răniţi), subofiţeri activi şi rezervişti (8 morţi, 9 dispăruţi şi 20 răniţi) şi ostaşi (433 morţi, 135 dispăruţi şi 1.135 răniţi).[11] Până în vara anului 1942 s-au întreprins măsuri de completare a efectivelor de luptători şi s-a asigurat refacerea moralului şi instrucţia lor prin desfăşurarea aplicaţiilor practice şi a manevrelor militare.

De la data de 15 august 1942 şi până la 25 ianuarie 1943, efectivele regimentului, subordonate Diviziei a 13-a Infanterie (Corpul 5 Armată din Armata a 3-a română), au participat la luptele crâncene de la Cotul Donului, având de înfruntat condiţiile foarte grele datorate unei ierni deosebit de aspre, precum şi lipsuri de ordin material şi un moral scăzut. După înapoierea de la Cotul Donului, în perioada februarie 1943-ianuarie 1944, regimentul a îndepli-

nit misiuni de pază în zona petroliferă. În perioada ianuarie-iulie 1944, regimentul a îndeplinit misiuni grele de luptă, pe aliniamentul Iaşi - Târgu Frumos - Roman. În perioada 23-31 august, efectivele regimentului au contribuit la eliberarea zonei petrolifere aflate sub ocupaţie germană, remarcându-se la Boldeşti, Lipăneşti, Vălenii de Munte şi Plopeni.

Pentru faptele deosebite de eroism din perioada celui de-al doilea război mondial, cinci cadre militare din regiment au fost răsplătite cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL”: colonelul Vasile Creţoiu, căpitanul Constantin Stanciu, locotenentul Mircea Socor, sublocotenentul Marin Moise şi sublocotenentul Petre Niţă.

Conform prevederilor protocolului adiţional la Convenţia de Armistiţiu de la Moscova (26 octombrie 1944) şi a Instrucţiunilor Speciale, nr. 70.200, din 1 noiembrie 1944, ale Marelui Stat Major, s-a ordonat desfiinţarea Diviziei a 13-a Infanterie.[12]

Regimentul 7 Dorobanţi Prahova s-a desfiinţat la data de 15 decembrie 1944, vărsând personalul, materialele, armamentul, echipamentul şi arhiva la Regimentul 1 Vânători (Infanterie), dislocat în garnizoana Ploieşti.[13]

Ca urmare a nevoilor de întărire a capacităţii de apărare a ţării, Guvernul României a înfiinţat noi unităţi militare. În acest context, conform Ordinului Marelui Stat Major, din anul 1970, s-a reînfiinţat regimentul sub denumirea de Regimentul 7 Mecanizat Popeşti-Negoieşti.

În baza Ordinului Marelui Stat Major, la data de 2 aprilie 1994, regimentul s-a transformat în Brigada a 7-a Infanterie Motomecanizată şi, ulterior, conform Ordinului Marelui Stat Major, la data de 28 mai 1995, Brigada a 7-a Infanterie Motomecanizată s-a transformat în Brigada a 7-a Mecanizată „Griviţa“. După reînfiinţarea unităţii, cadrele acesteia au participat cu răspundere şi dăruire la realizarea bazei materiale pentru instrucţie şi educaţie a tinerilor militari, reuşind în câţiva ani să realizeze un poligon modern la Coada Izvorului. În acest poligon s-au executat şi se execută încă, şedinţe de trageri cu armamentul din dotare şi aplicaţii militare complexe.

Militarii care s-au instruit în această unitate, precum şi militarii din alte unităţi ale garnizoanei Ploieşti au trăit situaţia reală a câmpului de luptă, cu prilejul participării la şedinţele demonstrative de trageri, conduse de către comandantul unităţii, colonelul Ion Nicolescu.

În paralel cu activitaea de instrucţie, efectivele unităţii au participat – cu detaşamente formate din 150-200 de militari în termen, ofiţeri, subofiţeri şi maiştri militari – la realizarea unor obiective economice precum: amenajarea centrului civic din Bucureşti şi din municipiul Ploieşti, efectuarea unor lucrări la canalul Dunăre-Marea Neagră, construcţii de locuinţe, participarea în fiecare an la efectuarea unor lucrări de împăduriri şi efectuarea lucrărilor agricole de primăvară, vară şi toamnă.

Efectivele unităţii s-au remarcat cu prilejul participării la lichidarea urmărilor inundaţiilor, din anii 1970 şi 1975, şi a cutremurelor din 4 martie 1977, 30 august 1986 şi 31 mai 1990.

Personalul unităţii, comandat de tânărul ofiţer Ion Nicolescu, ajutat de un mănunchi de cadre la fel de tinere şi entuziaste s-a înscris la loc de cinste în istoria armatei şi a patriei prin participarea la revoluţia din decembrie 1989. Ei

au contribuit la asigurarea liniştii în capitala ţării, cu pierderea, din imprudenţă, a unui soldat.

De la înfiinţare şi până în prezent, la comanda unităţii s-au succedat următorii ofiţeri: colonelul Mihail Holban (1872-1879), locotenentul-colonel Gheorghe Herfner (1879-1880), colonelul Emanuel Boteanu (1880), colonelul Ştefan Şişmaş (1880-1881), colonelul August Gorjan (1882-1883), colonelul Ştefan Şişmaş (1884-1888), colonelul Petre Macca (1888-1889), colonelul Ştefan Şişmaş (1890-1893), colonelul Alexandru Leon (1894-1896), colonelul Constantin Candiano (1897-1898), colonelul Androne Geogescu (1898-1905), colonelul Dimitrie Cocea (1905-1907), colonelul Gheorghe Văleanu (1907-1909), colonelul Gheorghe Cereşeanu (1909-1913), colonelul Alexandru Băbeanu (1914), colonelul Ion Ghinescu (1915), locotenentul-colonel Vasile Canariu (1916), colonelul Constantin Condeescu (1916-1918), colonelul Nicolae Cornea (1918-1923), colonelul Teodor Teodorian (1924-1927), colonelul Dionisie Chibuchi (1928), colonelul Ion Raşcu (1929), colonelul Constantin Zagoritz (1930-1932), colonelul Stancu Constantinescu (1933-1935), colonelul Epaminonda Arghiropol (1936-1937), colonelul Panait Ciuperceanu (1938-1939), colonelul Vasile Creţoiu (1940-1941), locotenentul-colonel Sava Teodorescu (1941), colonelul Hristache Enescu (1941), colonelul Ion Ciocan (1942), locotenentul-colonel Alexandru Munteanu (1942-1943), colonelul Gheorghe Ionescu (din 1943 până la desfiinţare, în decembrie 1944), colonelul Gheorghe Vlase (de la reînfiinţare în anul 1970-1973), colonelul Vasile Pricop (1973-1975), colonelul Dumitru Matei (1975-1984), maiorul Vasile Ivan (1984-1988), colonelul Ion Nicolescu (1988-1997), colonelul Gheorghe Badea (1997-1998), colonelul dr. Neculai Roman (1999-2001), generalul de brigadă dr. Stan Petrescu (2002-10.2003), colonelul I. Olteanu (10.2003-15.10.2004), colonelul Traian Nistor (15.10.2004, avansat general de brigadă la data de 15.12.2004).

În anul 2005, brigada şi-a schimbat profilul şi denumirea în Brigada 2 Logistică, având comandanţi pe generalul de brigadă Petre Valentin (2005-2006), generalul de brigadă Gabriel Gabor (2006-2007), colonelul inginer Florentin Bucovei (2008-26.02.2009), interimari colonelul Traian Drăghici şi colonelul S. Marin.

În anul 2011 Brigada 2 Logistică a fost mutată la Constanţa.

NOTE

1. *Monitorul Oastei,* nr. 35, 9 decembrie 1876, fila 810.
2. Sevastos, M., *Monografia oraşului Ploieşti*, Tipografia „Cartea Românească”, Bucureşti, 1937, pag. 492.
3. Arhivele Militare Române, *Albumul Armatei Române*, Bucureşti, 1902.
4. *Monitorul Oastei*, Curent 434/1880, filele 257-283.
5. *Monitorul Oastei,* nr. 28, 13 iulie 1891, pag. 913-914.
6. Arhivele Militare Române, Fond 4.298, Inventar S/2.923/30.05.1985, Dosar 1, Curent 2, filele 33-49.
7. Sevastos, M., *Monografia oraşului Ploieşti*, Tiparul „Cartea Românească”, Bucureşti, 1937.
8. Arhivele Militare Române, Fond 4.298, Inventar S/2.923/30.05.1985, Dosar 1, Curent 2, fila 10.
9. Idem, *Arhiva pe anul 1923*, Dosar 2, Curent 75, fila 288.
10. Idem, *Arhiva pe anul 1940 a Regimentului 7 Prahova*, Dosar F.N., Curent 21, fila 785.
11. Idem, *Arhiva pe anul 1942*, Dosar 12/ IV, Curent 700, fila 194.

12. Idem, Fond *Marele Stat Major, Secţia I-a „Organizare-Mobilizare*“, Inventar S/71/1972, Dosar F.N., Curent 4057.
13. Idem, Fond *Divizia a 13-a Infanterie*, Inventar S/1.070/22.12.1979, *Arhiva pe anul 1944*, Dosar 2/3, Curent 2802, fila 7.

REGIMENTUL 32 INFANTERIE „MIRCEA”

Prin Înaltul Decret, nr. 1.057, din 16 martie 1883, s-a înfiinţat, la data de 10 aprilie 1883, unul din cele mai prestigioase regimente din armata română, Regimentul 32 Dorobanţi Brăila. Baza de constituire a reprezentat-o Batalionul 1 din Regimentul 9 Dorobanţi Brăila, care-şi recruta ostaşii de pe teritoriile judeţelor Brăila şi Făurei. Regimentul, comandat de colonelul Ioan Coruţ, s-a organizat pe două batalioane a câte patru companii.[1] La data de 10 mai 1884, regimentul a primit drapelul de luptă, simbolul vitejiei şi gloriei ostăşeşti, de la regele Carol I.

În anul 1889, conform Înaltului Decret Regal, nr. 2.329, regimentul a fost mutat de la Brăila la Mizil şi a fost organizat pe două batalioane a câte patru companii fiecare (Batalionul 1 recruta tinerii din Prahova, iar Batalionul 2 recruta tinerii ostaşi din Buzău).[1]

Prin Înaltul Decret Regal, nr. 2.329, Regimentul 32 a primit denumirea de Regimentul „Mircea” nr. 32.[1]

Perfecţionarea structurilor organizatorice ale armatei a afectat în bine şi Regimentul „Mircea” nr. 32, care, în baza Înaltului Decret Regal, nr. 2.329, din 1891, a fuzionat cu Regimentul 5 Linie, înfiinţându-se şi Batalionul 3.[1] Întrucât oraşul Ploieşti avea condiţii mai bune de cartiruire, Regimentul „Mircea” nr. 32 a fost mutat de la Mizil la Ploieşti, în baza Ordinului nr. 15.384, din 21 octombrie 1893, al Corpului 3 Armată, în cazarma din strada Alexandru al II-lea. Regimentul, comandat de colonelul Nicolae Ionescu, avea 3 batalioane.[2]

În ziua de 21 mai 1907, pe strada Mărăşeşti, nr. 279, a avut loc festivitatea punerii pietrei de temelie a noii cazărmi a Regimentului „Mircea” nr. 32, eveniment la care au participat unităţile din garnizoană: Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Batalionul 9 Vânători, Regimentul 6 Călăraşi, Secţia de Pompieri şi Compania de Jandarmi Rurali. După slujba religioasă s-a semnat actul comemorativ, care a fost depus în fundaţia cazărmii Regimentului „Mircea” nr. 32. În document se preciza: *„Cu voinţa lui Dumnezeu, azi 21 mai 1907, în al 40-lea an de glorioasă domnie a Majestăţii Sale Regelui Carol I, s-a pus prima piatră fundamentală a cazărmii Regimentului „Mircea” nr. 32, participând o seamă de personalitaţi politice şi militare: generalul de divizie (r) Gheorghe Manu - ministru de război, generalul de divizie Wartiadi Panait - comandantul Corpului 3 Armată, generalul de brigadă Constantin Iarca - comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, generalul de brigadă Constantin Hârjeu - comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie, colonelul Constantin Papazoglu - comandantul Regimentului „Mircea” nr. 32”*.[3]

Regele Carol I a înmânat comandantului regimentului, în ziua de 10 mai 1910, noul drapel de luptă, cel vechi fiind dus la Muzeul Militar Naţional.

În perioada 1910-1913, efectivele regimentului s-au instruit temeinic în cazarmă şi în zona Prahova, prin exerciţii tactice pe subunităţi şi unitate, a executat marşuri şi aplicaţii practice, concursuri pentru cunoaşterea tehnicii militare şi trageri pe unitate şi marea unitate.[4] La chemarea Guvernului României, armata a participat la cel de-al doilea război balcanic pentru recâştigarea Cadrilaterului dobrogean (judeţele Durostor şi Caliacra).

În ziua de 28 iunie 1913, regimentul şi-a mobilizat efectivele care s-au îmbarcat în gara Ploieşti Sud şi apoi s-au deplasat la Filaret (Bucureşti). De aici au pornit pe jos pe itinerariul Bragadirul - Bujoreni - Prunaru - Alexandria - Drăcea - Turnu Măgurele - Izbiceni, unde a ajuns la 6 iulie 1913. În după-amiaza zilei de 7 iulie, regimentul a traversat Dunărea pe Podul de vase de la Siliştioara şi apoi până la 18 iulie a înaintat în Bulgaria pe traseul Cruşoveni - Stavertz - Lucavitz -Kukatza - Lepitza. În timpul deplasării s-au luat măsuri de combatere a holerei.[4]

La data de 5 august, regimentul a pornit spre ţară, traversând Dunărea (10 august), şi a defilat în faţa principilor Ferdinand şi Carol al II-lea în oraşul Turnu Măgurele. Efectivele regimentului s-au deplasat cu trenul debarcând în oraşul Ploieşti la data de 7 august 1913.[4] După participarea la războiul balcanic, în împrejurările dezlănţuirii primului război mondial, Regimentul „Mircea” nr. 32 a instruit contingentele de rezervişti 1905-1911 şi contingentele de recruţi 1913-1916, punând accent pe însuşirea armamentului nou, executarea şedinţelor de trageri, marşuri şi aplicaţii practice. Tot în această perioadă s-au executat lucrări de fortificaţii la curbura Carpaţilor.[4]

În baza Ordinului Marelui Stat Major, nr. 477/1915, şi al Ordinului Corpului 3 Armată, nr. 77, din 29 mai 1915, Regimentul „Mircea” nr. 32 a fost dislocat din Ploieşti la Bratocea, pentru a coopera cu Regimentul 19 Artilerie Ploieşti la executarea exerciţiilor, marşurilor şi a lucrărilor de fortificaţii. Unitatea a fost cantonată la Măneciu Ungureni.[4]

La data de 14 august 1916, Regimentul „Mircea” nr. 32 a primit ordin să înainteze până la graniţă. Subordonându-se Brigăzii a 9-a Infanterie din Divizia a 5-a Infanterie Buzău, Regimentul „Mircea” nr. 32 a înaintat spre graniţă în ziua de 14 august, la ora 11:00, iar mai târziu, la ora 18:00, se afla deja la 2 km de frontieră, pregătit pentru luptă.

În urma ordinului primit de generalul de brigadă Aristide Razu, comandantul trupelor de pe Valea Teleajenului, atacul s-a ordonat pentru ora 22:30. Avangarda Regimentul „Mircea” nr. 32, Batalionul 1 a trecut primul linia frontului, fiind urmat de celelalte batalioane, precum şi de Secţia de Artilerie de 53 mm din Regimentul 19 Artilerie şi un divizion din Regimentul 7 Artilerie. La cantonul de pe graniţă au fost ucişi şapte ostaşi unguri. Din efectivele Regimentului „Mircea” nr. 32 au căzut la datorie un sublocotenent şi doi soldaţi. Botezul de sânge l-a primit Compania 1-a, comandată de căpitanul Gheorghe Grigorovici, iar prima victimă din regiment a fost caporalul Nicolae Androne, originar din comuna Şcheia (Prahova).[4]

Marşul a continuat în zilele de 15-25 august, efectivele regimentului ajungând în Ţara Bârsei. Ziua se executau lucrări de sapă, iar noaptea se intra în cantonament, regimentul având în avanposturi, pe rând, câte un batalion. În

ziua de 31 august, avanposturile şi Escadronul 1 din Regimentul 6 Călăraşi Ploieşti au traversat sălbaticii Munţi Perşani, înalţi de 1.000 m.

Efectivele regimentului au traversat apoi Oltul, în noaptea de 1 septembrie, pe un pod de vase construit de pontonierii diviziei, şi a înaintat spre localitatea Kohalom, pe care au ocupat-o la ora 13:00. A doua zi, regimentul a repurtat o strălucită victorie prin ocuparea localităţiilor Paloş şi Teiuş, remarcându-se Batalionul 1 (comandat de maiorul Mihai Lupaşcu) şi Batalionul 2 (comandat de locotenentul-colonel Constantin Stamate). Regimentul a capturat 252 prizonieri unguri, 84 arme şi multă muniţie.[3]

În noaptea de 2/3 septembrie, unitatea a fost înlocuită pe poziţie de Regimentul 3 Vânători Infanterie Prahova. De aici, Regimentul „Mircea" nr. 32 s-a deplasat pe jos până la Braşov, unde s-a îmbarcat în tren, cu destinaţia Vidra (judeţul Giurgiu), intrând astfel în subordinea Corpului 5 Armată.

Trecând prin gara Ploieşti, efectivele unităţii au fost întâmpinate, cu mare bucurie, de Partea Sedentară a regimentului (în frunte cu căpitanul Nichifor), de familiile ofiţerilor, de angajaţii unităţii şi de un mare număr de cetăţeni din oraş, care au slăvit faptele eroice săvârşite pe pământul românesc al Transilvaniei. Regimentul a ajuns la destinaţie în după-amiaza zilei de 9 septembrie şi a fost cantonat, până la data de 17 septembrie, în localitatea Vărăşti. De aici s-a deplasat la Gostinari urmând să traverseze Dunărea prin punctul Flămânda, pentru a cădea în spatele inamicului, împreună cu celelalte unităţi din Corpul 5 Armată.[3]

Întrucât operaţia de la Flămânda a fost oprită, din motive obiective, Regimentul „Mircea" nr. 32 a plecat din gara Comana, în ziua de 21 septembrie, cu destinaţia Câmpulung Muscel. Ajuns aici, regimentul a fost deplasat (în ziua de 23 septembrie) la Rucăr, având în avangardă Batalionul 1, comndat de maiorul Lupaşcu.[3]

În ziua de 25 septembrie 1916, la ordinul comandantului Diviziei a 22-a Infanterie, Regimentul „Mircea" nr. 32, împreună cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, sprijinite de 5 baterii de artilerie, au trecut la apărarea defileului Bran. Până seara, regimentul s-a retras pe poziţiile de la Vama Giuvala, în fortificaţiile făcute încă din timp de pace. Din cauza superiorităţii numerice (de trei ori mai mulţi combatanţi) şi tehnice a inamicului, pierderile umane suferite au fost deosebit de grele: 16 morţi (un ofiţer şi 15 ostaşi), 140 răniţi (3 ofiţeri şi 137 ostaşi) şi 276 ostaşi dispăruţi.[4] La data de 30 septembrie, regimentul s-a retras, prin lupte foarte grele, pe un parcurs de 30 km, la Dragoslavele, înregistrând 4 morţi, 17 răniţi şi 63 dispăruţi – toţi făcând parte din ostaşii trupei.[4]

În zilele de 1 şi 2 octombrie, regimentul – flancat la stânga de Regimentul 50 Infanterie Focşani şi la dreapta de Regimentul 7 Infanterie Prahova – a desfăşurat crâncene lupte de apărare, după care s-a retras spre Câmpulung Muscel. După retragerea de la frontieră şi luptele de la Dragoslavele, regimentul a înscris o nouă pagină de glorie în istoria armatei române prin rezistenţa pe care a opus-o, în perioada 3-12 octombrie, pe muntele Mateiaş (cheia de apărare a oraşului Câmpulung Muscel), barând înaintarea inamicului spre Valea Dâmboviţei. În această perioadă a ieşit în evidenţă, în mod deosebit, contraatacul executat de Compania a 4-a – comandată de căpitanul Constantin Costescu – pe dealul Gresiei, unde pătrunsese inamicul, capturând 270 bava-

rezi şi două mitraliere. Pentru aceste fapte, generalul Alexandru Averescu, comandantul Armatei a 2-a, a citat compania prin ordin de zi.[4] Bilanţul luptelor date pe muntele Mateiaş a fost: 7 ofiţeri morţi, 562 ostaşi răniţi şi 168 ostaşi dispăruţi.[4]

Despre bravura ostaşilor Regimentului „Mircea" nr. 32 în luptele desfăşurate pe muntele Mateiaş, s-a consemnat în jurnalul unităţii: *„neschimbaţi de pe poziţie măcar o oră în timp de 40 zile, stând veşnic la pândă în tranşee, uzi de ploaie, neprimeniţi de rufe decât arareori, obosiţi, cu nervii sleiţi din cauza bombardamentului continu al artileriei inamice, cu odihnă numai de câteva ore spre revărsatul zilei, primind mâncarea de o zi abia către mijlocul nopţii, suferind gerul nopţilor de octombrie şi noiembrie, care te pătrunde până la oase, în lupte continue zi şi noapte*", ostaşii au dat dovadă de un eroism rar întâlnit.[4]

Prahovenii au apărat cu vitejie Muscelul, după cum Regimentul 70 Infanterie muscelean a apărat cu onoare Prahova la Vama Bratocea. Deşi rezistenţa Regimentului „Mircea" nr. 32 în regiunea Câmpulung Muscel – pe muntele Mateiaş – mai putea continua, faţă de situaţia critică creeată atunci când inamicul ameninţa cu învăluirea, s-a hotărât retragerea către sud-est.

În perioada 16-23 noiembrie 1916, regimentul a luptat în retragere pe direcţia Câmpulung Muscel - Târgovişte - Ploieşti. Cooperând cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, Regimentul „Mircea" nr. 32 a luat parte, în ziua de 23 noiembrie, la luptele din jurul Ploieştiului, încercând să oprească năvalnica înaintare a trupelor germane, mult superioare ca număr de oameni şi armament. Cu inimile zdrobite de durere, în după-amiaza aceleiaşi zile, puţinii ostaşi rămaşi sub drapelul regimentului s-au retras către Buzău, apoi în Moldova, trecând în refacere la Dorneşti, judeţul Botoşani. De la 28 decembrie 1916, unitatea a trecut din nou în compunerea Diviziei a 5-a Infanterie.[4]

Regimentul, refăcut complet, instruit şi dotat cu noul armament francez, era gata de a trece pe front şi de a lupta cu acelaşi avânt şi cu aceiaşi dragoste de apărare a ţării.

Ca urmare a modificărilor organizatorice, Regimentul 32 Infanterie „Mircea" s-a deplasat pe calea ferată, la 28 iunie 1917, în judeţul Covurului, având un efectiv de: 54 ofiţeri, 2.995 ostaşi, 516 cai şi 101 trăsuri. Ajuns în zonă, regimentul a primit misiunea de a organiza o poziţie de instrucţie pe Călmăţui, iar la 14 iulie a fost deplasat la Iveşti, urmând a schimba pe front Regimentul 319 rus, ai cărui ostaşi fugeau de pe poziţia de luptă. La ordinul Diviziei a 5-a Infanterie, regimentul s-a deplasat (în noaptea de 23/24 iulie) către Cosmeşti. Ajungând la ora 5:00, unitatea a ocupat poziţia ruşilor.

Comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti, colonelul Lascăr Caracaş, împreună cu comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea", locotenentul-colonel Vasile Stamate, şi comandanţii de batalioane au pornit, la ora 17:00, la recunoaşterea sectorului în care urmau să lupte. În baza concluziilor desprinse, regimentul a pornit, la ora 20:00, să-şi ocupe poziţiile de luptă, trecând podul de la Băltăreţul. Ostaşii ruşi, care se retrăgeau în dezordine, au fost intimidaţi cu salve de mitralieră, pentru a lăsa calea liberă. Regimentul 32 Infanterie „Mircea" a ocupat sectorul de luptă stabilit prin ordin, astfel: Batalionul 1 pe aliniamentul de la Moara Albă până la marginea satului Moara

Roşie, Batalionul 2 pe aliniamentul satelor Moara Roşie - Străjescu şi Batalionul 3 pe aliniamentul din linia a doua în centrul satului Moara Roşie.

Deplasarea pe poziţii a fost încetinită de inamic, care a deschis un foc nimicitor. În zorii zilei de 25 iulie, batalioanele au ajuns pe poziţiile ordonate şi au început să le amenajeze genistic.[4] Inamicul a lovit cu artileria poziţiile armatei române şi ruse începând din ziua de 23 iulie şi a continuat până la 25 iulie, ora 1:30, când infanteria, la adăpostul fumului creat de proiectilele artileriei, a pornit în valuri la atac. Ostaşii regimentului, folosind focul puştilor, mitralierelor şi baioneta, au luptat cu un eroism deosebit, sfidând moartea şi împiedicând trufaşii ostaşi nemţi „să mărşăluiască“ spre Bârlad şi Iaşi şi să cotropească restul ţării.

În acea zi, la ora 11:00, inamicul a început un bombardament de artilerie şi mai straşnic, iar după o oră, infanteria germană – întărită cu rezerve proaspete – a pornit din nou la atac. Ajuns în liniile de apărare ale regimentului, inamicul a fost pus din nou pe goană, suferind pierderi mult mai mari decât la prima încercare. În rândurile apărătorilor pierderile au fost la fel de mari, în timpul acestor lupte căzând la datorie şi bravul căpitan Ion Andreescu.

La ora 13:00 inamicul a pornit al treilea atac – hotărât să evite de data aceasta contactul direct cu baioneta ostaşilor români – lovind în flancul dreapt spre localitatea Bizigheşti, unde se făcea legătura cu Divizia a 34-a rusă, precum şi în flancul stâng, în golul ce se crease în timpul atacurilor de dimineaţă între Regimentele 32 „Mircea” şi 3 Vânători Prahova.

Pentru întărirea apărării, comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti a trimis două batalioane din Regimentul 7 Infanterie Prahova în flancul drept al Regimentului 32 Infanterie „Mircea” şi Batalionul 3 din Regimentul 32 Infanterie „Mircea” – aflat în rezerva brigăzii – în flancul stâng. Trupele prahovene au contraatacat rapid, băgând spaimă în valurile germane şi punându-le pe goană, în urma retragerii lor lăsând mormane de morţi. Prahovenii s-au avântat plini de curaj până în apropierea artileriei germane, căzând, pe rând, comandantul batalionului, comandanţii de companii, locţiitorii acestora, precum şi cea mai mare parte dintre gradaţi şi soldaţi, fără să ţină seamă, în vâltoarea luptei, că sunt înconjuraţi de focurile duşmanului rămas pe flancurile batalionului.[4] Profitând de locul lăsat liber de ostaşii ruşi – care părăsiseră poziţia – pe flancul drept, inamicul a forţat Batalionul 1 al Regimentului 32 Infanterie „Mircea”, comandat de maiorul Constantin Lupaşcu, să se retragă.

Ajutat de două batalioane din Regimentul 7 Infanterie Prahova, Batalionul 1 a contraatacat puternic cu preţul unor mari pierderi, reuşind să stăvilească înaintarea puhoiului duşman.

După refacerea sumară a efectivelor, Batalioanele 2 şi 3 au fost deplasate în tranşeea capului de pod Cosmeşti. Fiecare batalion rămăsese doar cu câte 2 ofiţeri şi câteva piese de mitralieră. Restul luptătorilor s-au grupat în jurul postului de comandă al regimentului, unde locotenentul-colonel Vasile Stamate, comandantul regimentului, a îmbărbătat ofiţerii şi trupa rămasă. În cele din urmă comandantul a fost împuşcat mortal.

Deşi inamicul a înaintat până pe poziţia avută de Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, poziţie cucerită cu forţe şi sacrificii mari, n-a mai îndrăznit să înainteze, consolidându-se în teren până la ora 20:00. Poziţiile Regimentului

32 Infanterie „Mircea” au fost preluate de către Regimentul 40 Infanterie Bazargic, din rămăşiţele unităţii prahovene formându-se un singur batalion comandat de căpitanul Ştefan Curculescu.

Pierderile regimentului în luptele crâncene din această zi au fost: locotenentul-colonel Vasile Stamate (comandantul regimentului), maiorul Atanase Ionescu (căzut în contraatacul rapid dat de Batalionul 3), sublocotenentul Pompiliu Mădiţă (comandantul unui pluton din Compania a 6-a), căpitanul Ion Andreescu (comandantul Companiei a 7-a), sublocotenentul Gheorghe Nicolau (care a evadat din captivitatea duşmană, trecând prin mari pericole şi s-a sacrificat în fruntea subordonaţilor săi), căpitanul Dumitru Lăceanu (comandantul Companiei a 10-a), sublocotenentul Grigore Dumitru (comandantul unui pluton din Compania a 10-a), locotenentul de rezervă Gheorghe Hogaş (comandantul unui pluton din Compania a 11-a), sublocotenenţii Constantin Dobrescu şi Nicolae Bedreagă.

Un caz aparte îl prezintă sublocotenentul Octavian Cocărăscu, comandant al unui pluton din Compania a 11-a, care în ajunul luptelor primise ordin de la Marele Cartier General să fie mutat la Partea Sedentară, deoarece mai avea pe front trei fraţi. Prezentându-i-se ordinul, el a scris cu propria mână: *„Refuz să primesc favoarea ce mi se face şi cer cu insistenţă să fiu lăsat să lupt pe front lângă camarazii şi soldaţii mei”*. Pentru fapta sa, sublocotenentul a fost citat prin Ordinul de Zi, nr. 103, al Armatei 1-a române. În aceste lupte crâncene, regimentul a înregistrat 39 de ofiţeri şi 2.065 de ostaşi morţi, răniţi şi prizonieri de război.[4]

La data de 26 iulie, regimentul – rămas în capul de pod de la Cosmeşti, supus unui puternic bombardament al artileriei germane – a înregistrat 2 ostaşi morţi şi 8 răniţi. Tot în acea zi, unitatea a mai primit un batalion de marş, organizându-se pe două batalioane. La comanda Regimentului 32 Infanterie „Mircea” a fost numit – în noaptea de 26/27 iulie 1917 – maiorul Constantin Malamuceanu, fost comandant al Batalionului 2 din Regimentul 7 Infanterie Prahova.

Întrucât inamicul se înfiltrase între Regimentul 7 Infanterie Prahova şi Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, în zilele de 28-29 iulie cele două regimente au luptat cu îndârjire pentru a restabili legătura cu Divizia a 9-a Infanterie Constanţa. Fiind foarte cald, ostaşii regimentului au intrat în legendă, luptând în cămaşi, lovind inamicul cu focul puştilor şi mitralierelor şi îndeosebi cu baioneta, în lupta corp la corp. Această acţiune nu a fost zadarnică pentru că, în ziua de 29 iulie, s-a reuşit refacerea legăturii cu Divizia a 9-a Infanterie Dobrogea.[5] În memoriile sale de război, vestitul general german von Makensen (comandant al Armatei a 9-a germane) asemuia pe ostaşii români arşi de soare cu ostaşi marocani.

Deoarece în noaptea de 1 august, trupele Diviziei a 5-a Infanterie Buzău – din care făcea parte şi Regimentul 32 Infanterie „Mircea” – au fost învăluite de efectivele a 5 divizii inamice, în ajutorul lor a fost trimisă Divizia a 15-a Infanterie. În această situaţie critică, ostaşii Regimentului 32 Infanterie „Mircea”, împreună cu ostaşii Regimentului 7 Infanterie Prahova, au luptat şi cu căldura înăbuşitoare, dând un nou atac legendar la baionetă. Ei au reuşit, cu preţul unor pierderi foarte grele, să rupă încercuirea duşmanului şi să se retra-

gă în liniile proprii. În timpul luptelor, comandantul regimentului, maiorul Constantin Malamuceanu, a căzut prizonier de război.[6]

În ziua de 2 august 1917, regimentul – rămas cu câţiva ofiţeri şi o companie de luptători, sub comanda căpitanului Ştefan Curculescu – a trecut în rezervă, în spatele Regimentului 23 Infanterie Călăraşi. La ordinul comandantului Armatei 1-a, generalul Eremia Grigorescu, efectivele Diviziei a 5-a Infanterie s-au retras pentru refacere, în seara zilei de 4 august, în localitatea Ţepul de Sus (Tecuci). În ziua de 6 august 1917, regele Ferdinand I a trecut în revistă efevtivele rămase din Divizia a 5-a Infanterie şi le-a adus un călduros omagiu, îmbărbătându-i şi storcând lacrimi din ochii tuturor ostaşilor. Suveranul a pus personal decoraţiile pe piepturile luptătorilor, răsplătindu-i pentru vitejia lor.[6]

Conform Înaltului Decret Regal, nr. 1.171/1917, Regimentul 32 Infanterie „Mircea", prezentat de către căpitanul Ştefan Curculescu, a fost decorat cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL", clasa a III-a, pentru înălţătorul său tribut de vitejie. Regele a prins decoraţia acordată pe drapelul regimentului şi i-a decorat pe toţi ofiţerii şi aproape pe toţi soldaţii din regiment, răsplătind tributul de sânge şi curajul lor fără seamă. Înaltul Decret de decorare a regimentului a fost o dovadă elocventă a actelor de vitejie ale acestuia. În textul decretului, dat la Iaşi la 9 octombrie 1917, se arăta: *„Conferim Drapelului Regimentului 32 Infanterie „Mircea", Ordinul „Mihai Viteazul" clasa 3-a pentru vitejia şi avântul remarcabil, cu care au luptat, atât ofiţerii cât şi trupa acestui glorios regiment pe poziţiile de la Străjescu, Moara Roşie şi Valea Jugastrului, între 24 iulie - 3 august 1917. Deşi cu pierderi mari, au rezistat pe poziţie ţinând pe loc numeroase trupe germane ce-i atacau fără întrerupere şi au găsit încă energie de a mai pronunţa două atacuri legendare asupra satului Moara Roşie în zilele de 28 şi 29 iulie 1917. Drept care îi dăm acest brevet scris de noi şi îl investim cu regescul nostru sigiliu."*[6]

Caracterul dur al luptelor şi comportamentul eroic al ostaşilor regimentului, în zilele de 27 şi 28 iulie 1917, este ilustrat foarte bine în Comunicatul Oficial, nr. 356, al Marelui Cartier General, dat la Iaşi în seara de 28 iulie 1917, ora 21:00: *„Pe frontul Bătăliei de la Mărăşeşti, bătălia a fost relativ calmă. Inamicul a dat numai 5 puternice atacuri în diferite puncte; dar valurile de asalt mereu reînoite s-au sfărâmat de rezistenţa trupelor române care şi-au menţinut toate poziţiile.*

Faptele de avânt şi eroism pe care le-au săvârşit trupele noastre în cursul grelelor lupte din ultimele zile, întrec orice închipuiri.

Fără a şovăi, ele au rezistat celui mai intensiv bombardament de artilerie dezvoltat deodată; iar atacurile în masă date cu extremă violenţă de trupele bavareze şi germane s-au lovit, toate, de vitejia soldaţilor noştri, care deşi inferior numericeşte, au luptat cu o dârzenie fără seamăn.

Se citează cazul eroicului Regiment 32 Infanterie „Mircea", ai cărui ofiţeri şi soldaţi, lepădându-şi raniţele, căştile şi hainele, au pornit la atac numai în cămăşi, punând pe goană pe inamic."

În ziua de 17 august 1917, regimentul complet refăcut a fost dislocat în zona Călimăneşti - Pădureni, iar în septembrie 1917 în zona Burcoaia - Domneşti - Adjud. După o altă perioadă scurtă de refacere, la data de 21 octombrie,

regimentul a revenit pe frontul Mărăşeşti, schimbând Regimentul 53/65 Iaşi-Vaslui. Comandantul regimentului, colonelul Constantin Penescu, a primit însărcinarea să discute cu germanii din faţa frontului, pentru a stabili locul de trecere al unui parlamentar român, în vederea încheierii armistiţiului.

La data de 9 martie 1918, regimentul a însoţit Divizia a 5-a Infanterie în Basarabia, pentru a alunga denikiniştii şi bolşevicii.[6] După încheierea păcii de la Bucureşti, la 24 aprilie 1918, regimentul a fost demobilizat la Reni, rămânând sub drapel contingentele 1916, 1917 şi 1918. La data de 9 mai, regimentul s-a întors la Ploieşti şi apoi la 9 iunie s-a deplasat din nou în Basarabia, în regiunea Olăneşti, pentru menţinerea ordinii şi paza graniţei pe Nistru. De la data de 11 noiembrie 1918, regimentul care fusese remobilizat la 28 octombrie, s-a înapoiat la Ploieşti.[6] Prin Înaltul Decret, nr. 1.744, din 1918, drapelul regimentului a fost decorat cu Crucea Comemorativă „ROMÂNIA 1916-1918”.

La data de 30 mai 1919, regimentul a fost detaşat, din nou, în Basarabia, pentru paza frontierei la Tighina.

În ziua de 12 octombrie 1921, regimentul a revenit definitiv în garnizoana Ploieşti, drapelul regimentului fiind decorat cu Medalia „VICTORIA MARELUI RĂZBOI PENTRU CIVILIZAŢIE, 1916-1921”, prin Înaltul Decret, nr. 3.390. Regimentul 32 Infanterie „Mircea” a primit jumătate din efectivele rămase prin desfiinţarea Regimentului 47/72 Infanterie Prahova, conform Înaltului Decret, nr. 1.674, din 12 aprilie 1923.[7]

În continuare, unitatea s-a ocupat cu multă atenţie de instrucţia noilor contingente de recruţi şi a rezerviştilor, care au fost concentraţi periodic pentru instruire. Prin măsurile de reorganizare adoptate de Ministerul Apărării Naţionale în anul 1927, conform Ordinului nr. 28, al Diviziei a 5-a Infanterie, Batalionul 3 s-a desfiinţat, regimentul rămânând cu două batalioane.[8]

În anul 1932 s-a schimbat denumirea unor unităţi militare. Conform Înaltului Decret Regal, nr. 1.778, din 23 mai, Regimentul 32 Infanterie „Mircea” a devenit Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea”.[9]

Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea” a serbat cu deosebit fast, în anul 1933, împlinirea a 50 de ani de la înfiinţare. Cu acest prilej, regimentul s-a prezentat în faţa regelui Carol al II-lea în noua ţinuta specială, care reamintea contraatacurile în cămăşi date la Mărăşeşti. În aceste condiţii, s-a făcut reconstituirea luptelor de la Mărăşeşti, regele Carol al II-lea rămânând foarte impresionat de progresele realizate de acest eroic regiment.[10]

Înrăutăţirea situaţiei politico-militare în Europa, şi îndeosebi în sud-estul Europei, a determinat Guvernul României să întreprindă o seamă de măsuri pentru consolidarea sistemului de apărare a graniţelor ţării, vizând perfecţionarea structurii organizatorice şi a instrucţiei armatei.

Imediat după declanşarea celui de-al doilea război mondial (1 septembrie 1939), unităţile militare au fost deplasate în zonele importante de apărare. În acest context, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea” a fost dislocat, la data de 18 septembrie 1939, în dispozitivul tactic Viişoara - Manoleasa - Ripiceni - Ştefăneşti - Dorneşti (judeţul Botoşani).[11]

În luna iunie 1940, când teritoriul României a fost amputat prin ultimatumul dat de Uniunea Sovietică, regimentul se afla pe poziţia de apărare, pe aliniamentul Miorcani - Slobozia - Horodiştea (judeţul Botoşani), având ordin

să interzică trecerea la vest de Prut a trupelor sovietice.[12] Conform Ordinului Marelui Stat Major, Secţia I-a, nr. 16.300A, din 24 octombrie 1940, regimentul a fost dislocat la Albeşti Prahova, continuând instruirea rezerviştilor şi a recruţilor.[13] Marele Stat Major a intensificat instrucţia armatei în anul 1941, în scopul eliberării teritoriului românesc răpit de U.R.S.S.

Prin Decretul de mobilizare a armatei din 21 iunie 1941, primit cu Ordinul nr. 6.500, din 23 iunie 1941 al Corpului 5 Armată, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea” şi-a mobilizat forţele începând cu noaptea de 21/22 iunie. La data de 5 iulie 1941, regimentul a trecut Prutul înaintând spre Ungheni-Bălţi. Desfăşurând lupte dârze pentru eliberarea localităţilor basarabene (Pârliţi, Romanca, Vladimirovca, Rădeni, Corneşti, Orhei, Chiperceni, Curbeni, Bulăeşti, Văscăuţi, Mârzeşti) şi cucerirea altora în Operaţiunea Odessa (Vladimirovka, Karpova, Bogdanovka, Egorovka, Ostrovka, Grigorovka, Odessa) regimentul a pierdut trei sferturi din efectiv.

După îndeplinirea misiunilor din cadrul Operaţiunii Odessa, unitatea a primit ordin să se deplaseze pentru refacere spre garnizoana de reşedinţă, ajungând la Ploieşti la data de 8 noiembrie 1941.[14] În baza concluzilor desprinse din campaniile militare ale anului 1941, regimentul a perfecţionat instrucţia trupei, şi-a completat efectivele şi dotarea, pregătindu-se în vederea participării la viitoarele acţiuni militare.[14]

Concentrarea efectivelor unităţii a avut loc, din nou, la data de 1 iulie 1942, deplasarea spre front făcându-se pe traseul Ploieşti Sud - Brăila - Româneşti - Tighina - Tiraspol - Razdelnaia - Birzula - Pervomaisc (unde a trecut Bugul), Zaporoje (unde a trecut Niprul) - Mariopol - Tangarog - Novicercasc - Alexandrovka - Kamenskaia - Serafimovici (la 18 km de apa Donului). Divizia a 5-a Infanterie Buzău avea în flancul stâng Divizia a 14-a Infanterie Iaşi şi în flancul drept Divizia a 6-a Infanterie Focşani.

Unitatea, aflată de la data de 15 august 1942 până la 25 ianuarie 1943 sub comanda Diviziei a 5-a Infanterie, a participat la marile bătălii de la Cotul Donului şi Stalingrad.

Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea”, ca şi celelalte componente ale Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, Diviziei a 6-a Infanterie Focşani, Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti, Diviziei a 14-a Infanterie Iaşi şi Diviziei a 15-a Infanterie Chişinău, au fost încercuite în noaptea de 22/23 noiembrie 1942, la Cotul Donului. Regimentul a pierdut 70% din efective şi mijloace de luptă.[14]

În ziua de 27 noiembrie 1942, unitatea – care rămăsese doar cu un sfert din efective – a reuşit să iasă din încercuire şi să se ataşeze Diviziei a 7-a Cavalerie română lângă satul Golovokamenskaia. Aici, regimentul şi-a refăcut forţele de luptă până la nivelul unui pluton şi, la data de 22 decembrie 1942, a fost dispus în apărarea podului de peste Doneţ, sub comanda căpitanului Constantin Nistor.

După data de 25 ianuarie 1943, rămăşiţele regimentului au început retragerea sub comanda aceluiaşi capitan, Constantin Nistor. În condiţiile unei ierni foarte grele, a lipsurilor materiale şi a unor umilinţe deosebite suferite din partea comandanţilor armatei germane precum şi a populaţiei ruseşti, unitatea a ajuns la 1 aprilie 1943 la Tighina, cu următorul efectiv: un ofiţer (comandantul), un subofiţer (ajutorul comandantului) şi 32 de ostaşi.[14]

Până la data de 1 august 1943, regimentul şi-a refăcut efectivele şi mijloacele de luptă şi apoi a fost dislocat la Tiraspol, sub comanda colonelului Constantin Irimescu şi a ajutorului său, locotenentul-colonel Gheorghe Oniceanu. La Tiraspol unitatea a continuat instrucţia efectivelor şi a contribuit la menţinerea ordinii interioare.[14]

Ca urmare a înaintării armatei sovietice dar şi a pătrunderii curentului bolşevic în rândul ostaşilor originari din Basarabia (care făceau parte din regiment, după completarea efectivelor), ostaşii basarabeni de origine ucrainiană şi rusă au dezertat în masă, cu echipamentul din dotare, pe itinerariul de retragere Ialoveni - Lăpuşna - Hânceşti - Oneşti - Leuşeni.[14]

Retrăgându-se treptat, regimentul a ajuns în aprilie la Huşi, iar apoi în gara Creţeşti (7 aprilie 1944), de unde a plecat (9 aprilie 1944) spre a fi cartiruit în următoarele localitaţi din judeţul Prahova: Dumbrava (Batalionul 1), Berceni (Batalionul 2) şi Vadul Părului (Batalionul 3).

Conform Odinului comandantului Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, nr. 8.069, din 1944, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea” s-a îmbarcat în tren la Valea Călugărească cu destinaţia Putna Seacă - Ţifeşti, zonă unde a fost cantonat şi şi-a continuat instrucţia.[14]

La data de 5 mai 1944, regimentul a fost dislocat mai aproape de front, în localităţile băcăuane: Răcăciuni, Gârleni, Lespezi, Bereşti-Bistriţa şi apoi mai spre nord, în zona Dumbrava - Bogdana - Iteşti - Galbeni. La Galbeni s-a continuat instrucţia prin executarea exerciţiilor tactice şi a tragerii cu armamentul din dotare.[14]

Comandantul regimentului, colonelul Constantin Irimescu, a fost mutat la comanda Cercului Teritorial Braşov, la comanda unităţii succedându-se locotenentul-colonel Dumitru Voinescu şi colonelul Vasile Constantinescu. În ziua de 1 iunie 1944, regimentul a fost dislocat pe front, la sud de Podul Iloaiei, parcurgând itinerariul Galbeni - Roman - Negreşti - Buhăieşti - Bârnova - Ciurea - Mogoşeşti - Horleşti, sub comanda locotenentului-colonel Dumitru Voinescu.[14]

Ostaşii regimentului au desfăşurat lupte foarte grele în lunile iunie, iulie şi august pe dealurile din sudul oraşului Podul Iloaiei, în satele Hoiseşti, Dumeşti, Horleşti şi Voineşti.[14]

La data de 20 august 1944 regimentul a început retragerea pe itinerariul Voineşti - Ţibana - Ţibăneşti - Negreşti - Vaslui (ajuns la 21 august) - Bârlad (poposit la 22 august) - Tecuci (cartiruit la 23 august) - Focşani - Râmnicu Sărat - Buzău (sosit la 26 august).

Conform Ordinului Marelui Stat Major, la data de 27 august 1944, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea” s-a reorganizat în comuna Plop din judeţul Buzău. Reorganizarea a continuat apoi în comuna Stâlpu (Buzău). În urma acestei ultime acţiuni unitatea a mai primit un batalion format din 3 companii a câte 3 plutoane de puşcasi fiecare şi o companie de armament de artilerie 120 mm (în total 26 ofiţeri, 18 subofiţeri şi 256 ostaşi). Pierderile suferite pe frontul din Moldova au fost de 70% din efectivul regimentului.[14]

Regrupându-se în ziua de 28 august 1944, regimentul şi-a continuat deplasarea pe itinerariul Fulga - Drăgăneşti - Cocărăşti Colţ şi a luptat la Dărmăneşti sub comanda căpitanului Emil Vulpescu.[14]

Partea Sedentară a Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea", comandată de maiorul Constantin Nuţă, a primit de la comandantul garnizoanei Ploieşti, colonelul Spiridon Oprescu, în noaptea de 24 august 1944, la ora 2:20, ordinul de pregătire a efectivelor pentru a trece la demobilizarea trupelor germane.[15]

Ca urmare, Regimetul 32 „Mircea" Partea Sedentară – format din Batalionul de Puşcaşi, organizat pe patru companii – în colaborare cu o companie din Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, s-au angajat în luptele de dezarmare a trupelor germane – cu începere de la 25 august – de la Boldeşti, Lipăneşti, Scăieni, Balaca, Zamfira. A doua zi, infanteriştii din Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea" Partea Sedentară, în cooperare cu cavaleriştii din Regimentul 3 Călăraşi, au repurtat strălucite victorii la Măgurele şi Vălenii de Munte.

În ziua de 27 august, Partea Sedentară a regimentului a continuat luptele de dezarmare a unor subunităţi germane la Lipăneşti, Scăeni, Boldeşti şi Balaca, subunităţi ce se îndreptau spre munţi. Luptele au continuat în ziua de 28 august, când Partea Sedentară a regimentului a intrat sub ordinele colonelului Simion Batcu, care devenise comandantul tuturor formaţiunilor Părţii Sedentare din zona Lipăneşti. În acea zi, controlând şoseaua Blejoi - Măgurele, Partea Sedentară a Regimentului 32 Dorobanţi „Mircea" a capturat o coloană germană ce avea 45 maşini, dintre care 3 au fost luate intacte, 7 au fost distruse şi restul incendiate. Tot atunci au fost capturaţi şi 50 de prizonieri de război germani. În ziua următoare (29 august), ostaşii Părţii Sedentare a regimentului au mai capturat, la ieşirea din Lipăneşti, 15 ostaşi şi 7 maşini.

La data de 30 august ostaşii din Partea Sedentară a Regimentului 32 Dorobanţi „Mircea" au supravegheat şi controlat circulaţia pe şoseaua Blejoi - Vălenii de Munte, Compania 1-a contribuind la scoaterea ostaşilor germani din localitatea Strejnic.

În dimineaţa zilei de 31 august, ora 7:00, două plutoane din acest regiment s-au opus intrării în localiatatea Vălenii de Munte a unei coloane germane formată din circa 130 camioane, 4 tancuri şi 10 tunuri, coloană care pornise din zona Păuleşti - Plopeni pe şoseaua Mălăieşti - Poiana Vărbilău - Gura Vitioarei. Compania a 2-a, sub comanda maiorului Constantin Nuţă, a capturat, la ora 13:11, o coloană germană de 15 maşini, care se deplasa din pădurea Păuleşti spre Lipăneşti. În seara aceleiaşi zile de 31 august 1944, Partea Sedentară a Regimentului 32 Dorobanţi „Mircea" s-a retras în cazarma situată în Ploieşti, pe strada Mărăşeşti, nr. 279.

Conform Instrucţiunilor Comisiei Interaliate şi a Ordinului Marelui Stat Major, nr. 340.000, din 2 noiembrie 1944, Partea Sedentară a Regimentului 32 Dorobanţi „Mircea" s-a desfiinţat, la data de 25 noiembrie 1944. Cadrele active, materialele şi arhiva s-au transmis Regimentului 34 Infanterie Constanţa.[16]

Partea Activă a Regimentului 32 Dorobanţi „Mircea" a fuzionat, în ziua de 31 august 1944, cu Regimentul 92 Infanterie Orăştie, unitatea numindu-se de acum înainte Regimentul 92 Infanterie Orăştie. Acesta a fost deplasat în zona Ciupercenii Vechi - Calafat - Basarabi, cu misiuni de supraveghere a navigaţiei şi de interzicere a pătrunderii trupelor germane la nord de Dunăre.

Regimentul s-a reorganizat, la data de 12 octombrie 1944, pe două batalioane şi trei companii neîmbatalionate, în conformitate cu Ordinul Marelui Stat Major, nr. 67.000, din 1944, transmis de Divizia a 5-a Infanterie Buzău cu

Ordinul nr. 1.457A, din 1944. Ulterior s-a deplasat în Banat, pe itinerariul Vânju Mare - Orşova - Mehadia - Ohaba, unde a împiedicat pătrunderea trupelor germane de pe teritoriul Iugoslaviei.[16]

După 22 octombrie 1944, regimentul s-a deplasat pe itinerariul Simersig - Buziaş - Silagiu - Isgăr - Vermeş - Berzovia - Surducul Mare - Gomorâşte - Cacova.

Aflat sub comanda Diviziei a 18-a Infanterie Sibiu, regimentul a participat la eliberarea Ungariei (de la sfârşitul lunii octombrie până la sfârşitul lunii decembrie 1944) şi a Cehoslovaciei (1 ianuarie-12 mai 1945).

Înapoiat de pe front, regimentul a fost dislocat la Marghita (2 august 1945) şi apoi la Zalău (24 august 1945). Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 45.052, din 10 ianuarie 1949, Regimentul 92 Infanterie Orăştie s-a transformat în Regimentul 32 Infanterie şi a fost mutat la Timişoara (1959).[17]

La data de 23 octombrie 1969, conform Decretului nr. 717, unitatea a fost redenumită Regimentul 32 Infanterie „Mircea".

În prezent unitatea, aflată în municipiul Timişoara, este supusă noilor transformări structurale şi organizatorice, având denumirea de Batalionul 32 Infanterie „Mircea".

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Fond *Marele Stat Major*, Biroul 2, Inventar 2637, Dosar 4, pag. 46 şi *Monitorul Oficial,* nr. 19, aprilie 1883, Curent 437.
2. *Monitorul Oastei,* nr. 28, 3 iulie 1881, Curent 28, fila 312.
3. Arhivele Militare Române, *Albumul Armatei*, Curent 58, fila 9.
4. Idem, Fond 321, *Note Istorice nr. 1981*, Inventar S/C631.
5. Idem, *Buletinul Informativ al Armatei,* din 10 august 1917.
6. Idem, Fond *Regimentul 32 Infanterie „Mircea"*, *Notele Istorice nr. 1981*, Inventar S/C631.
7. Idem, Fond *Divizia a 5-a Infanterie*, *Anul 1924*, Curent 1, Dosar 5, filele 216-217.
8. Idem, *Anul 1927*, Curent 64, Dosar F.N., pag. 14.
9. *Monitorul Oficial,* nr. 122, 28 mai 1932, Curent 122, fila 3.445.
10. Arhivele Militare Române, Fond *Regimentul 32 Infanterie*, *Notele Istorice nr. 1981*, Inventar S/C631.
11. Idem, *Anul 1939*, Curent 15, Dosar 30, vol. 16, filele 1 şi 12.
12. Idem, *Anul 1940*, Curent 8, Dosar 12, vol. 12, fila 611.
13. Idem, Curent 31, Dosar 2, vol. 21, filele 3-6.
14. Idem, Fond *Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea"*, *Jurnalul de Operaţii al Regimentului 32 Infanterie „Mircea" pe anii 1941-1943*, pag. 14.
15. Idem, Fond 1053, Dosar 12, filele 3-4.
16. Idem, fila 13.
17. Idem, FM, F.II.6, 2007, cadrul 10.

REGIMENTUL 47 INFANTERIE

Regimentul 47 Infanterie s-a înfiinţat la data de 1 aprilie 1914 şi a primit drapelul de luptă la 10 mai. Unitatea, organizată pe trei batalioane, îşi recruta ostaşii de pe teritoriul Cercului de Recrutare Prahova, care avea biroul de recrutare la Ploieşti.[1]

La data de 1 aprilie 1915, la comanda regimentului a fost numit colonelul Marin Nedeianu.

În campaniile militare din 1916-1919, care aveau ca scop eliberarea fraţilor români de sub stăpânire străină şi pentru întregirea ţării, unitatea a făcut parte din Brigada a 25-a Infanterie Ploieşti, împreunnă cu Regimentul 72 Infanterie Mizil. Această brigadă, împreună cu Brigada a 26-a Infanterie Buzău (formată din Regimentul 48 Infanterie Buzău şi Regimentul 49 Infanterie Râmnicu Sărat), se subordonau Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti.[2] În scopul participării la război, regimentul a concentrat 6 contingente de rezervişti pentru instrucţie, care reprezentau un efectiv de 3/5 din cel de mobilizare.

Organizat pe trei batalioane şi o companie de mitraliere şi având un efectiv de 64 de ofiţeri, 3.413 de ostaşi, 346 de cai şi 90 de trăsuri, în cooperare cu Regimentul 72 Infanterie Mizil şi o baterie de artilerie de 53 mm, din Regimentul 23 Artilerie, regimentul s-a deplasat pe calea ferată la Turnu-Roşu şi a intrat în compunerea Detaşamentului Olt, comandat de generalul Manolescu. Aici a participat la luptele din zona Sibiu.[3]

Efectivele regimentului s-au remarcat în luptele desfăşurate în zona Nucet şi Cornăţel. În aceste lupte, regimentul a înregistrat următorul bilanţ: 32 morţi (3 ofiţeri şi 29 ostaşi) şi 219 răniţi (3 ofiţeri şi 216 ostaşi). Regimentul a capturat 80 de prizonieri şi 4 mitraliere.[3]

După data de 15 septembrie, efectivele regimentului, puternic presate de ostaşii germani din Armata a 9-a, s-au retras cu mari dificultăţi în munţii Oltului, luptând până la 11 noiembrie şi suferind mari pierderi. Din efectivele rămase s-a constituit la Râmnicu Vâlcea un singur batalion cu un număr de 7 ofiţeri şi 717 ostaşi, care, după ce a scăpat din încercuire, a început retragerea în Moldova, prin Piteşti - Târgovişte - Ploieşti - Buzău. Regimentul a ajuns în zona Hârlău pentru refacere, la data de 20 decembrie 1916.

În tot timpul retragerii, regimentul a înfruntat cu stoicism atacurile neîntrerupte ale inamicului, cât şi greutăţile inerente marşului continuu, pe ploaie, frig şi viscol. Efectivele unităţii, cu moralul scăzut şi istovite fizic, s-au refăcut în localităţile Ceplenişa şi Bădeni (judeţul Iaşi).

Ca urmare a măsurilor adoptate de Marele Cartier General pentru perfecţionarea structurilor organizatorice ale armatei, la data de 29 ianuarie 1917, Regimentul 47 Infanterie Ploieşti s-a contopit cu Regimentul 72 Infanterie Mizil, luând denumirea de Regimentul 47/72 Infanterie.[3]

Muncind fără preget, în lunile ianuarie-mai 1917, regimentul s-a refăcut complet din punct de vedere al efectivelor, al dotării cu materiale de luptă şi al instrucţiei. După inspectarea regimentului de către regele Ferdinand I, principele Carol şi generalul frencez Berthelot, regimentul a fost dislocat în zona Nămoloasa, la data de 3 iunie 1917.

În seara zilei de 3 iulie, Regimentul 47/72 Infanterie a fost deplasat în linia întâia, luptând în apărare până la data de 20 iulie. În această perioadă, bravii prahoveni au suferit mari pierderi. Din rândurile efectivelor regimentului au fost omorâţi 2 ofiţeri şi 139 de soldaţi, iar răniţi 2 ofiţeri şi 159 de soldaţi. De asemenea au fost daţi dispăruţi un ofiţer şi 47 de soldaţi.[3]

După cinci zile de refacere la Ionăşenii de Jos, Batalioanele 1 şi 2 din Regimentul 47/72 Infanterie au fost reintroduse în luptă, în noaptea de 31 iulie

1917, în subsectorul „Răzoare”. Batalionul 3 a fost dispus în rezervă în păduricea situată la 500 m est de zona frontului. Regimentul a cooperat pe flancul stâng cu Regimentul 51/52 Infanterie Galaţi/Bârlad, iar în flancul drept cu Divizia a 13-a Infanterie rusă.

Efectuând o minuţioasă pregătire de artilerie, inamicul (Diviziile 115 şi 89 germane şi Divizia 13 austro-ungară) a dezlănţuit în ziua de 6 august o puternică ofensivă asupra Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti, din care făcea parte şi Regimentul 47/72 Infanterie. Deşi inamicul era net superior din punct de vedere numeric şi al tehnicii de luptă, şi a atacat în valuri succesive, ostaşii Regimentul 47/72 Infanterie, acţionând cu dârzenie şi înalt spirit de sacrificiu, nu au cedat poziţiile de apărare. Din rândurile lor au căzut bravii comandanţi: căpitanul Victor Iliescu, locotenenţii Mirică şi Mihăescu precum şi toţi ofiţerii de la Batalionul nr. 1. În situaţia critică creată, comandantul regimentului, colonelul Radu Rosetti, care venise voluntar la comanda regimentului, a contraatacat cu Batalionul 3, fiind grav rănit. Contraatacul l-a continuat maiorul Drăgănescu, care a reuşit să izgonească inamicul de pe poziţie, silindu-l să se retragă până la Satul Nou.

Pierderile Regimentului 47/72 Infanterie în această zi au fost deosebit de grele, majoritatea înregistrându-se în rândurile Batalionului nr. 1: 5 ofiţeri morţi (căpitanul Silviu Codreanu, locotenenţii Vasile Mirică, Alexandru Mihăescu, Ioan Popescu şi sublocotenentul Gheorghe Vâlceanu), 14 ofiţeri răniţi, 3 ofiţeri dispăruţi, 94 de soldaţi morţi, 286 de soldaţi răniţi şi 478 de soldaţi dispăruţi.[3]

După eşuarea ofensivei inamicului la Mărăşeşti, trupele Armatei 9 germane au trecut la defensivă, ajutând Armata 1-a austriacă să atace puternic în Sectorul Ioneşti - Muncelul. Atacul austriecilor în zona Muncelul a condus la retragerea trupelor Diviziei 124 ruse. În această situaţie, comandantul Armatei 1-a române, generalul Eremia Grigorescu, a ordonat Diviziilor a 9-a şi a 13-a Infanterie să contraatace sub comanda generalului Ioan Popescu, comandantul Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti.

În ziua de 19 august 1917, Regimentul 47/72 Infanterie a atacat în linia întâia cu Batalioanele 2 şi 3. Batalionul 1 se afla în rezerva de brigadă. Regimentul a atacat la ora 9:20, ajungând, după mai multe opriri, pe pârâul Zăbrăncior. La ora 18:15 atacul a fost reluat, regimentul reuşind să urce pantele către pădurea de la nord de Muncelul, iar la ora 22:00 atacul a fost oprit.

Atacul a continuat cu toată vigoarea, în ziua de 21 august 1917, efectivele regimentului pătrunzând până la reţelele de sârmă ghimpată ale poziţiei inamicului, reţele care au fost tăiate sub ploaia de gloanţe. În aceste lupte a fost rănit maiorul Drăgănescu, comandantul Batalionului 3, care a lăsat comanda locotenentului Aurel Alexandrescu.

Specialiştii militari au apreciat zilele de 19 şi 21 august ca fiind zile de glorie pentru Regimentul 47/72 Infanterie. Acesta şi-a încheiat operaţiunile militare importante cu vitejescul atac de la Muncelul.[3]

După această strălucită victorie, Regimentul 47/72 Infanterie a fost trecut în rezerva Armatei 1-a române şi apoi, în perioada 6 decembrie 1917-14 martie 1918 sub comanda Diviziei a 13-a Infanterie, a participat la dezarmarea ruşilor şi ucrainienilor şi la eliberarea regiunii de sud a Basarabiei.[3]

Aceste operaţiuni au încheiat activitatea glorioasă a Regimentului 47/72 Infanterie, care în cele 684 zile de război a desfăşurat 53 de lupte şi a parcurs 2.000 de km în dispozitivul inamic.[3]

În conformitate cu ordinele Marelui Cartier General, la 15 martie 1918, regimentul, comandat de colonelul Pompiliu Capeleanu, a rămas cu Partea Activă în Galaţi până în luna martie 1919, când a fost adus în garnizoana sa de reşedinţă, oraşul Ploieşti. La data de 29 noiembrie 1921, regimentul a fost redislocat în garnizoana Galaţi.[3] La data de 1 august 1923, conform ordinelor Ministerului Apărării Naţionale de reorganizare a armatei, Regimentul 47 Infanterie a fost desfiinţat, locotenentul-colonel Ioan Gheorghe, comandantul regimentului, asigurând vărsarea arhivei la Regimentul 7 Infanterie Prahova.[3]

NOTE

1. Arhivele Militare Române, *Anuarul Armatei Române din anul 1914*, Inventar A. 592.
2. Idem, Fond *Divizia a 13-a Infanterie*, Inventar S/1070/29.12.1979, Anul 1942, nr. 528, Dosar F.N., pag. 80.
3. Idem, Fond *Regimentul 47 Infanterie*.

REGIMENTUL 72 INFANTERIE

Regimentul a fost înfiinţat la 1 aprilie 1914 la Mizil. La data de 10 mai a primit drapelul de luptă. Comandantul regimentului la 1 august 1914 era locotenentul-colonel Teodor Teutu, el fiind înlocuit de la data de 1 octombrie cu colonelul Nicolae Prassa. Biroul de recrutare al unităţii era la Mizil.[1]

În campania militară din anul 1916, unitatea a constituit – împreună cu Regimentul 47 Infanterie şi o baterie de artilerie de 53 mm – Brigada a 25-a Infanterie din compunerea Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti.[2]

La data de 29 ianuarie 1917, Regimentul 72 Infanterie s-a contopit cu Regimentul 47 Infanterie, luând denumirea de Regimentul 47/72 Infanterie.[2]

După inspecţia generalului francez Berthelot şi a regelui Ferdinand din luna mai 1917, regimentul a fost deplasat în luna iunie în zona sud-est Nămoloasa, iar la data de 3 iulie 1917 a fost introdus în dispozitivul de luptă, în linia întâi. După 16 zile de luptă, regimentul a înregistrat mari pierderi: 141 de morţi (2 ofiţeri şi 139 de soldaţi), 161 de răniţi (2 ofiţeri şi 159 de soldaţi) şi 48 de dispăruţi (un ofiţer şi 47 de soldaţi).

Din cauza evenimentelor din Galiţia, Armata 1-a română a fost deplasată în regiunea Mărăşeşti, înlocuind Corpurile 7 şi 30 ale armatei ruse care au fost dislocate în nord.

La data de 31 iulie, Regimentul 47/72 Infanterie a intrat pe front în subsectorul Răzoare, ocupând – cu batalioanele 1 şi 2 – liziera de vest a pădurii „La Răzoare”, iar cu batalionul 3 păduricea aflată la 500 m distanţă.[2]

În perioada 1-6 august regimentul a luptat eroic, sub bombardamentul artileriei germane, reuşind să alunge atacatorii în zona localităţii Satul Nou. Pierderile unităţii – majoritatea din Batalionul 1 – au fost însemnate: 99 de

morţi (5 ofiţeri şi 94 soldaţi), 300 de răniţi (14 ofiţeri şi 286 soldaţi) şi 478 de soldaţi dispăruţi.

După cinci zile de refacere în localitatea Călimăneşti, regimentul a fost reintrodus în luptă, în ziua de 19 august 1917, pentru a stăvili contraatacul inamicului din zona Muncelul. După alungarea inamicului, în urma luptelor din zilele de 19-21 august 1917, regimentul a fost trecut în rezerva Armatei 1-a până la încheierea armistiţiului (22 noiembrie 1917).[2]

De la data de 6 decembrie 1917 şi până la 14 martie 1918, unităţile din Divizia a 13-a Infanterie, din care făcea parte şi Regimentul 47/72 Infanterie, au participat la dezarmarea ruşilor şi ucrainienilor şi la eliberarea regiunii de sud a Basarabiei. După data de 15 martie, regimentul a început demobilizarea, cartiruindu-se în Galaţi până în luna martie 1919. După această dată, unitatea a fost deplasată în garnizoana sa de reşedinţă, oraşul Ploieşti.[2]

Regimentul a fost dislocat, din nou, la Galaţi, sub comanda locotenentului-colonel Ioan Gheorghe, la data de 29 noiembrie 1921. Prin noua reorganizare a armatei, la data de 1 august 1923, Regimentul 47/72 Infanterie a fost desfiinţat, vărsând arhiva la Regimentul 7 Dorobanţi Prahova.[2]

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 8.000, din 1939, la data de 15 august 1939, prin efectivele asigurate de Regimentul 32 Infanterie „Mircea", s-a reînfiinţat Regimentul 72 Infanterie cu următoarea structură: Compania Co-mandă, Compania Recunoaştere şi Compania Armament. Unitatea a fost dislo-cată la Moreni şi Gura Ocniţei.[2]

În luna februarie 1940, regimentul a fost dislocat în mai multe localităţi din zona de concentrare a Diviziei a 25-a Infanterie. După îndeplinirea misiunii, unitatea a fost redislocată în garnizoana Ploieşti, la data de 5 noiembrie 1940.

Regimentul a fost dislocat în Moldova, în primăvara anului 1941, şi a participat la luptele desfăşurate în lunile iunie-iulie, pentru eliberarea teritoriului dintre Prut şi Nistru (Basarabia).

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 8.494, din 26 septembrie 1941, regimentul a fost desfiinţat, la data de 30 septembrie 1941.[3]

NOTE

1. Arhivele Militare Române, *Anuarul Armatei Române/1914*, Inventar A.592.
2. Idem, Marele Stat Major, Biroul 2, Inventar 2.637, Dosar 4.
3. Idem, pag. 68.

REGIMENTUL 3 VÂNĂTORI

În baza Înaltului Decret, nr. 340, din anul 1866, a luat fiinţă Batalionul 3 Vânători (infanterie), având structura organizatorică alcătuită din stat major şi 8 companii. Batalionul a fost stabilit în garnizoana Galaţi, sub comanda maiorului Alexandru Lupoianu, el având ca patron pe „Sfântul Ioan Botezătorul".[1]

La data de 14 octombrie 1874, unitatea a primit drapelul de luptă, odată cu celelalte unităţi de vânători.[2] Batalionul 3 Vânători a participat la luptele din jurul Plevnei, pierzând câteva zeci de ofiţeri, sergenţi şi soldaţi.[2]

Apreciindu-se faptele de arme şi eroismul ostaşilor pe câmpul de luptă, drapelul Batalionului 3 Vânători a fost decorat cu Crucea „TRECEREA DUNĂRII”, la data de 12 octombrie 1877.[2]

În perioada 15 mai - 1 noiembrie 1909, Batalionul 3 Vânători a fost detaşat din garnizoana Galaţi la Sinaia, în vederea efectuării serviciului de gardă la castelul Peleş, unde era reşedinţa de vară a regelui Carol I. După îndeplinirea misiunii, acesta s-a stabilit în garnizoana Ploieşti.[2]

Potrivit Înaltului Decret, nr. 4.609, din anul 1913, Batalionul 3 Vânători s-a transformat, la data de 23 iunie, în Regimentul 3 Vânători (comandant locotenentul-colonel Nicolae Prasa), structurându-se pe două batalioane a câte patru companii fiecare şi o companie mitraliere.[2]

Conform acestui decret, unitatea s-a mobilizat în Ploieşti şi în ziua de 29 iunie 1913 a trecut Dunărea pe la Corabia, participând la campania militară din Bulgaria. Regimentul a ajuns până în Balcani, atingând localităţile Ciumacoviţa şi Cervenbuc, unde, din cauza holerei a pierdut mai mulţi ostaşi.

La data de 31 august 1913 s-a întors în Ploieşti şi a trecut pe picior de pace. Rămânând cu un singur batalion, unitatea a luat denumirea de Batalionul 3 Vânători.[2]

În anul 1914, unitatea a fost detaşată pentru paza frontierei de sud-est, în zona Turtucaia şi Turc-Smil, unde a rămas până în luna septembrie.

La data de 15 ianuarie 1915, conform Instrucţiunilor de mobilizare, Batalionul 3 Vânători s-a transformat în Regimentul 3 Vânători, constituindu-se pe două batalioane şi o secţie mitraliere. Regimentul a fost dislocat pentru instrucţie în oraşul şi în împrejurimile Câmpinei (judeţul Prahova).[2]

Spre sfârşitul aceluiaşi an, la data de 15 septembrie 1915, Regimentul 3 Vânători a fost dislocat din Câmpina în localităţile Măneciu Ungureni şi Izvoarele (Valea Teleajenului), pentru a întări apărarea frontierei Carpaţilor. În această zonă a asigurat instruirea trupelor, până la 14 august 1916, când, prin Înaltul Decret, nr. 2.784, a trecut frontiera Carpaţilor pe la punctul Cheia (Mânăstirea Suzana), sub comanda locotenentului-colonel Traian Epure.[2]

Prin lupte succesive regimentul a înaintat în Ţara Bârsei, ajungând la Cincul Mare - Bedreag - Varoş - Wind - Mühle, recuperând şi tunurile pierdute de Regimentul 16 Artilerie, la data de 16 septembrie 1916.

În ziua de 19 septembrie, prin Ordinul nr. 200, al Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti, regimentul s-a pus la dispoziţia Diviziei a 6-a Infanterie Focşani, Corpul 3 Armată şi a început retragerea, participând la luptele de la Sita Buzăului şi de pe Valea Siriului, în zona Broasca - Uscătura - Nehoiaş - Muntele Mălâia - Vârful Babei - Valea Nerejei.

La 23 noiembrie 1916 armata română a început retragerea generală, regimentul constituind ariergarda Diviziei a 6-a Infanterie Focşani. În această postură, unitatea a respins inamicul la Pătârlagele, până ce efectivele diviziei s-au scurs complet pe valea Buzăului. În lunile următoare regimentul a purtat lupte grele la Odobeşti, zonă din care se retrăseseră, în mod precipitat, trupele ruseşti, unde a ajutat un batalion românesc să iasă din încercuirea inamicului.

La data de 1 ianuarie 1917, regimentul a fost scos de pe front şi trecut în rezerva Diviziei a 7-a Infanterie Roman, la Coţofeneşti. Împreună cu Regimentele 14 şi 15 Infanterie a participat la luptele de pe frontul Pralea, înregistrând morţi (3 ofiţeri şi 112 ostaşi), răniţi şi dispăruţi.[2]

În ziua de 12 ianuarie 1917, unitatea a fost schimbată de pe poziţia de la Pralea şi retrasă în cantonament la Truşeşti (judeţul Botoşani), mutându-se, la data de 7 februarie, în localitatea Buimăceni. La data de 16 iunie Regimentul 3 Vânători a fost îmbarcat în tren şi la 5 iulie 1917 a ajuns la Clucerul, unde a realizat lucrări de fortificaţii.

Începând cu data de 11 iulie, conform ordinului primit de la comandantul Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti, unitatea a realizat legătura, pe frontul Nămoloasa, între efectivele sale şi Divizia a 30-a rusă. În perioada 16-21 iulie 1917, unitatea a executat misiuni la dispoziţia Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, aflată la Torceşti. Conform ordinului diviziei, regimentul a trecut, în seara zilei de 24 iulie, ca rezervă de cap de pod la Cosmeşti (Batalion 1 în pădurea Prisaca şi Batalionul 2 în satul Doaga).

La data de 25 iulie, ora 2:00, inamicul a atacat pe direcţia satelor Străjescu - Doaga, realizând surprinderea prahovenilor din Regimentele 7 Infanterie „Prahova" şi 32 Infanterie „Mircea". În ajutorul lor au sărit prahovenii din Regimentul 3 Vânători. Aflaţi sub comanda maiorului Ignătescu şi a căpitanului Vasiliu ei au reuşit să oprească înaintarea inamicului. Pe la ora 9:00 s-a dezlănţuit al doilea atac al trupelor germane, pe direcţia Străjescu - Doaga, dar şi de data aceasta prahovenii au oprit atacul celor trei regimente inamice.

După o pregătire furibundă a artileriei germane, la ora 11:00 valurile de infanterişti inamici au pornit din nou în ofensivă. În urma acestui bombardament a fost omorât bravul căpitan Dumitru Florea, comandantul Companiei a 5-a din Regimentul 3 Vânători. Acesta a fost înmormântat şi omagiat la cimitirul din Cosmeşti Deal. În timpul bombardamentelor care au urmat, un obuz i-a scos corpul din mormânt, risipindu-i rămăşiţele trupeşti pe câmp. A fost descoperit după trei zile şi, astfel, înhumat pentru a doua oară.

În acele momente de grea cumpănă, căpitanul Vasiliu a aruncat cele două companii în lupta la baionetă, alungând inamicul din localitatea Doaga.

Către ora 18:00 trupele germane au reînceput bombardamentul de artilerie şi au dezlănţuit un nou atac asupra satului Doaga, companiile căpitanului Vasiliu fiind puternic lovite în flancul drept. La ora 20:30, ele s-au retras în pădurea Prisaca, reuşind să evite încercuirea, cu preţul pierderii a 50 de oameni din fiecare companie. În cele din urmă, satul Doaga a căzut, din nou, la inamic.

În ziua de 26 iulie 1917, subunităţile Regimentului 3 Vânători, sprijinite de Regimentele 32 „Mircea" Ploieşti şi 8 Infanterie Buzău, au menţinut poziţia de apărare la sud-vest de pădurea Prisaca.

Comandantul Diviziei a 5-a Infanterie a transmis Regimentului 3 Vânători Ordinul de Operaţie, nr. 14, din 27 iulie, prin care i se cerea să atace şi să elibereze satul Doaga, împreună cu Regimentul 8 Infanterie şi Brigada a 10-a Infanterie Buzău. Executarea ordinului s-a făcut în ziua de 28 iulie, dar, din cauza focului ucigător al inamicului, atacul s-a oprit la nord şi vest de Doaga. În timpul lupelor au fost grav răniţi maiorul Ignătescu (comandant de batalion), căpitanul Sibiceanu (comandant de companie), plutonierul major Mureşanu

(comandant de pluton) şi câţiva soldaţi. Cu toate că nu au primit întăririle solicitate, ostaşii români au pătruns până în centrul satului, suferind mari pierderi. Până în ziua de 29 iulie au avut loc lupte crâncene la Doaga, Regimentul 3 Vânători suferind, din nou, mari pierderi.

În perioada 24-29 iulie 1917 – după cum rezultă din raportul comandantului Regimentului 3 Vânători, locotenentul-colonel Jujescu – din acest regiment au căzut la datorie: 22 de ofiţeri, 14 subofiţeri şi 1.100 de ostaşi. Unitatea a mai rămas cu 250 de luptători, dispuşi la nord de Doaga.

Pentru faptele de eroism săvârşite la Doaga, drapelul Regimentului 3 Vânători a fost decorat cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL", clasa a III-a, conform Înaltului Decret, nr. 1.171, din 9 octombrie 1917.[2]

În noaptea de 29-30 iulie, regimentul a fost retras în Cosmeşti Deal pentru refacere, primind 3 ofiţeri şi 200 de soldaţi din regimentul de marş. În aceste condiţii, s-a organizat un batalion dislocat în satul Băltăreţu, cu misiunea de apărare a podului de pe Siret. La data de 9 august, regimentul a fost dislocat pentru refacere în localitatea Ţepul de Sus (Tecuci).

După refacerea fizică şi morală, regimentul s-a reorganizat pe două batalioane deplasându-se, pe data de 14 august 1917, la Pădureni, pentru a forma rezerva Armatei 1-a Române. La data de 12 septembrie, unitatea a fost deplasată la Ciorani pentru refacere, unde a staţionat până la 22 octombrie, când a fost readusă la Pădureni, înlocuind aici Regimentul 8 Infanterie Buzău.

În ziua de 22 ianuarie 1918, regimentul a fost retras definitiv de pe front, îmbarcat în gara Tecuci şi trimis în Basarabia, la Tighina (Bender), unde a intrat în subordinea Brigăzii a 22-a Mixtă „Borisofca".[2]

Până la 1 iunie, unitatea a participat la curăţirea Basarabiei de bolşevici, luptând la Tiraspol - Kalpani - Chiţcani - Krokmaz - Tudorova - Palanca. După această dată, regimentul a fost pus la dispoziţia Diviziei a 2-a Vânători (Infanterie) Chişinău. În urma remobilizării, la 28 octombrie 1918 regimentul a trecut Carpaţii şi a intrat în Sebeş la data de 21 noiembrie. Efectivele sale au participat la alungarea bandelor bolşevice ungare din Zam (16 ianuarie 1919), Deva (29 martie 1919) şi Brad (04 aprilie 1919).[2]

În perioada 10 aprilie-10 mai 1919, unitatea a acţionat în regiunea Szolnok din Ungaria, alungând cetele bolşevice maghiare. În lunile iunie-iulie 1919, unitatea a acţionat în regiunea Nyregyhaza - Tokay şi apoi mai departe pe direcţia Budapesta, reuşind să pătrundă în capitala Ungariei la data de 6 august 1919. Aici a participat la dezarmarea bolşevicilor şi menţinerea ordinii în oraş.

La data de 14 noiembrie 1919, Regimentul 3 Vânători a început retragerea din Ungaria şi a ajuns la Cluj în ziua de 12 ianuarie 1920, unde a rămas până la 1 iunie, când a fost deplasat la Elest - Kistag. De aici, regimentul a fost depla-sat la Huedin, la 19 octombrie. Trecerea armatei pe picior de pace la 1 aprilie 1921, i-a găsit pe bravii vânători tot în Huedin şi apoi, în octombrie, din nou la Cluj, în cazarma „Sfântul Gheorghe".

Potrivit Înaltului Decret, nr. 1.674 din 12 aprilie 1923, Regimentul 3 Vânători, organizat pe trei batalioane, a fost subordonat Diviziei a 12-a Infanterie Bolgrad, fixându-i-se garnizoana definitivă la Bolgrad, la data de 31 octombrie 1923. Aici, regimentul a instruit şi pregătit pentru luptă tineri

recrutaţi din toate judeţele Moldovei, bucurându-se de elanul şi experienţa mai multor comandanţi, între care şi bârlădeanul Constantin Vasiliu-Răşcanu.[2]

În contextul aplicării rapturilor teritoriale de către U.R.S.S., Marele Stat Major a ordonat unităţilor militare să se retragă din Basarabia şi Bucovina de Nord. Regimentul 3 Vânători a început retragerea de la Bolgrad, la 28 iunie 1940, pe itinerariul Tighina - Basarabeasca - Fălciu. Batalionul 2, plecând pe un alt itinerariu, a ajuns la Huşi. Batalioanele 1 şi 3 au fost dezarmate de trupele sovietice în gara Basarabeasca. Partea Sedentară a regimentului, reuşind să părăsească Bolgradul, a ajuns în comuna Cornurile de Sus, din judeţul Prahova.

Rămasă cu o treime din efective, unitatea a fost completată cu Batalionul 1 din Regimentul 1 Vânători Craiova şi cu Batalionul 3 din Regimentul 4 Infanterie Piteşti, conform Ordinului nr. 8.601A, din 1940, al Marelui Stat Major. În conformitate cu Ordinul Marelui Stat Major, nr. 14.448, din 1940, comunicat de Corpul 3 Armată, Divizia a 12-a Infanterie s-a contopit cu Divizia a 15-a Infanterie Chişinău, sub denumirea de Divizia a 15-a Infanterie, desfiinţându-se şi unităţile subordonate Diviziei a 12-a Infanterie.

Ca urmare a situaţiei create, potrivit Ordinului Marelui Stat Major, nr. 14.443A, din 1940, comunicat cu Ordinul Diviziei a 12-a Infanterie, nr. 3.600, din 5 octombrie, Regimentul 3 Vânători s-a desfiinţat, efectivele lui vărsându-se la Regimentul 25 Infanterie Vaslui. Cele două batalioane primite s-au înapoiat la Regimentul 1 Vânători Craiova şi, respectiv, Regimentul 4 Infanterie Piteşti.[2] Drapelul de luptă al unităţii a fost predat la Muzeul Militar Naţional Bucureşti, la data de 10 octombrie 1940.

De-a lungul existenţei sale, la comanda unităţii s-au succedat următorii ofiţeri: maiorul Alexandru Lupoianu (1866-1867), maiorul Constantin Borănescu (1867-1868), maiorul Alexandru Lupoianu (1868-1869), maiorul Petru Mavrodin (1869-1870), maiorul Constantin Burchi (1870-1872), maiorul Mihai Racoviţă (1872-1874), maiorul Scarlat Scheleti (1874-1877), maiorul Gurănescu (1877-1880), maiorul Lipan (1880-1888), maiorul George Bereşteanu (1888-1890), maiorul Constantin Crăsan (1890-1894), maiorul Lazăr Dobroneanu (1894-1899), maiorul Gheorghe Negruzzi (1899-1908), locotenentul-colonel Gheorghe Negruzzi (1908-1911), locotenentul-colonel Matei Kastriş (1911-1912), locotenentul-colonel Ioan Ştefănescu (1912-1913), locotenentul-colonel Neculai Prassa (1913-1914), locotenentul-colonel Teodor Ţentu (1914-1916), colonelul Traian Epure (1916-1917), colonelul Gheorghe Ulescu (1917-1918), locotenentul-colonel Ioan Jujescu (1918), colonelul Traian Constantinescu (1918-1921), colonelul Victor Grigorescu (1921-1922), colonelul Ioan Marinescu (1922-1926), locotenentul-colonel Hugo Schvab (1926-1927, avându-l ca ajutor pe locotenentul-colonel Constantin Vasiliu-Răşcanu), colonelul Cristea Şerbănescu (1927-1928), locotenentul-colonel Gustav Humiţia (1928-1934), locotenentul-colonel Ioan Alexandru (1934-1936), colonelul Constantin Rădulescu (1936-1939) şi locotenentul-colonel Ioan Langa (1939-1940).

NOTE

1. *Monitorul Oastei,* nr. 3, 15 martie 1866, filele 26-27.
2. Arhivele Militare Române, Fond 1117, *Registrul istoric*, Dosar 1, pag. 1-457.

BATALIONUL 2 VÂNĂTORI

Batalionul a fost înfiinţat în anul 1866, având sediul în Bucureşti. Patronii batalionului erau „Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena".

În vederea diversificării şi intensificării instrucţiei, în anul 1868 unitatea a fost mutată în garnizoana Râmnicu Vâlcea, iar în anul 1869 în garnizoana Ploieşti, unde a continuat măsurile de perfecţionare a structurii organizatorice şi instrucţia trupelor.[1]

La data de 14 octombrie 1874, unitatea a primit drapelul de luptă şi apoi a fost mutată la Bucureşti pentru continuarea instrucţiei, împreună cu alte unităţi din garnizoana Bucureşti şi din Muntenia.[2]

În toamna anului 1876 unitatea a revenit în garnizoana Ploieşti, continuând procesul de perfecţionare organizatorică şi instrucţia tinerilor chemaţi sub drapel, precum şi asigurarea mijloacelor materiale pentru luptă. Executând prevederile Înaltului Decret, nr. 787, din 6 aprilie 1877, publicat în Monitorul Oastei, nr. 11, unitatea a mobilizat contingentele 1875 şi 1876, chemând sub arme, mai devreme, şi contingentul 1877.

Conform ordinelor eşaloanelor superioare, efectivele unităţii au participat, în primăvara anului 1877, la acoperirea şi apărarea Dunării, mai întâi în zona Olteniţa – unde au primit botezul focului – şi apoi, după ce au fost schimbaţi de trupele ruseşti, în zona Corabia.[3]

După trecerera în Bulgaria, batalionul a început deplasarea spre Nicopole, la 23 iulie 1877. În ziua de 30 august, în locul maiorului Mateescu, rănit pe data de 27 august în timpul luptelor din jurul Plevnei, la comanda unităţii a fost numit maiorul Alexandru Candiano-Popescu.[4]

În a treia bătălie de la Plevna, maiorul Alexandru Candiano-Popescu i-a însufleţit pe bravii vânători, cerându-le ca prin eroismul lor, să dea *„un titlu de glorie mândrului oraş Ploieşti"*.[5]

În cele patru asalturi pe care le-au dat asupra redutei Griviţa nr. 1, împreună cu dorobanţii vasluieni, vrânceni, ieşeni şi botoşăneni, vânătorii prahoveni au luptat cu deosebit eroism. În vâltoarea luptei, soldatul Ion Grigore din Mălăieşti, Prahova, sergentul Gheorghe Stan şi caporalul Vasile Nica – toţi din Batalionul 3 Vânatori – au capturat un steag otoman de luptă, însufleţiţi de îndemnul comandantului lor de a lupta cu vitejie *„pentru ca lumea să vază că suntem vrednici de strămoşii noştri, adevăraţi oşteni ai unei ţări ce luptă pentru apărarea căminelor patriei şi neatârnarea sa"*.[5]

Referindu-se la fapta de arme a acestor ostaşi, ziarul „Dorobanţul" din 15 noiembrie 1877, relata: *„Când lupta atinsese apogeul, soldatul Ion Grigore din al doilea Batalion de Vânători, pentru gloria ţării sale, cucereşte cu cel mai mare curaj, drapelul inamicului. (...) Ajutat de caporalul Vasile Nica şi sergentul Gheorghe Stan, ei au dat morţii pe cei trei vrăjmaşi care apărau drapelul şi puteau să-l închine ţării"*.[6]

Pentru fapta lor, cei trei ostaşi infanterişti au fost decoraţi cu Ordinul „STEAUA ROMÂNIEI", fiind elogiaţi de populaţia românească.

Participarea vânătorilor prahoveni la asediul Plevnei s-a făcut cu mari jertfe omeneşti (morţi şi răniţi): 321 grade inferioare şi 5 ofiţeri. Printre cei căzuţi la datorie s-au numărat şi ploieştenii: sergentul major Nicolae Teodor,

sergenţii Stan Teodorescu şi Gheorghe Şt. Gheorghe, caporalii Costache Costea, Constantin Dumitru şi Matei Ionescu, soldatul Costăchioaia Oancea.[7]

În faţa redutei Griviţa 1 a murit vitejeşte locotenentul Dimitrie Nicolescu, care, provenind din părinţi săraci, a ajuns la acest grad printr-o muncă stăruituare, el fiind singurul sprijin al familiei. Rănit grav la Griviţa, başbuzucii l-au capturat în momentul retragerii şi l-au tăiat cu topoarele.[8] Pentru *„curajul şi devotamentul arătat în luptele din jurul Plevnei, trei subofiţeri din acest batalion, George Dumitrescu, Nicolae Papazoglu şi Constantin Savopol, au fost înălţaţi la gradul de sublocotenent”*.[9] După reîntoarcerea în ţară, Batalionul 2 Vânători a fost primit triumfal în Craiova, la 28 februarie 1878. Aici s-a instruit până la 23 aprilie 1883, când a fost mutat la Iaşi, pentru paza graniţei în zona Iaşi - Huşi. În februarie 1884, batalionul a fost dislocat în garnizoana Bucureşti.[10]

Drapelul unităţii a fost decorat cu Marea Cruce „STEAUA ROMÂNIEI“ pentru bravura dovedită în asaltul redutei Griviţa nr. 1, din 30 august 1877, decoraţie acordată prin Înaltul Decret Regal din iunie 1881.[10]

În anii 1891 şi 1893, Batalionul 2 Vânători a participat la manevre militare în zonele Babadag, Constanţa şi Târgu Ocna.

La data de 26 iunie 1896, Batalionul 2 Vânători s-a stabilit în cazarma „Alexandru Ioan Cuza“ din Bucureşti. În ziua de 12 octombrie 1897, comandantul unităţii, maiorul Gheorghe Salacoglu, a participat, în fruntea unei gărzi de onoare, la inaugurarea monumentului vânătorilor din Ploieşti, primind o medalie comemorativă din partea Comitetului de Iniţiativă.[10]

Prin Înaltul Decret Regal, nr. 1.666, din 10 mai 1902, Batalionului 2 Vânători i s-a atribuit în titulatură numele de „Regina Elisabeta“.[11]

Batalionul, transformat în Regimentul 2 Vânători, a participat la al doile război balcanic. Batalionul 2 Vânători „Regina Elisabeta” s-a transformat, în anul 1914, în Regimentul 2 Vânători „Regina Elisabeta” şi a participat la campaniile militare din perioada anilor 1916-1919. În lunile august şi septembrie 1916, unitatea a acţionat în dispozitivul de luptă: Tohanul Vechi - Râşnov - Cristian - Ghimbav - Codlea - Perşani - Kohalom - Homorod - Cincul Mic - Cincul Mare - Făgăraş - Vlădeni.[11]

În luna octombrie 1916, unitatea se afla în apărare pe muntele Clăbucet, iar în luna noiembrie s-a retras spre Comarnic şi mai departe spre Buzău. La data de 17 decembrie 1916, regimentul a fost cartiruit în satul Valea Mare din judeţul Bacău, în vederea refacerii şi continuării instrucţiei.

Regimentul s-a instalat pe poziţie de apărare în faţa satului Mărăşti, la data de 16 februarie 1917.[11]

Unitatea s-a acoperit de glorie în bătălia Mărăştilor, desfăşurată în perioada 9-21 iulie, luptând în zona Străoani - Dealul Muncelu - Valea Alunei - Varniţa. La 21 august 1917 regimentul a ocupat poziţie de luptă pe Dealul Vrânceanului şi a îndeplinit misiuni de siguranţă şi supraveghere pe aliniamentul Valea Alunei - Valea Marcului - Dealul Marcului - Dealul Muşuroaiele, până la sfârşitul lunii noiembrie.[11]

După refacerea fizică şi morală din luna decembrie, regimentul a fost readus pe poziţia de pe Dealul Marcului, la data de 5 ianuarie 1918. Conform Ordinului Marelui Cartier General, la data de 21 ianuarie, Regimentul 2 Vână-

tori „Regina Elisabeta“ a fost deplasat la Vlădeni, în judeţul Galaţi, şi, de la 2 februarie 1918, a participat la eliberarea Basarabiei de sub bolşevici, în zona Kirileni - Buciumeni - Floreşti - Buzila - Stolniceni - Chişinău. Concomitent, unitatea a contribuit şi la instruirea ostaşilor moldoveni, precum şi la paza depozitelor din Odessa.[11]

După mobilizarea armatei române, prin Înaltul Decret Regal, nr. 3.179, din 27 octombrie 1918, Regimentul 2 Vânători „Regina Elisabeta“, în cooperare cu Regimentul 3 Vânători Ploieşti – amândouă făcând parte din Brigada a 2-a Vânători – au participat la campania militară din Transilvania. Aici au asigurat ordinea în localităţile: Răşinari, Ocna Sibiu, Şercaia, Cisnădia, Armeni, Porumbacu, Şura Mare, Panca, Cossag, Luamnas, Mândra, Sâmbăta, Berevoii Mici, Deva, Tudoriţa, Mărgineni, Făgăraş, Alba Iulia, Sebeş, Dobra, Zam.[11]

De la înfiinţare la comanda unităţii s-au succedat următorii ofiţeri: căpitanul Mihail Balaban (1866-1868), căpitanul Gheorghe Măldărescu (1868-1874), maiorul Ştefan Mateescu (1874-1877), maiorul Alexandru Candiano-Popescu (1877), maiorul Pavel Gussi (1877-1878), maiorul Grigore Giosan (1878-1880), maiorul Constantin Pruncu (1880-1881), maiorul Alexandru Leon (1881 -1882), maiorul Nicolae Ionescu (1882-1887), maiorul Teodor Vidulescu (1887-1893), maiorul Mihail Aslan (1893-1896), maiorul Mihail Ghica (1896-1897), maiorul George Solacoglu (1897-1899), maiorul Emil Romanescu (1899-1901), locotenentul-colonel Dumitru Strătilescu (1901-1911), locotenentul-colonel Nicolae Petala (1911-1912), locotenentul-colonel Gheorge Scărlătescu (1912-1913), locotenentul-colonel Constantin Boboc (1913), locotenentul-colonel Gheorghe Dabija (1914), maiorul Constantin Pancu (1915-1916), colonelul Constantin Penescu (1916-1917), locotenentul-colonel Mihail Buttescu (1917), colonelul Dumitru Constantinescu (1918) şi locotenentul-colonel Victor Iacobini (1918).

NOTE

1 *Monitorul Oastei,* nr. 3, 15 martie 1866, filele 26-27.
2 Arhivele Militare Române, Fond *Regimentul 2 Vânători*, *Registrul Istoric,* nr. 73.
3. Văcărescu, T. C., *Luptele românilor în războiul din 1877-1878*, Editura Tiparul, Bucureşti, pag. 90.
4. Arhivele Militare Române, Fond *Regimentul 2 Vânători*, *Registrul Istoric,* nr. 73.
5. General Popescu, Al., *Războiul neatârnării. Asaltul şi luarea redutei Griviţa*, Bucureşti, 1913, pag. 13.
6. *Dorobanţul*, anul I, nr. 1, 15 noiembrie 1877.
7. General Popescu, Al., *Războiul neatârnării. Asaltul şi luarea redutei Griviţa*, Bucureşti, 1913, pag. 277.
8. Calmuţchi, Gh., *Eroii noştri: 1877-1878*, Editura Viaţa Românească, Iaşi, 1928, pag. 50-51.
9. *Dorobanţul*, anul I, nr. 39, 24 decembrie 1877, pag. 4.
10. Arhivele Militare Române, Fond *Regimentul 2 Vânători*, *Registrul Istoric,* nr. 74.
11. Idem, Fond *Regimentul 2 Vânători*, *Jurnalul de Operaţii,* nr 1.032 (14.08.1916-30.06.1918).

REGIMENTUL 9 VÂNĂTORI GARDĂ

Nevoile de apărare a ţării şi dorinţa fierbinte de întregire a hotarelor României au condus la perfecţionarea structurii armatei române, prin crearea

unor noi unităţi şi mari unităţi militare. În acest scop, s-a trecut la mărirea numărului unităţilor de vânători.

În conformitate cu Înaltul Decret, nr. 885, din 13 martie 1904, la data de 1 aprilie 1904 s-a înfiinţat la Ploieşti Batalionul 9 Vânători (Infanterie), organi-zat cu o comandă şi patru companii.

La data de 27 octombrie 1908, Batalionul 9 Vânători a fost mutat în garnizoana Constanţa. Aici, unitatea a pregătit temeinic recruţii şi concentraţii, în scopul participării – începând cu data de 29 iunie 1913 – la campania militară din Cadrilater. Unitatea s-a înapoiat la Constanţa, pe data de 30 august 1913. Batalionul 9 Vânători s-a acoperit de glorie în luptele pentru eliberare naţională şi întregire a ţării, desfăşurate în perioada 1916-1919. La data de 20 februarie 1922 unitatea a primit denumirea de Regimentul 9 Vânători „Regele Alexandru al Sârbilor, Croaţilor şi Slovenilor”. Cadrele şi trupa unităţii purtau semnul „A”.

Din anul 1931 unităţii i s-a schimbat denumirea în Regimentul 9 Vânători „Regele Alexandru al Iugoslaviei”.

După participarea la luptele din Basarabia şi Odessa unitatea a fost dislocată, la 7 februarie 1942, la Giurgiu.

Pentru faptele glorioase de arme săvârşite în luptele desfăşurate pentru întregirea şi reîntregirea României, unitatea a fost distinsă cu următoarele decoraţii:

- în anul 1917 - Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, clasa a III-a;
- în anul 1918 - Medalia „VIRTUTEA MILITARĂ”;
- în anul 1932 - Medalia „FERDINAND I”;
- în anul 1942 - Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, clasa a III-a.

NOTĂ

1. Arhivele Militare Române, Fond Marele Stat Major, *Istoricul Unităţilor de Infanterie*, Inventar 2.637, Dosar 4.

CAVALERIA

Începuturile cavaleriei în vatra strămoşească se pierd în negura veacurilor, aceasta fiind, alături de pedestrime (infanterie), cea mai veche armă a oştilor străvechilor locuitori ai ţinuturilor de legendă de la Carpaţi, Dunăre şi Marea Neagră. Întreaga istorie a cavaleriei române este plină de fapte glorioase, de minunate tradiţii eroice făurite în numeroasele lupte şi bătălii purtate pentru apărarea pământului străbun. Asemenea tradiţii s-au transmis din generaţie în generaţie, evidenţiind bărbăţia şi neînfricarea trupelor călări, impetuozitatea acţiunilor lor pe câmpul de luptă, strânsa unitate şi „camaraderia” care a existat întotdeauna între călăreţ şi cal.

Folosirea calului pentru o deplasare mai rapidă a omului, precum şi în luptă, se plasează în spaţiul carpato-danubiano-pontic între mijlocul mileniului al III-lea şi începutul celui de-al II-lea î.Ch. în procesul trecerii de la eneolitic (sfârşitul epocii neolitice) spre epoca bronzului, perioadă care corespunde unor însemnate transformări de ordin economic, social şi demografic, puse în legătură cu imigrarea unor triburi de indoeuropeni, dar şi cu societatea localnicilor.

Cele dintâi ştiri antice despre oastea geto-dacilor sunt cele despre cavalerie, ele fiind date de istoricul şi omul politic atenian Tucidide (cca. 460-396 î.Ch.), care scria că geţii *„sunt vecini cu sciţii, au aceleaşi arme şi sunt toţi arcaşi călări*”.[1]

Informaţiile furnizate de istoricul antic Strabon pentru jumătatea secolului I î.Ch. relatează despre geţi şi daci că *„numărul lor a crescut neînchipuit de mult, într-atât încât puteau să trimită la luptă până la 200.000 de oameni*”, ceea ce atestă şi creşterea numerică a cavaleriei, apreciată de Strabon ca reprezentând o treime din efectivul oastei.[2]

În războaiele daco-romane, marele rege Decebal a ridicat la luptă 40.000 de ostaşi, dintre care circa 5.000 erau călăreţi.[3]

Cavaleria română a evoluat mult în evul mediu începând de la Basarab I şi Bogdan I, continuând cu Mircea cel Bătrân, Alexandru cel Bun, Vlad Ţepeş, Iancu de Hunedoara, Ştefan cel Mare şi culminând cu temerarul Mihai Viteazul, făuritorul primului stat românesc în graniţele stabilite de marele Burebista şi apoi de legendarul Decebal.

Cavalerişti de frunte, animaţi de înalte sentimente patriotice, domnitorul Unirii, Alexandru Ioan Cuza şi ministrul de război, Ion Emanoil Florescu, au acordat o atenţie specială cavaleriei în structurile armatei române moderne, aptă să realizeze acoperirea, să sprijine marşul de apropiere şi să susţină infanteria şi artileria în ofensivă, în luptă, să urmărească inamicul în dezordine pe timpul retragerii, să captureze artileria lui şi să facă prizonieri. De asemenea, cavaleriei i s-au fixat misiuni clare de recunoaştere a dispozitivului de luptă inamic. Ei au organizat temeinic regimentul de cavalerie muntean şi au mai înfiinţat un regiment de cavalerie la Iaşi.[4]

În anul 1863, s-a construit în Ploieşti, pe strada Rudului, o cazarmă pentru cartiruirea Escadronului de Cavalerie (cazarma actuală a pompierilor).

Prin *Legea puterii armate*, din 1868, modificată în 1872 şi 1874, s-a încheiat procesul de punere a bazelor moderne ale cavaleriei. În anul 1872 s-au stabilit reşedinţe fixe pentru unităţile de călăraşi, incluse în „Armata Teritorială”. În baza acestei legi, la Ploieşti s-a stabilit Divizia a 2-a Călăraşi. Escadroanele din cadrul regimentelor au fost denumite după reşedinţa lor judeţeană şi după circumscripţia din care proveneau oamenii: „Mehedinţi”, „Dolj”, „Romanaţi”, „Olt”, „Argeş”, „Gorj”, „Vâlcea”, „Prahova” etc.[5]

Prahovenii au avut o participare lăudabilă la războiul de independenţă din 1877-1878. Ei au trimis alături de infanterişti şi Regimentul 4 Călăraşi, având în compunere Escadronul 1 „Dâmboviţa” (cu reşedinţa la Târgovişte), Escadroanele 2 şi 3 „Prahova” (cu reşedinţa la Ploieşti) şi Escadronul 4 „Buzău” (cu reşedinţa la Buzău). Regimentul a fost subordonat Diviziei a 2-a Teritoriale Militare.[6] Cavaleriştii prahoveni s-au acoperit de glorie la Plevna. În prima parte a campaniei au participat la apărarea Dunării, făcând patrulare în sectorul Gruia - Vraţa. La jumătatea lunii august au trecut în Bulgaria, pe la Corabia, unde au fost folosiţi în misiuni de legătură (lichidarea unor forţe turceşti izolate), misiuni de avangardă şi de pază (transportul prizonierilor din regiunea Plevna).

Legea organizării comandamentelor armatei, din 8 iunie 1882, a avut implicaţii şi pentru arma cavaleriei. Regimentul 4 Călăraşi a continuat să activeze sub comanda locotenentului-colonel Nicolae Vlădoianu. Unitatea se subordona Brigăzii de Călăraşi a Corpului 2 Armată, cu reşedinţa în Bucureşti. În organica sa, regimentul avea un escadron „Muscel”, un escadron „Dâmboviţa” şi trei escadroane „Prahova”.

În anul 1895, Regimentul 4 Călăraşi a fost mutat la Turnu Măgurele, iar Regimentul 6 Călăraşi Galaţi a fost dislocat în garnizoana Ploieşti.[7]

Noi îmbunătăţiri s-au adus cavaleriei, în baza Înaltului Decret, nr. 5.878 din 7 octombrie 1913. La Ploieşti s-a înfiinţat Brigada a 4-a Cavalerie, care a primit în subordine Regimentul 5 Călăraşi Buzău şi Regimentul 6 Călăraşi Ploieşti. Brigada şi regimentele se subordonau Diviziei a 5-a Infanterie Buzău.[8]

După participarea la cel de-al doilea război balcanic, cavaleria a suferit unele modificări. Astfel, conform Înaltului Decret, nr. 1.455, din 1 aprilie 1914, în Ploieşti s-a înfiinţat Brigada a 3-a Călăraşi, primind în subordine Regimentul 5 Călăraşi (stabilit în garnizoana Călăraşi) şi Regimentul 6 Călăraşi Ploieşti. Brigada se subordona Corpului 4 Armată.[9]

Regimentul 6 Călăraşi fusese înfiinţat la data de 1 iulie 1872, în baza Înaltului Decret, nr. 1.070, din 5 iunie 1872, având reşedinţa în garnizoana Focşani. Regimentul a luptat în războiul de independenţă la Plevna, Rahova şi Vidin, aflându-se în subordinea Brigăzii a 3-a Cavalerie.[10]

În anul 1894, Regimentul 6 Călăraşi, comandat de locotenentul-colonel Gheorghe Cialâc, a fost mutat în garnizoana Galaţi şi apoi, la 23 martie 1895, în garnizoana Ploieşti. Din acest moment comanda unităţii a fost asigurată, succesiv, de către locotenentul-colonel Danielopol şi locotenentul-colonel Lascăr Sainoglu. Din anul 1900 a revenit la comandă colonelul Gheorghe Cialâc, urmat, în 1901, de locotenentul-colonel Nicolae Dărăscu. Sub comanda

acestuia, regimentul a participat la al doilea război balcanic.[10]

La data de 1 aprilie 1915, la comanda regimentului a fost numit colonelul Constantin Costescu, ofiţer care a asigurat îndeplinirea ordinelor eşaloanelor superioare de lărgire a schemei organizatorice cu un escadron de ştafetă şi o secţie de mitraliere.[10]

În perioada 15-20 august 1916, regimentul a efectuat mobilizarea rezerviştilor şi a început deplasarea escadroanelor din Ploieşti şi Râmnicu Sărat către zona de concentrare Măneciu - Făcăeni, iar în ziua de 21 august a fost pus la dispoziţia Grupului de Acoperire „Bratocea", comandat de generalul Aristide Razu.[10] Până în luna noiembrie, regimentul a participat la misiuni de recunoaştere, avangardă, şi la sprijinirea atacurilor infanteriei şi artileriei române în zona Braşovului, pe Valea Argeşului şi Topologului.[10]

La data de 1 ianuarie 1917, conform Instrucţiunilor Secrete, nr. 1.014, ale Marelul Cartier General, regimentul a fost cantonat pentru refacere în comuna Bobuleşti (judeţul Botoşani), reorganizându-se – din resursele sale – pe trei divizioane.[11]

După perioada de refacere, care a durat până la 22 mai 1917, conform Ordinului nr. 1.485, din 21 mai 1917, al Corpului 3 Armată, regimentul comandat de colonelul Constantin Costescu, a detaşat câte un divizion la dispoziţia Diviziilor a 5-a, a 13-a şi a 14-a Infanterie. Divizioanele au participat la sprijinirea diviziilor în operaţiile militare de la Nămoloasa, Mărăşeşti şi Muncelu, iar în perioada ianuarie-iunie 1918 au participat la stabilirea ordinii interioare şi alungarea bolşevicilor peste râul Nistru. În ziua de 12 iunie 1918, divizioanele s-au întrunit în Bârlad şi au reconstituit Regimentul 6 Călăraşi în cazarma Regimentului 3 Roşiori.

Prin Ordinul Marelui Stat Major, nr. 772, din 30 mai 1918, Partea Sedentară a Regimentului 6 Călăraşi şi Escadroanele 5 şi 6 au fost desfiinţate, acţiunea încheindu-se în ziua de 21 iunie 1918.[12]

La data de 25 decembrie 1918, Regimentul 6 Călăraşi a îmbarcat în tren Escadroanele 2, 3 şi 4, Grupul de Mitraliere şi Escadronul Depozit şi s-a deplasat de la Ploieşti spre Basarabia, în zona Tarutino, pentru îndeplinirea misiunilor de apărare împotriva trupelor bolşevice ruse şi ucrainiene. Escadronul 1 – pus la dispoziţia Diviziei a 6-a Infanterie Focşani – a participat la unele operaţiuni militare din Ungaria, până la 22 octombrie 1919, când a fost trimis pentru refacere la Craiova.[13]

În luna ianuarie 1920, Regimentul 6 Călăraşi a fost detaşat pentru executarea unor misiuni în Basarabia. Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 5.576, din octombrie 1920, Regimentul 6 Călăraşi s-a înapoiat în ţară, la data de 25 noiembrie 1920.

În perioada 1923-1936, la comanda Regimentului 6 Călăraşi au fost numiţi, succesiv, coloneii Cristian Homorâceanu şi Constantin Anastasescu, aceştia asigurând desfăşurarea corespunzătoare a instruirii efectivelor unităţii.

Prin Înaltul Decret, nr. 1.931, din 1936, şi a Ordinului Inspectoratului General al Cavaleriei, Regimentul 6 Călăraşi Ploieşti a fost desfiinţat, fiind ulterior reînfiinţat la Braşov, prin transformarea Regimentului 14 Călăraşi, în conformitate cu Înaltul Decret, nr. 672, din 1937, şi al Ordinului Marelui Stat Major, nr. 6.297, din 1937.[14] Comandant al unităţii a fost numit în anul 1937

colonelul Gheorghe Ionescu, care în anul 1939 a fost urmat de colonelul Ilie Antonescu (1939-1942).[15] În a doua jumătate a anului 1939, din cauza agravării situaţiei politico-militare din Europa, în schema de organizare a cavaleriei române s-au adus anumite corective. Conform Înaltului Decret, nr. 3.017, din 27 octombrie 1939, s-a reînfiinţat Divizia a 4-a Cavalerie, cu reşedinţa în Cluj.[16]

Experimentările făcute în cursul manevrelor zonale şi generale din anii 1937 şi 1939 au condus la necesitatea folosirii unor mari unităţi de cavalerie, de tip brigadă, mai simple şi mai puţin greoaie. În acest sens, la data de 25 noiembrie 1940, cele 4 divizii de cavalerie s-au transformat în Brigăzile 1-a, a 5-a, a 6-a, a 7-a, a 8-a şi a 9-a.

La Ploieşti a luat fiinţă Brigada a 8-a Cavalerie, prin mutarea şi transformarea Diviziei a 4-a Cavalerie de la Cluj. Brigada a 8-a Cavalerie a primit în subordine următoarele unităţi şi formaţiuni: Regimentul 2 Călăraşi Caracal, Regimentul 3 Călăraşi Bucureşti (cu două divizioane la Ploieşti şi unul la Râmnicu Sărat), Regimentul 10 Roşiori Ploieşti, Regimentul 4 Roşiori Bucureşti, Regimentul 3 Artilerie Călăreaţă, Escadronul 4 Transmisiuni, Escadronul 4 Pionieri, Escadronul 4 Care de Luptă, Escadronul 4 Anticar şi Apărare Antiaeriană, Escadronul 4 Mitraliere, Escadronul 4 Aruncătoare, Compania 44 Autotransport şi Plutonul 44 Poliţie.[16]

Brigada a 8-a Cavalerie a participat la acţiunile militare pentru eliberarea Bucovinei, fiind subordonată Corpului de Cavalerie şi Armatei a 3-a române, iar pentru câteva zile Corpului de Munte care a dezvoltat ofensiva pe direcţia generală Storojineţ - Cernăuţi. Împreună cu ostaşii din Brigada a 2-a Munte, în zorii zilei de 3 iulie 1941 a fost forţat Prutul pe la Noua Suliţă, înaintându-se cu hotărâre către Hotin. Oraşul a fost eliberat în urma unui atac concentric al trupelor celor două brigăzi, acestea reuşind să ajungă la Nistru, punctul cel mai nordic al Basarabiei. În timpul luptelor din sudul Hotinului, o salvă de mine, de aruncător calibrul 120 mm, a ucis trei ofiţeri din Regimentul 3 Călăraşi: maiorul Emil Albu, căpitanul Eugen Ionescu şi căpitanul Ştefan Tebeică.

Luptele din Basarabia şi nordul Bucovinei s-au încheiat la 26 iulie 1941, cu pierderea a 2% din efective cavaleriei româneşti.

Spre sfârşitul celei de-a doua decade a lunii iulie 1941, câteva mari unităţi din Armata a 11-a germană au forţat Nistrul lângă Moghilev. Acţiunea, sprijinită şi de brigăzile Corpului de Cavalerie, a continuat după aceea pe direcţiile Berezovka - Florina - Vladimirovka (17 iulie - 11 august). Ulterior, trupele au trecut Bugul – pe un pod de vase realizat de unităţile germane – după care au dezvoltat ofensiva în zonele Petropavlovka - Nikopol pe Nipru (31 august 1941). Călăreţii români au desfăşurat acţiuni de urmărire a trupelor sovietice, folosind cu pricepere întunericul nopţilor sau ceaţa, surprinzând inamicul şi evitând pierderile.

Ostaşii Regimentului 2 Călăraşi au desfăşurat cele mai grele lupte între Nipru şi Bug, în zona Vapniarka, sub conducerea locotenentului-colonel Ion Hristea, care a fost decorat cu „CRUCEA DE FIER” pentru clarviziunea cu care a condus acţiunile de luptă.

Trupele Brigăzii a 8-a Cavalerie au fost citate prin Ordinul de Zi, nr. 320, din 18 august 1941, de către comandantul Corpului de Cavalerie, generalul de divizie Mihail Racoviţă. Acesta a menţionat curajul, iuţeala şi ingeniozitatea

dovedite pentru ruperea liniei fortificate „Stalin" de pe malul estic al Nistrului. De asemenea, pentru vitejia ostaşilor în luptele pentru cucerirea localităţilor Pavlovka, Nicolaevka şi a gării Lubaşevka, a fost citat şi Regimentul 4 Roşiori, comandat de colonelul Ervin Claus. Drapelul unităţii a fost decorat cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL", clasa a III-a.[17]

În timpul traversării Bugului, ostaşii Brigăzii a 8-a Cavalerie au desfăşurat lupte extrem de dârze, remarcându-se în conducerea liniei de luptă locotenentul-colonel Dan Ionescu.

Datorită succeselor rapide obţinute de cavaleriştii români, Niprul a fost trecut pe podul de vase de la Borislav în ziua de 18 septembrie 1941. Continuând să înainteze spre Constantinovka, ostaşii Regimentelor 3 Călăraşi şi 3 Artilerie Călăreaţă s-au remarcat în luptele grele date cu inamicul.

În continuare, ostaşii cavalerişti au înaintat prin stepa Nogai spre litoralul nordic al Mării de Azov, străbătând circa 180 km în etape de câte 70 km, pe direcţia generală Borislav - Melitopol. Pentru rezistenţa opusă inamicului superior numericeşte, pentru atacurile şi contraatacurile energice executate acolo unde ameninţarea mare, Brigada a 8-a Cavalerie, strălucit condusă de colonelul Ioan Dănescu, a fost denumită „Brigada de fier".

La 1 octombrie 1941, comandantul Brigăzii a 8-a Cavalerie, colonelul Ioan Dănescu – „*cel mai erou dintre eroi*", cum s-a exprimat plin de durere la înhumarea lui, bunul său camarad şi prieten, colonelul Corneliu Teodorini – a dat jertfa supremă în zona localităţii Elisabetovka. La sud de Kisselevka a fost scos din luptă, fiind grav rănit, şi bravul comandant al Regimentului 3 Călăraşi, locotenentul-colonel Ion Hristea. Acesta a fost decorat peste câteva zile cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL", clasa a III-a.[18]

La data de 1 noiembrie 1941, întreaga Brigadă a 8-a Cavalerie a fost trecută pe un pod de vase în Crimeea, fiind subordonată unui corp de armată german. A urmat o înaintare rapidă spre sud-est, călăreţii români ajungând, în luna noiembrie pe malul Mării Negre, în zona Feodosia şi apoi, la 8 noiembrie, la Kerci. Aici a primit misiunea să supravegheze comunicaţiile ce legau oraşul din peninsula cu acelaşi nume de localităţile Krâm şi Uskut.

O nouă etapă în organizarea cavaleriei a avut loc la data de 15 martie 1942 când, prin Înaltul Decret nr. 721, Ordinul nr. 24.774 din 15 ianuarie 1942, comunicat de Marele Stat Major, brigăzile au fost transformate în divizii. Ca urmare a reorganizării, Brigada a 8-a Cavalerie s-a transformat în Divizia a 8-a Cavalerie, Partea Sedentară stabilindu-se la Bucureşti.[19]

În vara anului 1942, Detaşamentul Hipomecanizat, comandat de colonelul Radu Korne – care avea în subordine şi Divizia a 8-a Cavalerie română – a trecut la apărare pe litoralul vestic al oraşului Sevastopol.

Luptele din Crimeea se vor încheia odată cu căderea Sevastopolului, la data de 1 iulie 1942. În această acţiune s-au distins – în mod cu totul deosebit – Divizia a 8-a Cavalerie şi Divizia a 4-a Munte.

De la data de 31 august 1942, Diviziile a 5-a şi a 8-a Cavalerie au fost puse la dispoziţia Corpului 7 Armată (subordonat Armatei a 4-a române), ele desfăşurând lupte în Caucaz şi stepa Calmucă, la sud de Stalingrad.

La 19 noiembrie 1942, după declanşarea contraofensivei sovietice la Stalingrad (în sectorul de luptă al Armatei a 4-a române) şi respectiv Cotul

Donului (în sectorul de operaţii al Armatei a 3-a române), Divizia a 8-a Cavalerie, care sărise în ajutorul Corpului 6 Armată, a rupt frontul, reorganizându-şi forţele la sud de râul Aksai. Efectivele scăpate din iadul de la Stalingrad au primit ordin de la mareşalul Ion Antonescu să se retragă spre ţară, pentru *„a fi salvate de la distrugere totală”*.[20]

Până la data de 17 aprilie 1943, majoritatea marilor unităţi, între care şi Divizia a 8-a Cavalerie, s-au înapoiat în ţară. Diviziile a 5-a Cavalerie Iaşi şi a 8-a Cavalerie Bucureşti au fost dotate cu mijloace de luptă blindate, motorizate şi de artilerie, numindu-se divizii motopurtate. Puţinii ofiţeri şi soldaţi ai Regimentului 6 Călăraşi – care fusese decimat la Cotul Donului – s-au înapoiat în Braşov şi s-au unit cu Partea Sedentară, efectivele fiind puse la dispoziţia Corpului 5 Armată.

După declanşarea ofensivei Iaşi - Chişinău, la 20 august 1944, Marele Stat Major a trimis spre această zonă Divizia a 8-a Cavalerie, care a luptat alături de Divizia a 5-a Cavalerie Iaşi, în subordinea Armatei a 4-a române.

Participarea Diviziei a 8-a Cavalerie la acţiunile de luptă, între 23 august 1944-12 mai 1945, s-a înscris în cadrul general de participare a armatei române la războiul antihitlerist.

Călăreţii români, credincioşi tradiţiilor de luptă făurite în epoca medievală, în războiul de independenţă, în războiul pentru întregirea neamului românesc (evidenţiindu-se în luptele de la Robăneşti, Prunaru, Mărăşeşti şi Oituz), în luptele de pe meleagurile bucovinene, din Crimeea şi din Caucaz, au răspuns cu elan chemării patriei şi au probat în luptă calităţile proprii cavaleristului: iniţiativă, curaj, mobilitate şi rapiditate în acţiune.

Divizia a 8-a Cavalerie Motopurtată, comandată de generalul de divizie Corneliu Teodorini, având în subordine Regimentul 4 Roşiori Bucureşti, Regimentul 12 Roşiori Buzău, Regimentul 2 Calăraşi Caracal şi Regimentul 3 Călăraşi Ploieşti (înfiinţat la 15 iunie 1872 la Bucureşti şi mutat în anul 1940 la Ploieşti), a participat la luptele din Bucureşti şi împrejurimi, precum şi la cele din zona Prahova.

La luptele din Prahova au participat şi Regimentul 10 Roşiori Ploieşti (provenit din Regimentul 10 Călăraşi Giurgiu, înfiinţat în anul 1880, transformat la 31 martie 1908 în Regimentul 10 Roşiori Giurgiu, mutat la 7 octombrie 1913 la Târgovişte şi apoi în 1940 la Ploieşti, subordonat Diviziei a 6-a Cavalerie Bucureşti) precum şi Regimentul 9 Călăraşi (constituit pe baza Înaltului Decret, nr. 1.888, din 23 septembrie 1877, la Turnu Severin, participant la luptele de la Rahova şi Vidin sub comanda colonelului Gheorghe Vasile, mutat în anul 1913 la Constanţa şi din anul 1940 trecut în subordinea Brigăzii a 7-a Cavalerie Constanţa şi apoi din luna august 1944 mutat în Divizia a 9-a Cavalerie Lugoj, detaşat la Păuleşti şi Ţintea în subordinea temporară a Detaşamentului 18 Pază zonă petroliferă).[21]

Misiunea de dezarmare a trupelor germane şi de asigurare a ordinii în zona Prahova, în perioada 23-31 august 1944, a revenit Corpului 5 Teritorial care avea în subordine şi următoarele unităţi de cavalerie: Regimentul 9 Călăraşi (comandat de locotenentul-colonel Radu Grunau, cu un divizion la Găgeni şi altul la Ploieşti), Regimentul 10 Roşiori (comandat de locotenentul-colonel Ion Săvescu, cu un divizion la Câmpina şi altul în curs de afluire),

Regimentul 3 Călăraşi comandat de locotenentul-colonel Aurel Pleşoianu (cu primul divizion la Bordeni şi al doilea la Bucureşti), Şcoala de Ofiţeri de Cavalerie din Târgovişte (comandată de colonelul Gheorghe Popescu), Grupul 57 Cercetare (format din două escadroane de cavalerie şi un escadron de armament greu).[21]

La 24 august 1944 câteva subunităţi din Regimentul 10 Roşiori – în cooperare cu subunităţi de artilerie antiaeriană şi sprijinite de grupuri de muncitori petrolişti – au curăţat zona Câmpina de trupe germane. A doua zi, Gruparea tactică „Mislea" (formată dintr-un divizion al Regimentului 3 Călăraşi, comandată de locotenentul-colonel Aurel Pleşoianu) şi Gruparea tactică „Găgeni" (compusă din Regimentul 9 Călăraşi şi alte subunităţi, comandată de locotenentul-colonel Radu Grunau), au capturat alte efective germane. În zilele de 25 şi 26 august, câteva subunităţi aparţinând Regimentului 10 Roşiori şi Şcolii de Ofiţeri de Cavalerie Târgovişte au luat parte la luptele din zona Moreni. Folosind manevre îndrăzneţe de învăluire au reuşit să nimicească grupările germane de pe Dealul Sângeriş, din Valea Lungă, Cricov şi Urseiu. În timpul luptelor s-au distins subunităţile Divizionului 2 din Regimentul 10 Roşiori, comandate de maiorul Vasile Andrei. Pentru capturarea grupării germane din pădurea Păhărniceasca, aflată la nord-vest de gara Băicoi, Regimentul 10 Roşiori şi Regimentul 3 Călăraşi, aflate sub comanda locotenentului-colonel Aurel Pleşoianu, şi-au conjugat eforturile, în ziua de 29 august, pentru îndeplinirea misiunii încredinţate. După şase ore de lupte grele trupele germane au fost învinse.

În zilele de 30 şi 31 august cele trei regimente de cavalerie şi Grupul 57 Cercetare au participat la nimicirea trupelor germane din pădurile Buda, Filipeasca, Misleanca, Păuleşti şi au contribuit la despresurarea Ploieştiului.[22]

Acţionând sub comanda Corpului de Munte, Regimentul 6 Călăraşi a contribuit, împreună cu infanteriştii şi muncitorii din detaşamentele de pază, la apărarea postului de radio-emisie Bod, a fabricii de zahăr din localitate, precum şi la apărarea unui sector în regiunea munţilor Perşani.

Ostaşii cavalerişti au fost prezenţi, alături de militarii din celelalte arme, pentru îndeplinirea acţiunilor de pază şi siguranţă, în operaţia de acoperire a graniţelor din perioada august-septembrie 1944. La această misiune a participat şi Regimentul 6 Călăraşi, unitate care a avut o bună perioadă de timp garnizoana în Ploieşti.

Operaţiile ofensive desfăşurate de Armata a 4-a română şi Armata 1-a română pentru eliberarea Transilvaniei şi alungarea trupelor horthysto-hitleriste peste graniţa naţională, de la 9 septembrie şi respectiv 20 septembrie 1944, au fost încununate şi de izbânzile roşiorilor şi călăraşilor.

Divizia a 8-a Cavalerie, „legată" prin multe fire şi de meleagurile prahovene, a lichidat, în ziua de 9 septembrie, capul de pod de la sud de Luduş şi apoi a fost regrupată în zona Corneşti - Cetatea de Baltă, pentru refacere. La 16 septembrie divizia a participat la lărgirea capului de pod din zona Bogata.

În zilele de 23-25 septembrie, Regimentele 2 Călăraşi şi 4 Roşiori din cadrul Diviziei a 8-a Cavalerie au acţionat la nord de Iernut, iar apoi, în cooperare cu Regimentul 3 Călăraşi, la sud de Mureş, suferind mari pierderi datorită rezistenţei deosebite a inamicului. În luptele de pe dealul Sângeorgiu,

în zona cotei 495, s-a remarcat în mod exemplar Regimentul 4 Roşiori.

Intrând în componenţa Corpului 2 Armată în noaptea de 5/6 octombrie 1944, Divizia a 8-a Cavalerie a trecut la apărarea zonei Oarba de Mureş - Hădăreni, făcând disponibile Diviziile a 9-a şi a 11-a Infanterie, care s-au regrupat spre vest în vederea realizării dispozitivului pentru ofensiva generală în curs de pregătire.

În cadrul Operaţiei ofensive „Debreţin", începută la 9 octombrie 1944, Divizia a 8-a Cavalerie, comandată de generalul de brigadă Corneliu Teodorini a trecut cu hotărâre la atac pe direcţia Oarba de Mureş - Papiu Ilarian, a eliberat localitatea Tăureni, reuşind să ajungă spre seară la Sânger.

În perioada 14-16 octombrie, Divizia a 8-a Cavalerie a acţionat sub ordinele Corpului de Munte pe direcţia Bonţida - Iclozel, remarcându-se în mod deosebit Regimentul 4 Roşiori. În continuare divizia a înaintat de-a lungul râului Someş, pe la nord de Jibou, ajungând la data de 18 octombrie la 10 km de Cehul Silvaniei. Trupele marii unităţi au înaintat apoi viguros spre Ardud şi Boghiş (18 km de Satu Mare). În ziua de 25 octombrie 1944 divizia a ajuns în zona Boghiş, ostaşii traversând graniţa cu ochii scăldaţi în lacrimi de bucurie. Pentru eroismul său, Divizia a 8-a Cavalerie a fost menţionată printr-un Ordin de Zi al Armatei a 4-a române şi prin Ordinul de Zi, nr. 10, din 9 februarie 1945, al ministrului de război român.[23]

Conform angajamentelor asumate în faţa Naţiunilor Unite, cavaleriştii români au participat în continuare la eliberarea Ungariei. Divizia a 8-a Cavalerie aflată în subordinea Corpului 2 Armată a fost cantonată la Tynkod şi ulterior a fost introdusă în luptă, la 27 octombrie 1944, acţionând pe direcţia Nyirsahaly - Mateszalka. Urmărind inamicul spre nord-vest, a ajuns la 1 noiembrie pe râul Tisa, la flancul drept al Armatei a 4-a române, trecând în apărare cu Regimentele 3 şi 2 Călăraşi (în eşalonul întâi), iar cu Regimentul 4 Roşiori (în eşalonul doi), în zona Kekse.[24]

Aflată sub comanda colonelului Ioan Crăciunescu, Divizia a 8-a Cavalerie a trecut la ofensivă, începând cu 4 noiembrie, şi a ajuns, la 26 noiembrie, pe malul de nord-vest al râului Hernad, în dreptul localităţilor Cigand şi Dombrad. Continuând ofensiva, divizia a ajuns, la 1 decembrie, pe râul Bodrog.

De la data de 1 decembrie, călăreţii diviziei, aflaţi sub comanda generalului de brigadă Hercule Fortunescu, au desfăşurat lupte foarte grele pentru cucerirea masivului muntos Hegyalja, care închidea căile de acces ale trupelor române şi sovietice spre sud-estul Cehoslovaciei.[25]

Acţiunile de luptă ale armatei române în Cehoslovacia au început la 18 decembrie 1944. Ostaşii Diviziei a 8-a Cavalerie au participat, până în data de 11 ianuarie, la operaţia de apărare de la Sena - Turna, contribuind la uzarea inamicului printr-o defensivă activă şi creând condiţii pentru trecerea la ofensivă în partea de sud-est a Slovaciei. Divizia a 8-a s-a aflat în eşalonul întâi al Corpului 2 Armată, ocupând o fâşie largă de circa 15 km în faţa platoului Silicka, la flancul stâng al Armatei a 4-a Române.

După declanşarea ofensivei spre râul Hron, la 12 ianuarie 1945, unităţile Diviziei a 8-a Cavalerie au fost puse la dispoziţia Armatei a 40-a sovietice, eliberând – până la 23 ianuarie – localităţile Gombasek şi Solovek. Ieşind pe valea râului Slana, au deschis direcţia de pătrundere spre oraşul slovac

Roznava, către care înaintau dinspre sud marile unităţi ale Corpului 6 Armată din armata română.

Reintrând în subordinea Armatei a 4-a române, Divizia a 8-a Cavalerie şi Divizia a 11-a Infanterie au întors întreaga apărare a inamicului din masivul Silika şi din zona oraşului Roznava. La 28 ianuarie 1945, cavaleriştii diviziei au ajuns în valea superioară a râului Hron. Pentru vitejia lor, Regimentele 4 Roşiori şi 2 Călăraşi au fost citate prin Ordinul de Zi, nr. 148, din 29 ianuarie 1945, de către comandantul Corpului 2 Armată, generalul de corp de armată Nicolae Dăscălescu.[26]

Luptele au continuat cu succes, astfel încât, în ziua de 31 ianuarie, Divizia a 8-a Cavalerie a ajutat la eliberarea oraşului Brezno. Pentru vitejia probată în luna ianuarie în condiţii grele de climă şi relief accidentat, uneori fără sprijin de artilerie, divizia a fost citată prin trei ordine de zi. Au fost menţionaţi colonelul Vladimir Constantinescu (comandantul Regimentului 4 Roşiori), locotenentul-colonel în rezervă Aurel Georgescu (comandantul Regimentului 2 Călăraşi), locotenentul-colonel Ion Săvescu (comandantul Regimentului 3 Călăraşi) ş.a.[27]

În lunile februarie şi martie 1945, Divizia a 8-a Cavalerie a participat la acţiunile Armatei a 4-a române din cadrul Operaţiei Zvolen - Banska-Bistrica. La data de 26 martie, ostaşii Diviziei a 8-a Cavalerie, împreună cu trupele Diviziei a 9-a Infanterie române şi unităţi sovietice din Divizia 232 Infanterie au eliberat oraşul Banska-Bistrica. Prin Ordinul de Zi, nr. 232, dat la 24 martie 1945 de către comandantul marii unităţi, au fost citate Regimentele 2 Călăraşi, 3 Călăraşi, 4 Roşiori, 3 Artilerie şi Escadronul 44 Transmisiuni, precum şi comandanţii respectivi: locotenentul-colonel Aurel Georgescu, locotenentul-colonel Veniamin Cazacu, maiorul Ioan Negriţescu, locotenentul-colonel Mihai Şerbănescu şi căpitanul Radu Georgescu.[28]

Sub comanda generalului de brigadă Ioan Eftimiu, Divizia a 8-a Cavalerie a participat la luptele din luna aprilie şi prima decadă a lunii mai în munţii Tatra Mare, înaintând pe direcţia Olsovek - Ujezdec. În această zonă au căzut la datorie locotenentul-colonel Veniamin Cazacu, comandantul Regimentului 3 Călăraşi, împreună cu mulţi ostaşi din subordine[29]

La 5 mai 1945, regimente Diviziei a 8-a Cavalerie au ajuns în zona Hralkovice - Ivanovice, înlocuind (în noaptea de 5/6 mai) unităţile Diviziei 81 Infanterie de Gardă sovietică. Până la 12 mai 1945 – dată la care s-au încheiat acţiunile militare din Cehoslovacia – luptătorii diviziei au lichidat rezistenţele germane din localităţile Drusice şi Nem-Prusi. Ostaşii români au ocupat oraşul Blansko şi i-au urmărit pe hitlerişti în zona Vatin - Sazomin. La 15 mai, divizia s-a oprit în pădurile de la nord şi sud de localitatea Sklene.[30]

În ziua de 9 iunie 1945, Divizia a 8-a Cavalerie a început retragerea din Cehoslovacia, ajungând, în ziua de 16 iulie, la vest de Oradea - Husaşău de Criş - Ineu - Oşorhei.[31] La data de 27 iulie a participat – împreună cu celelalte mari unităţi ale Armatei a 4-a române – la parada militară desfăşurată la Oradea şi apoi, în ziua de 23 august 1945, la parada militară organizată în Bucureşti.

Începând cu 1 august, diviziile au intrat în garnizoanele de pace fixate de Marele Stat Major. Divizia a 8-a Cavalerie s-a deplasat în cicluri de etape a cinci zile (patru de marş şi una de repaus), în zona Ploieşti - Breaza - Moreni -

Urlaţi. Prin desfiinţarea Diviziei a 9-a Cavalerie, Regimentul 9 Roşiori a fost vărsat la Divizia a 8-a Cavalerie.

În baza Instrucţiunilor Speciale ale Marelui Stat Major, nr. 56.500, din 24 iulie 1945, s-a trecut la aplicarea unor măsuri privind desconcentrarea şi demobilizarea armatei.[32] Armata operativă cuprindea Divizia 1-a Cavalerie şi Divizia a 8-a Cavalerie Purtată (comandată de generalul de brigadă Ion Eftimiu, din luna august 1945 până la 15 iunie 1946) şi avea în subordine Regimentele 3 Călăraşi, 4 şi 9 Roşiori, 3 Artilerie Moto şi 21 Artilerie. Începând cu luna septembrie 1945, Regimentul 6 Călăraşi a fost pus la dispoziţia Corpului de Munte, fiind desfiinţat în anul 1947.

În anul 1946 au continuat transformările în structura organizatorică a cavaleriei. Decretul Lege, nr. 1.909, referitor la cavalerie, prevedea menţinerea unei singure divizii – Divizia 1-a Cavalerie. În aceste condiţii, Divizia a 8-a Cavalerie Bucureşti şi-a încetat activitatea, dispărând din evidenţele armatei. Regimentul 9 Roşiori a intrat în componenţa Diviziei 1-a Cavalerie, iar Regimentul 4 Roşiori a trecut în subordinea Brigăzii Mixte Care de Luptă, ca regiment purtat.[33]

Comandantul Diviziei a 8-a Cavalerie, generalul Ion Eftimiu, a marcat acest moment trist prin următorul Ordin de Zi: *„În urma necesităţilor impuse ţării de actuala situaţie, Divizia a 8-a Cavalerie Purtată se desfiinţează, dispărând astfel din armată şi din cavalerie. Luând fiinţă în urma reorganizării cavaleriei în 1942, ia parte aproape la tot războiul, la început călare şi ulterior moto sau pe jos, fiind distinsă cu ordinul „Mihai Viteazul"; forţa spirituală, spiritul cavaleristic al diviziei va trăi înainte, care spirit are la bază tradiţia armei."*[34]

Conform Legilor nr. 205 şi 206 pentru organizarea armatei, Marele Stat Major a elaborat Instrucţiunile Speciale, nr. 41.900, din 15 august 1947, detaliind noua organizare a armatei. Reorganizarea a cuprins toate armele, cavaleria suferind cel mai mult.

În baza acestor acte normative, Divizia 1-a Cavalerie a fost desfiinţată. Regimentul 1 Roşiori „General Averescu" s-a desfiinţat contopindu-se cu Regimentul 1 Călăraşi, dislocat la Arad. Regimentul 2 Roşiori „Prunaru" a intrat în subordinea Regiunii a 4-a Militare Iaşi şi a fost dislocat la Bârlad, contopind şi desfiinţând în cadrul său Regimentul 12 Călăraşi. Regimentul 9 Roşiori, urmaşul eroilor de la Robăneşti (Olt), a intrat în subordinea Regiunii a 3-a Militară Cluj şi s-a dislocat la Sebeş, contopind şi desfiinţând în cadrul său Regimentele 6 şi 10 Călăraşi. Regimentul 1 Artilerie Călăreaţă a organizat din efectivele sale 4 baterii omogene, care au intrat în compunerea Regimentelor 1 Călăraşi, 2, 4 şi 9 Roşiori. Regimentul 4 Roşiori, aflat la Ploieşti din 1944, s-a contopit cu Regimentul 4 Călăraşi, rămânând în Ploieşti în subordinea Regiunii a 2-a Militare Bucureşti. Regimentul 4 Roşiori, s-a înfiinţat, prin Decretul nr. 1.172 din 24 martie 1893, la data de 1 aprilie 1893 cu ajutorul Regimentului 11 Călăraşi Botoşani, care la rândul lui se înfiinţase în anul 1880. La 21 aprilie 1893, Regimentul 4 Roşiori a fost mutat de la Botoşani la Bucureşti în cazarma Regimentului 3 Roşiori, dislocat la Slobozia şi apoi la Bârlad. La 3 octombrie 1896, conform Înaltului Decret, nr. 4.157, din 1896, în titulatura Regimentului 4 Roşiori s-a adăugat denumirea „Regina Maria".[35]

Ostaşii Regimentului 4 Roşiori s-au acoperit de glorie în războiul pentru întregirea neamului românesc şi apoi în războiul pentru reîntregirea neamului românesc, drapelul său de luptă fiind decorat de trei ori cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL”.

După înlăturarea monarhiei, la 30 decembrie 1947, unităţile de gardă s-au desfiinţat, printre ele figurând şi Regimentul de Gardă Călare. Noul regiment înfiinţat, Regimentul de Gardă Republicană, avea în componenţa sa şi un regiment de cavalerie.

Marele Stat Major, prin Instrucţiunile nr. 45.100, din 24 august 1948, a regrupat, de la 1 septembrie 1948, regimentele de cavalerie, în două brigăzi independente: Brigada 1-a Cavalerie la Oradea (având în subordine Regimentele 1 Călăraşi, 9 Roşiori şi 35 Artilerie, subordonată Regiunii a 3-a Militare Cluj şi Comandamentului Cavaleriei) şi Brigada a 2-a Cavalerie Târgovişte (organizată prin grija Regimentului 2 Roşiori Bârlad), având în subordine Regimentele 2 şi 4 Roşiori, subordonată Regiunii a 2-a Militare Bucureşti şi Comandamentului Cavaleriei. Brigada a 2-a Cavalerie Târgovişte a fost comandată succesiv de către: colonelul (ulterior general-maior) Teodor Paulian, colonelul Aurel Săvescu, locotenentul-colonel Teodor Popovici, maiorul Nicolae Crişan şi locotenentul-colonel Gheorghe Marin.

La 1 februarie 1949 regimentele de călăraşi şi roşiori şi-au schimbat denumirea în regimente de cavalerie. În aceste condiţii, Regimentul 4 Roşiori Ploieşti şi-a schimbat denumirea în Regimentul 4 Cavalerie.[36]

În toamna anului 1951 a fost schimbată numerotarea marilor unităţi şi unităţilor, Brigada 1-a devenind Brigada a 59-a Cavalerie, Brigada a 2-a devenind Brigada a 73-a Cavalerie. Regimentele şi-au schimbat şi ele denumirile: 1 Cavalerie s-a transformat în 228 Cavalerie, 2 Cavalerie în 119 Cavalerie, 4 Cavalerie în 245 Cavalerie şi 9 Cavalerie în 163 Cavalerie.

Conform Ordinului Ministrului Forţelor Armate, nr. C.L. 7.628, şi al Marelui Stat Major, nr. C.L. 8.644, din 1 septembrie 1953, arma cavaleriei a fost supusă unei noi şi ultime restructurări.[37]

Comandamentul Brigăzii a 73-a Cavalerie Târgovişte şi Regimentele 228 şi 163 Cavalerie au fost desfiinţate. Regimentul 245 Cavalerie Ploieşti a fost mutat la Ineu, intrând în compunerea Diviziei a 59-a Cavalerie de la Oradea (înfiinţată pe baza fostei brigăzi cu acelaşi număr şi comandată de locotenentul-colonel Gheorghe Marin). Regimentul 119 Cavalerie Târgovişte a rămas în subordinea Regiunii a 2-a Militare Bucureşti. Marea unitate de la Oradea avea în subordine Regimentele 163, 228 şi 245 Cavalerie, Regimentul 126 Artilerie şi subunităţi de divizie.

Prin Ordinul nr. C.L. 10.100, din 18 septembrie 1954, Marele Stat Major a transformat, de la data de 1 octombrie 1954, Divizia a 59-a Cavalerie în Divizia a 91-a Mecanizată Oradea. Regimentul 163 Cavalerie a devenit Regimentul 106 Mecanizat, Regimentul 128 Cavalerie a devenit Regimentul 165 Mecanizat, iar Regimentul 245 Cavalerie a devenit Regimentul 122 Mecanizat. În cele din urmă, s-au mai desfiinţat: Regimentul 119 Cavalerie Târgovişte, Escadronul de Cavalerie de Gardă Republicană şi Şcoala de Ofiţeri de Cavalerie Sibiu.

În acest fel şi-a încheiat existenţa o armă de elită din armata română.

NOTE

1. Tucidide, *Istorii*, II, 96, 1.
2. Strabon, *Geografia*, VII, 3, 13.
3. Pârvan, V., *Getica*, Editura Meridiane, Bucureşti, 1982, pag. 105-106.
4. *Monitorul Oastei*, nr. 36, 30 septembrie 1860, pag. 565.
5. *Istoria cavaleriei române*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, Bucureşti, 1998, pag. 103.
6. Idem, pag. 150.
7. *Monitorul Oficial*, iunie 1882.
8. *Monitorul Oastei*, nr. 44, 15 octombrie 1913, pag. 632-633.
9. *Monitorul Oficial*, nr. 5, 5 aprilie 1914, pag. 299.
10. Arhivele Militare Române, Depozitul de arhive, *Notele Istorice ale Regimentului 6 Călăraşi* (1872-1947).
11. Idem, Fond *Regimentul 6 Călăraşi*, Dosar 13/1916, fila 10.
12. Idem, fila 213.
13. Idem, filele 223, 227 şi 246.
14. Idem, Fond *Divizia 1-a Cavalerie*, Dosar 19/1939, filele 808-816 şi *Fond Regimentul 6 Călăraşi*, Inventar S/859/22.01.1979.
15. Idem, Fond *Marele Stat Major*, Curent 40, Dosar F.N., fila 3.
16. Idem, Fond *Marele Stat Major*, Secţia I-a, Biroul 2, Dosar 2, Inventar 2.632, *Istoricul diviziilor şi similare*, pag. 83.
17. Idem, Fond *Cavaleria*, fila 19.
18. *Istoria cavaleriei române*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, Bucureşti, 1998, pag. 249.
19. Arhivele Militare Române, Fond *Marele Stat Major*, Secţia I-a, Biroul 2, Dosar 3, Inventar 2.636, *Istoricul comandamentelor diviziilor şi similare*, pag. 83.
20. Pantea, A., Pavelescu, I., Ardeleanu, E., *Românii la Stalingrad*, Bucureşti, 1992, pag. 315-318.
21. *Istoria cavaleriei române*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, Bucureşti, 1998, pag. 279.
22. Idem, pag. 279-280.
23. Arhivele Militare Române, Fond 337, Dosar 267, fila 44.
24. Col. Romanescu, Gh., col. Marinescu, A., *Armata română în războiul antihitlerist. Album, scheme*, Bucureşti, 1980, pag. 101.
25. Arhivele Militare Române, Fond 560, Dosar 69, fila 60.
26. Idem, *Fond decoraţii*, Dosar 56, fila 98.
27. Idem, Fond 560, Dosar 77, filele 8, 16, 47, Fond 4, Dosar 83, filele 44-45, Fond 337, Dosar 267, fila 223.
28. Idem, Fond 560, Dosar 171, fila 72.
29. Idem, Fond 560, Dosar 81, fila 100.
30. Idem, Fond 560, Dosar 84, filele 74-75.
31. Idem, Fond 560, Dosar 113, fila 189.
32. *Monitorul Oficial*, nr. 138 bis, 18 iunie 1946.
33. Arhivele Militare Române, Fond 560, Dosar 90, fila 60.
34. Idem, Fond 948, Rola 160, filele 159-160.
35. Idem, Fond *Regimentul 4 Cavalerie*, Inventar S/865/22.01.1979, Dosar 9/1949, Curent 27, fila 3.
36. Idem, Fond 5440, Dosar 99, Inventar 371, pag. 133.
37. *Monitorul Oastei*, nr. 17, 3 aprilie 1893, pag. 393 şi 396.

ARTILERIA TERESTRĂ

REGIMENTUL 19 ARTILERIE

Garnizoana Ploieşti este o garnizoană cu vechi şi frumoase tradiţii artileristice. Pe lângă unităţi de infanterie, cavalerie, artilerie antiaeriană, aviaţie şi radiolocaţie, au existat în garnizoană şi unităţi de artilerie terestră.

Regimentul 19 Artilerie – purtând denumirea de Regimentul 19 Artilerie de Câmp – s-a înfiinţat prin Înaltul Decret Regal, nr. 1.195, din 21 iunie 1911, sub comanda colonelului Teodor Râmniceanu. Unitatea era organizată pe 6 baterii şi era subordonată Diviziei a 5-a Infanterie Buzău din Corpul 3 Armată.[1] În acelaşi an, 1911, s-a terminat şi construcţia cazărmii din strada Gheorghe Gr. Cantacuzino, una dintre cele mai bune din ţară, realizată după cerinţele unui regiment modern de artilerie. Această cazarmă a beneficiat de numeroase îmbunătăţiri, în decursul anilor, cu scopul de a asigura buna instruire a trupelor.

La data de 10 mai 1912, regimentul a primit de la regele Carol I drapelul de luptă, simbol al onoarei şi demnităţii militare. Ceremonia s-a desfăşurat la Bucureşti, la aceasta participând comandantul regimentului, colonelul Nicolae Rovinaru, însoţit de adjutantul regimentului şi garda regulamentară.

Studiul documentelor de arhivă arată că regimentul a luat parte la toate campaniile militare ce au urmat după înfiinţarea lui. După terminarea mobilizării, regimentul a participat, începând cu data de 29 iunie 1913, la al doilea război balcanic. Unitatea a fost transportată, pe calea ferată, până la Bucureşti, de aici s-a deplasat pe jos până la Turnu Măgurele şi apoi, pe data de 7 iulie, a traversat Dunărea, pe podul de vase de la Corabia. Pe teritoriul Bulgariei regimentul a înaintat până în zona Ciumakovitz.

Între anii 1914-1916, efectivele regimentului s-au instruit în cazarmă şi în zona viitoarelor acţiuni de luptă. Cadrele unităţii şi-au sporit eforturile pentru instruirea tinerilor recruţi şi a rezerviştilor concentraţi.

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 2.891, din 10 august 1916, transmis prin Ordinul nr. 613, din 13 august 1916, al Diviziei a 5-a Infanterie Buzău (căreia i se subordona), regimentul a fost mobilizat şi trecut pe „picior de război", începând cu noaptea de 14/15 august 1916.

După terminarea mobilizării generale, Divizionul 2 al Regimentului 19 Artilerie a traversat munţii prin pasul Bratocea şi prin pasul Predeluş, şi a participat la luptele de la Satul Lung, iar Divizionul 1 a urmat traseul: Ploieşti - Vălenii de Munte - Homorâciu - Cheia - Târlung - Prejmer, localitate în care a şi făcut joncţiunea cu Divizionul 2. Ulterior, cele două divizioane s-au întrunit în zona Buşteni. De aici s-au deplasat în zona Bazargic - Topraisar, unde, începând cu data de 31 august 1916, au participat la acţiuni militare. Până la data de 15 octombrie divizioanele au sprijinit acţiunile infanteriştilor, apoi au trecut Dunărea la Brăila şi s-au reorganizat.[2]

Începând cu data de 29 octombrie, Divizionul 1 a intrat în componenţa Diviziei a 6-a Infanterie Focşani, deplasându-se în zona Nehoiu, iar Divizionul 2 s-a îndreptat spre Piteşti şi apoi în zona acţiunilor de luptă Topolog - Drăgăneşti - Prunaru - Bălăria - Matei Basarab - Neajlov. În acest ultim loc a suferint pierderi deosebit de mari, la data de 20 noiembrie 1916.

În aceste condiţii, la sfârşitul lunii noiembrie divizioanele regimentului s-au retras, pentru refacere, în judeţul Botoşani, fiind cartiruite în localităţile Truşeşti, Todireni şi Suliţa. Aici s-au reorganizat, asigurând instruirea efectivelor pentru misiunile de luptă din vara anului 1917. Conform Ordinului General, nr. 13.562, din 1 ianuarie 1917, referitor la reorganizarea şi completarea Armatei a 2-a, regimentele de infanterie şi artilerie s-au contopit şi reorganizat. Ca urmare, unele regimente de artilerie şi-au schimbat denumirea în regimente de obuziere. La data de 1 martie 1917, Regimentul 19 Artilerie a predat diferite materiale Regimentului 7 Artilerie, el transformându-se în Regimentul 19 Obuziere, organizat pe 4 baterii de obuziere şi o baterie de mortiere.[3]

Începând cu data de 15 iunie regimentul a fost transportat pe calea ferată în zona Nămoloasa, pentru a pregăti ofensiva Armatei 1-a române. În zilele de 11-15 iulie regimentul a susţinut eforturile infanteriei, după care s-a retras în pădurea Borcea. Aici s-a pregătit pentru aprigele lupte care vor avea loc în zona Mărăşeşti, în perioada 25-30 iulie 1917, sprijinind, îndeosebi, eforturile Regimentelor de infanterie 7 Prahova şi 32 „Mircea”.

În luna august 1917 au fost puse la încercare calităţile luptătorilor Regimentului 19 Artilerie. Efectivele au acţionat, în lunile septembrie-octombrie 1917, cu multă dârzenie, hotărâre şi dăruire în zona Salcia - Condrea, iar de la 1 noiembrie au revenit pe front şi au îndeplinit misiuni de luptă, până la 22 noiembrie 1917 (armistiţiul dintre Germania şi Rusia). Regimentul a rămas pe front până la 1 martie 1918, dată la care s-a deplasat în Basarabia, în zona Isac - Vulcăneşti - Ismail - Reni. Aici a executat misiuni de apărare până la 28 august, când a fost dislocat în garnizoana Bârlad. Îndeplinindu-şi bine misiunea, regimentul s-a înapoiat, la data de 21 februarie 1919, în garnizoana Ploieşti.

Apărarea graniţei de est a României (pe Nistru) devenise o necesitate, astfel încât regimentul a fost dislocat, din nou, pentru a asigura paza şi ordinea în Basarabia de sud şi pentru a lupta, în perioada 10 mai 1919 - 28 octombrie 1920, cu trupele denkiniste şi bolşevice care doreau să treacă peste Nistru. După încheierea misiunii de luptă, regimentul s-a înapoiat în garnizoana Ploieşti, unde şi-a reluat, cu perseverenţă, activitatea de instruire a noilor contingente de ostaşi încorporaţi.

Conform Înaltului Decret, nr. 1.674, şi Ordinului de Zi, nr. 16, al Diviziei a 5-a Infanterie din 16 aprilie 1923, Regimentul 19 Obuziere a ieşit din subordinea Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, intrând în subordinea Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti.[4]

Artileria terestră a fost reorganizată, în conformitate cu Ordinul Marelui Stat Major, nr. 5.942, din noiembrie 1932, şi ca urmare regimentul a revenit la vechea denumire de Regimentul 19 Artilerie Ploieşti.[5] La data de 20 decembrie 1940, regimentul a fost dislocat, pentru perfecţionarea instrucţiei, în localităţile Băicoi, Ţintea, Tohanul Vechi şi Tohanul Nou, iar mai târziu, la 23 februarie 1941, în localităţile Ariceşti, Nedelea şi Filipeşti Târg.

După declanşarea luptelor de eliberare a Basarabiei (la 22 iunie 1941), conform Ordinului Marelui Stat Major, regimentul a sprijinit, până la 8 iulie 1941, acţiunile de luptă ale Regimentului 305 Infanterie german şi a cooperat cu Regimentul 235 Artilerie german. Schimbând frecvent poziţiile de luptă, regimentul s-a distins prin precizia tragerilor asupra cuiburilor de arme automate şi mai ales asupra artileriei inamice.

Începând din ziua de 22 iulie 1941, unitatea a sprijinit şi acţiunile de luptă ale Regimentului 22 Infanterie Târgovişte până în zona Nistrului. Acţiunile militare vor continua astfel încât Nistrul va fi traversat, la data de 24 iulie, pe la Cosăuţi - Iampol, urmărind inamicul care se retrăgea spre est şi contribuind hotărâtor la înaintarea infanteriei române spre Odessa.[6]

O pagină glorioasă de luptă a fost scrisă de Regimentul 19 Artilerie prin acţiunile desfăşurate la Cotul Donului, sub comanda Diviziei a 13-a Infanterie. În perioada 15 octombrie 1942 - 30 ianuarie 1943, ostaşii au dat dovadă de sacrificiu suprem, cele mai crâncene confruntări cu inamicul desfăşurându-se în zilele de 19-25 noiembrie 1942, în condiţii foarte grele de climă, accentuate şi de lipsurile materiale (muniţii, alimente şi echipament).

La sfârşitul anului 1943, Regimentul 19 Artilerie a revenit în ţară şi a fost reorganizat şi dislocat astfel: Partea Activă la Cristian (judeţul Braşov) şi Partea Sedentară la Albeşti (judeţul Prahova). În aceste garnizoane, cele două componente ale unităţii au pus accent pe desfăşurarea instrucţiei.[7]

După 23 august 1944, Divizionul de Recruţi Cristian a fost organizat în două baterii (una moto şi alta hipo) şi a participat la dezarmarea trupelor germane în zona Ghimbav - Codlea. Conform Ordinului Diviziei a 13-a Infanterie, nr. 92.763, din 9 septembrie 1944, Divizionul de Recruţi Cristian a devenit operativ şi a intrat în subordinea Comandamentului Corpului de Munte.[8]

Participând la luptele din Transilvania, bateria moto-operativă a ieşit din subordinea Corpului de Munte şi a fost dislocată, pentru refacere, la Partea Sedentară, în localitatea Moceşti-Albeşti (judeţul Braşov), în conformitate cu Ordinul Corpului de Munte, nr. 100.153, din 6 septembrie 1944, transmis prin Ordinul Diviziei 1-a Munte, nr. 303.312, din 6 octombrie 1944.[9]

În luna octombrie 1944, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 68.090, din 9 octombrie 1944, transmis prin Ordinul Diviziei a 13-a Infanterie nr. 10.262, din 10 octombrie 1944, Regimentul 19 Artilerie a asigurat cu efective Regimentul 13 Artilerie Călăreaţă.[10] Conform Instrucţiunilor Marelui Stat Major, nr. 70.200, din 1 noiembrie 1944, Regimentul 19 Artilerie a fost desfiinţat şi a predat gestiunea Regimentului 6 Artilerie Piteşti.[11]

Cinci ani mai târziu, Regimentul 19 Artilerie a fost reînfiinţat de către Regimentul 9 Artilerie în garnizoana Craiova, fiind subordonat Diviziei a 10-a Infanterie, în conformitate cu Ordinul comandantului Regiunii a 2-a Militare, nr. 262.062, din 3 iulie 1949.[12] După reînfiinţare, Regimentul 19 Artilerie a fost mutat în garnizoana Buzău, în cazarma fostului Regiment 8 Infanterie, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 46.696, din 27 iulie 1949.[13]

În luna septembrie 1949, unitatea a fost întărită cu efective provenind de la Regimentul 22 Artilerie Călăraşi, conform Ordinului Marelui Stat Major nr. 155.305, din 26 septembrie 1949.[14] Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 121.111, din 31 martie 1950, regimentul a fost dislocat din garnizoana Buzău,

în garnizoana Bucureşti unde a ocupat cazarma Regimentului 11 Artilerie.[15] Regimentul 19 Artilerie a fost reorganizat la data de 1 decembrie 1951. Prin noua numerotare a unităţilor, unitatea a primit denumirea de Regimentul 117 Artilerie, în conformitate cu Ordinul Marelui Stat Major, nr. 319.531, din 27 noiembrie 1951.[16]

În perioada războaielor balcanice şi a celor două războaie mondiale, la comanda regimentului s-au succedat următorii ofiţeri: colonelul Teodor Râmniceanu (1911-1912), colonelul Nicolae Rovinaru (1912-1916), colonelul Constantin Lupescu (1916-1918), colonelul Victor Miclescu (1918-1923), colonelul Constantin Râmniceanu (1941-1944) ş.a.

UNITĂŢI DE ARTILERIE DUPĂ ANUL 1945

În luna iulie 1945, Regimentul 5 Artilerie Grea a fost dislocat în Ploieşti, după înapoierea de pe frontul din Cehoslovacia.[17] Conform noilor măsuri de reorganizare a armatei, unitatea a fost mutată, la data de 12 decembrie 1945, în garnizoana Sibiu.[18]

Procesul de transformare a armatei a avut implicaţii şi asupra artileriei terestre. Conform Înaltului Decret, nr. 1.346, din 28 iunie 1947, şi a Ordinului nr. 41.300, al Ministerului Apărării Naţionale, din 1 iulie 1947, la Ploieşti s-a înfiinţat Brigada a 2-a Care de Luptă. La data de 20 august 1947 brigada s-a desfiinţat, în conformitate cu Ordinul Ministerului Apărării Naţionale, nr. 41.800, din 10 august 1947.[19]

În conformitate cu Ordinul Ministerului Apărării Naţionale, din 1 iulie 1947, Regimentul 3 Artilerie Asalt „Franţa” a fost mutat de la Brăila la Ploieşti, la data de 10 august 1947, iar, la data de 12 iunie 1948, în baza Ordinului Ministerului Apărării Naţionale, nr. 50.917, a fost dislocat la Bucureşti, în cazarma Şcolii de Ofiţeri şi Subofiţeri Auto, asigurând şi două divizioane obuziere grele pentru înfiinţarea la Ploieşti a Regimentului 6 Artilerie Grea.[20]

Continuând reorganizarea artileriei, Ministerul Apărării Naţionale, prin Ordinul nr. 51.950, din 24 august 1948, a mutat de la Slobozia la Ploieşti Brigada Mixtă de Artilerie, care, în conformitate cu Ordinul nr. 51.720, s-a transformat, la data de 3 septembrie 1948, în Brigada a 2-a Artilerie Grea, subordonându-şi şi Regimentul 6 Artilerie Grea.

La data de 1 februarie 1949, în conformitate cu Ordinul Marelui Stat Major, Secţia I-a, Biroul de Organizare, nr. P.P. 31.101, din 19 ianuarie 1949, Brigada a 2-a Artilerie Grea s-a transformat în Brigada a 8-a Artilerie Grea. Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 45.822, din 25 mai 1949, aceasta a fost mutată la Focşani, la data de 1 iunie 1949, iar Regimentul 6 Artilerie Grea s-a transformat în Regimentul 16 Artilerie Grea şi a fost mutat, la data de 25 iunie 1949, la Bârlad.[21]

Cazarma din strada Gheorghe Gr. Cantacuzino, care fusese ocupată de brigadă şi regiment, a fost predată Diviziei 1-a Artilerie Antiaeriană şi Regimentului 4 Artilerie Antiaeriană, mutate de la Braşov.

NOTE

1. *Monitorul Oastei,* nr. 28, 21 iunie 1911.
2. Arhivele Militare Române, Fond *Regimentul 19 Artilerie*, Inventar S/1478/5.02.1981, Curent 1, Dosar A, Anul 1916, filele 336-338.
3. Idem, vol. 26, Anul 1919, fila 337.
4. Idem, Fond *Divizia a 5-a Infanterie*, Inventar S/602/4.03.1978, Curent 21, Dosar 5, Anul 1924, filele 216-217.
5. Idem, Fond *Regimentul 8 Artilerie*, Inventar S/1490/12.02.1981, Curent 30, Dosar 35, Anul 1932, fila 261.
6. Idem, Fond *Regimentul 19 Artilerie*, Inventar S/1478/5.02.1981, Curent 1, Dosar F.N., Anul 1941, fila 56 şi Curent 2, Dosar 346, Anul 1942, fila 117.
7. Idem, Curent 13, Dosar 1, Anul 1943, fila 162.
8. Idem, Curent 13, Dosar 1, Anul 1943, fila 450.
9. Idem, Fond *Regimentul 19 Artilerie*, Inventar S/1478/5.02.1981, Curent 12, Dosar 2, Anul 1944, fila 118.
10. Idem, Curent 12, Dosar 2, Anul 1944, fila 151.
11. Idem, Curent 35, Dosar F.N., Anul 1944, fila 68.
12. Idem, Curent 42, Dosar 140, Anul 1949, fila 5.
13. Idem, Curent 15, Dosar 10, Anul 1949, fila 1.
14. Idem, Curent 18, Dosar 15, Anul 1949, filele 18-21.
15. Idem, Curent 57, Dosar 75, Anul 1950, fila 79.
16. Idem, Fond *Regiunea 1-a Militară*, Secţia „Organizare-Mobilizare”, Curent 2841, Dosar 38, Anul 1951, pag. 298.
17. Idem, Fond *Regiunea a 2-a Militară*, F.II.1-1653, Dosar 191, vol. 5, Inventar 4847, cadrul 629.
18. Idem, F.II.1-1667, cadrul 679.
19. Idem, F.II.6-1971, cadrul 017-018 şi F.II.6-1978, cadrul 0294.
20. Idem, F.II.6-1984, cadrul 04.
21. Idem, Fond D.S.P.A., Dosar 2.501, Inventar S/1075/16.03.1983, poziţia 2501, pag. 116, 275 şi 2113.

UNITATEA MILITARĂ 01437

În conformitate cu Ordinul Marelui Stat Major, nr. C.L. 1.065, din 20 noiembrie 1961, la Ploieşti a fost înfiinţat Divizionul 113 Artilerie Rachete Tactice (U.M. 01437), la comandă fiind numit căpitanul Niculai Alexa (1962-1964), avansat apoi la gradul de maior (1964) şi locotenent-colonel (1970). Acestuia i-au urmat în funcţie căpitanul Gheorghe Voinea (1965, fost şef al biroului pregătire de luptă din unitate, promovat ulterior până în funcţia de comandant al Armatei 1-a şi înaintat la gradul de general de divizie), locotenentul-colonel Dan Bogdan (1965-1974, promovat în anul 1974 în funcţia de şef al artileriei în Regimentul 7 Mecanizat Popeşti-Negoieşti), colonelul Marin Bratu (1974-1986, având ca ajutor de nădejde pe şeful de stat major, căpitanul – avansat ulterior colonel – Nicolae Trandafir), colonelul Nicolae Trandafir (1986-1995) şi locotenentul-colonel Constantin Tofan (1995-15.10.1998, dată la care unitatea s-a desfiinţat din ordinul M.Ap.N.).

Divizionul a primit sarcina să asigure procesul de învăţământ al Centrului de Instrucţie al Artileriei Forţelor Armate. La scurt timp de la înfiinţare, unitatea a primit tehnica de luptă şi cadre (ofiţeri şi subofiţeri) absolvente ale promoţiei 1962, care treptat au acumulat experienţa necesară pentru instruirea efectivelor şi îndeplinirea tuturor misiunilor de luptă.

Începând din luna decembrie 1962, unitatea a instruit cadrele, care în anul 1963 au fost încadrate în Divizionul de Artilerie şi Rachete Tactice, înfiinţat la Craiova. Printre ei s-a aflat şi locotenentul-major Gheorghe Radu, care a ajuns general de divizie în Statul Major General.

Cu efectivele proprii şi prin eforturile cadrelor din unitate s-au înfiinţat Divizionul 203 Artilerie Constanţa (1967) şi Divizionul de Artilerie Cluj (1968), mutat ulterior la Oradea. În această perioadă, unitatea a obţinut rezultate bune şi foarte bune în procesul de instruire a personalului, la aplicaţiile practice desfăşurate în cazarmă şi pe poziţiile de luptă de bază şi de rezervă, în ceea ce priveşte întreţinerea armamentului şi a tehnicii din dotare.

Efectivele unităţii au participat cu mult succes la exerciţiile demonstrative de trageri cu armamentul de artilerie şi de infanterie în poligoanele de la Cuca şi Mălina, din judeţul Galaţi, Cincu din judeţul Sibiu şi Babadag din judeţul Constanţa, în prezenţa delegaţiilor militare din: Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, Republica Democrată Germană, Republica Populară Democrată Coreeană, China, Bulgaria şi U.R.S.S.

Cadrele militare şi militarii în termen au participat cu mult entuziasm la competiţiile naţionale „Cântarea României” şi „Daciada”, obţinând locuri fruntaşe pe garnizoană. De asemenea, unitatea a fost bine apreciată cu prilejul participării la acţiunile din economia naţională: campaniile agricole de primăvară, vară şi toamnă în diferite judeţe din Moldova, Muntenia şi Dobrogea şi acţiunea de împăduriri la Corlăteşti.

Efectivele unităţii au participat cu răspundere la lichidarea urmărilor inundaţiilor din anii 1970 şi 1975, în judeţele Prahova şi Ialomiţa, precum şi a cutremurului din 4 martie 1977. Drept încununare a eforturilor depuse în toate domeniile de activitate, unitatea a obţinut titlul de „*Unitate de frunte*”, pe care l-a menţinut timp de 12 ani consecutiv (1977-1989).

În decursul existenţei sale unitatea a mai promovat următoarele cadre: colonelul Marin Bratu (devenit comandant al Centrului de Instrucţie al Artileriei Terestre), colonelul Gheorghe Alexandru, colonelul Silviu Vasilescu, colonelul Ioan Cristea (deveniţi lectori ai Academiei Militare), generalul Ion Tudose (devenit comandantul Brigăzii 95 Artilerie Ploieşti) şi colonelul Ion Argeşanu (promovat în funcţia de comandant la Centrul Militar Judeţean Prahova).

U.M. 01536 PLOIEŞTI

În baza Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 1.010, din 10 iunie 1962, s-a înfiinţat Atelierul Mobil de Reparaţii, care, la data de 1 noiembrie 1969, s-a transformat în Baza 95 Tehnică Mobilă de Rachete.

La data de 21 iulie 1995, conform Ordinului Marelui Stat Major General, nr. S/B 1.937, unitatea s-a transformat în Brigada 95 Artilerie.

Exitenţa şi activitatea acestei unităţi au fost marcate de momente importante precum:

- colaborarea, în perioada 1965-1998, cu trupele din U.R.S.S. (şi mai târziu din Rusia), la desfăşurarea unor aplicaţii şi trageri de luptă cu

tehnica de rachete operativ-tactice, în poligonul Kapuşniar, unde a obţinut calificative foarte bune;
- participarea la trageri, în perioada 1968-1986, în paralel cu Divizionul Antitanc calibru 75 mm, în poligoanele Satul Nou şi Brebu (judeţul Prahova), Mălina (judeţul Galaţi), Avrig şi Cârţişoara (judeţul Sibiu), trageri la care a obţinut în fiecare an calificative foarte bune;
- participarea la lichidarea urmărilor dezastrelor produse de inundaţiile din 1971 şi 1975, în localitatea Gherghiţa (judeţul Prahova), şi de cutremurul din 4 martie 1977, care a afectat obiective militare şi civile din Bucureşti şi Ploieşti;
- participarea la construirea fabricii de zahăr din Arad, în perioada 21 aprilie 1982 - 28 ianuarie 1983;
- participarea unui detaşament de militari, condus de căpitanul Dorin Murgoci, la realizarea filmului *„Noi cei din linia întâi”* (8 martie - 9 mai 1985), şi mai târziu al altui detaşament, condus de locotenentul-major Stoica Ioniţă, la realizarea filmului *„Erou la 13 ani”* (11 aprilie - 10 iunie 1986);
- participarea la apărarea şi paza sediului central al P.T.T.R. Prahova, în lunile decembrie 1989 şi ianuarie 1991.

Apreciindu-se capacitatea organizatorică şi de muncă şi rezultatele obţinute în procesul de instrucţie şi educaţie a efectivelor, unităţii i-a fost acordat drapelul de luptă, la data de 9 mai 1978, prin Decretul Prezidenţial, nr. 21, din 11 februarie 1978. Acesta a fost decorat, în data de 17 august 1979, cu Ordinul „TUDOR VLADIMIRESCU”, clasa a V-a, iar în anul 1985, cu Ordinul „STEAUA REPUBLICII”, clasa a II-a.

La comanda unităţii s-au succedat următorii ofiţeri: locotenentul-colonel Nicolae Şerban (25.05.1962 - 15.09.1969), locotenentul-colonel Constantin Prună (15.09.1969 - 24.06.1970), colonelul Vasile Găzdoiescu (24.06.1970 - 25.08. 1981), colonelul Nicolae Marian (25.08.1981 - 15.08.1985), colonelul Ion Tudose (15.08.1995 - 31.12.2001, apoi avansat general de brigadă, în 2001), colonelul Gheorghe Irimia (01.01.2002 - 08.10.2002), colonelul Neculai Rotaru (8.10.2002 - 09.05.2004, apoi avansat general de brigadă în 09.05.2004 şi trecut în rezervă) şi colonelul Gheorghe Irimia (09.05.2004 - 2005).

CENTRUL DE INSTRUCŢIE AL ARTILERIEI

Formarea şi perfecţionarea pregătirii cadrelor pentru arma artilerie s-a făcut în Şcoala Infanteriei, până în anul 1881, an în care s-a mutat în incinta Şcolii de Artilerie şi Geniu, înfiinţată prin Decretul 998.[1]

În lipsa şcolii speciale de artilerie, care nu a funcţionat din cauza primului război mondial, s-au organizat la Bârlad, începând cu data de 15 martie 1917, cursuri ale „Şcoalelor de Tragere ale Artileriei”. În componenţa acestei instituţii intrau: Şcoala de Tragere a Artileriei de Câmp şi de Munte, Şcoala de Tragere a Artileriei Grele, Şcoala de Tragere a Artileriei Antiaeriene şi

Şcoala de Specialişti pentru Artilerie. Durata cursurilor, în aceste şcoli, era de 15, 20 sau 60 de zile.[2] La data de 26 noiembrie 1917 s-a înfiinţat, la Vaslui, Şcoala Comandanţilor de Baterii de Artilerie Grea, comandată de colonelul Pompiliu Paplica, unde erau trimişi, în trei serii, câte un ofiţer din fiecare divizion (în fiecare serie). Tot aici se desfăşurau şi cursuri pentru informaţiuni cu ofiţerii superiori din artileria grea a armatei române. Se punea accentul pe aplicaţii teoretice şi practice.[3]

Prin Înaltul Decret, nr. 2.793, din 1918, publicat în Monitorul Oastei nr. 177, din 1918, s-a reglementat funcţionarea şcolilor de tragere ale artileriei de la Bârlad, prin aprobarea şi apariţia *Regulamentului Şcoalelor de Tragere ale Artileriei*. Conform Ordinului Marelui Stat Major, la data de 1 ianuarie 1920, Şcoala de Tragere a Artileriei s-a transformat în Centrul de Instrucţie al Artileriei şi s-a mutat de la Bârlad la Râşnov.[4]

În scopul completării pregătirii ofiţerilor de rezervă şi a trupei, a uniformizării metodelor de tragere a artileriei grele şi a formării instructorilor necesari, s-a înfiinţat, la Focşani, Centrul de Instrucţie al Artileriei Grele, la data de 20 septembrie 1920, centru care a funcţionat până la data de 15 septembrie 1921.[5] Între anii 1921-1923 s-a aprobat şi difuzat *Regulamentul asupra Instrucţiei Artileriei*, partea I-a, Artilerie Grea, tunuri de 106,7 mm şi 120 mm lungi, *Regulamentul Artileria de Câmp*, *Bazele generale ale instrucţiei* şi *Instrucţia pe jos*, în Şcoala de Ofiţeri Artilerie şi Geniu din Timişoara, Centrul de Instrucţie al Artileriei din Râşnov, Şcoala de Subofiţeri de Artilerie (înfiinţată la 20 noiembrie 1921 la Râşnov) şi în unităţile militare de artilerie.

Centrul de Instrucţie al Artileriei, comandat de generalul Pompiliu Paplica, având cazarma de bază la Râşnov, până în anul 1926, şi cazărmile secundare în Tohanul Vechi şi Cristian, a pregătit, prin cursuri, cadre militare (ofiţeri şi subofiţeri activi şi de rezervă) şi tineri cu termen redus (T.T.R.).[6] Pentru îndeplinirea misiunilor complexe, în cadrul centrului s-a înfiinţat, la 1 ianuarie 1924, Regimentul de Instrucţie, comandat de colonelul Vasile Petrescu.[7]

În perioada anilor 1920-1926, Centrul de Instrucţie a organizat anual, între 1 iulie - 1 octombrie, următoarele cursuri: Trageri pentru căpitani şi maiori, Ofiţeri orientatori, observatori şi cu transmisiunile, Cursuri pentru ofi-ţerii subalterni, Informare pentru locotenenţi-colonei, colonei şi generali, Cursuri pentru elevii şcolii de aplicaţie de artilerie, Cursuri demonstrative pentru elevii Şcolii Superioare de Război, Cursuri pentru observatorii aerieni, Cursuri pentru şcolile de subofiţeri activi de artilerie şi de rezervă. În cadrul Centrului de Instrucţie s-a desfăşurat o intensă activitate pentru întocmirea şi experimentarea regulamentelor, crearea bazei materiale a învăţământului.[8]

Marele Stat Major a înfiinţat, în septembrie 1925, la Craiova, Şcoala Pregătitoare de Artilerie, destinată pregătirii ofiţerilor de rezervă de artilerie.

Pentru valorificarea eficientă a condiţiilor materiale create în garnizoana „Mihai Bravu" şi apropierea unităţilor şcolare de structurile de conducere, în anul 1927 Marele Stat Major a mutat Centrul de Instrucţie al Artileriei şi Şcoala de Subofiţeri de Artilerie de la Râşnov la Mihai Bravu. Cadrele acestor instituţii au desfăşurat o rodnică activitate de pregătire a ofiţerilor şi subofiţerilor, precum şi experimentarea unor mecanisme şi procedee de tragere cu tunurile şi obuzierele de câmp de diferite calibre, de la cele improvizate, rapide, până la

cele mai precise, prin calcul, perfecţionarea procedeelor de tragere cu divizionul şi exploatarea tragerilor în divizion, experimentarea tragerilor fuzante, experimentarea aparatelor de tragere, observare şi calcul realizate de ofiţerii români.[9] Aşa cum rezultă din Registrul de Ordine de Zi, nr. 182/1936-1937, la comanda Centrului de Instrucţie au funcţionat generalii Alexandru Bunescu şi Paraschiv Dobre. În 1938 la comandă a fost numit colonelul Ion Mihăescu.

Numeroşi ofiţeri de artilerie care au lucrat în cadrul centrului sau au urmat cursuri aici au devenit, în timpul celui de-al doilea război mondial, apreciaţi comandanţi de mari unităţi. Dintre aceştia pot fi amintiţi generalii: Vasile Atanasiu (comandant al Armatei 1-a Române), Nicolae Dăscălescu (comandant al Corpului 2 Armată şi apoi comandant al Armatei a 4-a Române), Edgar Rădulescu (comandant al Corpului 2 Armată), Costin Ionaşcu (comandant al Corpului 2 Armată), Romulus Costescu (comandant al Artileriei Române în perioada postbelică), Nicolae Stoenescu (comandant al Corpului 4 Armată), Eugen Leoveanu (comandant al Corpului 6 Armată), Gheorghe Stoenescu (comandant al Corpului 6 Armată), Ion Boiţeanu (comandant al Corpului 4 Armată), Ion Spirea (şef de Stat Major la Armata a 4-a Română) şi mulţi alţii, care au îndeplinit funcţii de stat major la corpurile de armată sau care au fost comandanţi de divizii, brigăzi şi regimente.

Efectivele Centrului de Instrucţie al Artileriei au participat la numeroase aplicaţii, iar toamna la manevre militare, îmbogăţind experienţa de conducere a trupelor de către ofiţerii numiţi în diferite funcţii de comandă. În anul 1940, la comanda Centrului de Instrucţie se afla colonelul Ioan Mihăescu, la comanda Regimentului Centrului de Instrucţie, colonelul Alexandru Roşianu, iar la comanda Şcolii de Subofiţeri de Artilerie, locotenentul-colonel Constantin Urechescu.

Centrul de Instrucţie a fost inspectat, în prima decadă a lunii iunie 1940, de generalul Petre Dumitrescu, inspectorul artileriei, numit comandant al Armatei a 3-a Române, în anul 1941.

Datorită precipitării situaţiei militare la graniţele României, ca urmare a rapturilor teritoriale declanşate de Uniunea Sovietică, Centrul de Instrucţie a mobilizat, în luna iunie 1940, cele două Divizioane Independente, 38 şi 39 Artilerie Grea Hipo. Divizionul 38 Artilerie Grea Independent a fost dislocat la Podul Iloaiei, la 1 august 1940.[10]

Conform ordinelor superioare, în luna august 1940, s-au lăsat la vatră tinerii din Basarabia, Bucovina, Transilvania de nord, Durostor şi Caliacra (Cadrilater) şi s-a intensificat instrucţia efectivelor rămase.[11]

La data de 25 octombrie 1940 au sosit în Centrul de Instrucţie 6 ofiţeri, 15 subofiţeri şi 40 ostaşi din Germania, cu scopul de a contribui la instruirea artileriştilor români pe tehnica nouă de artilerie.[12] Începând cu data de 10 noiembrie 1940, sub comanda colonelului Paul Leonida, Centrul de Instrucţie – încadrat cu două divizioane româneşti Skoda 1934, calibrul 100 mm şi Divizionul 75 mm K.F. şi două Divizioane germane-obuziere de 105 şi 150 mm – a început instruirea personalului din artileria română, în patru serii, cu durata de o lună de zile.[13] Marele cutremur, din data de 9/10 noiembrie 1940, a afectat grav clădirile Centrului de Instrucţie, fiind depuse mari eforturi umane şi financiare pentru efectuarea reparaţiilor.

În ziua de 15 noiembrie 1940, generalul Erik Hansen – şeful misiunii militare germane în România, pentru trupele de uscat – a inspectat Centrul de Instrucţie, apreciind eforturile comune ale misiunii militare germane şi ale cadrelor unităţii în instruirea efectivelor pe noile tipuri de tunuri şi obuziere. După sărbătorile de iarnă, efectivele Centrului de Instrucţie au participat la înăbuşirea rebeliunii legionarilor, din perioada 22-24 ianuarie 1941, şi la asigurarea pazei clădirii Consiliului de Miniştri.[14]

În ziua de 26 martie 1941 Centrul de Instrucţie a fost inspectat de generalul de corp de armată Petre Dumitrescu, comandantul Armatei a 3-a Române şi generalul Florin Georgescu, inspectorul artileriei, care au făcut constatări pozitive cu privire la desfăşurarea activităţii de învăţământ.

Ultimul curs româno-german, susţinut cu participarea cadrelor şi ostaşilor din armata germană, s-a desfăşurat în luna mai 1941. Conform Ordinului nr. 17.867, din aprilie 1941, al Ministerului Apărării Naţionale, Centrul de Instrucţie a primit o nouă organizare: Comanda Centrului de Instrucţie, Regimentul Centrului de Instrucţie Artilerie, Şcoala de Subofiţeri Artilerie şi Şcoala de Subofiţeri Guarzi.[15]

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 154.860, din 2 iunie 1941, la data de 4 iunie 1941 a fost desfiinţată Şcoala de Subofiţeri Artilerie şi a fost numit la comanda Centrului de Instrucţie, colonelul Augustin Vlădescu.[15] Întrucât colonelul Augustin Vlădescu a fost numit la comanda Regimentului 1 Artilerie Grăniceresc, colonelul Ion Popescu a fost numit, la data de 15 octombrie 1941, comandant al Centrului de Instrucţie. Începând cu 1 noiembrie 1941, la comanda unităţii a urmat colonelul Dumitru Petrescu.

Nevoile de asigurare cu cadre subofiţereşti au impus reînfiinţarea, la data de 1 ianuarie 1944, a Şcolii de Subofiţeri de Artilerie, în cazarma „Mihai Bravu”. Şcoala era comandată de colonelul Ioan Dumitru, numit în februarie 1942 la comanda Centrului de Instrucţie al Artileriei. [16]

La sfârşitul lunii martie 1942, la comanda Centrului de Instrucţie a fost numit colonelul Ioan Stănculescu, care a condus cu fermitate procesul de învăţământ, apreciat foarte bine, în luna mai a aceluiaşi an, de către şeful Marelui Stat Major, generalul Ilie Şteflea, cu prilejul inspecţiei desfăşurate. În luna ianuarie 1943 Centrul de Instrucţie a fost reorganizat, având următoarea structură: Comanda Centrului de Instrucţie, Statul Major, Şcoala de Trageri-Cursuri şi Experimentări, Regimentul Centrului de Instrucţie Artilerie, Şcoala Subofiţeri Artilerie, Divizionul 1 Reperaj şi Detaşamentul Taberei „Mihai Bravu”.[17]

Răspunzând cerinţelor de pregătire a cadrelor în arma Artilerie pentru susţinerea unităţilor care luptau pe front, în anul 1943 s-au desfăşurat următoarele cursuri: Ofiţeri de rezervă şi tineri cu termen redus (2 luni), Informare pentru gradul de maior (2,5 luni), Formarea instructorilor contingent 1944 (25 de zile), Cursul cu elevii anului 1 din Şcoala Subofiţeri Rezervă (20 de zile), Cursul de meteorologie (15 zile), Iniţiere şi perfecţionare comandanţi de regimente, divizioane, baterii şi ajutorii lor (20 de zile), Ofiţeri observatori şi orientatori (15 zile), Informare a comandanţilor de divizii şi brigăzi (5 zile), Ofiţeri de legătură cu infanteria (20 de zile) şi Elevi Şcoala Politehnică anii 1-4 (o lună).[17]

Comandantul Centrului de Instrucţie, colonelul Ioan Stănculescu, a fost avansat, la 20 martie 1943, la gradul de general de brigadă şi mutat, o lună de zile mai târziu, la comanda Corpului 3 Armată. În aceste condiţii, la comanda Centrului de Instrucţie a fost numit generalul de brigadă Ion Burnea. Datorită pierderilor suferite pe front de Regimentul 38 Artilerie, pentru completarea efectivelor sale s-au vărsat din Centrul de Instrucţie şi Regimentul Centrului de Instrucţie ostaşii necesari, în luna aprilie 1943.[18]

La data de 19 iunie 1943, pe lângă Centrul de Instrucţie al Artilerie, a luat fiinţă Centrul de Instrucţie Anticar, care a pregătit specialiştii necesari pentru lupta împotriva tancurilor. [19]

În anul 1944 Centrul de Instrucţie al Artileriei şi-a continuat activitatea, cu structura prezentată anterior, asigurând pregătirea cadrelor luptătoare pentru unităţile de artilerie. Acestea s-au confruntat cu misiuni grele pe teritoriul patriei noastre, astfel încât, în perioada 23-31 august 1944, au scris o pagină din istoria Centrului de Instrucţie (efectivele sale au participat la dezarmarea trupelor germane).

Conform ordinelor primite de la Marele Stat Major, prin Directiva Operativă din seara de 23 august 1944, în noaptea de 23/24 august, un Detaşament format dintr-o baterie de tunuri a Centrului de Instrucţie Artilerie şi Bateria 1-a elevi din Şcoala de Subofiţeri Artilerie „Mihai Bravu" a executat un atac impetuos, reuşind să dezarmeze hitleriştii care asigurau paza Depozitului de carburanţi din pădurea Dăiţa (situată în apropierea taberei „Mihai Bravu"). Bateria a 7-a elevi din Şcoala de Subofiţeri de Artilerie „Mihai Bravu" a interceptat şi capturat, la est de tabără, o coloană germană (39 de ostaşi germani, 15 puşti, 3 mitraliere, 65 de grenade, 2.000 de cartuşe şi câteva maşini de diferite tipuri), care se îndrepta către Giurgiu.[20]

În zilele de 26 şi 27 august 1944, două baterii de tunuri, de calibrul 75 mm, tractate hipo şi încadrate cu elevi din Divizionul 3 elevi ai Şcolii de Subofiţeri Artilerie „Mihai Bravu", şi un obuzier, calibru 150 mm, din Regimentul 8 Artilerie Grea Moto, au capturat 300 de hitlerişti (în zona localităţii Jilava din sudul Bucureştiului), precum şi rezistenţele fasciste aflate pe terenul viran din jurul Crematoriului. Cele două baterii de tunuri de la „Mihai Bravu", calibru 75 mm, au ocupat poziţii de tragere în jurul Institutului Agronomic din Bucureşti, iar observatorii de pe acoperişul gării Băneasa s-au subordonat Grupării Tactice, comandată de generalul Dumitru Oncică.[21]

Până la 29 august 1944 efectivele Grupării Tactice au participat la lichidarea rezistenţelor germane din zona pădurilor şi aeroporturilor Băneasa, Pipera şi Otopeni. Bateria a 2-a elevi, din Şcoala de Subofiţeri Artilerie „Mihai Bravu", a capturat, în zona localităţii Comana, o coloană germană formată din 3 ofiţeri, 28 subofiţeri, 121 ostaşi, 101 cai, 41 căruţe şi diferite materiale.[22]

Divizionul 3 elevi, comandat de maiorul Iulian Pârâianu, întors din împrejurimile capitalei, s-a deplasat de la „Mihai Bravu" la Olteniţa, capturând pe şoseaua Olteniţa - Ulmeni o coloană inamică formată din 30 de maşini, două autotunuri şi 100 de ostaşi.[23] Începând cu 1 septembrie 1944, Centrul de Instrucţie şi-a sporit eforturile pentru instruirea temeinică a cadrelor care au participat la acţiunile de luptă, pentru alungarea trupelor hitleriste şi horthyste de pe teritoriul patriei, şi apoi la eliberarea Ungariei, Cehoslovaciei şi Austriei.

Conform Instrucţiunilor Speciale ale Marelui Stat Major, nr. 76.500, din 23 ianuarie 1945, Centrul de Instrucţie a fost desfiinţat la data de 12 februarie 1945 şi, apoi, reînfiinţat, la data de 1 septembrie 1945, în garnizoana Cincul Mare-Făgăraş, în baza Instrucţiunilor Marelui Stat Major, nr. 56.500, din august 1945, cu ajutorul Diviziei a 19-a Infanterie, pe care o comandase, în luptele din vest, generalul de brigadă Mihail Lăcătuşu, artilerist avansat până la gradul de general de divizie.[24]

La data de 2 noiembrie 1945, Centrul de Instrucţie a fost dislocat în localitatea Vidra (judeţul Ilfov), îndeplinindu-şi misiunile specifice în condiţii materiale grele, până la data de 15 iulie 1946, când s-a desfiinţat, în baza Instrucţiunilor Marelui Stat Major, nr. 51.804. Unităţile sale s-au contopit în cadrul Centrului de Instrucţie Mixt Sibiu, pe care le-a păstrat în comuna Vidra sub denumirea de Subcentrul de Instrucţie a Artileriei.[24]

Potrivit Instrucţiunilor Marelui Stat Major, nr. 41.900/1947, la data de 20 august 1947 Centrul de Instrucţie Mixt s-a desfiinţat, iar Subcentrul de Instrucţie al Artileriei s-a transformat în Şcoala de Tragere şi Perfecţionare a Artileriei, cu garnizoana Vidra.[24]

La data de 1 noiembrie 1947, Şcoala de Tragere şi Perfecţionare a fost mutată de la Vidra, în Tabăra „Mihai Bravu”, unde s-au creat condiţii bune de cazare, hrănire şi instruire a efectivelor.[24] După doi ani, la 6 ianuarie 1949, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 45.541, s-a reînfiinţat Centrul de Instrucţie al Artileriei, prin schimbarea denumirii Şcolii de Tragere şi Perfecţionare a Artileriei. Ordinea de bătaie a Centrului de Instrucţie era: comandant (locotenentul-colonel Ioan Burlacu), director de studii (locotenentul-colonel Ioan Tănăsecu), secţia politică, secţia administrativă, Divizionul 1 (comandat de maiorul Ioan Andrei), Divizionul 2 (comandat de locotenentul-colonel Ştefan Popa), Bateria Şcoală Regimentară (comandată de căpitanul Mihail Manu) şi efective (40 de ofiţeri, 57 de subofiţeri şi 99 de maiştri militari).[24]

În luna ianuarie 1949 şi-a început activitatea, în Centrul de Instrucţie al Artileriei, Şcoala Specială, curs redus, cu durata de trei luni, pentru guarzi de artilerie, comandată de colonelul Andrei Miclescu, fostul şef al Biroului Operaţii în Armata a 4-a Română, pe timpul participării la eliberarea Cehoslovaciei (1945). De asemenea, şi-a început activitatea Şcoala de alfabetizare a tinerilor recruţi.[25] Comandantul Artileriei Armatei, maiorul Romulus Costescu, a inspectat, în luna martie 1949, Centrul de Instrucţie, apreciind cu calificativul „bine” eforturile care se depuneau pentru îndeplinirea misiunilor, în condiţiile reorganizării armatei şi societăţii româneşti.

În anul 1949, sub comanda colonelului Ioan Tănăsescu şi a directorului de studii, locotenentul-colonel Ioan Burlacu, s-au desfăşurat următoarele cursuri: Perfecţionare ofiţeri state majore (15 zile), Comandanţi divizioane (30 de zile), Perfecţionare ofiţeri inferiori de artilerie (30 de zile), Specializare ofiţeri topografi (30 de zile), Cursul redus de artilerie şi guarzi artilerie (90 de zile), Specializare metrologie subofiţeri (30 de zile), Specializare ofiţeri şi subofiţeri observare şi cercetare artileristică (30 de zile), Pregătirea ofiţerilor de rezervă şi Cunoaşterea materialului de artilerie sovietic. Cu ajutorul cadrelor didactice şi a comandanţilor s-au realizat trei regulamente de specialitate.[26] În luna octombrie 1949, Centrul de Instrucţie al Artileriei a fost inspectat şi

vizitat de generalii Gavrilescu, comandantul Regiunii a 2-a Militare şi Romulus Costescu, comandantul Artileriei Armatei, Emil Bodnăraş, ministrul Forţelor Armate şi Gheorghe Gheorghiu-Dej, secretarul general al Partidului Muncitoresc Român.[27]

În perioada anilor 1950-1952 s-au adus îmbunătăţiri activităţii de învăţământ. Centrul de Instrucţie a desfăşurat cursurile: Comandanţi regimente, divizioane, baterii şi plutoane, Şefi de state majore de regimente şi şefi de artilerie de regimente, Specializare pe tehnica de artilerie, topografie şi meteo, Convocări ale studenţilor cu durata de 4 luni. Tot personalul a desfăşurat concursuri de tragere, cu armamentul de infanterie, obţinând rezultate bune. De asemenea, s-au desfăşurat acţiuni patriotice de deszăpezire a căilor ferate şi şoselelor, precum şi acţiuni de colectare şi predare a unei cantităţi de 20.000 kg de fier vechi şi a altor materiale refolosibile.[28]

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 9.614, din 13 octombrie 1953, Centrul de Instrucţie al Artileriei s-a transformat, la data de 15 octombrie, în Centrul de Perfecţionare Ofiţeri de Artilerie, iar Tabăra în Poligonul de Trageri al Artileriei. Începând cu această dată, cursurile de comandanţi divizioane şi baterii, de calificare a ofiţerilor de artilerie, partea practică, s-au desfăşurat la Cincu Mare, până în anul 1955.[29]

Prin transformarea Centrului de Instrucţie, la data de 3 ianuarie 1955 s-a înfiinţat Şcoala Superioară de Artilerie, astfel încât, la 8 februarie 1955, această instituţie s-a transformat în Cursul Superior de Perfecţionare a Ofiţerilor de Artilerie nr. 32, comandat de colonelul Ioan Tănăsescu.[30]

În ziua de 1 decembrie 1955 colonelul Ioan Tănăsescu a fost trecut în rezervă, noul şef al Cursului Superior de Perfecţionare devenind colonelul Constantin Georgescu. În această perioadă unitatea avea în desfăşurare următoarele cursuri: Comandanţi de regimente (3 luni), Comandanţi de baterii (un an, având trei baterii) şi Comandanţi de divizioane (6 luni).[31]

Unitatea a desfăşurat, în anul 1956, cursurile: Comandanţi regimente, divizioane şi baterii, Calificare ofiţeri de artilerie (2 ani), precum şi Cursul superior de perfecţionare a ofiţerilor de artilerie (un an).[32]

În anul 1957 învăţământul s-a desfăşurat după aceeaşi structură, sub comanda noului şef, colonelul Nicolae Barbu, întrucât colonelul Constantin Georgescu a fost trecut în rezervă la 21 mai 1957. Dinamicii de învăţământ i s-au mai adăugat şi cursurile Locţiitori comandanţi de regimente, divizioane, baterii şi şefi de state majore (6 luni). La data de 11 octombrie 1957, şef al unităţii a fost numit colonelul Constantin Alexandru Georgescu, iar locţiitor colonelul Nicolae Barbu.[33]

Cursul Superior de Perfecţionare a fost mutat, în noiembrie 1957, în garnizoana Făgăraş, funcţionând în calitate de secţie, în cadrul Centrului de Instrucţie al Infanteriei. Pentru pregătirea cadrelor necesare artileriei, Ministerul Apărării Naţionale, prin Ordinul nr. CL 1.008, din 29 mai 1962, a reînfiinţat prestigioasa instituţie de învăţământ **Centrul de Instrucţie al Artileriei,** la Ploieşti (la data de 1 iulie 1962), care avea următoarea structură organizatorică: comanda unităţii (comandant, locţiitorul comandantului, locţiitorul politic, secţia învăţământ, aparatul politic), cicluri de învăţământ (tactică şi trageri cu rachetele operativ-tactice, tactică şi trageri cu rachete

tactice şi rachete antitanc dirijate, pregătire tehnică şi rachete operativ-tactice, pregătire tehnică, rachete tactice şi rachete antitanc dirijate) şi cursuri (rachete operativ-tactice, rachete tactice şi rachete antitanc dirijate).[34]

La comanda unităţii au fost numiţi: locotenentul-colonel Vasile Radu Sandu (şeful Centrului de Instrucţie al Comandamentului Artileriei Forţelor Armate), căpitanul Radu Gh. Voicu (locţiitor politic) şi locotenentul-colonel Gligor Lup (locţiitor comandant şi şef al Secţiei de Învăţământ).[34]

În perioada 1 octombrie 1962 - 1 octombrie 1963, s-au desfăşurat următoarele cursuri (86 de ofiţeri): Comandanţi de brigăzi şi ofiţeri din statele majore de brigăzi (8 luni), Comandanţi de divizioane, baterii şi locţiitorii lor (8 luni), Comandanţi de plutoane lansare şi şefi de grupe pentru pregătirea motorului şi şefi de grupe pentru pregătirea sistemului de dirijare (8 luni), Comandanţi de plutoane de comandă, şefi de grupe de pregătire a datelor şi şefi de grupe topogeodezice (8 luni), Comandanţi de plutoane pentru asigurarea tehnicii şi şefi de grupe alimentare, montaj şi transport (6 luni), Şefi de staţii meteorologice şi şefi de staţii radio-sondaj (6 luni). Un număr de 45 de ofiţeri au participat la următoarele cursuri: Calculatori şi topografi (6 luni), Ochitori, ventilişti şi motorişti (6 luni), Compresorişti, macaragii şi montatori (6 luni), Alimentatori (4 luni), Operatori staţie R.M.S.1 (4 luni).

În perioada 1 octombrie 1963 - 1 octombrie 1964 s-au adus îmbunătăţiri structurii organizatorice a Centrului de Instrucţie, format la acea vreme din: comanda unităţii, cicluri de învăţământ, cursuri (desfăşurate pe structura anterioară), subunităţi de învăţământ şi subunităţi de deservire.

Anul de învăţământ 1964-1965 a avut structura cursurilor: Ofiţeri din statele majore ale unităţilor de artilerie (4 luni), Ofiţeri tehnici şi ingineri din serviciul înzestrare a diviziilor (4 luni), Ofiţeri comandanţi din divizioane şi state majore din divizioane (3 luni), Ofiţeri ingineri şi tehnici din divizioanele de rachete tactice (3 luni), Ofiţeri comandanţi de baterii şi plutoane (3 luni) precum şi Subofiţeri topografi şi operatori staţii meteo (3 luni), Ajutori de comandanţi de instalaţii de lansare (3 luni).[35] La data de 26 martie 1965, locotenentul-colonel Constantin I. Suliman a fost numit locţiitorul şefului Centrului de Instrucţie.

Începând cu 30 septembrie 1966, la comanda Centrului de Instrucţie a fost numit colonelul Gheorghe Şt. Barac, care a muncit până în anul 1989, cu pasiune şi dăruire, pentru perfecţionarea pregătirii cadrelor active şi de rezervă din Artileria Forţelor Armate. Timp de 23 de ani colonelul Barac, aflat în fruntea acestei instituţii de învăţământ, şi-a închinat viaţa pentru şlefuirea morală şi profesională a cadrelor active şi în rezervă din arma artilerie.

În anii de învăţământ 1966-1968, în Centrul de Instrucţie s-au desfăşurat cursuri de perfecţionare a pregătirii cadrelor de comandă şi specializare pe tehnica nouă. De asemenea, unitatea a pregătit, începând din anul 1968, elevii ofiţeri în rezervă şi subofiţeri în rezervă, cu durata de 8 luni. Toate cursurile s-au încheiat cu rezultate bune.

Unitatea a înregistrat realizări bune şi foarte bune pe linia creării bazei materiale a învăţământului şi a educării personalului în spiritul dragostei faţă de patrie şi al respectului pentru valorile materiale, umane şi culturale ale neamului românesc.[36] Devenită unitate de protocol, Centrul de Instrucţie a fost

vizitat de delegaţii militare din armatele altor ţări, precum: Iugoslavia, Cehoslovacia, Polonia, Bulgaria, U.R.S.S., Ungaria.

În perioada anilor 1970-1977 s-a mărit numărul cursurilor de pregătire, perfecţionare şi specializare a ofiţerilor, maiştrilor militari şi subofiţerilor activi şi de rezervă din arma artilerie. Durata cursurilor a fost stabilită la 1, 2, 3, 4, 5, 6 sau 8 luni de zile, în funcţie de importanţa şi dificultatea scopurilor de învăţământ. Rezultatele obţinute au fost favorabile tuturor categoriilor de personal, astfel încât calificativele unităţii au crescut şi la alarmele de exerciţiu, şi la aplicaţiile tactice.

La solicitările organelor puterii locale, efectivele Centrului de Instrucţie au participat la lichidarea urmărilor inundaţiilor din primăvara anului 1970 şi vara anului 1975, la strângerea recoltelor, în diferite localităţi prahovene, precum şi la alte acţiuni patriotice.

În perioada anilor 1975-1989, Centrul de Instrucţie a obţinut cele mai bune rezultate din istoria sa: în procesul de învăţământ, în modernizarea bazei materiale a învăţământului, în procesul de modelare culturală şi educativă a cadrelor şi tinerilor militari cu termen redus, în realizarea de cursuri, regulamente şi participarea la viaţa socială a ţării.

La data de 21 martie 1989, conform Ordinului nr. 132, al ministrului Apărării Naţionale, la comanda Centrului de Instrucţie a fost numit colonelul Marin Bratu, care a asigurat desfăşurarea în bune condiţii a procesului de învăţământ şi de instruire.

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. S/B3/1841, din 31 iulie 1991, de la data de 1 august 1991, Centrul de Instrucţie s-a transformat în Centrul de Perfecţionare a Pregătirii Cadrelor de Artilerie, urmând procesul firesc al transformărilor din societatea românească şi din armata română.[37] După trecerea la pensie a colonelului Marin Bratu, la comanda unităţii a fost numit, la data de 19 mai 1992, colonelul Ioan Rusu şi apoi, la 23 noiembrie 1992, locotenentul-colonel Neculai Rotaru. Sub comanda lor, unitatea a continuat procesul de perfecţionare a structurilor organizatorice şi de desfăşurare a procesului de învăţământ, în condiţiile specifice perioadei de tranziţie a societăţii româneşti.

Conform Ordinului nr. S/K 1.205, din 12 februarie 1995, la comanda Centrului de Perfecţionare a Pregătirii Cadrelor de Artilerie a fost numit locotenentul-colonel Mihai Chiriţă, care, ajutat cadrele didactice şi celelalte cadre din unitate, s-a străduit să rezolve sarcinile unităţii.[38]

Centrul de Perfecţionare a Pregătirii Cadrelor de Artilerie şi-a încetat activitatea în Ploieşti, la data de 1 iunie 1997, conform Ordinului Ministerului Apărării Naţionale nr. M 12, din 21 martie 1997, şi s-a reorganizat la Sibiu, sub comanda colonelului Neculai Rotaru, fost comandant al Brigăzii a 17-a Artilerie Bârlad în perioada 1995-1997.[39]

În anul 1999, colonelul Neculai Rotaru a fost mutat la comanda Brigăzii a 17-a Artilerie Bârlad, iar la comanda Şcolii de Aplicaţie Artilerie Sibiu a fost numit fostul comandant al Brigăzii a 17-a Artilerie Bârlad, colonelul Eugen Popescu (în prezent general de brigadă).

După anul 1989 unitatea s-a confruntat cu problemele dificile specifice perioadei de tranziţie, pe care le-a rezolvat în mod corespunzător.

BATALIONULUI 96 LAROM „MIRCEA VOIEVOD”

În baza Ordinului Ministrului Apărării Naţionale, nr. M.S. 45/23.04. 2002, şi a Dispoziţiei S.M.G., nr. S/B 5/2341, din 17.05.2002, la data de 1 iulie 2002 a luat fiinţă Regimentul 96 Artilerie Proiectile Reactive „LAROM”, sub comanda colonelului Bănică Corneliu.

Unitatea îşi are cazarma pe vatra făurită de o unitate de elită a Armatei Române, legendarul şi eroicul Regiment 32 „Mircea”, pe strada Mărăşeşti, la nr. 278. Temelia acestei cazărmi a fost pusă la data de 21 mai 1907, construcţia cazărmii durând aproape doi ani. Deasemenea, unitatea este şi continuatoarea tradiţiilor artileriei terestre în garnizoana Ploieşti, având în vedere că aici au fost dispuse (cartiruite) unităţi de elită ale acestei arme: Centrul de Instrucţie al Artileriei, Divizionul 113 Rachete Tactic, Baza 95 Tehnică Mobilă de Rachete şi, nu în ultimul rând, Comandamentul Brigăzii 95 Artilerie Mixtă Teritorială.

Unitatea a fost subordonată Brigăzii 95 Artilerie Mixtă Teritorială, fiind dislocată în cazarma din strada Cosminele, din garnizoana Ploieşti, în spaţiile unde a funcţionat, până în anul 1998, Divizionul 113 Rachete Tactice.

Începând cu 1 mai 2003, Regimentul 96 Artilerie Proiectile Reactive „LAROM” a fost dislocat, împreună cu Comandamentul Brigăzii 95 Artilerie Mixtă Teritorială, în cazarma de pe strada Mărăşeşti, unde a funcţionat Şcoala de Aplicaţie pentru Radiolocaţie.

În urma procesului de desfiinţare a Brigăzii 95 Artilerie Mixtă Teritorială, începând cu 1 iulie 2004 Regimentul 96 Artilerie Proiectile Reactive „LAROM” a reintrat în subordinea comandamentului Brigăzii 8 Artilerie Mixtă din Focşani. Începând cu data de 4 octombrie 2004, în baza Dispoziţiei SMG, nr. B5/S 1307, Regimentul 96 Artilerie Proiectile Reactive „LAROM” s-a transformat în Divizionul 96 LAROM, sub comanda locotenentului-colonel dr. Adrian Stroea. La data de 1 decembrie 2005 la comanda unităţii a fost numit locotenentul-colonel Costică Baciu.

În baza ordinului S.M.G. B5/S 781, din 30 martie 2006, începând cu data de 1 aprilie 2006 Divizionul 96 LAROM şi-a schimbat denumirea în Batalionul 96 LAROM, şi a primit denumirea onorifică „MIRCEA VOIEVOD”, rămânând în subordinea aceleeaşi brigăzi.

Conform ordinului B7/388, din 2006, al Corpului 1 Armată Teritorial, cu ocazia împlinirii a 90 de ani de la înfiinţarea Brigăzii 8 Artilerie Mixtă „ALEXANDRU IOAN CUZA” Focşani, la data de 1 iulie 2006 Batalionul 96 LAROM a primit însemnele heraldice.

În baza Decretului prezidenţial 1042, din 17 august 2006, şi Ordinului Ministrului Apărării, D.R. 3160, din 19 octombrie 2006, cu ocazia Zilei Artileriei, la data de 10 noiembrie 2006 Batalionul 96 LAROM „MIRCEA VOIEVOD” a primit Drapelul de Luptă. La data de 27 august 2007 la comanda unităţii a fost numit locotenentul-colonel Marinel Mare.

Începând cu 1 aprilie 2010 la comanda unităţii a fost numit locotenentul-colonel Gheorghe Băjenaru (avansat, în acelaşi an, la gradul de colonel).

În anul 2010 unitatea a fost dotată cu tehnică modernă de luptă LAROM, compatibilă NATO. Experienţa acumulată prin participarea unităţii la

aplicaţii tactice, trageri de luptă şi experimentale şi exerciţii demonstrative în poligoanele Cincu, Babadag şi Capul Midia a şlefuit pregătirea profesională a întregului personal al unităţii.

În momentul de faţă, personalul batalionului execută, la un înalt nivel, instruirea pentru luptă, în conformitate cu cerinţele NATO, fiind apt pentru a îndeplini o paletă largă de misiuni, atât în plan naţional, cât şi internaţional.

NOTE

1. *Monitorul Oastei,* nr. 25/1881, pag. 558-559.
2. Stănculescu, V., Ucrain, C., *Istoria Artileriei Române în date*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988, pag. 105.
3. Idem, pag. 120.
4. Idem, pag. 123.
5. Idem, pag. 124.
6. Arhivele Militare Române, Fond 1144, Curent 1, pag. 31-89.
7. Idem, pag. 254.
8. Idem, pag. 91-240.
9. Stănculescu, V., Ucrain, C., *Istoria Artileriei Române în date*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988, pag. 126, şi Arhivele Militare Române, *Dosarul de ordine de zi* nr. 182 al Centrului de Instrucţie pe anii 1936-1937, pag. 1-64, *Registrul de ordine de zi* nr. 194 pe anii 1937-1938, pag. 1-216 şi *Registrul de ordine de zi* nr. 217 pe anii 1939-1940.
10. Arhivele Militare Române*, Registrul Istoric al Centrului de Instrucţie a Artileriei,* nr. 399, Dosar 1, filele 5-9.
11. Idem, fila 10.
12. Idem, fila 11.
13. Idem, filele 12-13.
14. Idem, filele 14-20.
15. Idem, fila 31.
16. Idem, fila 32.
17. Idem, fila 40.
18. Idem, filele 41-43.
19. Idem, fila 44.
20. Stănculescu, V., Ucrain, C., *Istoria Artileriei Române în date*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988, pag. 134.
21. Idem, pag. 135.
22. Idem, pag. 136.
23. Idem, pag. 139.
24. Arhivele Militare Române*, Registrul Istoric al Centrului de Instrucţie a Artileriei*, Dosar 1, nr. 163, fila 1.
25. Idem, fila 7.
26. Idem, filele 8-22.
27. Idem, filele 23-29.
28. Idem, fila 32.
29. Idem, Fond 1144, fila 82.
30. Idem, Dosar curent 1185, fila 63.
31. Idem, Dosar curent 1186, pag. 360-446.
32. Idem, Dosar curent 1208, pag. 499-729.
33. Idem, Dosar curent 1308, pag. 138-200.
34. Idem*, Registrul Istoric al Centrului de Instrucţie a Artileriei*, Dosar 1, nr. 13, pag. 2.
35. Idem, pag. 15-18.
36. Idem, pag. 19-29.
37. Idem*, Registrul Istoric al Centrului de Instrucţie a Artileriei*, Dosar 1, nr. 12, pag.19.
38. Idem, pag. 57.
39. Idem, pag. 81.

VÂNĂTORII DE MUNTE

Arma Vânătorilor de Munte s-a înfiinţat prin Ordinul Marelui Cartier General al Armatei Române, nr. 294, din 3 noiembrie 1916. Cu acest prilej, Şcoala de Schiori – înfiinţată în octombrie 1916 – s-a transformat în Corpul Vânătorilor de Munte. Ca valoare tactică, unitatea era similară cu un regiment organizat pe trei batalioane de vânători de munte, a câte trei companii fiecare.

Evenimentele militare care au avut loc la sfârşitul anului 1916 au impus dislocarea Vânătorilor de Munte, din Bucureşti în Moldova, în garnizoana Târgu Neamţ. Efectivul de 1.980 de soldaţi şi ofiţeri, pe care l-a avut Corpul Vânătorilor de Munte, s-a organizat asemenea unui Batalion de Vânători de Munte, format din şase companii: patru companii de puşcaşi, o companie de mitraliere şi o companie de transmisiuni. Primul comandant al batalionului a fost maiorul Virgil Bădulescu, sub conducerea căruia ostaşii au început procesul de instrucţie.[1]

Plecaţi la 26 iulie 1917 din Târgu Neamţ, după un marş de 160 km, Vânătorii de Munte au primit botezul focului în marea bătălie de la Oituz. Dovedind o foarte bună pregătire de specialitate, ostaşii au obţinut primul lor succes, în ziua de 30 iulie, la Cireşoaia, unde au reuşit să ia numeroşi prizonieri şi să captureze armament şi materiale de război. Al doilea succes l-au obţinut, la data de 6 august 1917, tot la Cireşoaia, atunci când s-au opus cu înverşunare ocupării poziţiilor românilor de către inamic.

După aceste evenimente, Batalionul de Vânători de Munte s-a întors în garnizoana Târgu Neamţ, la data de 2 noiembrie 1917. Efectivele lui au servit la înfiinţarea Regimentului 8 Vânători de Munte – organizat pe trei batalioane – şi Centrului de Instrucţie de Munte. Ulterior s-a înfiinţat şi Batalionul 4 Vânători de Munte, cu participarea românilor ardeleni care au luptat în nordul Italiei. La conducerea sa a fost numit maiorului Alexandru Manolescu. După război, batalionul a fost stabilit la Zalău şi transformat în Regimentul 7 Vânători de Munte.[2]

Regimentul 8 Vânători de Munte a participat la campania militară din Ungaria, din vara anului 1919, iar din noiembrie a fost retras la Braşov. Cu ajutorul său a fost înfiinţat Centrul de Instrucţie al Vânătorilor de Munte de la Zărneşti, centru care a fost mutat la Predeal după 1927.

Potrivit Ordinului Marelui Stat Major, Secţia I-a, nr. 10.500, din 12 decembrie 1921, Vânătorii de Munte (constituiţi în trei grupuri de vânători de munte, fiecare a câte două batalioane) au fost dislocaţi astfel: Grupurile 1 şi 3 în regiunea Braşovului, iar Grupul 2 la Sinaia. Batalioanele de vânători de munte au fost dislocate în felul următor: Batalionul 1 la Sinaia, Batalioanele 2 şi 3 la Abrud, Batalionul 4 la Predeal, iar Batalioanele 5 şi 6 la Braşov.[3]

Odată cu înfiinţarea Consiliului Superior al Armatei, prin Decretul nr. 3.721, din 22 august 1922, s-a constituit Comandamentul Trupelor de Munte, cu reşedinţa la Bucureşti.[4]

DIVIZIA 1-A VÂNĂTORI DE MUNTE SINAIA

Prin Înaltul Decret, nr. 1.674, din 1 august 1923, s-a înfiinţat Divizia 1-a Vânători de Munte (la Sinaia) şi Divizia a 2-a Vânători de Munte (la Bistriţa). Diviziile au instruit contingentele de tineri în condiţii specifice armei Vânătorilor de Munte. Comandamentul Vânătorilor de Munte a primit denumirea de Corpul Vânătorilor de Munte.[5]

În anul 1923, în componenţa Corpului Vânătorilor de Munte existau şase grupuri de vânători de munte, dislocate astfel: Grupul 1 la Braşov, Grupul 2 la Sinaia, Grupul 3 la Abrud, Grupul 4 la Bistriţa, Grupul 5 la Sighetul Marmaţiei şi Grupul 6 la Rădăuţi. Cele douăsprezece batalioane componente erau dislocate în felul următor: Batalionul 1 la Sinaia, Batalioanele 2 şi 3 la Braşov, Batalionul 4 la Predeal, Batalionul 5 la Abrud, Batalionul 6 la Aiud, Batalionul 7 la Zalău, Batalionul 8 la Bistriţa, Batalionul 9 la Satu Mare, Batalionul 10 la Sighet, Batalionul 11 la Rădăuţi şi Batalionul 12 la Suceava.

Garnizoanele de dislocare ale vânătorilor de munte au fost stabilite, în anul 1925, în localităţile: Sinaia (Divizia 1-a Vânători de Munte, Brigada 1-a Vânători de Munte, Brigada 1-a Artilerie Munte, Grupul 2 şi Batalionul 1 Vânători de Munte), Braşov (Grupul 1 şi Batalioanele 2 şi 3 Vânători de Munte, Batalionul 1 Pionieri de Munte, Divizionul Tren de Munte şi Atelierul de Reparat Materiale de Munte), Predeal (Batalionul 4 Vânători de Munte), Aiud (Grupul 3 şi Batalionul 6 Vânători de Munte), Abrud (Batalionul 5 Vânători de Munte), Curtea de Argeş (Regimentul 1 Artilerie de Munte), Sebeş, Codlea şi Hălchiu (Divizioanele 1, 2 şi 3 Munte), Bistriţa Năsăud (Divizia a 2-a Vânători de Munte, Brigada a 2-a Vânători de Munte, Brigada a 2-a Artilerie Munte, Grupul 4 şi Batalionul 8 Vânători de Munte, Divizionul 4 Tunuri Munte), Sighetul Marmaţiei (Grupul 5, Batalionul 10 Vânători de Munte şi Divizionul 5 Tunuri Munte), Rădăuţi (Grupul 6 şi Batalionul 11 Vânători de Munte), Suceava (Batalionul 12 Vânători de Munte), Satu Mare (Batalionul 9 Vânători de Munte), Gherla (Regimentul 2 Obuziere Munte) şi Miercurea Ciuc (Batalionul 2 Pionieri de Munte).[5]

În anul 1937, Marele Stat Major a adus modificări în structura organizatorică a Vânătorilor de Munte. Prin Înaltul Decret, nr. 1.931, din februarie 1937, s-au desfiinţat cele două divizii de munte, înfiinţându-se în locul lor trei brigăzi mixte de vânători de munte: Brigada 1-a Mixtă Vânători de Munte la Sinaia, Brigada a 2-a Mixtă Vânători de Munte la Bistriţa, Brigada a 3-a Mixtă Vânători de Munte la Aiud (mutată, în anul 1938, la Beiuş). De asemenea, s-au înfiinţat Divizionul de Vânători Călări la Dumbrăveni (Sibiu), Divizionul de Obuziere Independent la Gherla şi Depozitul de Materiale al Vânătorilor de Munte la Braşov.[6]

Brigada 1-a Mixtă Vânători de Munte Sinaia – alături de celelalte trei brigăzi, la care s-a mai adăugat şi Brigada a 4-a Mixtă Vânători de Munte, înfiinţată la Aiud, în 1939 – a participat, începând cu 22 iunie 1941, la acţiunile de luptă pentru eliberarea Bucovinei. Coordonându-şi acţiunile de luptă, Brigăzile 1-a şi a 4-a au atacat, la data de 3 iulie, sectorul de la Vicovul de Sus spre Cernăuţi şi Hotin, în timp ce Brigada a 2-a Mixtă Vânători de Munte, împreună cu Divizia a 7-a Infanterie şi Brigada a 8-a Cavalerie au atacat pe direcţia

Mihăileni - Noua Suliţa - Hotin. Brigăzile 1-a şi a 2-a Munte au forţat râul Siret şi, printr-o manevră dublu învăluitoare, au obligat garnizoana sovietică să se retragă din Cernăuţi, oraş în care primul detaşament român din Brigada 1-a Munte pătrunsese în ziua de 5 iulie. Brigada a 4-a Munte a atins Nistrul în ziua de 7 iulie, iar Brigada a 2-a Munte a pătruns în Hotin la 8 iulie 1941. Cavaleriştii şi vânătorii de munte din Armata a 3-a română au parcurs, în perioada 3-7 iulie, o distanţă de 150 km, reuşind să alunge trupele sovietice. Ostaşii români au traversat râurile Siret şi Prut cu mijloace improvizate, deoarece podurile fuseseră distruse de trupele sovietice în retragere.[7]

În urma ordinului primit de la Armata a 11-a germană, în perioada 7-12 iulie 1941, trupele Armatei a 3-a române au efectuat un marş de 140 km spre est, pentru a intra într-un nou dispozitiv de luptă pe Nistru, în zona Româncăuţi, în vederea declanşării operaţiilor ulterioare proiectate de Comandamentul german.[7] La data de 17 iulie 1941, Vânătorii de Munte au forţat Nistrul – împreună cu celelalte unităţi şi mari unităţi din compunerea Armatei a 3-a române şi Armatei a 11-a germane – şi, cu toate că trupele au fost lipsite de sprijinul corespunzător din partea artileriei, aviaţiei şi artileriei antiaeriene, la data de 8 august au ajuns pe malul râului Bug. În baza Ordinului Comandamentului german, în perioada 10-12 august Armata a 3-a română a înlocuit Corpul Rapid Ungar în capul de pod de la Voznesensk, asigurând trecerea trupelor germane la est de Bug.[8]

În ziua de 14 august 1941, Hitler i-a adresat lui Ion Antonescu o a doua scrisoare (prima fusese trimisă pentru a cere intervenţia Armatei a 4-a române în Operaţiunea Odessa), prin care solicita participarea brigăzilor mixte de vânători de munte şi a brigăzilor de cavalerie la operaţiile militare din estul Niprului, în subordinea Armatei 11 germană şi a Diviziei Blindate. Conform înţelegerii survenite între cei doi, vânătorii de munte şi cavaleriştii români au început, la data de 19 august, înaintarea în capul de pod de la Voznesensk, spre Krivoi Rog şi Apostolovo, iar de la 28 august au schimbat direcţia de acţiune spre sud-est, la nord de Borislav, subordonându-se Corpului 49 şi ulterior Corpului 30 Armată germană.[9]

Corpul de Munte şi Corpul de Cavalerie au primit grele lovituri din partea trupelor sovietice, înregistrând, până la data de 5 octombrie, pierderi grele: 10% ofiţeri, 60% subofiţeri, 25% ostaşi – din efectivele de vânători de munte – şi 10% ofiţeri, 25% subofiţeri, 25% ostaşi – din efectivele de cavalerişti. În cadrul acestor lupte, vânătorii de munte au pierdut 30% din tehnica de luptă, iar cavaleriştii au pierdut toate tancurile.[10]

După terminarea operaţiunilor militare din nordul Mării Azov, în cadrul corpului Armatei a 11-a germană – desemnată ca forţă principală în acţiunea pentru cucerirea Crimeii – au continuat să acţioneze Brigăzile 1-a şi a 4-a Mixte Vânători de Munte, Brigada a 8-a Cavalerie şi un detaşament motorizat, toate subordonate Corpului de Munte român. Celelalte mari unităţi ale Armatei a 3-a române au asigurat litoralul de nord al Mării Azov.[10]

Operaţiunea militară pentru cucerirea Crimeii a fost declanşată la 18 octombrie 1941. Planul prevedea ca atacul să se desfăşoare prin două lovituri: una principală, dată de cele şapte divizii germane prin Istmul Perekop, şi o alta, secundară, asigurată de unităţile române prin trecerea peste podul Ciongar.

Brigăzile române (1-a Mixtă Munte şi a 8-a Cavalerie) au fost dislocate în sudul şi respectiv estul peninsulei, pentru a ţine piept hărţuielilor partizanilor. Brigada a 4-a Mixtă Munte a primit misiunea să asigure comunicaţiile Armatei a 11-a germane împotriva loviturilor partizanilor.[10]

Începând cu data de 15 martie, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 23.777, din 12 martie 1942, s-a schimbat denumirea brigăzilor, revenindu-se la aceea de divizii.[11]

Divizia 1-a Munte a participat la asedierea şi cucerirea Sevastopolului, la data de 2 iulie 1942, fapt ce nu a fost uitat de comandanţii din armata sovietică. În continuare, divizia a participat la pază pe coasta Mării Negre, interzicând pătrunderea inamicului spre Ialta şi Livadia.[12]

În luna iunie 1943, Divizia 1-a Munte a fost introdusă în capul de pod Kuban, luptând, până la 20 septembrie 1943, împreună cu Diviziile a 2-a, a 3-a şi a 4-a Munte şi cu alte mari unităţi româneşti.[13]

Ulterior, Diviziile 1-a, a 2-a şi a 3-a Munte au fost retrase din Crimeea, fiind puse la dispoziţia Corpului 49 Armată german, cu scopul de a apăra Sevastopolul. Ameninţate cu încercuirea şi capturarea, trupele germane şi române au început retragerea atât pe Marea Neagră cât şi pe calea aerului. Între 22 aprilie şi 11 mai 1944, militarii români au fost aduşi în ţară cu vapoarele (39.134 de ostaşi) şi cu avioanele (3.056 de ostaşi). În condiţiile foarte grele ale retragerii au pierit 22.522 de militari români, din care o bună parte era reprezentată de vânătorii de munte. Datorită bombardamentelor intense ale armatei sovietice, pe timpul îmbarcării şi al transportului trei vase au fost scufundate în Marea Neagră. Divizia 1-a Munte Sinaia a pierdut 2.800 de oameni, în luptele din Crimeea, în luptele de la Sevastopol, dar şi, în zilele de 10-11 mai, în timpul retragerii.[14]

În perioada 23 august - 6 septembrie 1944, trupele Diviziei 1-a Munte au participat la operaţia de acoperire a graniţei de nord-est, între Întorsura Buzăului şi Homorod, reuşind dezarmarea trupelor germane din zona Sinaia – Predeal şi capturând 800 de militari germani şi 150 de autovehicule.[15]

Corpul de Munte, comandat de generalul de divizie Ion Dumitrache, a dezarmat trupele germane din Braşov şi Ţara Bârsei şi a degajat şoselele şi căile ferate, pe rutele Braşov - Sighişoara şi Braşov - Sibiu.[16]

Începând cu 7 septembrie, Diviziile 1-a şi a 3-a Munte, împreună cu Divizia „Tudor Vladimirescu”, au trecut la ofensivă pe direcţia Ilieni - Sfântu Gheorghe - Malnaş, eliberând oraşul Sfântul Gheorghe (8 septembrie 1944). În luptele pentru eliberarea localităţilor Zălan şi Bodoc a căzut la datorie generalul Grigore Bălan, comandantul secund al Diviziei 1-a Munte. Născut în comuna Avrămeşti din Bistriţa, acesta se retrăsese cu lacrimi în ochi, împreună cu subor-donaţii săi din Brigada a 3-a Munte Beiuş (2 septembrie 1940), din teritoriul cedat vremelnic, prin dictatul de la Viena din 30 august 1940.[17]

Corpul de Munte a înaintat pe direcţia Târgu Mureş. După lupte grele, în dimineaţa de 18 septembrie 1944 bravii ostaşi ai Batalioanelor 3 şi 7 Vânători de Munte şi câteva unităţi sovietice au reuşit sa pătrundă în oraşul Târgu Mureş, eliberându-l. În cursul zilei a fost forţat râul Mureş, realizându-se un cap de pod la nord de râu. Acesta a fost aliniamentul de trecere la ofensivă a ostaşilor români.[18]

În cadrul Operaţiunii „Debreţin" – executată de Frontul 2 ucrainian, cu începere de la 6 octombrie 1944 – Corpul de Munte, Divizia 1-a Munte şi Divizia a 8-a Cavalerie, subordonate Armatei a 4-a române, au acţionat pe direcţia Luduş - Cluj - Zalău - Carei. Divizia 1-a Munte a trecut la ofensivă din capul de pod din vestul oraşului Târgu Mureş.[19]

După participarea la eliberarea părţii de nord a Transilvaniei, Divizia 1-a Munte a primit ordin să-şi trimită efectivele în garnizoanele de pace. La 18 noiembrie 1944, Comandamentul Diviziei 1-a Munte a revenit în garnizoana de reşedinţă Sinaia, împreună cu Batalionul 1 Vânători de Munte (care avea o companie de Vânători de Munte la Predeal), după patru ani de mari suferinţe morale şi lipsuri materiale şi cu doar jumătate din efectivul iniţial cu care plecase la luptă.

La data de 1 decembrie 1944, structura Diviziei 1-a Vânători de Munte a suferit modificări organizatorice, având următoarea dislocare, în garnizoana Sinaia: Comandamentul Diviziei, Grupul 11 Vânători de Munte şi Batalionul 1 Vânători de Munte.[20]

Conform Instrucţiunilor Speciale, nr. 51.666, din 5 mai 1945, şi al Ordinului Marelui Stat Major, nr. 800, din 10 august 1947, Divizia 1-a Munte s-a contopit cu Divizia a 2-a Munte (1 septembrie 1947), devenind Divizia 1-a Vânători de Munte. Noua unitate a fost dislocată în garnizoana Târgu Mureş.[21]

La comanda Diviziei 1-a Munte s-au succedat următoarele cadre militare: generalul Aurel Leca (1923-1926), generalul Alexandru Teodorescu (1926-1930), generalul Teodor Nicolau (1930-1936), generalul Emil Grigorovici (1936-1941), generalul Constantin Vasiliu Răşcanu (1941-1944), generalul Beldiceanu (1944-1945), generalul Vasile Pascu (1945-1946), generalul Gheorghe Marinescu (1946-1947), generalul Nicolae Ciubotaru (1947-1948) şi generalul de corp de armată Aurel Leoni (1948).

DIVIZIA A 2-A VÂNĂTORI DE MUNTE

Divizia a 2-a Vânători de Munte a fost înfiinţată la Bistriţa, prin Înalt Decret, nr. 1.674, din 12 aprilie 1923. Istoria acestei divizii se împleteşte cu cea a Diviziei 1-a (aşa cum reiese din datele prezentate în prima parte). La 23 august 1944 unitatea a fost dislocată la Deva.[22]

Sub comanda colonelului Gheorghe Bartolomeu, Divizia a acţionat – în perioada august-septembrie 1944 – în cadrul operaţiei de acoperire a graniţei provizorii de nord, în zona Sighişoara - Aiud - Deva - Orăştie, interzicând pătrunderea inamicului dinspre nord-est, pe Valea Mureşului.

Începînd cu data de 6 octombrie 1944, Divizia a 2-a Munte s-a remarcat în Operaţiunea „Debreţin", contribuind efectiv la eliberarea oraşului Debreţin, la data de 20 octombrie 1944. Deşi s-a comportat eroic, în noiembrie 1944 Divizia a 2-a Munte a fost salvată de la desfiinţare prin intervenţia fermă a mareşalului Rodion Malinovski, comandantul Frontului 2 ucrainian.[23]

Divizia a participat cu dârzenie la luptele din Ungaria, îndeosebi în zona munţilor Bukk şi Matra. De la data de 20 ianuarie 1945, Diviziile a 2-a şi a a 3-a

Munte (comandată de generalul Leonard Mociulski) au participat la eliberarea Cehoslovaciei, remarcându-se îndeosebi în operaţiile din zona Hron - Morava - masivul Javorina - Praga.

La înapoierea din Cehoslovacia, în ziua de 28 august 1945, marea unitate a fost cartiruită în garnizoana Dej. După doi ani, la 10 august 1947 Divizia a 2-a a fost desfiinţată, vărsând efectivele Diviziei 1-a Vânători de Munte, cu reşedinţa în oraşul Târgu Mureş.[24]

Divizia a 2-a Munte s-a reînfiinţat la data de 15 septembrie 1948, în garnizoana Sinaia, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 51.780, din 28 august 1948. Efectivele au fost primite de la Divizia 1-a Munte, aici fiind dislocat şi Grupul 8 Vânători de Munte, care avea în subordine Batalionul 11 Vânători de Munte Predeal şi Batalionul 12 Vânători de Munte Sinaia.[25]

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 45.499, din 13 aprilie 1949, grupurile de vânători de munte şi-au schimbat denumirea, începând cu 18 aprilie 1949. În aceste condiţii, Grupul 8 Vânători de Munte Sinaia s-a transformat în Regimentul 8 Vânători de Munte.[26]

În baza Ordinului Marelui Stat Major, nr. 120.488, din 14 februarie 1950, şi al Ordinului Diviziei a 2-a Munte, nr. 31.197, din 10 martie 1950, Bateria a 34-a Transmisiuni, Compania a 34-a Pionieri şi Biroul pregătire de luptă al Diviziei a 2-a Munte au fost dislocate de la Sinaia la Braşov. La data de 15 aprilie 1950, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 121.101, din 30 martie 1950, Divizia a 2-a Munte s-a mutat la Braşov.[27]

Regiunea a 2-a Militară, prin Ordinul nr. 25.715, din 29 noiembrie 1951, a schimbat numerotarea unităţilor începând cu 1 septembrie 1951. În conformitate cu acest ordin, Divizia a 2-a de Munte şi-a schimbat denumirea în Divizia a 14-a Vânători de Munte (U.M. 03493), unitatea fiind comandată de colonelul Ilie Turcu.[28]

REGIMENTUL 8 VÂNĂTORI DE MUNTE SINAIA

Grupul 8 Vânători de Munte şi-a schimbat denumirea, în luna aprilie 1949, în Regimentul 8 Vânători de Munte, unitatea fiind comandată la acea dată de către colonelul Ioan Rasovicianu.

La data de 1 decembrie 1951 regimentul a primit noua numerotare, devenind Regimentul 123 Vânători de Munte. Comandant al unităţii a fost numit locotenentul-colonel Ioan Cucu (1953-1955), ulterior comanda fiind preluată de către locotenentul-colonel Constantin Barnaurs.

Prin Ordinul nr. 4.386, din 15 septembrie 1955, Regimentul 123 Vânători de Munte s-a transformat în Batalionul 123 Vânători de Munte, comandat, până în 1956, de către locotenentul-colonel Ion Haranguş şi apoi, până în anul 1960, de către colonelul Alexandru Piso.

NOTE

1. Mr. Radu, T., *Vânătorii de munte*, *1916-1918, înfiinţarea, pregătirea şi luptele lor*, Ediţia a II-a, Târgovişte, 1921, pag. 19.

2. *Monitorul Oastei*, nr. 101, 3 iunie 1918, partea regulamentară.
3. *Monitorul Oficial*, nr. 123, 6 septembrie 1922.
4. Arhivele Militare Române, Depozitul de arhivă Piteşti, *Istoricul Corpurilor de Armată şi al Corpurilor Teritoriale*, Dosar 2, Inventar 2.635, pag. 11.
5. Idem, *Registrele Istorice ale Corpului Vânătorilor de Munte*, *Diviziilor 1-a şi a 2-a Munte şi a Brigăzilor 1-a şi a 2-a Vânători de Munte*.
6. Idem, Fond *Brigada Mixtă Vânători de Munte*, Dosar F.N., Curent 107, fila 9.
7. *Istoria militară a poporului român*, Editura Militară, Bucureşti, 1989, pag. 416.
8. Idem, pag. 420-421.
9. Idem, pag. 422-424.
10. Idem, pag. 425.
11. Arhivele Militare Române, Depozitul de arhivă Piteşti, Fond *Brigada Mixtă Vânători de Munte*, Dosar F.N., Curent 107, fila 9.
12. *Istoria militară a poporului român*, Editura Militară, Bucureşti, 1989, pag. 468-469.
13. Idem, pag. 538.
14. Idem, pag. 568.
15. General corp armată Şuţa, I., *Infanteria română*, Editura Militară, Bucureşti, 1982, pag. 229.
16. Idem, pag. 238.
17. Idem, pag. 247.
18. Idem, pag. 250-251.
19. Idem, pag. 256.
20. Arhivele Militare Române, Fond *Divizia 1-a Munte*, Dosar 1F, vol. 4, Curent 13/1944, fila 6.
21. Idem, Dosar 60, vol. 1, Curent 16/1946, filele 26, 27, 30, 34, 38.
22. Idem, Dosar F.N., Curent 125/1944, filele 1-2.
23. Idem, Inventar 833/1979, *Jurnalele de operaţii pe anii 1944-1945*.
24. Idem, Curent 336/1947, Dosar F.N., fila 202, Curent 17/1947, Dosar 7, fila 122.
25. Idem, Curent 31/1948, Dosar 1, fila 88.
26. Idem, Curent 66/1949, Dosar 1, fila 130.
27. Idem, Dosar 15, Inventar 3.756, pag. 54.
28. Idem, Curent 80/1950, Dosar 1, fila 277.

AVIAŢIA

Aviaţia prahoveană are bogate tradiţii de muncă şi de luptă. Meleagurile prahovene au fost deseori vizitate de pionierul aviaţiei române, Aurel Vlaicu, originar din Binţinţi (Transilvania). De numele său se leagă ziua aviaţiei române (17 iunie), în amintirea primului zbor efectuat de acesta pe câmpul de la Cotroceni, la data de 17 iunie 1910.

În perioada anilor 1911-1912 Aurel Vlaicu a participat la manevrele din toamnă ale armatei, din zona oraşului Ploieşti. În ziua de 13 septembrie 1913, ora 14:30, aviatorul român a decolat de la Cotroceni cu avionul Vlaicu nr. 3 – un monoplan complet metalic, biloc – îndreptându-se spre Orăştie pentru a participa la festivităţile organizate de Societatea A.S.T.R.A., la 14 septembrie 1913. După ce a trecut de Ploieşti a aterizat pe un câmp de lângă şosea. Colaboratorii săi apropiaţi, G. Magnani şi C. Silişteanu, care urmăreau zborul dintr-o maşină, i-au alimentat avionul. A urmat o decolare anevoioasă din cauza terenului arat, bolovănos şi umed, după care Vlaicu s-a îndreptat către munţi, pe Valea Prahovei.[1]

Ajuns dincolo de Câmpina, la înălţimea de circa 500 m, avionul lui Vlaicu a fost observat de la sol virând către înapoi, coborând şi căutând, după cum s-a constatat ulterior, un teren de aterizare. După ce a ajuns la sud de satul Băneşti, de la aproximativ 30 de metri înălţime avionul s-a dezechilibrat, prăbuşindu-se lângă şoseaua Câmpina - Ploieşti. În acest zbor Aurel Vlaicu şi-a pierdut viaţa.[2]

În semn de înaltă preţuire, ziua înmormântării lui Vlaicu la cimitirul Bellu a fost declarată Zi de Doliu, organizându-se funeralii naţionale.

Pe locul unde s-a produs accidentul a fost ridicat un semnificativ monument. În vârful coloanei de granit a monumentului se află un vultur de bronz cu aripile întinse, gata să-şi ia zborul peste Carpaţi, simbol al năzuinţelor de unitate şi libertate ale aviatorului patriot, ca şi ale întregii ţări. Pe o placă de marmură fixată pe monument au fost sculptate cuvintele omagiale: *„Pe acest loc în ziua de 13 septembrie 1913 s-au frânt aripile zburătorului Aurel Vlaicu, din satul Binţinţi din Transilvania, în încercarea lui eroică de a trece cel dintâi în zbor Carpaţii înlănţuiţi, cu pasărea de fier făcută de mintea şi mâinile lui, simbol profetic al dezrobirii care trebuia să vină*”. Un monument bust a fost ridicat şi în satul său natal.[3]

Tot de meleagurile prahovene se leagă şi numele unei alte personalităţi, Tache Brumărescu. Născut în anul 1872 la Vălenii de Munte, absolvent al gimnaziului din Ploieşti, acesta a fost autor a peste 120 de brevete din diverse domenii de activitate. Pasionat de problema zborului, în anul 1900 a construit un aeromodel de hârtie, cu o elice de carton pusă în mişcare de un fir elastic răsucit. În anul 1909 el a obţinut brevetul nr. 1.844 pentru proiectul unui aeroplan-elicopter, botezat Columba, expus în anul 1910 la Salonul Internaţional de Aeronautică de la Paris, alături de primul avion cu reacţie din lume, realizat de

Henry Coandă. Reîntors în ţară a realizat – până în toamna anului 1910 – un avion biplan pe care l-a înzestrat cu un motor de 35 CP, adus din Franţa. La 27 mai 1911 a efectuat câteva experienţe de zbor pe câmpul de la Cotroceni. În timpul ultimei încercări, aparatul s-a ridicat la înălţimea de 6 metri şi a zburat pe o distanţă de aproximativ 80 de metri, după care s-a prăbuşit, fiind distrus.[4]

Emil Măldărescu – inginer de mine şi profesor de motoare şi electricitate la Şcoala de Maiştri Sondori din Câmpina – a proiectat şi a început să construiască, între anii 1910-1911, un aparat de zbor cu două locuri, pe care l-a denumit dublu biplan-tandem (două celule biplane montate una după alta). Aparatul a fost dotat cu un motor de 50 CP Antoinette, dar nu a mai fost terminat din lipsă de fonduri.[5]

Folosirea cu succes a aviaţiei pe timpul manevrelor militare din anii 1911 şi 1912 au determinat Ministerul de Război să propună Guvernului României aprobarea *Legii pentru organizarea aeronauticii militare române*. La 1 aprilie 1913 a fost votată legea care a pus bazele înfiinţării şi organizării aeronatuticii militare, ca armă de sine stătătoare, în subordinea Comandamentului Geniului.[6]

Cu un an înaintea intrării României în război, prin Decretul nr. 305, din 10 august 1915, s-a înfiinţat Corpul de Aviaţiune, în subordinea Direcţiei Geniului din Ministerul de Război. În toamna aceluiaşi an au sosit din Franţa 44 de avioane: 12 de tip Maurice Farman MF-7, 12 de tip Canndron G-3, 6 de tip Maurane-Saulnier, 8 de tip Voisin şi 6 de tip Bleriot.[7]

După înscrierea României alături de Antantă la acţiunile militare din primul război mondial (15/16 august 1916), piloţii escadrilei din Flotila a 2-a Aviaţie Vânătoare au executat, la început, misiuni de recunoaştere în zona geografică Braşov - Făgăraş şi, ulterior, pe timpul replierii unităţilor Armatei a 2-a române, în zona aflată la nord de Câmpulung Muscel - Curtea de Argeş - Bran - Valea Teleajenului.[8]

În luna noiembrie 1916, escadrilele de pe aerodromurile Craiova şi Râureni au fost retrase mai întâi la Goleşti, de aici la Pipera, iar apoi în Moldova. În acelaşi timp, escadrila de la Băicoi a fost dislocată la Pufeşti (la sud de Adjud) şi apoi la Răcăciuni (la nord de Adjud).[9]

Lunile care s-au scurs după bătălia de la Mărăşeşti au dat posibilitatea aviatorilor români să execute câteva îndrăzneţe misiuni speciale. Astfel, în noaptea de 16 octombrie 1917, la ora 20:00, un echipaj format din maiorul Constantin Cristescu şi maistrul de marină Dumitru Rosetti şi-a luat zborul din sudul Moldovei spre Bucureştiul aflat sub ocupaţia cotropitorilor. Avionul a urmat itinerariul: Floreasca - Focşani - Râmnicu Sărat - Buzău - Ploieşti - Bucureşti - Ploieşti - Buzău - Brăila - Galaţi - Focşani - Râmnicu Sărat - Buzău - Ploieşti. Echipajul a căzut cu avionul la ora 1:35 la Strejnic, în zona inamicului, din cauza unei pene de motor. Aviatorii au aruncat scrisori şi manifeste de încurajare către populaţia civilă din zona survolată. Pentru îndeplinirea curajoasă a misiunii, maiorul Constantin Cristescu a fost decorat cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL", clasa a III-a.[10] Imediat după primul război mondial, Nicolae Popescu-Câmpina, lucrând la Atelierele Aeronauticii de la Cotroceni şi apoi la Atelierele Rezervei Generale a Aviaţiei de la Iaşi, a proiectat unul dintre primele motoare de avion. În perioada interbelică aviaţia militară română a

participat la apărarea marilor centre economice şi a zonei petrolifere a Văii Prahovei.[11]

La data de 3 septembrie 1939 s-a elaborat Legea apărării active şi pasive a teritoriului, având adânci implicaţii în dezvoltarea aviaţiei militare.[12]

După dezlănţuirea celui de-al doilea război mondial (1 septembrie 1939) şi cotropirea Poloniei de către Germania, Ministerul de Război al României a format – conform „Ipotezei 32" – 84 escadrile de aviaţie, concepute astfel: 5 escadrile de recunoaştere a câte 8 avioane, 20 escadrile de observare a câte 10 avioane, 24 escadrile de vânătoare a câte 12 avioane, 16 escadrile de bombardament a câte 8 avioane, 6 escadrile de asalt a câte 10 avioane, 6 escadrile de legătură a câte 9 avioane, două escadrile de legătură îndepărtată a câte 8 avioane, o escadrilă de transport cu 10 avioane, o escadrilă sanitară cu 16 avioane, o escadrilă de hidrobombardament cu 8 hidroavioane şi 2 escadrile de hidroinformaţie a câte 9 hidroavioane.[13]

În anul 1940 aviaţia română dispunea de 1.520 de avioane şi 5 companii de aerostaţie.[13] Pregătirea pentru luptă a personalului de aviaţie s-a făcut în şcolile militare şi în Centrul de Instrucţie de la Târgşor. Perfecţionarea pregătirii aviatorilor s-a realizat şi prin participarea la numeroase mitinguri aviatice, printre care pot fi amintite cele desfăşurate la Ploieşti şi Câmpina.[14]

În oraşul Câmpina şi-a desfăşurat activitatea un aeroclub îndrumat de Asociaţia Română pentru Propaganda Aviaţiei (A.R.P.A.).[15]

Aviaţia sportivă din România şi-a continuat activitatea (în perioada 1939-1944) în aerocluburi (printre care şi în cel din Strejnic) precum şi în şcolile de pilotaj pentru zborul cu motor (în întreaga ţară, precum şi la Ploieşti) şi zbor fără motor (la mai multe centre din ţară, printre care şi Câmpina).[16]

În conformitate cu ordinele Marelui Stat Major şi Statului Major al Aerului, între anii 1936-1937 s-a construit cazarma de aviaţie de la Târgşorul Nou, iar în perioada 1940-1941 s-au adăugat şase hangare, şaisprezece barăci din lemn şi un pavilion pentru comandament.

AVIAŢIA MILITARĂ ÎN PRAHOVA

Documentele aflate la arhivele militare arată existenţa pe aerodromul de la Târgşorul Nou a Flotilei a 2-a Aviaţie Vânătoare, constituită conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 3.200, din 4 noiembrie 1940. Flotila era comandată de locotenentul-comandor de aviaţie Constantin Georgescu şi căpitanul de aviaţie Mihai Şandru şi avea 3 grupuri de vânătoare şi 6 escadrile de vânătoare. Tot la Târgşor s-a înfiinţat şi Şcoala de Pilotaj nr. 5.[17]

Conform ordinului menţionat a fost dislocată, pe aerodromul din Mizil, Escadrila a 17-a Observaţie şi Grupul 2 din Flotila a 3-a Informaţie.[18]

Unităţile nominalizate s-au instruit pe aceste aerodromuri, apoi au participat la eliberarea Basarabiei şi la susţinerea eforturilor infanteriei, cavaleriei, vânătorilor de munte şi artileriei în operaţiunile militare de la Odessa, Crimeea, Caucaz, Cotul Donului şi în Stepa Calmucă.[19]

Între anii 1942-1944, aviatorii Flotilei a 2-a Vânătoare au participat la combaterea atacurilor aviaţiei engleze şi americane asupra zonei Bucureşti - Prahova - Dâmboviţa, remarcându-se îndeosebi cu prilejul bombardamentelor din aprilie, mai, iulie şi august 1944.[20]

La 23 august 1944 aviaţia română dispunea de 1.651 de aparate de zbor, dintre care 486 avioane, 22 hidroavioane şi 12 planoare intrau în componenţa unităţilor operative, iar 1.131 de avioane se aflau în şcoli militare şi în unităţi militare din zona interioară.[21]

Pe aerodromul Târgşor din judeţul Prahova, alături de personalul bazei Flotilei a 2-a Vânătoare se afla şi un grup de vânătoare german. În noaptea de 23/24 august, comandantul aerodromului a constituit (din personalul bazei) trei plutoane a câte 40 de militari, cu care a organizat apărarea terenului de zbor. Comandamentul grupului de vânătoare german a instalat în zorii zilei de 24 august, pe marginea de sud-vest a aerodromului, 4 tunuri antiaeriene, cu ţevile îndreptate spre poziţiile ocupate de plutoanele Flotilei a 2-a Vânătoare. În cursul zilei au sosit pe aerodrom şi alte subunităţi germane. Cu forţele de care dispunea, comandamentul grupului german a încercuit aerodromul. La data de 25 august au mai sosit pe aerodrom 50 de avioane germane.[22]

La somaţia hitleriştilor de a se preda, personalul militar român al bazei a refuzat. După o luptă scurtă, efectivele flotilei au reuşit să se regrupeze în afara aerodromului şi, contraatacând cu ostaşi din Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană, au silit trupele germane să părăsească aerodromul.

În ziua de 27 august personalul Flotilei a 2-a Vânătoare a participat la nimicirea unei grupări hitleriste baricadate în pădurea Crângul lui Bot, reuşind, până la sfârşitul lunii, capturarea a circa 5.000 de ostaşi germani.[23]

Corpul 5 Teritorial Prahova a fost sprijinit, în operaţiunea de neutralizare a hitleriştilor de pe Valea Prahovei, şi de către formaţiile aviaţiei româneşti de bombardament.

În conformitate cu prevederile Ordinului Statului Major al Aerului, nr. 2.428, din 29 august 1944, Corpul Aerian Român (C.A.R.) a luat fiinţă la 1 septembrie 1944, prin contopirea Regiunii 1-a Aeriene cu unităţile Corpului 1 Aerian. La conducerea C.A.R. a fost numit generalul de flotilă aeriană Emanoil Ionescu, punctul de comandă fiind stabilit la Sibiu.[24]

La data de 14 decembrie s-a înfiinţat, la Târgşorul Nou, Flotila a 2-a Informaţii, prin Ordinul Statului Major al Aerului, nr. 4.403, din 27 noiembrie 1944. De asemenea, conform Ordinului nr. 740, din 3 decembrie 1944, la Târgşor au fost dislocate cinci escadrile de observare şi recunoaştere.[25]

Cele două unităţi de aviaţie prahovene – Flotila a 2-a Vânătoare şi Flotila a 2-a Informaţii – s-au acoperit de glorie în luptele eroice desfăşurate pentru eliberarea părţii de nord a Transilvaniei, Ungariei şi Cehoslovaciei.

Statul Major al Aerului a emis, la 15 iunie 1945, unele dispoziţiuni preliminare şi apoi, la 5 iulie 1945, ordinul de întoarcere de pe front al Corpului Aerian şi al Diviziei 1-a Artilerie Antiaeriană. Conform acestui ordin, Flotila a 2-a Vânătoare a fost dislocată la Târgşorul Nou, împreună cu Grupul 1 Observare.[26] Printre schimbările esenţiale de ordin organizatoric, la 15 februarie 1949 Comandamentul Aeronauticii a primit denumirea de Comandamentul Aviaţiei şi a trecut de la organizarea pe flotile la organizarea pe regimente de aviaţie.

Tot atunci au fost create batalioanele de deservire aerodrom. La data de 15 iunie 1949, pe aerodromul Târgşorul Nou a fost dislocat Regimentul 3 Aviaţie de Vânătoare, comandat de locotenentul-colonel Dumitru Raţă. Regimentul era subordonat Diviziei 1-a Aviaţie de Vânătoare Bucureşti.[27]

Conform Ordinului Comandamentului Aviaţiei, nr. 32.205, din 5 august 1949, cele două unităţi militare de aviaţie de la Târgşorul Nou s-au desfiinţat la data de 15 august 1949.[28]

Nevoile de consolidare a aviaţiei au condus la perfecţionarea structruii organizatorice. Prin Ordinul Marelui Stat Major, nr. 1.000, din 9 aprilie 1951, Regimentul 11 Aviaţie de Vânătoare, aparţinând Diviziei a 3-a Aviaţie de Vânătoare (dislocată la Pipera), a fost mutat de la Bucureşti la Târgşorul Nou. Dislocarea s-a efectuat întrucât nu se terminaseră lucrările de amenajare a aerodromului din oraşul Craiova.[29]

Pentru îmbunătăţirea instrucţiei şi desfăşurarea în bune condiţii a antrenamentelor, conform Ordinului Ministerului Apărării Naţionale, nr. 59.101, din 3 martie 1951, Regimentul 11 Aviaţie de Vânătoare Târgşorul Nou (comandat în acel moment de maiorul Ion Popescu) a fost dislocat pe aerodromul de la Ianca, începând cu data de 1 iunie 1951. De la data de 1 ianuarie 1952, unitatea şi-a schimbat denumirea în Regimentul 172 Aviaţie de Vânătoare şi a fost mutată la Deveselu (lângă Caracal).[30]

La începutul anului 1952 au luat fiinţă noi mari unităţi si unităţi de aviaţie, acestea fiind dotate cu avioane de provenienţă sovietică: IAK-17, IAK-18, IAK-23, PO-2, TU-2, TU-6 şi IL-10.

Trecerea piloţilor la zborul pe avioane cu reacţie a constituit o etapă semnificativă pentru aviaţia militară.

Folosind condiţiile bune de cazare, existente pe aerodromul Târgşorul Nou, conform Ordinului nr. 1.562, din 14 iunie 1952, Comandamentul Forţelor Aeriene Militare a dislocat, de la Bucureşti, Regimentul 125 Aviaţie de Vânătoare cu piston (subordonat Diviziei a 23-a Aviaţie de Vânătoare cu piston Bucureşti). Aerodromul a asigurat, în baza aceluiaşi ordin, instruirea pe timp de vară a Regimentelor 190 şi 282 Aviaţie Bombardament de la Braşov (subordonate Diviziei a 87-a Aviaţie Bombardament Braşov). Asigurarea serviciilor a fost făcută de către Batalionul de Deservire Aerodrom nr. 385.[31]

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 161.417, din 26 octombrie 1952, Regimentul 239 Aviaţie de Cercetare şi Escadrila 426 Reglaj Artilerie Antiaeriană au fost mutate de la Alexeni, la Târgşorul Nou.[32]

La data de 30 noiembrie 1952, Ministrul Apărării Naţionale a aprobat, prin Ordinul nr. 159.806, desfiinţarea şcolilor divizionare ale Diviziilor a 23-a Aviaţie de Vânătoare şi a 87-a Aviaţie de Bombardament, care au funcţionat la Târgşorul Nou. În baza acestui ordin s-au înapoiat, la Braşov, Regimentele 190 şi 282 Aviaţie Bombardament.[33]

Pe aerodromul Târgşorul Nou se aflau, la sfârşitul anului 1952, Regimentele 239 Aviaţie Cercetare şi 125 Aviaţie de Vânătoare (asistate de Batalionul 385 Deservire Aerodrom), Atelierul 665 tip IV (pentru reparaţii tehnică de aviaţie) şi Bateria a 910-a Artilerie Antiaeriană Independentă.[34]

Conform Ordinului Ministerului Forţelor Armate, nr. 21.979, din 15 aprilie 1955, începând cu data de 15 mai, Regimentul 125 Aviaţie Vânătoare

Reacţie, din Divizia a 23-a Aviaţie de Vânătoare Reacţie, a fost dislocat pe aerodromul modernizat Siliştea Gumeşti.[35]

În anul 1955 s-au executat lucrări de îmbunătăţire a pistelor aerodromului de bază Târgşorul Nou şi a celor două aerodromuri de rezervă de la Strejnic şi Ciorani.[36]

Regimentul 239 Aviaţie Cercetare Târgşorul Nou a fost comandat, în anii 1954-1955, de către maiorul Ioan Popescu-Greaca, iar după numirea acestuia la comanda Şcolii de Ofiţeri de Aviaţie Tecuci, au urmat locotenentul-colonel Constantin Răduţ şi locotenentul-colonel Ioan Moraru.[37]

Regimentul 239 Aviaţie de Cercetare s-a numit Regiment de Aviaţie Cercetare Bombardament, începând din luna aprilie 1956.[38]

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 4.430, din 12 septembrie 1956, Comandamentul Forţelor Aeriene Militare s-a contopit cu Comandamentul Apărării Antiaeriene a Ţării, luând naştere Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului (U.M. 04761 Bucureşti).[39]

În baza Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 132, din 12 septembrie 1956, Regimentul 239 Aviaţie de Cercetare Bombardament s-a transformat în Regimentul 239 Aviaţie Mixt (comandat de maiorul Nicolae Tulbure), iar Batalionul 385 Deservire Aerodrom s-a transformat în Baza 385 Deservire Aerodrom (comandată de maiorul Nicolae Diaconescu).[40] Aceste unităţi au fost desfiinţate de către Marele Stat Major, prin Ordinul nr. C.L. 56, la data de 28 mai 1958.[41]

Aerodromul Târgşorul Nou a fost folosit, în perioada 1958-1963, ca aerodrom de rezervă de către Regimentul Aviaţie Transport Otopeni. Pe aerodrom aveau loc dislocări cu avioane şi diverse mijloace tehnice în cadrul aplicaţiilor tactice. În anul 1963, în baza unei dispoziţii de la cancelaria C.C. al P.C.R., aerodromul a fost predat Întreprinderii Agricole de Stat Movila Vulpii, pentru realizarea de culturi agricole.

DEPOZITUL DE MATERIALE DE AVIAŢIE TÂRGŞOR

Pentru asigurarea materialelor necesare unităţilor militare de aviaţie, în anul 1913 a fost înfiinţat, la Cotroceni, Depozitul de Materiale Aeronautice.

Prin Înaltul Decret, nr. 1.168, din 24 aprilie 1941, s-a înfiinţat în cazarma Cotroceni Detaşamentul Depozite al Aeronauticii, subordonat direct Statului Major al Aerului. Comanda era asigurată de comandorul de aviaţie Nicolae Alexandru. Efectivele depozitului au participat în zilele de 24-26 august 1944, împreună cu ostaşii Regimentului 2 Călăraşi Bucureşti, la lichidarea rezistenţei germane de pe aerodromul Cotroceni.

Conform Ordinului Marelui Stat Major, în anul 1945, denumirea unităţii s-a schimbat în Gruparea Depozite şi Ateliere nr. 2, iar în anul 1947 în Gruparea Depozite Aero a Ministerului Apărării Naţionale. O nouă schimbare a denumirii unităţii s-a făcut în anul 1949, noua denumire fiind Depozitul Mixt Materiale al Ministerului Apărării Naţionale. Denumirea unităţii a fost schimbată din nou, conform Ordinului Ministerului Apărării Naţionale, nr. 158.520,

din 24 aprilie 1952, titulatura fiind Depozitul de Materiale nr. 773. La data de 15 august 1958, Depozitul de Materiale nr. 773 a început dislocarea de la Cotroceni la Târgşorul Nou, acţiune care s-a încheiat la 1 noiembrie 1958.

Începând cu anul 1958 şi până în prezent, unitatea a asigurat, cu materiale, unităţile de aviaţie.

De la înfiinţare şi până în prezent, la comanda unităţii s-au succedat următorii ofiţeri: colonelul Constantin Pătraşcu (1952-1958, comandant al unităţii în cazarma de la Cotroceni), maiorul-comandor Ion Voicu (1958-1960), colonelul Ştefan Anton (1960-1964; 1967-1981), colonelul Ioan Matei (1964-1967), locotenentul-colonel Nicolae Mihalache (1981-1984), comandorul ing. Florin Răcăşanu (1985-1992), comandorul Gheorge Oprea (1992-2001), căpitanul comandor Mircea I. Vodă (2001-2006), căpitanul comandor Valentin Bădoi, căpitanul comandor Petre Ghiveciu, locotenentul-colonel Ion Stanciu şi locotenentul-colonel Alexandru Merezeanu.

*

* *

Potrivit doctrinei militare naţionale privind misiunile ce reveneau fiecărei categorii de forţe armate în cadrul componentelor sistemului naţional de apărare, în baza aprobării Consiliului Apărării R.S.R., la 1 mai 1977 s-a înfiinţat Comandamentul Aviaţiei Militare.[42]

Începând din anul 1968, judeţul Prahova a beneficiat de aportul aviaţiei militare pentru supravegherea din aer a conductelor de petrol.[43]

În perioada 1960-1989 la Ploieşti a funcţionat o staţie Aviasan, cu ajutorul căreia s-au putut rezolva problemele urgente de asigurare a sănătăţii populaţiei din zona Prahova.[44]

Aviaţia sportivă şi-a reluat activitatea şi în judeţul Prahova, după anul 1947. Aici au luat fiinţă, în cadrul Consiliului Sindical Judeţean: Centrul Aeronautic Câmpina, o şcoală de zbor cu motor la Ploieşti, o şcoală de zbor fără motor la Cîmpina şi un centru de pregătire a paraşutiştilor la Ploieşti. Aceste şcoli au contribuit la formarea şi pregătirea cadrelor pentru aviaţia civilă, precum şi orientarea tinerilor spre aviaţia militară.[45]

Pentru popularizarea aviaţiei s-au organizat demonstraţii, mitinguri şi concursuri aviatice în diferite centre aeronautice din tară, printre care se numără şi aerodromul de la Strejnic, din apropiere de Ploieşti.[46]

NOTE

1. *Istoria Aviaţiei Române*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984, pag. 48.
2. Idem, pag. 50.
3. Idem, pag. 51.
4. Brumărescu, T., *O scrisoare în Revista automobilă,* nr. 48, 15 decembrie 1909, pag. 12.
5. *Aripi româneşti. Contribuţii la istoricul aeronauticii*, Editura Militară, Bucureşti, 1966, pag. 44.
6. *Monitorul Oficial*, nr. 15, 20 aprilie 1913.
7. *Istoria Aviaţiei Române*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984, pag. 89.
8. Idem, pag. 95.
9. Idem, pag.100.

10. Idem, pag.122.
11. Idem, pag. 130.
12. Idem, pag. 144.
13. Arhivele Militare Române, Fond 946, Dosar 19, filele 3-50.
14. *Istoria Aviaţiei Române*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984, pag. 255.
15. Idem, pag. 258.
16. Idem, pag. 263.
17. Arhivele Militare Române, Subsecretariatul de Stat al Aerului, Dosar 1/1940-1941, pag. 205.
18. Idem, Dosar 33/1940-194, pag. 137.
19. Idem, Fond 365, P II 3-952, cadru 45 şi F.II.3-1958, cadru 01.
20. Idem, F.II.3.-960, cadrele 31 şi 45 şi F.II.3-961, cadrele 03 şi 10.
21. *Aripi româneşti*, Editura Militară, Bucureşti, 1966, pag. 121-122.
22. Arhivele Militare Române, Dosar 686/1983, filele 292-304.
23. Idem, fila 303.
24. *Istoria Aviaţiei Române*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984, pag. 291.
25. Arhivele Militare Române, *Flotila a 2-a Informaţii*, *anul 1945*, Curent 1.063, Dosar 1, vol. 2, fila 174.
26. Idem, Marele Stat Major, Dosar nr. 234/3, pag. 593.
27. Idem, Marele Stat Major, Secţia a VI-a, pag. 263.
28. Idem, Anul 1949, Curent 25, Dosar F.N., fila 1.
29. Idem, F.II.3-1715, cadru 393.
30. Idem, Fond Marele Stat Major, Dosar 2059, poziţia 69, pag. 68.
31. Idem, Dosar 2060 bis, Inventar 19123, pag. 260-266.
32. Idem, Dosar 684, Inventar 206, pag. 222.
33. Idem, Fond 5440, Dosar 690/vol. 1, Inv. 210, pag. 125.
34. Idem, F.II.3-1760, cadrul 098.
35. Idem, Dosar 53, vol. 9/1956, C.F.A.M., pag. 26, a. 1.
36. Idem, F.II.3-1813, cadrul 574.
37. Idem, F.II.3-1835, cadrele 141 şi 640.
38. Idem, F.II.3-1844, cadrul 049.
39. Idem, Fond 452, F.II.3-674, cadrul 04.
40. Idem, F.II.3-685, cadrul 56.
41. *Istoria Aviaţiei Române*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1984, pag. 384.
42. Idem, pag. 387.
43. Idem, pag. 471.
44. Idem, pag. 478.
45. Idem, pag. 485-486.
46. Idem, pag. 488, 494-497.

ARTILERIA ANTIAERIANĂ

În perioada anilor 1941-1945, obiectivele civile de importanţă deosebită precum şi cele militare din Ploieşti şi din judeţul Prahova au fost în atenţia Ministerului de Război, a Comandamentului Apărării Antiaeriene (înfiinţat în anul 1930) şi a organelor administrative locale, în vederea apărării şi protecţiei lor.

Pentru apărarea antiaeriană a zonei Prahova şi a principalelor obiective din Ploieşti, Comandamentul Apărării Antiaeriene – în baza protocolului încheiat la 30 ianuarie 1942 cu Misiunea Militară Germană din România – a preluat tehnica de artilerie antiaeriană dispusă în această zonă, încă de la sfârşitul anului 1940. Cu cele 18 baterii de 88 mm, 12 baterii de 20 mm, 3 baterii de proiectoare, 3 companii de baloane de protecţie şi reţeaua de transmisiuni s-au înfiiţat – conform Ordinului Statului Major al Aerului, nr. 6.020, din 17 iunie 1942 – Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană (1 iulie 1942) şi Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană (15 august 1942).[1] Cu aceste regimente, care au devenit imediat operative, s-a înfiinţat Brigada a 5-a Artilerie Antiaeriană, la data de 25 august 1942, comandată de colonelul Gheorghe Pârvulescu. Iniţial subordonată Marelui Cartier General, unitatea a fost repartizată ulterior Comandamentului Apărării Antiaeriene.[2]

Din punct de vedere organizatoric amintim încă două momente cu implicaţii pentru zona Prahova: la 2 aprilie 1942, Comandamentul Apărării Antiaeriene Bucureşti, înfiinţat la 1 iulie 1941, şi-a schimbat denumirea în Comandamentul Artileriei Antiaeriene Bucureşti, iar la 24 martie 1942 s-a înfiinţat Comandamentul Artileriei Antiaeriene Ploieşti.[3]

Totodată, la Târgşor s-au organizat Şcoala de Comandanţi pentru Baterii Uşoare (pentru şefii de aparate centrale simplificate), Şcoala de Altitelemetrie şi Telemetrie (pentru aparatele de ascultare), precum şi Şcoala de Armătură. În cadrul acestora s-au instruit, pentru noul material, circa 120 de ofiţeri, 174 de subofiţeri şi 300 ostaşi.

Forţa combativă a celor două regimente de artilerie antiaeriană a crescut şi prin achiziţionarea, din producţia internă de armament, a bateriilor de 75 mm Vickers, dotate cu aparate centrale de tragere Bungescu şi a bateriilor de 37 mm Rheimetall, fabricate la Braşov, Arad şi Cugir.

Pentru a înţelege mai bine situaţia, trebuie reţinut faptul că la data de 5 iunie 1942 Congresul S.U.A. a declarat război României, ca răspuns la declaraţia de război pronunţată de statul român faţă de S.U.A., la 12 decembrie 1941. Importanţa strategică a zonei Prahova şi a oraşului Ploieşti se datora rezervelor mari de petrol, ceea ce situa această zonă ca fiind cea mai importantă din sud-estul Europei pentru armata română şi cea germană.

În scopul slăbirii forţei combative a armatelor române şi germane, inamicul (anglo-americanii şi ruşii) a bombardat de mai multe ori zona Prahovei, din iunie 1942 şi până în august 1944, urmărind distrugerea surselor

de carburant şi a altor materiale necesare ducerii războiului, precum şi a puternicului nod de cale ferată Ploieşti, din care se desprindeau opt direcţii de aprovizionare şi transport a resurselor umane şi materiale.

Răspunzând atacurilor dure din partea inamicului, Guvernul României şi Misiunea Militară Germană au întărit apărarea zonei Prahova, dispunând pe poziţii 18 baterii Krupp (88 mm), 12 baterii Grustloff (20 mm), 3 baterii mitraliere şi două baterii proiectoare ale armatei germane, două baterii Vickers (75 mm) şi două baterii Rheimetall româneşti, din Regimentele 7 şi 9 Artilerie Antiaeriană.

La sfârşitul anului 1943 puterea de apărare a zonei Prahova crescuse mult. Armata germană dispunea de Divizia a 5-a Artilerie Antiaeriană, comandată de generalul Kuderna, conducerea realizându-se cu ajutorul staţiilor de radiolocaţie Würtzburg şi Freya, dispuse între Bucureşti şi Ploieşti. Armata română dispunea de Brigada a 5-a Artilerie Antiaeriană, comandată de coloneul Gheorghe Pârvulescu, care avea în subordine 4 baterii de artilerie antiaeriană de 105 mm, 21 baterii de 88 mm, 10 baterii de 20 mm, 3 baterii de proiectoare, toate cuprinse în Regimentele 7 şi 9 Artilerie Antiaeriană.

Îmbunătăţindu-şi organizarea şi dotarea, Brigada a 5-a Artilerie Antiaeriană s-a transformat, în iulie 1944, în Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană. După înapoierea de la Rostov, Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană, creată în anul 1942 pentru frontul de est, se desfiinţase.[4]

Comparând anul 1944 cu precedentul se constată că forţa de apărare a oraşelor Ploieşti şi Câmpina s-a îmbunătăţit, folosindu-se 83 de baterii de artilerie antiaeriană din cele 210 baterii existente în zona interioară (40% din total, din care 45 de baterii erau germane). Pentru conducerea acţiunilor antiaeriene ale zonei Prahova s-au folosit 29 de staţii de radiolocaţie, de tip Würtzburg, din cele 42 existente în România, cu scopul deservirii bateriilor de tragere (25 de staţii pentru bateriile germane şi 4 pentru cele româneşti).

CONTRIBUŢIA UNITĂŢILOR DE ARTILERIE ANTIAERIANĂ LA APĂRAREA ORAŞULUI PLOIEŞTI ŞI A ZONEI PRAHOVA, ÎN PERIOADA 23-31 AUGUST 1944

Oraşul Ploieşti şi Valea Prahovei – zonă de importanţă deosebită din punct de vedere economic şi strategic – au reprezentat un spaţiu în care acţiunile militare antihitleriste au atins o cotă ridicată de intensitate, situându-se, ca amploare şi semnificaţie, imediat după cele desfăşurate la Bucureşti.

Zona petroliferă reprezenta „siguranţa” nemijlocită din nordul capitalei, fapt ce impunea păstrarea sub control militar a Văii Prahovei. Aceasta reprezenta, în acelaşi timp, o parte din „spatele” noului front antihitlerist, deschis în podişul Transilvaniei şi în partea de vest a ţării.[5]

În acele zile grele s-au remarcat, în mod deosebit, artileriştii antiaerieni din Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană, comandată de colonelul Ion Rudeanu, Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană, comandat de colonelul Gheorghe Turtureanu, care apăra antiaerian oraşul Ploieşti, Regimentul 9 Artilerie Anti-

aeriană, comandat de colonelul Nicolae Zăgănescu, aflat în apărarea antiaeriană a zonei Câmpina - Moreni - Floreşti - Băicoi, în cooperare cu aviatorii din Flotila a 2-a Aviaţie Vânătoare Târgşorul Nou, infanteriştii din Regimentele prahovene 32 „Mircea" şi 7 Prahova, militarii din Detaşamentul 18 Pază şi alte unităţi şi formaţiuni militare prahovene.[6]

Complexitatea situaţiei trupelor de artilerie antiaeriană aflate în această zonă consta în faptul că, potrivit concepţiei iniţiale, Comandamentul german a integrat mijloacele antiaeriene române în dispozitivul realizat de Divizia a 5-a Artilerie Antiaeriană germană, compusă din Regimentele 180 Artilerie Antiaeriană, la Ploieşti, şi 202 Artilerie Antiaeriană, la Câmpina, care dispunea de un efectiv de aproape 10.000 de oameni, precum şi de alte unităţi şi formaţiuni. Dispozitivul era constituit din baterii româneşti şi germane intercalate, astfel încât desprinderea subunităţilor române din acest angrenaj s-a produs cu foarte mare dificultate.[6]

Comandanţii unităţilor româneşti, dând dovadă de iniţiativă, au luat măsuri de asigurare a securităţii conducerii mijloacelor din subordine, arestând şi dezarmând germanii din punctele de comandă, separând dispozitivele de luptă şi asigurând legături sigure cu subunităţile din subordine, pe care germanii nu le cunoşteau.

În ziua de 25 august 1944, Comandamentul 5 Teritorial a transmis Brigăzii a 4-a Artilerie Antiaeriană ordinul din care rezulta intensificarea luptelor pe Valea Prahovei, care cuprindea urmatoarele prevederi:

„1. Bateriile care vor fi atacate prin trageri de către bateriile germane vor deschide focul, pe care-l vor înceta numai după ce au încetat unităţile germane;

2. Se va deschide focul asupra aglomerărilor de trupe germane, care s-ar găsi în preajma bateriilor noastre;

3. Trupele germane care s-ar găsi în preajma bateriilor române, în staţionare, se vor dezarma."[7]

Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană, la cererea comandantului garnizoanei Ploieşti, a executat trageri de interdicţie cu Divizionul 28 Artilerie Antiaeriană – comandat de căpitanul Mircea Basarabescu – în dimineaţa zilei de 25 august, asupra unui grup german dirijat spre Ploieşti, în sectorul Râfov - Zănoaga, la 500 m sud-vest de intrarea în şoseaua Zalhanaua - Ploieşti, obligând inamicul să se retragă.[8]

În după-amiaza aceleiaşi zile, Divizionul 25 Artilerie Antiaeriană, comandat de maiorul Nicolae Bogdan, a ripostat cu Bateriile a 57-a, a 58-a şi a 79-a asupra aglomerărilor de trupe şi autovehicule germane din pădurea Târgşorul Nou. Intervenţia artileriştilor a obligat trupele germane să se îmbarce în circa 150 de maşini şi să se îndrepte spre Strejnic. Coloana a fost urmărită cu foc terestru, mai multe maşini au fost incendiate, iar ostaşii germani s-au împrăştiat în lanurile de porumb.[8]

Lovirea de către germani a unor baterii din Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană şi a punctului de comandă a Brigăzii a 4-a Artilerie Antiaeriană a impus, pentru siguranţă, instalarea punctelor de comandă a celor două eşaloane la Ariceşti Rahtivani/Prahova.

Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană a deschis focul, în ziua de 25 august

1944, asupra coloanei motorizate germane ce se deplasa prin Câmpina spre Braşov şi a respins atacul asupra postului de comandă al regimentului şi asupra Divizionului 38 Artilerie Antiaeriană.

În prima jumătate a zilei de 24 august, Bateriile a 57-a, a 58-a şi a 79-a au deschis focul asupra avioanelor germane ce decolau de pe aerodromul Târgşorul Nou, doborând patru dintre ele. După aceasta, bateriile româneşti au deschis focul asupra celor 6.000 de ostaşi germani aflaţi în Pădurea Târgşorul Nou, care s-au îmbarcat în maşini şi s-au îndreptat spre Crângul lui Bot.

Bateriile germane de 128 mm, de la Crângul lui Bot şi de la staţia Buda, dispuse pe vagoane de cale ferată, au deschis foc năprasnic asupra bateriilor române, sincronizându-se cu acţiunile infanteriei germane, care a atacat şi ea pădurea Crângul lui Bot. S-a desfăşurat o luptă crâncenă, dominată de superioritatea numerică şi de tehnica de luptă ale armatei germane. Cu toate acestea, după cinci ore de încleştare pe viaţă şi pe moarte, artileriştii antiaerieni români au învins.

Lupte înverşunate s-au desfăşurat la Pleaşa, Chiţorani şi Valea Călugărească, cu scopul de a ţine piept unui inamic disperat. În aceste lupte s-a remarcat Divizionul 29 Artilerie Antiaeriană, comandat de maiorul Ion Greavu. Bateria 194-a calibru mic, deşi a avut pierderi mari, a respins inamicul, care insista să ocupe Rafinăria Vega.

La data de de 26 august 1944 a avut loc o confruntare armată între Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană şi Regimentului 202 Artilerie Antiaeriană german la Câmpina, Floreşti şi Băicoi. În cooperare cu Batalionul 6 Dorobanţi, Divizionul 36 Artilerie Antiaeriană, comandat de maiorul Grigore Jalbă, a capturat o baterie şi un batalion de transport (ambele germane), care se îndreptau spre Urleta. Două subunităţi din Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană au acţionat cu mult succes în zona Moreni.

În timpul luptelor din 24-26 august 1944, Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană a reuşit, în cooperare cu infanteria, să producă mari pierderi germanilor. Aceste pierderi au însumat: 3 baterii de calibru 88 mm, două baterii de 27 mm, 5 baterii de 20 mm şi o baterie de 150 mm, reducând la aproape 1/3 capacitatea de luptă a artileriei antiaeriane germane aflată în această zonă.

La data de 27 august 1944 bateriile româneşti, de calibru 57 mm, 58 mm şi 79 mm, din Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană, au fost atacate de forţe superioare germane, în pădurile Crângul lui Bot şi Buda. Pierderile în rândul armatei române au fost mari, iar cei rămaşi în viaţă s-au grupat în jurul Bateriei de 79 mm comandată de căpitanul Ştefan Popescu şi a bateriei de tragere comandată de sublocotenentul Teodor Temelcu (avansat ulterior la gradul de colonel şi numit la comanda Şcolii Militare de Ofiţeri Artilerie Antiaeriană; în prezent se află în Bucureşti şi poartă gradul de general de brigadă în retragere). După trei ore de luptă aprigă s-au retras spre satul Ariceşti Rahtivani, după ce au scos din funcţiune materialul de artilerie rămas pe poziţie. Ostaşii Bateiei de 76,2 mm, comandată de căpitanul Valentin Gabrielescu, au luptat cu foarte mult curaj în pădurea Păuleşti.

Artileriştii antiaerieni prahoveni au incendiat, în zilele de 28 şi 31 august 1944, trenul german cu tunuri de 128 mm din gara Buda, şi au distrus

autovehiculele germane, care se deplasau pe şoseaua Păuleşti - Găgeni. În urma acestor acţiuni s-au remarcat bateriile comandate de căpitanii Paul Maior şi Valentin Gabrielescu.

În ziua de 31 august 1944, la ora 12:00, detaşamentul comandat de colonelul Gheorghe Turtureanu a terminat de curăţat zona Păuleşti - Găgeni, de ostaşi germani. Dinspre est au apărut primele elemente ale armatei sovietice, care au intrat înaintea trupelor române în pădurea Misleanca şi satul Păuleşti, exploatând succesul ostaşilor români.[9]

Acţiunile de luptă ale Artileriei Antiaeriene din zona Ploieşti - Câmpina, din perioada 23-31 august 1944, au avut o mare amploare, desfăşurate de cele mai multe ori pe baterii, ponderea acestora deţinând-o lupta terestră, tragerile directe sau indirecte de contrabaterie sau concentrările de foc pe grupările de trupe inamice. S-au consumat peste 46.000 de proiectile antiaeriene, 300.000 de cartuşe pentru armamentul portativ şi aproape 1.000 de grenade. Toate bateriile de artilerie antiaeriană germene din această zonă au fost neutralizate, distruse sau capturate, 8 avioane au fost doborâte şi peste 5.000 de militari germani au fost făcuţi prizonieri.[10]

Pentru bravura şi capacitatea organizatorică, dovedite în luptele extrem de complexe, la propunerea comandantului Corpului 5 Teritorial, colonelul Nicolae Zăgănescu a fost decorat cu Ordinul „MIHAI VITEZUL”, clasa a III-a, şi propus la gradul de general (avansat, în rezervă, în anul 1988). Au mai fost decoraţi cu diferite ordine şi medalii maiorul Grigore Jalbă, căpitanii Gheorghe Ionescu, Aurelian Răducu, Dumitru Pomeanu şi Valentin Gabrielescu, locotenenţii Teodor Temelcu, Ilie Pârvu, P. Stoichiţă, Ion Creţan şi Dumitru Rusu, precum şi un număr însemnat de subofiţeri şi militari cu grade inferioare.

PARTICIPAREA UNITĂŢILOR MILITARE DE ARTILERIE ANTIAERIANĂ DIN PRAHOVA LA RĂZBOIUL ANTIHITLERIST, ÎN PERIOADA 1.09.1944-12.05.1945

Începând cu data de 1 septembrie 1944, Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană, comandată de colonelul Gheorghe Rudeanu, Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană, comandat de colonelul Gheorghe Turtureanu, şi Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană, comandat de colonelul Nicolae Zăgănescu, au rămas în apărarea Ploieştiului şi a zonei Prahova, împreună cu unităţi militare din armata sovietică.

La data de 19 noiembrie 1944, Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană a fost mutat la Bucureşti, dispozitivul său de luptă fiind preluat de trupele sovietice. La sfârşitul anului 1944 Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană a fost mutat în apărarea oraşului Turnu Severin.

Comanda Brigăzii a 4-a Artilerie Antiaeriană împreună cu Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană au fost dislocate, la data de 30 aprilie 1945, în Cehoslovacia (Brno).

În baza Ordinului Statului Major al Aerului, nr. 514, din 13 aprilie 1945, la data de 11 mai 1945 s-a desfiinţat Regimentul 7 Artilerie, iar la data de 15 mai

1945, Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană a fost transformat în regiment de instrucţie şi a fost dislocat la Bucureşti.[11]

Conform Protocolului militar româno-sovietic, din 26 octombrie 1944, şi Ordinului Marelui Stat Major, nr. 64.047, din 1945, Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană s-a desfiinţat.[12]

ARTILERIA ANTIAERIANĂ PRAHOVEANĂ , ÎN PERIOADA 1946–1949

În baza Decretului Lege şi a Instrucţiunilor Speciale, nr. 56.500, din 1946, transmise de Marele Stat Major, Aeronautica a trecut la organizarea de pace. Conform acestor prevederi, artileria antiaeriană s-a organizat pe o singură divizie de artilerie antiaeriană, două brigăzi şi patru regimente de artilerie antiaeriană.[13]

Conform prevederilor rezultate din aceste acte normative, la Ploieşti s-a înfiinţat Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană (comandat de colonelul Ion Ionescu), care a făcut parte, împreună cu Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană Braşov, din Brigada a 2-a Artilerie Antiaeriană Braşov.

În cursul anului 1947, conform legilor nr. 205 şi 206, din 21 iunie 1947, s-a trecut la o nouă organizare şi funcţionare a Ministerului Apărării Naţionale. Având la bază prevederile acestor legi, în componenţa aeronauticii intrau următoarele eşaloane: Comandamentul Aeronauticii, Comandamentul Diviziei de Aviaţie, Comandamentul Diviziei de Artilerie Antiaeriană şi Corpurile de Trupă. Astfel, Artileria Antiaeriană se constituia pe regimente, divizioane, baterii, guri de foc, secţie de proiectoare, secţie de aparate de detecţie electromagnetică şi secţie de aparatură specială.[14]

Structura de bază a unei subunităţi de artilerie antiaeriană era următoarea: tunuri, radiolocatoare, aparatură de calcul şi telecomandă.

După reorganizarea armatei, în luna iunie 1947, Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană a fost mutat din garnizoana Ploieşti, la Cluj.[15]

Conform Instrucţiunilor Speciale, nr. 270, din 19 august 1947, ale Comandamentului Aeronauticii, s-a reînfiinţat, la Cluj, Regimentul 5 Artilerie Antiaeriană, comandat de colonelul Constantin Zamfiropol, care la data de 20 august 1948 a fost mutat la Câmpina, sub comanda locotenentului-colonel Eugen Iacomi.[16]

În urma studiilor efectuate de către Marele Stat Major şi Comandamentul Diviziei Artilerie Antiaeriană, la 15 septembrie 1948 a fost luată hotărârea înfiinţării Comandamentului Apărării Teritoriului, conform ordinului Marelui Stat Major, nr. 45.082, din 24 august 1948. Comandamentul Apărării Teritoriului a funcţioanat pe lângă Secretariatul General pentru trupe din Ministerul Afacerilor Interne, conceput în faza iniţială să funcţioneze ca un organ de studii şi să prognozeze aspectele legate de apărarea terestră şi aeriană a ţării. Acesta urma să devină comandament unic pentru apărarea din interior a întregului teritoriu naţional.[17]

Aprofundându-se studiul cu privire la apărarea antiaeriană a teritoriu-

lui, s-a apreciat că inamicul aerian putea acţiona asupra întregului teritoriu, cele mai probabile obiective a fi lovite fiind: zona petroliferă Ploieşti - Câmpina, centrul industrial Reşiţa, nodurile de comunicaţii Bucureşti - Chitila, Ploieşti, Braşov, Teiuş, Simeria, Mărăşeşti, Adjud, Craiova şi trecerea peste fluviul Dunărea, pe la Feteşti-Cernavodă.

Din punct de vedere al artileriei antiaeriene, Raportul-Sinteză prevedea:

- necesitatea revenirii artileriei antiaeriene la statutul de armă activă în cadrul apărării trupelor, populaţiei şi obiectivelor de pe teritoriu şi realizarea unei structuri organizatorice corespunzătoare acestui statut;
- înzestrarea unităţilor şi subunităţilor de artilerie antiaeriană cu armament modern;
- introducerea în compunerea de luptă a artileriei antiaeriene a mijloacelor de radiolocaţie pentru cercetarea spaţiului aerian şi conducerea focului artileriei antiaeriene;
- organizarea dispozitivelor de luptă din timp de pace şi introducerea în regim de luptă a mijloacelor de radiolocaţie;
- reorganizarea sistemului de pregătire a cadrelor din artleria antiaeriană;
- organizarea, înzestrarea şi introducerea în serviciu a unui poligon permanent pentru executarea tragerilor antiaeriene;
- înfiinţarea unui Comandament al Apărării Antiaeriene a Teritoriului, subordonat direct Ministerului Apărării Naţionale.

SITUAŢIA UNITĂŢILOR DE ARTILERIE ANTIAERIANĂ DIN PRAHOVA DUPĂ ÎNFIINŢAREA COMANDAMENTULUI APĂRĂRII ANTIAERIENE A TERITORIULUI, PÂNĂ ÎN ANUL 1959

Conform Ordinului de Marelui Stat Major, nr. 45.453, din 1949, la data de 10 aprilie 1949, s-a înfiinţat Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului (C.A.A.T.), dislocat la Bucureşti, în subordinea directă a ministrului Apărării Naţionale. Nucleul de constituire l-a format Direcţia Apărării Antiaeriene a Teritoriului din Secretariatul General pentru trupe din Ministerul Afacerilor Interne.

La data de 1 mai 1949 s-a efectuat reorganizarea Artileriei Antiaeriene în Prahova, mutându-se Regimentul 5 Artilerie Antiaeriană din garnizoana Câmpina, în garnizoana Ploieşti, subordonat Diviziei 1-a Artilerie Antiaeriană Braşov (fosta Divizie Artilerie Antiaeriană).[18]

Începând cu data de 12 mai 1949, în structura C.A.A.T. s-a introdus compartimentul locţiitorului comandantului pentru artileria antiaeriană, acţiune cu implicaţii deosebite pentru apărarea antiaeriană. În această funcţie a fost numit generalul-maior Ion Rudeanu.

Judeţul Prahova a fost în centrul atenţiei Ministerului Apărării Naţionale şi Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului, înfiinţându-se, începând cu anul 1949, unităţi de apărare antiaeriană.

La data de 25 iunie 1949 a fost mutat, de la Braşov în Ploieşti (cazarma din strada 23 August, astăzi strada Gheorghe Grigore Cantacuzino), prestigiosul Regiment 4 Artilerie Antiaeriană.[19]

Regimentul a fost înfiinţat prin Înaltul Decret, nr. 3.846, din 1 noiembrie 1939. Iniţial a purtat denumirea de Gruparea a 4-a Apărare Contra Aeronavelor (A.C.A.), dislocată în garnizoana Braşov. La comandă a fost numit colonelul Horia Roman, cu misiunea de apărare împotriva atacurilor aeronavelor, asupra punctelor sensibile: Braşov, Făgăraş, Sibiu, Jibou, Turda, Hunedoara şi Sinaia.

La începutul războiului pentru reîntregirea neamului românesc, două divizioane din acest regiment, comandate de locotenentul-colonel Ariton Burdea, au participat, în lunile iunie şi iulie 1941, la apărarea trupelor terestre şi a obiectivelor din raioanele Fălciu - Galaţi şi Focşani - Cosmeşti - Tecuci.

Nucleul regimentului, cu Grupurile 11 şi 12 Artilerie Antiaeriană, comandat de colonelul Horia Roman, a apărat obiectivele din zonele: Braşov, Predeal, Sinaia, Făgăraş, Sibiu, Alba Iulia, Tohan şi Deva.

Începând cu data de 1 august şi până la data de 16 octombrie 1941, cele două divizioane trimise pe front, împreună cu alte subunităţi şi unităţi de artilerie antiaeriană au sprijinit trupele terestre în bătălia pentru Odessa şi Crimeea. Pentru bravura şi faptele de vitejie dovedite în luptă, au fost decoraţi cu Ordinul „COROANA ROMÂNIEI”, maiorul Virgil Mihăilescu, locotenentul-colonel Ariton Burdea şi drapelul unităţii (ostaşii acestui grup au doborât 14 avioane).[20]

La sfârşitul anului 1941 şi în anul 1942 efectivele celor două divizioane au sprijinit eforturile vânătorilor de munte şi ale cavaleriştilor români în operaţiunile din Crimeea şi Caucaz.[20]

De la începutul lunii septembrie 1942, comanda Regimentului 4 a fost asigurată de colonelul Dumitru Grumăzescu. Având în subordine Divizioanele 4 şi 17, trenurile atelier şi de muniţii, regimentul a plecat pe front la Cotul Donului, subordonându-se Brigăzii a 4-a Artilerie Antiaeriană. Brigada a fost înfiinţată pe front, în vara anului 1942, şi l-a avut la comandă pe colonelul Horia Roman.

Efectivele regimentului au acţionat în fâşia Armatei a 3-a Române. După rănirea şi evacuarea comandantului regimentului, la comanda acestuia a fost numit locotenentul-colonel Martie Codreanu (fostul comandant al Centrului de Instrucţie al Serviciului General Pândă Aeriană).[21]

În perioada 19-26 decembrie 1942, ostaşii regimentului au desfăşurat lupte foarte grele, dând sacrificiul suprem în încercuirea de la Stalingrad.[21]

Primind aprobare de la generalul von Richthoffen, comandantul Flotei a 4-a Germane, cu mare greutate şi numai după intervenţia generalilor Petre Dumitrescu, comandantul Armatei a 3-a Române, şi Nicolae Dăscălescu, comandantul garnizoanei Moruzovskaia, regimentul s-a desprins din încercuire şi s-a retras treptat, în condiţii foarte grele de climă (-30 ^{o}C) şi aglomerări pe căile de acces, cu un număr mare de soldaţi răniţi şi degeraţi.[22]

Din luna ianuarie şi până în luna mai 1943, Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană, comandat de colonelul Martie Codreanu, s-a retras la Braşov, cu divizioanele din subordine, urmând traseul Stalino - Zaporoje - Odessa -

Tighina - Galaţi - Braşov. A primit misiunea să apere zona Braşov, având baterii şi la Predeal, Sinaia, Mediaş, Sibiu şi Făgăraş.

În anul 1944, Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană, care avea în dotare 13 baterii de artilerie antiaeriană, comandat de colonelul Alexandru Ţenescu, a vegheat la apărarea centrului sensibil Braşov, bombardat de şase ori de aviaţia anglo-americană.[23]

Între 24 august şi 10 septembrie 1944, efectivele Regimentului 4 Artilerie Antiaeriană au fost supuse la grele încercări, trebuind să desfăşoare acţiuni de luptă antiaeriene pentru apărarea postului de radio Bod, a aerodromurilor Braşov, Ghimbav şi Mediaş. De asemenea, regimentul a desfăşurat lupte terestre pentru alungarea trupelor germane din localităţile Doboli, Vâlcele, Ghimbav şi Bod.

În perioada 10 septembrie - 25 octombrie 1944, Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană, cu Divizioanele 5 şi 11 Artilerie Antiaeriană, a luptat pentru apărarea localităţilor Braşov, Bod, Tohan şi Rogifer.

La data de 7 decembrie 1944, Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană, comandat de colonelul Dumitru Pascal (făcând parte din Divizia 1-a Artilerie Antiaeriană), a fost trimis pe front în Ungaria, în zona Szolnok - Keskemet.

În apărarea Braşovului au rămas Divizioanele 5 Artilerie Antiaeriană şi „Bod", constituind Subgruparea „Braşov", care a acţionat în subordinea Brigăzii a 4-a Artilerie Antiaeriană Ploieşti.

La data de 15 iunie 1946, Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană a fost desfiinţat, ca urmare a măsurilor de reorganizare a armatei, şi reînfiinţat, la 21 iunie 1947, la comandă fiind numit colonelul Alexandru Marinescu.[24]

După mutarea în garnizoana Ploieşti a Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană, o parte dintre efectivele sale a contribuit la înfiinţarea Regimentului 12 Artilerie Antiaeriană, în cazarma din strada Ştefan Gheorghiu. Unitatea s-a înfiinţat în conformitate cu prevederile Ordinului Marelui Stat Major, nr. 46.074, din 22 iunie 1949.

Conform Planului Apărării Antiaeriene a Teritoriului României, întocmit pentru perioada 1949-1959, şi al Ordinului Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului, nr. 10.238, din 1 august 1949, Divizia 1-a Artilerie Antiaeriană a fost dislocată de la Braşov, la Ploieşti.[25]

La data de 27 octombrie 1949, după încheierea perioadei de instrucţie în poligoane şi a aplicaţiilor în teren, precum şi după analiza stării tehnice a materialului din înzestrare şi a efectivelor din dotare, Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului a înaintat Ministerului Forţelor Armate un raport prin care propunea ca obiectivele nominalizate în misiune să fie apărate permanent cu artileria antiaeriană, reţinând pentru zona Prahova Centrul Sensibil Ploieşti, cu 12 baterii de artilerie antiaeriană, şi Punctul Sensibil Câmpina, cu două baterii de artilerie antiaeriană.[26]

Răspunzând nevoilor de apărare a zonei Prahova, prin Ordinul Marelui Stat Major, nr. 123.253, din 17 octombrie 1950, s-a înfiinţat la Ploieşti, la data de 1 noiembrie 1950, Regimentul 20 Artilerie Antiaeriană.[27]

În perioada anilor 1949-1951, unităţile şi marile unităţi de apărare antiaeriană au făcut mari eforturi pentru perfecţionarea structurilor organizatorice şi intensificarea activităţilor de instrucţie şi educaţie conform exigen-

ţelor de apărare antiaeriană a teritoriului.

Pentru completarea sistemului de apărare antiaeriană a zonei Prahova,a fost înfiinţat, conform Ordinului Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului, nr. 105.496, din 23 octombrie 1951, Regimentul 28 Artilerie Antiaeriană (din subunităţi ale Regimentului 5 Artilerie Antiaeriană), acesta fiind dislocat în cazarma Bucov, lângă Ploieşti, şi comandat de maiorul Gheorghe Vasilescu.[28]

La sfârşitul anului 1951 şi începutul anului 1952 au avut loc noi schimbări în structura organizatorică a Artileriei Antiaeriene în Prahova. Conform Directivei ministrului adjunct şi şef al Marelui Stat Major, nr. 318.423, din 14 septembrie 1951, Divizia 1-a Artilerie Antiaeriană s-a transformat în Corpul 16 Artilerie Antiaeriană, comandat de colonelul Vasile Fântâneanu, începând cu data de 10 octombrie 1951, cu reşedinţa în Ploieşti, strada Maxim Gorki, nr. 24, având în subordine:[29] Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană Ploieşti (strada Mărăşeşti, nr. 278), Regimentul 5 Artilerie Antiaeriană Ploieşti (strada Mărăşeşti, nr. 278), Regimentul 12 Artilerie Antiaeriană Ploieşti (strada Mărăşeşti, nr. 278), Regimentul 20 Artilerie Antiaeriană Ploieşti (strada Mărăşeşti, nr. 278), Regimentul 28 Artilerie Antiaeriană Ploieşti-Bucov, Regimentul 1 Proiectoare Câmpina, Compania Specialităţi Ploieşti (strada Mărăşeşti, nr. 278) şi Batalionul 355 Transmisiuni Ploieşti (strada Maxim Gorki, nr. 42).

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 319.531, din 27 noiembrie 1951, regimentele din subordinea Corpului 16 Artilerie Antiaeriană şi-au schimbat denumirea, astfel:[30]

- Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană a devenit Regimentul 137 Artilerie Antiaeriană Corlăteşti-Berceni;
- Regimentul 5 Artilerie Antiaeriană a devenit Regimentul 244 Artilerie Antiaeriană Ploieşti;
- Regimentul 12 Artilerie Antiaeriană a devenit Regimentul 193 Artilerie Antiaeriană Ploieşti;
- Regimentul 20 Artilerie Antiaeriană a devenit Regimentul 278 Artilerie Antiaeriană Ploieşti;
- Regimentul 28 Artilerie Antiaeriană a devenit Regimentul 292 Artilerie Antiaeriană Ploieşti;
- Regimentul 1 Proiectoare a devenit Regimentul 115 Proiectoare Câmpina;
- Bateria 910-a Artilerie Antiaeriană Târgşorul Nou;
- Compania 420-a Specialităţi Ploieşti.

În baza Ordinului C.A.A.T., nr. 159.805, din 16 iulie 1952, Regimentul 292 a înfiinţat, în perioada 1 octombrie - 30 noiembrie 1952, Regimentul 212 Artilerie Antiaeriană Ploieşti.[31]

Bateria 910-a Artilerie Antiaeriană Târgşorul Nou a fost trecută, în anul 1953, din subordinea Comandamentului Forţelor Aeriene, în subordinea Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului.[32]

La data de 4 octombrie 1953 a fost înfiinţat Divizionul 477 Artilerie Antiaeriană Independent, calibru mic, în Ploieşti, comandat de căpitanul Alexandru N. Teodorescu.

În luna februarie 1954 unitatea a executat trageri de luptă în poligonul de la Capul Midia. La înapoierea din poligon, trenul în care se aflau efectivele divizionului s-a înzăpezit, la 3 km est de gara Fundulea. Timp de şapte zile cadrele şi militarii în termen s-au hrănit cu grăunţe de porumb fiert. Această întâmplare, ca şi altele pe care le-au trăit, nu vor fi uitate de către cei care au lucrat în unitate: colonelul Nicolae Aţintişeanu, locotenentul-colonel Simion Ilief, locotenentul-colonel Petre Cujbă ş.a.

În anul 1954 divizionul a fost dislocat la Giurgiu, în apărarea podului Giurgiu-Ruse. Misiunea a fost îndeplinită în bune condiţii, până când unitatea s-a desfiinţat, la data de 1 octombrie 1955.[33]

Anii 1953 şi 1954 au marcat şi trecerea la aplicarea unor măsuri pe linia asigurării unităţilor de artilerie antiaeriană cu date primare de radiolocaţie şi prevederea pentru perioada imediat următoare a necesarului de tehnică de profil. Unităţile de artilerie antiaeriană din Prahova au beneficiat de date de radiolocaţie de la staţiile de radiolocaţie Würtzburg 39T (D), SRT-Y şi R.P.-15-1.[34]

La sfârşitul anului 1954 Corpul 16 Artilerie Antiaeriană, comandat de maiorul Romeo Mocanu, avea în subordine: Regimentul 137 Artilerie Antiaeriană calibru 85 mm Corlăteşti-Berceni, Regimentul 168 Artilerie Antiaeriană calibru 37 mm Ploieşti, Regimentul 244 Artilerie Antiaeriană calibru 75 mm Bucov, Regimentul 193 Artilerie Antiaeriană calibru 75 mm Ploieşti, Regimentul 292 Artilerie Antiaeriană calibru 85 mm Ploieşti, Regimentul 212 Artilerie Antiaeriană calibru 85 mm Ploieşti, Regimentul 278 Artilerie Antiaeriană calibru 37 mm Ploieşti, Regimentul 115 Proiectoare Câmpina, Bateria 910-a Artilerie Antiaeriană Târgşorul Nou (pentru apărarea antiaeriană a aerodromului), Compania 420-a Camuflaj Ceaţă Ploieşti, Şcoala Divizionară a Corpului 16 Artilerie Antiaeriană Bucov şi Atelierul 617 Reparaţii Artilerie Antiaeriană Ploieşti.

Pentru perfecţionarea apărării antiaeriene a ţării, cât şi a aviaţiei militare, în anul 1955, a fost înfiinţată funcţia de locţiitor al ministrului forţelor armate pentru apărarea antiaeriană a ţării şi a aviaţiei militare, funcţie în care a fost numit generalul-maior Titus Lupescu.

În anul 1955, conform Ordinului nr. C.L. 2.232, din 10 octombrie 1955, s-au desfiinţat următoarele unităţi militare: Bateria a 910-a Artilerie Antiaeriană Târgşorul Nou, Divizionul 477 Artilerie Antiaeriană Independent (constituit la Ploieşti pentru Garnizoana Militară Bacău) şi Compania 420-a Camuflaj Ceaţă Ploieşti. Conform aceluiaşi ordin, Regimentul 115 Proiectoare Câmpina s-a transformat în Divizionul 115, care a fost mutat de la Câmpina, la Ploieşti.[35]

Anul 1955 a marcat şi subordonarea staţiilor de radiolocaţie de la Comandamentul Forţelor Aeriene Militare la Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului. Marile unităţi, unităţile şi subunităţile de artilerie antiaeriană au fost legate prin mijloace de transmisiuni la acest sistem.[36]

În acelaşi an au mai fost reglementate următoarele probleme:

- regimul de desfăşurare a subunităţilor de artilerie antiaeriană în dispozitivul de luptă şi stările de pregătire pentru luptă;
- regimul de zbor în spaţiul aerian al României şi protecţia împotriva avioanelor străine infractoare;
- concepţia Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului privitoare la conducerea acţiunilor de luptă, cooperarea şi creşterea ope-

rativităţii prin descentralizarea conducerii şi organizarea zonală a dispozitivului operativ.

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 4.430, la data de 12 septembrie 1956 s-a unificat într-o structură unică Comandamentul Apărării Antiaeriene a Ţării cu Comandamentul Forţelor Aeriene Militare, sub denumirea de Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului, în cadrul căruia comandantul artileriei antiaeriene a devenit locţiitor al comandantului apărării antiaeriene a teritoriului pentru artileria antiaeriană.[37]

În baza Ordinului nr. C.L. 2.312, din luna aprilie 1956, s-au desfiinţat Regimentele 292 şi 299 Artilerie Antiaeriană din Ploieşti.[38]

La sfârşitul anului 1956, situaţia organizării artileriei antiaeriene în Prahova era: Corpul 16 Artilerie Antiaeriană, Regimentul 137 Artilerie Antiaeriană, Regimentul 168 Artilerie Antiaeriană, Regimentul 193 Artilerie Antiaeriană, Regimentul 212 Artilerie Antiaeriană, Regimentul 244 Artilerie Antiaeriană şi Regimentul 278 Artilerie Antiaeriană.

În anul 1957, procentajul de înlocuire a tehnicii vechi cu tehnică nouă a fost de 13% faţă de anii anteriori, primindu-se tunuri de calibru 130 mm, 100 mm şi 57 mm, aparate de conducere a focului şi staţii de radiolocaţie pentru trageri, care au ridicat substanţial capacitatea de luptă a unităţilor, chiar în condiţiile în care şi-au păstrat vechea structură organizatorică.

Dislocarea unităţilor şi formaţiunilor militare din Prahova, la sfârşitul anului 1957, era următoarea:[39]

- Corpul 16 Artilerie Antiaeriană, U.M. 03852 Ploieşti, pe strada Maxim Gorki, nr. 24;
- Regimentul 137 Artilerie Antiaeriană, U.M. 04981 Berceni-Prahova;
- Regimentul 168 Artilerie Antiaeriană, U.M. 03662 Ploieşti, pe strada Mărăşeşti, nr. 278;
- Regimentul 193 Artilerie Antiaeriană, U.M. 04938 Strejnic-Prahova;
- Regimentul 212 Artilerie Antiaeriană, U.M. 03378 Ploieşti, pe strada 23 August (astăzi strada Gheorghe Gr. Cantacuzino);
- Regimentul 244 Artilerie Antiaeriană, U.M. 04776 Bucov;
- Regimentul 278 Artilerie Antiaeriană, U.M. 03662 Ploieşti, pe strada Peneş Curcanul;
- Batalionul 355 Transmisiuni Ploieşti, pe strada Torcători;
- Atelierul 380 Reparaţii Artilerie Antiaeriană Ploieşti.

Conform Ordinului nr. 380 C.L. 22, din 8 mai 1957, Divizionul 155 Proiectoare a fost desfiinţat.

În baza Ordinului nr. C.L. 56, din 28 mai 1958, al Marelui Stat Major, Regimentele 168 şi 278 Artilerie Antiaeriană s-au transformat în divizioane: primul – Divizionul 168 şi al doilea – Divizionul 278.[40]

Conform Ordinului nr. C.L. 12, din 26 ianuarie 1959, s-au produs următoarele schimbări în denumirea unităţilor de artilerie antiaeriană:[41]

- Regimentul 193 Artilerie Antiaeriană a revenit la vechea denumire – Regimentul 12 Artilerie Antiaeriană, în cazarma 7 Strejnic;
- Regimentul 244 Artilerie Antiaeriană a devenit Regimentul 5 Artilerie Antiaeriană Bucov;
- Regimentul 137 Artilerie Antiaeriană a devenit Regimentul 4 Artilerie

Antiaeriană Berceni-Prahova;
- Regimentul 212 Artilerie Antiaeriană a devenit Regimentul 8 Artilerie Antiaeriană Bucov;
- Divizionul 168 a devenit Divizionul 102 Artilerie Antiaeriană Ploieşti;
- Divizionul 278 a devenit Divizionul 48 Artilerie Antiaeriană Ploieşti.

Modificările făcute în organizarea unităţilor de artilerie antiaeriană au dus la transformarea Corpului 16 Artilerie Antiaeriană în Divizia a 16-a Artilerie Antiaeriană, conform Ordinului nr. C.L. 2.040, din 13 august 1959.[42]

ÎNZESTRAREA UNITĂŢILOR ŞI SUBUNITĂŢILOR DE ARTILERIE ANTIAERIANĂ DIN PRAHOVA, ÎN PERIOADA 1950-1959

Asigurarea Artileriei Antiaeriene române cu tehnică militară şi aparatură specifică a fost realizată, sub conducerea Ministerului Apărării Naţionale, pe două căi:
- din producţia internă, obţinută fie pe baza unor concepţii şi proiecte de execuţie proprii, fie pe bază de licenţe procurate prin colaborare cu firme străine;
- din import, contra-cost, cale supusă conjuncturilor internaţionale şi influenţată în mod substanţial de relaţiile existenete în momentele respective între România şi ţările furnizoare de tehnică antiaeriană.

În perioada anilor 1949-1959, C.A.A.T. a înzestrat Artileria Aniaeriană cu mijloace importate după anul 1954, având în componenţă şi staţii de radiolocaţie S.O.T.4, P-8 şi P-10, precum şi aparatură de calcul (importate din U.R.S.S. pentru cercetarea spaţiului aerian).

*
*   *

Tragerile de instrucţie s-au făcut, după anul 1950, în poligonul Vlădeni-Făgăraş şi poligonul Capu Midia, în condiţii grele de cazare şi hrănire a trupelor. La acestea se vor adăuga şi codiţiile de climă, îndeosebi cele din anul 1953-1954, când iarna a fost foarte grea, cu zăpadă abundentă.

Condiţiile de cazare şi hrănire din poligonul Capul Midia s-au îmbunătaţit începând cu anul 1957, când s-au construit imobile noi.

UNITAŢILE MILITARE DE ARTILERIE ŞI RACHETE ANTIARIENE DIN PRAHOVA, ÎN PERIOADA 1959-1989

Potrivit planului de perspectivă al C.A.A.T. pentru perioada 1959-1990 se viza, ca primă urgenţă, apărarea antiaeriană a obiectivelor aflate în zonele Bucureşti - Ploieşti.

Conform Ordinului nr. G.T. 1.472, din 16 aprilie 1960, au fost desfiinţate Regimentul 8 şi Divizionul 48 Artilerie Antiaeriană.[43]

La data de 10 martie 1961, conform Ordinului nr. C.L. 374, organizarea şi dislocarea unităţilor subordonate Diviziei a 16-a Artilerie Antiaeriană era următoarea: Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană Strejnic, Regimentul 5 Artilerie Antiaeriană Ploieşti, Regimentul 12 Artilerie Antiaeriană Ploieşti şi Divizionul 102 Artilerie Antiaeriană Ploieşti.[44]

Cele trei regimente din Ploieşti s-au reorganizat, au predat tehnica prevăzută în plan, şi, potrivit statelor primite, s-au transformat parţial sau total în regimente de cadre.

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 78, din 21 iulie 1962, Regimentele 5 şi 12 au fost desfiinţate.[45]

În conformitate cu Ordinul nr. C.L. 3165, din 16 august 1962, Comandamentul Diviziei a 16-a Artilerie Antiaeriană s-a transformat în Comandamentul Diviziei a 16-a Apărare Antiaeriană a Teritoriului.[46]

Ultimul regiment rămas în Ploieşti, Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană, a fost reorganizat, la data de 3 noiembrie 1962, în baza Ordinului M.F.A., nr. C.L. 1.772, şi a devenit Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană Mixt, fiind mutat din cazarma Berceni, în cazarma 7 Strejnic. Conform aceluiaşi ordin, Divizionul 102 Artilerie Antiaeriană a fost mutat din cazarma Torcători Ploieşti, în cazarma de la Bucov.[47]

Marea unitate a condus cu competenţă Regimentul 4 Artilerie Antiaeriană Mixt, Divizionul 102 Artilerie Antiaeriană şi celelalte unităţi din subordine care anual au executat aplicaţii cu trupe şi inamic aerian marcat (în organizare proprie, în organizarea C.A.A.T. şi în cooperare cu trupele Tratatului de la Varşovia), trageri cu tehnică de rachete şi artilerie antiaeriană (în U.R.S.S. şi la Capul Midia), obţinând rezultate bune şi foarte bune.

Ingineri, tehnicieni, maiştri şi subofiţeri din organica marii unităţi şi a unităţilor subordonate au contribuit în domeniul cercetării ştiinţifice, la modernizarea tehnicii din dotare şi la perfecţionarea procedeelor de desfăşurare a acţiunilor de luptă.

Sub directa conducere a diviziei, efectivele din subordine au participat la lichidarea urmărilor inundaţiilor din primăvara anului 1970 şi vara lui 1975 (în judeţele Prahova, Brăila, Ialomiţa, Buzău, Giurgiu, Călăraşi şi Constanţa) şi a cutremurelor din 4 martie 1977 şi 30 august 1986. De asemenea, cadre şi militari în termen au participat la acţiunea de deszăpezire a gărilor, a străzilor şi a şoselelor.

Cadre şi militari în termen din marea unitate au participat la efectuarea lucrărilor de amenajare a canalului Dunăre - Marea Neagră, la construirea centrelor civice din Bucureşti şi Ploieşti, la strângerea recoltelor şi la împăduriri (în judeţele Prahova, Buzău, Iaşi, Suceava, Bacău, Galaţi, Dâmboviţa, Brăila, Ialomiţa, Giurgiu, Tulcea şi Constanţa).

Efectivele marii unităţi au participat cu entuziasm la Festivalul Naţional „Cântarea României” şi competiţia sportivă naţională „Daciada”, situându-se pe locuri fruntaşe la nivel de mare unitate, faza municipală, judeţeană şi naţională.

Cu finanţare de la buget şi prin eforturi proprii s-a asigurat o bază

materială bună, necesară organizării şi desfăşurării activităţiilor educative şi sportive, în toate unităţiile din garnizoana Ploieşti şi din celelalte garnizoane în care îşi desfăşurau activitatea unităţile subordonate.

În perioada anilor 1969-1989, concepţia şi direcţiile de acţiune care au caracterizat activitatea desfăşurată de marea unitate, unităţile şi subunităţile de artilerie şi rachete antiaeriene au fost sintetizate prin:

- reintroducerea în dotarea trupelor a complexelor de artilerie antiaeriană (tunuri, aparatură de calcul şi de radiolocaţie) şi întrebuinţarea acestora pentru apărarea nemijlocită a obiectivelor, în special la înălţimi mici, în mod independent sau conjugate cu alte categorii de mijloace sol-aer (rachete şi mitraliere);
- înlocuirea complexelor de rachete antiaeriene cu resursa de funcţionare consumată sau devenite neperformante, cu tipuri şi categorii noi de armament antiaerian, modernizarea celor existente în serviciu, concomitent cu dezvoltarea capacităţilor de producţie specifice armei;
- trecerea treptată la automatizarea proceselor de pregătire, execuţie şi apreciere a tragerilor antiaeriene, legarea marii unităţi şi unităţilor de artilerie antiaeriană la reţelele automatizate de primire, analiză, interpretare şi transmitere a datelor asupra situaţiei aeriene cuprinse în sistemul centralizat de cercetare prin radiolocaţie.

La data de 18 martie 1977 a avut loc o nouă organizare a C.A.A.T. şi s-a înfiinţat Comandamentul Aviaţiei Militare, cu scopul de a lua în subordine şi a conduce marile unităţi şi unităţile de aviaţie din organica sa.

Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului şi-a păstrat sarcina principală de organizare şi conducere a mijloacelor sol-aer ale apărării antiaeriene-rachete şi artilerie antiaeriană, radiolocaţie şi bruiaj radioelectronic, în cooperare strânsă cu aviaţia clasică şi de vânătoare.

În perioada anilor 1977-1989, an de an, marea unitate şi-a îndeplint cu rezultate bune şi foarte bune misiunile de luptă. A desfăşurat cu mult succes procesul instructiv-educativ al tuturor militarilor şi a participat la realizarea unor lucrări în economia naţională.

După participarea la evenimentele din decembrie 1989, marea unitate de apărare antiaeriană a teritorului s-a confruntat cu greutăţi materiale, specifice perioadei de tranziţie.

Măsurile Marelui Stat Major pentru perfecţionarea structurilor organizatorice ale armatei au vizat Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului, Comandamentul Aviaţiei Militare, precum şi unităţile militare din subordinea lor. Astfel, în anul 1995, conform Ordinului General, nr. 7/1995, s-au desfiinţat Comandamentele Diviziilor a 16-a Apărare Antiaeriană a Teritoriului şi a 70-a Aviaţie, efectivele celor două mari unităţi fiind integrate în Corpul 1 de Aviatie şi Apărare Antiaeriană „Siret”.[48]

De la data de 1 august 2000, Corpul 1 de Aviatie şi Apărare Antiaeriană „Siret” s-a transformat în Divizia 1-a Aeriană „Siret”.[49]

În luna iunie 2004, Divizia 1-a Aeriană „Siret” a fost desfiinţată. Comandanţii din marile unităţi şi unităţile de artilerie şi rachete antiaeriene au fost următorii:

- comandanţii Corpului 16 Artilerie Antiaeriană: colonelul Vasile

Fântâneanu, colonelul Romeo Mocanu, colonelul Constantin Şulariu, colonelul Pompiliu Ionescu şi colonelul Horia Dragomir;

- comandanţii Diviziei a 16-a Apărare Antiaeriană a Teritoriului: generalul de brigadă Eugen Onofrei (1.01.1965-30.01.1968), generalul de brigadă Constantin Drăghici (30.01.1968-7.09.1971), generalul de divizie Dimitrie Popa (7.09.1971-17.12.1991) şi generalul de brigadă Vasile Berheciu (22.12.1991-15.05.1995);
- comandanţii Corpului 1 de Aviaţie şi Apărare Antiaeriană „Siret": în perioada 1995-1997: generalul-maior Gheorghe Bucşe (comandant), genaralul-maior Vasile Berheciu (şef de stat major), generalul-maior Gheorghe Constantin (locţiitor comandant); în anul 1998: generalul de flotilă aeriană Constantin Gheorghe (comandant), colonelul Marinel Nicolae (locţiitor comandant) şi colonelul Laurenţiu Maftei (şef de stat major); în perioada anilor 1999-2000: generalul de flotilă aeriană Constantin Gheorghe (comandant), generalul de brigadă Laurenţiu Maftei (locţiitor comandant) şi colonelul Marinel Nicolae (şef de stat major);
- comandanţii Diviziei 1-a Aeriană „Siret": în perioada 1.08.2000-1.03.2002: generalul de brigadă Laurenţiu Maftei (comandant), generalul de brigadă Mrinel Nicolae (locţiitor comandant), comandorul Constantin Croitoru (şef de stat major); în perioada 1.03.2002-1.03.2003: generalul de flotilă aeriană Constantin Croitoru (comandant), generalul de brigadă Costel Tătaru (locţiitor comandant) şi comandorul Ion Guzu (şef de stat major); în perioada 4.08.2003-10.11.2003: generalul de flotilă aeriană Liviu Burhală (comandant), generalul de brigadă Costel Tătaru (locţiitor comandant) şi comandorul Ion Guzu (şef de stat major); în perioada 10.11.2003-30.06.2004: generalul de brigadă Costel Tătaru (comandant) şi comandorul Ion Guzu (şef de stat major, avansat la gradul de general de flotilă aeriană cu prilejul trecerii în rezervă şi a pensionării, la data de 1.07.2004);
- comandanţii Regimentului 4 Artilerie şi Rachete Antiaeriene (fost şi 137 Artilerie A.A.C.M.): colonelul Horia Roman (1939-1942), colonelul Alexandru Ţenescu (1942-1944), colonelul Dimitrie Pascal (1944-1945), colonelul Remus Ciontu (1945-1947), locotenentul-colonel Alexandru Marinescu (1947-1951), maiorul Isidor Burlacu (1951-1952), căpitanul Mihai Iancu (1952-1953), căpitanul Gheorghe Butucaru (1953-1957), căpitanul Alexandru Teodorescu (1957), locotenentul-colonel Vasile Pantea (1962-1969), locotenentul-colonel Ion Vasile (1969-1974), locotenetul-colonel Ion Ghiran (1974), locotenentul-colonel Cornel Cristescu (1974-1978), locotenentul-colonel Gheorghe Popescu (1978-1987), colonelul Aurel Toader (1987-1999, fost maior în 1987), colonelul Gheorghe Lupaşcu (1999-2001);
- comandanţii U.M. 01899 Bucov: maiorul Dumitru Dumitrescu (1962-1963), locotenentul-colonel Ioan Niculescu (1964-1973), locotenentul-colonel Dumitru Dumitrescu (1974-1984), căpitanul Ioan Stângă (1985-1986), lcotenentul-colonel Ioan Pop (1986-1992), locotenentul-

colonel Ioan Stângă (1992-1993), locotenentul-colonel Marin Cocioartă (1994);

- comandanţii U.M. 01957 Ploieşti: locotenentul-colonel Vasile Epuran, locotenentul-colonel Gheorghe Păduroiu, locotenentul-colonel Nicolae Matei, locotenentul-colonel Gheorghe Lite, maiorul Nicolae Florea;
- comandanţii U.M. 01959 Berceni-Ploieşti: generalul de brigadă Constantin Stoica (1965-1986), colonelul Emil Pintilie (1986-1995), colonelul Dragoş Cârcu (1995-1998);
- comandanţii Regimentului 5 Artilerie Antiaeriană Câmpina (244 Artilerie A.A.): colonelul Constantin Zamfiropol, cazarma Cluj (19.08.1947-1948), locotenentul-colonel Eugen Iacomi, cazarma Câmpina (20.08.1948), iar după mutarea în Garnizoana Ploieşti, maiorul Dumitru Maghiar şi maiorul Gavril Secăluş;
- comandanţii Regimentului 12 Artilerie Antiaeriană (193 Artilerie A. A., strada Mărăşeşti, nr. 278): căpitanul Gheorghe Tutoveanu, colonelul Ion Dinescu, colonelul Dumitru Ungureanu şi colonelul Al. Mihart;
- comandanţii Regimentului 20 Artilerie Antiaeriană (278 Artilerie A.A., strada Mărăşeşti, nr. 278): căpitanul Ştefan Margine, colonelul Ion Sima, colonelul Gheorghe Vasilescu şi colonelul Nicolae Istrătescu;
- comandanţii Regimentului 28 Artilerie Antiaeriană Bucov (292 Artilerie A. A.): maiorul Ilie Petre, maiorul Vasile Vasilescu, căpitanul Ştefan Margine şi colonelul Dumitru Bejenaru;
- comandanţii Regimentului 1 Proiectorare Câmpina (Regimentul 115 Proiectoare): maiorul Dan Ciuhandru şi colonelul Ion Ifrim;
- comandanţii Regimentului 168 Artilerie Antiaeriană: căpitanul Ştefan Margine, colonelul Emil Sârbu şi maiorul Mircea Stănescu;
- comandantul Regimentului 212 (Regimentul 8) Artilerie Antiaeriană Bucov: maiorul Ioan Duca;
- comandanţii U.M. 01954: colonelul Ion Ungureanu, colonelul Valentin Mănescu şi locotenentul-colonel Sorin Pencea.

MISIUNILE PRIMITE ŞI ACŢIUNILE DESFĂŞURATE DE MAREA UNITATE ŞI UNITĂŢILE DIN SUBORDINE, ÎN DECEMBRIE 1989

La data de 17 decembrie 1989, ora 18:30, la Comandamentul Marii Unităţi de Apărare Antiaeriană a Teritoriului s-a primit indicativul „Radu cel Frumos”, pentru alarma de luptă parţială, precizându-se, de către generalul-colonel Mircea Mocanu (comandantul Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului), că aceasta se execută în condiţiile „stării de necesitate”, aplicată în judeţul Timiş.

Comandanţii marilor unităţi şi ai unităţilor dislocate în judeţul Prahova, din subordinea altor comandamente, au raportat, între orele 18:30 şi 19:00,

comandantului garnizoanei Ploieşti, generalul-maior Dimitrie Popa, despre recepţionarea indicativului menţionat şi aplicarea măsurilor prevăzute în planurile existente în acest scop.

Măsurile adoptate au vizat: încazarmarea cadrelor militare şi organizarea lor pe trei ture, distribuirea muniţiei de infanterie cadrelor, gradaţilor şi soldaţilor, întărirea pazei şi securităţii cazărmilor şi dispozitivelor de luptă, actualizarea tuturor măsurilor de asigurare de luptă şi antrenarea efectivelor în vederea realizării acestora.

Marea Unitate de Apărare Antiaeriană a Teritoriului (U.M. 01907) – cu marile unităţi, unităţile şi subunităţile de radiolocaţie, rachete, artilerie şi mitraliere antiaeriene, aviaţie de vânătoare etc. subordonate organic şi operativ – avea misiunea de a apăra, împotriva cercetării şi lovirii din aer a obiectivelor de pe teritoriu, a trupelor şi populaţiei din jumătatea de est a României. În scopul îndeplinirii acestei misiuni, comandantul marii unităţi a mai aprobat următoarele măsuri specifice:

- intensificarea cercetării prin radiolocaţie a spaţiului aerian, prin aplicarea „variantei nr. 1 a graficului special de funcţionare” a mijloacelor specializate din înzestrare;
- suplimentarea forţelor şi mijloacelor de aviaţie de vânătoare, subordonate operativ, care executau serviciul de luptă permanent, în stări superioare de pregătire pentru luptă, pe aerodromurile Mihail Kogălniceanu, Borcea şi Ianca;
- completarea rachetelor antiaeriene pe toate rampele de lansare şi maşinile de transport şi încărcare;
- completarea primei unităţi de foc la muniţia pentru artileria şi mitralierele antiaeriene şi pregătirea celei de-a doua unităţi de foc.

În ziua 18 decembrie 1989, ora 7:00, toate unităţile militare din garnizoana Ploieşti au primit indicativul „Tabela A.B.C.-ANA”, punând în aplicare măsurile stabilite pentru îndeplinirea acestuia.

Conform ordinelor primite pentru îndeplinirea misiunilor, unităţile militare din garnizoana Ploieşti au repartizat efective, dotate cu armamentul, muniţiile şi mijloacele de transmisiuni şi de transport, necesare pentru paza şi apărarea obiectivelor militare şi civile din Ploieşti şi din restul judeţului Prahova. Aproximativ 50% din efective aparţineau U.M. 01065 Popeşti-Negoieşti (239 cadre, 978 gradaţi şi soldaţi). De asemenea, a fost actualizat planul existent la nivelul garnizoanei privind prevenirea şi stingerea unor posibile incendii.

În perioada 18-21 decembrie 1989, unităţile militare din Prahova nu au fost scoase cu efective în afara cazărmilor. Pegătirea pentru luptă a fost desfăşurată în cazărmi, conform planificării stabilite.

Datorită informaţiilor incomplete şi confuze vehiculate prin mass-media naţională, amplificate de ştirile contradictorii şi distorsionate, difuzate de unele posturi de radio străine, în rândul populaţiei civile şi al militarilor s-a instalat o stare de tensiune şi de demoralizare.

Pentru toţi cetăţenii ţării se contura spectrul unei iminente agresiuni externe, coroborată cu provocări şi tulburări sociale interne, puse în scenariu de forţe ostile României, care doreau dezmembrarea ei teritorială.

În scopul obţinerii unor informaţii veridice, care să permită formarea unei imagini corecte asupra situaţiei de ansamblu şi a celei locale, la propunerea Statului Major, comandantul U.M. 01907 Ploieşti a aprobat măsurile de informare reciprocă cu garnizoanele limitrofe judeţului Prahova – Bucureşti, Buzău, Târgovişte, Braşov – şi în mod deosebit cu comandantul marii unităţi de apărare antiaeriană din Timişoara. De asemenea, s-au păstrat neîntrerupt legăturile cu marile unităţi, unităţile şi subunităţile din subordine, dispuse în cele 21 de judeţe din partea de est a ţării, centralizându-se datele şi informaţiile furnizate de către comandanţii acestora. De un real folos au fost şi datele culese, zilnic, de unele cadre militare îmbrăcate în civil şi salariaţi civili din comandamentul marii unităţi, care s-au deplasat în diverse zone din municipiul Ploieşti pentru a se documenta asupra stării de spirit a populaţiei.

Comandantul marii unităţi şi statul major, coroborând şi analizând permanent informaţiile obţinute, au tras concluzii juste – aşa cum s-a demonstrat ulterior – asupra evoluţiei situaţiei politico-militare din ţară.

Prin aceste canale de informare, comandantul a aflat că în Timişoara, în cursul zilei de 20 decembrie 1989, sintagma *„Armata e cu noi !”* devenise realitate. Era o chestiune de timp ca o altă lozincă din acele zile fierbinţi să devină fapt autentic: *„Azi la Timişoara, mâine-n toată ţara”*.

Experienţa Timişoarei a călăuzit corect comportarea şi acţiunile comandantului şi statului major al marii unităţi în ultima decadă a lunii decembrie 1989, luându-se măsuri pentru menţinerea stării de operativitate a unităţilor şi a subunităţilor, pentru prevenirea acţiunilor de cercetare, de diversiune şi teroriste, pentru evitarea surprinderii şi a evenimentelor grave, insistând pe pregătirea trupelor în aşa fel încât să poată trece imediat la îndeplinirea unor misiuni de luptă pentru respingerea unei eventuale agresiuni aeriene, navale sau terestre.

În seara zilei de 20 decembrie 1989, între orele 19:00 şi 20:00, după teleconferinţa organizată de Nicolae Ceauşescu, comandanţii unităţilor militare din garnizoana Ploieşti, au fost convocaţi – la sediul Comitetului Judeţean al Partidului Comunist Român Prahova – de către primul-secretar, Ion Frăţilă, care le-a cerut să intervină, la nevoie, cu trupe aparţinând Ministerului de Interne şi Ministerului Apărării Naţionale, în municipiul Ploieşti şi în alte localităţi din judeţul Prahova.

Planul conceput prevedea ca efectivele Ministerului de Interne să asigure ordinea şi liniştea publică în oraş, controlul riguros al circulaţiei pe drumurile publice, paza şi apărarea unor obiective importante din zona centrală a municipiului. Unităţile militare aparţinând Ministerului Apărării Naţionale au primit sarcina ca, la ordin, să fie în măsură să întărească dispozitivul de pază al forţelor de ordine.

Populaţia civilă şi militarii din Prahova au urmărit cu mari emoţii vâlvătăile revoltei izbucnite spontan la Timişoara şi propagată la Bucureşti.

Eşuarea lamentabilă a mitingului organizat de Nicolae Ceauşescu în Piaţa Palatului din Bucureşti, în ziua de 21 decembrie 1989, la ora 12:00, a reprezentat imboldul pentru punerea în mişcare a prahovenilor. În după-amiaza acelei zile numeroşi cetăţeni din Ploieşti – dar şi din unele oraşe şi

comune ale judeţului Prahova – s-au îndreptat către Bucureşti, folosind diferite mijloace de transport.

În dimineaţa zilei de 22 decembrie 1989, începând cu ora 8:00, în marile întreprinderi ploieştene au început mişcările de protest împotriva regimului Ceauşescu. Semnalul l-a dat cunoscuta întreprindere constructoare de utilaj petrolier „1 mai”, unde, între orele 9:00 şi 10:00, s-au format primele coloane de demonstranţi, cu intenţia de a se deplasa spre centrul oraşului.

Posturile naţionale de radio au anunţat, la ora 10:11 decretarea „Stării de necesitate” pe întregul teritoriu României. Situaţia se agrava determinându-i pe militari să se gândească tot mai mult la iminenţa unei agresiuni externe. Unităţile militare din Bucuresti au furnizat rapoarte privind amplificarea mişcărilor revendicative de pe străzile capitalei.

În jurul orei 10:00 posturile naţionale de radio au reluat ştirea referitoare la decretarea stării de necesitate în întreaga ţară, completând anunţul cu „trădarea” şi sinuciderea generalului-colonel Vasile Milea. Această veste a fost receptată cu neîncredere şi suspiciune de către cadrele militare din Ploieşti.

La ora 10:40 coloanele de demonstranţi de la întreprinderile din zona de sud a municipiului Ploieşti au început deplasarea spre centru, strigând lozinci anticeauşiste, pentru libertate şi democraţie. În jurul orei 11:00, primul-secretar, Ion Frăţilă, i-a cerut comandantului garnizoanei să întărească dispozitivul de pază realizat de forţele de ordine ale Ministerului de Interne la obiectivele stabilite în zona centrală a localităţii.

Comandantul garnizoanei, generalul-maior Dimitrie Popa, a raportat solicitarea respectivă comandantului Apărării Antiaeriene a Teritoriului, generalul-colonel Mircea Mocanu, care a aprobat executarea misiunii, precizând următoarele:

- interzicerea, în mod categoric, a tragerilor asupra demonstranţilor;
- uzul de armă pe timpul pazei şi apărării obiectivelor repartizate, să se facă numai dacă va fi imperios necesar şi în strictă conformitate cu prevederile Decretului nr. 367/1971, articolele 36-40, pe care fiecare militar trebuie să le cunoască;
- ostaşii trimişi în misiune să nu se lase provocaţi sau dezarmaţi.

Între orele 11:15 şi 11:30, comandantul garnizoanei a luat legătura, personal, cu comandanţii fiecărei unităţi militare, transmiţându-le misiunile şi conduita pe timpul acestora. Esenţa ordinului dat avea să fie relatată într-un articol apărut în acele zile pe prima pagină a ziarului „Prahova”, sub titlul: *„Un ordin ferm: Nu se trage în oameni!”*.

La ora 11:25, căpitanul Ion Nicolescu, comandantul U.M. 01065 Popeşti-Negoieşti, a raportat că generalul-maior Gheorghe Voinea, comandantul Armatei 1-a, nu a aprobat să se intervină cu trupe în Ploieşti, ordonându-i să rămână în cazarmă şi să fie în măsură să treacă la îndeplinirea unei misiuni de luptă, fapt ce l-a iritat puternic pe primul-secretar al judeţului Prahova, Ion Frăţilă.

Între orele 11:45 – 12:00, la toate unităţile din garnizoană s-a primit nota telefonică nr. 37, semnată de generalul-locotenent Ilie Ceauşescu, prin care se cerea tuturor unităţilor militare să acţioneze conform cerinţelor „stării de necesitate”, *„executându-se numai ordinele comandantului suprem”*.

Începând cu ora 12:00, coloanele de manifestanţi au ajuns în zona centrală a oraşului, aflându-se faţă în faţă cu cordoanele de miliţieni şi trupele U.M. 0599, care ocupaseră dispozitiv circular în jurul sediului Comitetului Judeţean Prahova al P.C.R. şi al primăriei Ploieşti. În această situaţie, primul-secretar, Ion Frăţilă, i-a cerut comandantului garnizoanei să urgenteze introducerea subunităţilor de intervenţie în dispozitivul stabilit. În acest scop a fost numit căpitanul Constantin Gheorghe, ofiţerul cu paza obiectivelor în statul major al U.M. 01907 Ploieşti, căruia i s-au pus la dispoziţie un autoturism ARO şi mijloacele de legătură necesare.

Căpitanul Constantin Gheorghe a întâmpinat, succesiv, subunităţile de intervenţie pe care le-a condus la fiecare obiectiv, le-a precizat misiunile, modul de exercitare a conducerii, cooperării, precum şi uzul de armă.

Încă de la apariţia primului detaşament de militari în piaţă, manifestanţii au început să strige: *„Armata e cu noi!”*.

Conform planului stabilit subunităţile au fost instalate pentru paza şi apărarea următoarelor obiective:

- sediul Comitetului Judeţean Prahova al P.C.R. şi al Consiliului Municipal Ploieşti – unde două plutoane de la U.M. 01959 şi patru plutoane de la U.M. 01948 erau dispuse lângă clădiri, în spatele dispozitivului realizat de miliţieni, scutieri şi U.S.L.A., şi alte efective ale U.M. 0599;
- Poşta Centrală, Banca Naţională Sucursala Prahova şi Telefoanele – două plutoane de la U.M. 01536;
- Complexele Comerciale Ploieşti, Omnia, Unirea şi Mercur, precum şi unităţile C.E.C. din zona centrală a oraşului au fost supravegheate cu zece patrule formate din câte un ofiţer şi 8 militari cu termen redus, din U.M. 01866.

În jurul orei 13:00 s-a comunicat prin radio despre fuga cuplului Ceauşescu, iar la postul de televiziune au apărut primele imagini ale acţiunilor revoluţionare din Bucureşti.

Vestea despre căderea dictaturii a fost primită cu multă bucurie şi entuziasm atât de populaţia civilă, cât şi de militari. Străzile s-au transformat în adevărate torente vii, care se revărsau spre inima oraşului „aurului negru”. În piaţa centrală oamenii se îmbrăţişau, se sărutau, agitau steaguri tricolore, scandau *„Victorie!”* şi cântau *„Ole, ole, ole, ole, Ceauşescu nu mai e!”*.

Începând cu ora 13:30, primul-secretar al fostului C.J. Prahova al P.C.R., Ion Frăţilă, s-a făcut nevăzut, semn că abandonase „corabia”.

Începând cu ora 14:00, toate efectivele Ministerului de Interne au fost retrase succesiv şi introdu-se în interior, la fiecare etaj al „Casei Albe”. Mulţimea s-a angajat în dialog cu militarii aparţinând Ministerului Apărării Naţionale, care au rămas în dispozitivul de pază din exteriorul clădirii. Părinţii, fraţii, prietenii sau cunoscuţii unor ostaşi au venit, i-au îmbrăţişat, le-au oferit ceai, cafea şi dulciuri, şi le-au pus flori la arme.

Între orele 13:10 – 14:15, toate unităţile militare din garnizoana Ploieşti au primit notele telefonice nr. 38 şi 39, sub semnătura generalului-locotenent Victor Stănculescu, prin care se preciza conduita armatei în etapa următoare.

În aceste condiţii, comandantul U.M. 01907, generalul-maior Dimitrie Popa, şi-a convocat locţiitorii şi şefii de arme, i-a informat despre noul curs al evenimentelor politico-militare din ţară, le-a cerut propuneri privind modul ulterior de acţiune şi le-a precizat că misiunea de luptă principală a marii unităţi de apărare antiaeriană rămâne aceea de a fi gata în orice clipă pentru a respinge o eventuală agresiune aeriană. Ca urmare, a ordonat statului major să ia măsuri pentru executarea cu vigilenţă sporită a serviciului de luptă permanent, precum şi pentru întărirea pazei şi apărării cazărmilor şi dispozitivelor de luptă. De asemenea, a ordonat ca la toate eşaloanele să fie repartizate forţe şi mijloace pentru intervenţia la obiectivele militare şi civile de pe plan local.

În jurul orei 14:30, la comandantul garnizoanei s-a prezentat locotenentul-colonel George Ioan Dănescu (viitorul ministru de interne), care a raportat că grupuri mari de demonstanţi – între care şi unele elemente declasate, cu grave antecedente penale, care au acţionat cu intenţii de răzbunare personală – au pătruns în sediul Înspectoratului Judeţean Prahova al Ministerului de Interne, în jurul orei 14:00, eliberând arestaţii ce fuseseră reţinuţi în vederea cercetării pentru delictele comise în perioada anterioară şi furând unele bunuri materiale. Întrucât exista pericolul ca unii cetăţeni civili să sustragă armament, muniţii sau documente din Arhivele Statului, el a solicitat sprijin şi protecţie din partea armatei. Ca urmare, generalul-maior Dimitrie Popa a ordonat ca maiorul Mihai Burduja, din U.M. 01907, împreună cu efectivele a două plutoane puse la dispoziţie de către U.M. 01948 (2 ofiţeri şi 60 de militari în termen), să asigure paza şi apărarea acestui obiectiv, începând cu ora 15:00.

La aceeaşi oră 15:00, comandantul garnizoanei a convocat la sediul U.M. 01907 pe directorii principalelor întreprinderi şi instituţii din municipiul Ploieşti. Generalul-maior Dimitrie Popa le-a prezentat situaţia politico-militară din ţară şi din judeţ, stabilind împreună cu aceştia modul de desfăşurare a activităţilor economico-sociale de strictă necesitate: aprovizionarea populaţiei cu alimente, apă, energie electrică, acordarea asistenţei medicale, funcţionarea mijloacelor de transport în comun etc. S-a cerut tuturor să organizeze şi să desfăşoare cât mai bine activităţile de care răspund, iar în caz de nevoie să apeleze la sprijinul armatei.

Cu acest prilej s-au stabilit obiectivele vitale ce urmau a fi păzite şi apărate de către unităţile militare, pe platformele industriale şi în instituţii, efectivele necesare, posibilităţile de hrănire, cazare şi conducere a acestora. Totodată, s-a cerut reprezentanţilor instituţiilor şi unităţilor economice să asigure delegaţi, între orele 17:00 şi 18:00, pentru recunoaşterea, primirea şi introducerea în dispozitive a efectivelor repartizate.

În jurul orei 15:00, grupuri de manifestanţi au pătruns în forţă în sediul C.J. Prahova al P.C.R. Subunităţile militare aflate în pază nu au putut preveni aceste acţiuni întrucât, conform ordinului primit, nu au făcut uz de armă. În aceste împrejurări, intuind că ar putea scăpa situaţia de sub control, maiorul Dumitru Costea, comandantul efectivelor din U.M. 0599 care realizaseră dispozitivul de apărare în interiorul clădirii, s-a adresat comandantului

garnizoanei, cerându-i să trimită la faţa locului un ofiţer investit cu autoritate pe linie de garnizoană, care să fie recunoscut şi ascultat de către manifestanţi.

Întrucât problemele pe care trebuia să le rezolve comandantul marii unităţi de apărare antiaeriană deveneau tot mai complexe, s-au adoptat următoarele măsuri:

- conducerea acţiunilor din punctul de comandă pentru apărarea antiaeriană a obiectivelor şi populaţiei din zona de responsabilitate să fie realizată, prin rulaj, cu trei echipe de luptă, coordonate de colonelul Traian Nechita, şeful secţiei operaţii, colonelul Ion Broşteanu, şeful trupelor de rachete şi artilerie antiaeriană şi colonelul Gheorghe Tolomei, şeful aviaţiei de vânătoare;
- conducerea nemijlocită a acţiunilor executate de efectivele unităţilor militare din garnizoană şi judeţ pentru paza şi apărarea obiectivelor militare şi civile de către colonelul Pavel Barbu, şeful de stat major, şi maiorul Vasile Enea, de la U.M. 01907;
- coordonarea activităţilor economico-sociale şi sprijinirea constituirii noilor organe locale ale puterii de stat, la sediul acestora, începând cu ora 16:00, de către colonelul Vasile Berheciu, locţiitorul comandantului garnizoanei.

Activităţile, în ansamblul lor, au fost conduse şi coordonate direct de către generalul-maior Dimitrie Popa, care a adoptat toate deciziile majore şi a intervenit nemijlocit în sprijinul grupei operative care se confrunta cu cele mai dificile probleme.

La ora 16:30 s-au prezentat la sediul U.M. 01907 Ploieşti toţi comandanţii unităţilor militare care fuseseră chemaţi la ordin de către comandantul garnizoanei. Generalul-maior Dimitrie Popa i-a informat asupra situaţiei, le-a precizat măsurile concrete ce trebuiau întreprinse pentru executarea prevederilor notelor telefonice nr. 38 şi 39, precum şi modul în care a fost concepută şi organizată conducerea activităţilor social-economice şi militare în municipiu şi judeţ.

În scopul prevenirii unor accidente cu urmări tragice, li s-a atras atenţia comandanţilor asupra necesităţii respectării, la nivelul garnizoanei, a principiului comenzii unice, a executării cu promptitudine a ordinelor şi a raportării oportune despre îndeplinirea misiunilor.

De asemenea, s-a cerut comandanţilor să analizeze temeinic forţele şi mijloacele necesare pentru îndeplinirea misiunilor de luptă de bază, întărirea apărării cazărmilor şi dispozitivelor de luptă proprii, precum şi pentru paza unor obiective politico-administrative şi economico-sociale de plan local.

Colonelul Pavel Barbu, împreună cu maiorul Vasile Enea şi comandanţii de unităţi, au organizat în mod detaliat dispozitivul de pază şi apărare la obiectivele militare şi civile din municipiul Ploieşti şi judeţul Prahova, stabilind responsabilităţile astfel:

- U.M. 01907: Comenduirea Garnizoanei, Casa Armatei, căminele de garnizoană nr. 1 şi 2;
- U.M. 01959, comandată de colonelul Emil Pintilie: sediul C.J. Prahova al P.C.R. (cu două plutoane instalate anterior), Întreprinderea „Protan”, Staţia de încărcat butelii de aragaz (inclusiv

nouă patrule pentru însoţirea maşinilor de transport şi distribuire), Ferma Corlăteşti, Întreprinderea de pompe Teleajen, Fabrica de Pâine, Staţia PECO Bucov;

- U.M. 01808, comandată de locotenentul-colonel Aurel Toader: Barajul „Paltinul" (împreună cu două plutoane de la Şcoala de Subofiţeri de Miliţie din Câmpina), I.C.A.P.A. Crângul lui Bot, Târgşor şi Floreşti, Depozitul de materiale explozive al garnizoanei Ploieşti, Aeroclubul „Gherghe Bănciulescu" (Strejnic), staţiile de cale ferată Crângul lui Bot şi Târgşor;
- U.M. 01948, comandată de colonelul Costache Florea: sediul Consiliului Municipal Ploieşti (cu efectivele desfăşurate anterior), Inspectoratul Judeţean al M.I., Arhivele Statului – Filiala Ploieşti, Tipografia, Rezervoarele de apă Nord, Spitalul Judeţean, Fabrica de pâine şi sediul I.R.E., iar cu câte un pluton, la cazarma U.M. 01923 şi G.A.Z. Păuleşti;
- U.M. 01899, comandată de locotenentul-colonel Ioan Pop: Staţiile I.R.E. Teleajen şi Valea Călugărească, Rezervoarele de apă Movila Vulpii, Releul T.V. Valea Călugărească;
- U.M.01954, comandată de locotenentul-colonel Valentin Mănescu: Rezervoarele de apă Movila Vulpii;
- U.M. 01866, comandată de locotenentul-colonel Emil Şotropa, cu 18 patrule, dintre care 10 erau deja în funcţiune: Staţiile de transformare ale I.R.E. Nord şi Brazi, Gara de Sud şi cea de Vest, Spitalele C.F.R. şi Schuller, I.C.A.P.A. Podul Înalt şi Movila Vulpii, Secţia Carotaj materiale explozive, staţiile PECO de la kilometrul 6, Vest, Hipodrom, Cina şi Romană, instituţiile şi complexele comerciale de pe axul central al oraşului aflate între Gara de Sud şi Complexul Nord;
- U.M. 01591, comandată de colonelul Marin Bratu: Platforma XENIA cu Depozitele I.C.R.A., I.C.R.T.I., I.C.R.M., Frigorific, Fabrica de pâine, Întreprinderea „1 Mai", Centralele Telefonice Sud şi Vest;
- U.M. 01437, comandată de colonelul Nicolae Trandafir: Centrul de Hematologie, F.N.C., Secţia Carotaj materiale radioactive, Întreprinderea de Industrializare a Laptelui.

S-au mai precizat sarcinile:

- recunoaştera şi luarea în primire a obiectivelor care trebuiau efectuate în prezenţa reprezentanţilor acestora;
- itinerariile de deplasare să se facă sub îndrumarea garnizoanei;
- modalităţile de realizare a conducerii, controlului şi cooperării;
- periodicitatea şi orele pentru rapoarte;
- uzul regulamentar de armă;
- misiunile începeau la ora 18:00 şi se terminau la ordin.

În activităţile de pază şi apărare a obiectivelor economico-sociale au fost angajaţi 628 de militari în municipiul Ploieşti (38 de ofiţeri, 41 de subofiţeri şi 549 de gradaţi şi soldaţi) şi 565 de oameni în judeţul Prahova (19 ofiţeri, 17 subofiţeri, 529 militari în termen). Au fost menţinute în rezervă 12 plutoane de militari.

La ora 17:45, colonelul Vasile Berheciu a raportat comandantului garnizoanei că un mare număr de manifestanţi a pătruns în sediul fostului C.J. Prahova al P.C.R. În timp ce unii se adresau de la balcon mulţimii din piaţă, alţii se certau pe tema înfiripării noilor organe locale de stat după criteriul „primului venit”. Profitând de această dezordine, unii cetăţeni, certaţi cu legea şi înfierbântaţi de alcool, au forţat uşile birourilor, încercând să sustragă diverse bunuri materiale (televizoare, aparate de radio, calculatoare, mochete etc.). Colonelul Berheciu a solicitat să i se trimită ofiţeri din Comandamentul U.M. 01907, pentru a restabili ordinea.

În situaţia creată, la ora 18:00 generalul-maior Dimitrie Popa a raportat comandantului C.A.A.T., generalul-colonel Mircea Mocanu, situaţia existentă în cadrul marii unităţi de apărare antiaeriană a teritoriului, măsurile întreprinse pentru executarea cu vigilenţă a serviciului de luptă permanent şi pentru paza şi apărarea obiectivelor militare şi civile din municipiul Ploieşti şi judeţul Prahova, cerându-i aprobarea pentru a se deplasa la sediul administrativ, pentru a soluţiona problemele apărute.

La ora 18:15, comandantul garnizoanei şi 15 ofiţeri din U.M. 01907 s-au deplasat la palatul administrativ. Din balconul clădirii, generalul-maior Dimitrie Popa s-a adresat mulţimii adunate în piaţa centrală a oraşului, asigurând-o de tot sprijinul armatei. Apoi i-a îndemnat pe oameni să se bucure şi să se manifeste în mod paşnic, să ia atitudine împotriva celor care încearcă să producă dezordine sau să distrugă bunuri materiale. De asemenea, le-a cerut să-şi desemneze delegaţi reprezentativi, care să participe la alegerea democratică a noilor organe administrative locale.

După lungi şi aprinse dezbateri, între orele 18:30 şi 20:00 s-a constituit un Comitet de Iniţiativă format din 7 membri, care urma să coordoneze activităţile la nivelul municipiului Ploieşti şi al judeţului Prahova.

În semn de preţuire şi respect faţă de armată, generalul-maior Dimitrie Popa a fost desemnat preşedinte, iar colonelul Vasile Berheciu vicepreşedinte al acestui organism.

Pentru calmarea şi liniştirea populaţiei civile au acţionat şi alte cadre militare. Cu mult tact s-a adresat demonstranţilor de la palatul administrativ şi colonelul Emil Pintilie.

După ora 18:30 a apărut prima informaţie falsă cu privire la prezenţa unor terorişti pe acoperişul blocului situat în sensul giratoriu Bucov, care a produs panică în rândul populaţiei civile şi chiar în rândurile unor militari. Deplasându-se la faţa locului, căpitanul Gavrilă Preda, însoţit de doi soldaţi, a constatat că locatarii s-au urcat pe acoperişul blocului pentru a face orientarea antenelor de televizor, deci ştirea a fost falsă.

La aceeaşi oră, pe linia punctelor de comandă a început transmiterea unor date despre evoluţia unor ţinte aeriene care apăruseră în spaţiul aerian al ţării, îndeosebi din direcţiile sud şi sud-est, descoperite de staţiile şi complexele de radiolocaţie de la subunităţile de radiolocaţie subordonate U.M. 01959 Ploieşti.

De asemenea, s-a transmis pe linia punctelor de comandă ştirea că de la Titu au fost programate patru elicoptere pentru a executa misiuni de cercetare

pe comunicaţia Bucureşti - Ploieşti şi în zona Titu – Otopeni. Ulterior s-a aflat că elicopterul nr. 73 a aterizat forţat datorită impactului cu un corp luminos.

Având în vedere situaţia creată, la ora 19:30, la ordinul comandantului C.A.A.T., generalul-colonel Mircea Mocanu, toate forţele şi mijloacele din subordinea marii unităţi de apărare antiaeriană au fost trecute în „starea de pregătire pentru luptă nr. 1”, luându-se măsuri pentru:

- alarmarea unităţilor şi aducerea echipelor de luptă la posturi în punctul de comandă şi la tehnica de luptă;
- intensificarea cercetării prin radiolocatie, cuplând staţii şi complexe suplimentare;
- punerea în funcţiune a mijloacelor de transmisiuni necesare conducerii, înştiinţării despre situaţia aeriană a trupelor şi populaţiei, precum şi pentru cooperare;
- pregătirea pentru tragere a complexelor de rachete, artilerie şi mitralierelor antiaeriene;
- anularea decolării avioanelor proprii, militare sau civile.

În jurul orei 19:35, maiorul Mihai Burduja a raportat, de la sediul Insectoratului Judeţean al Ministerului de Interne, că s-a primit o radiogramă prin care se cerea ca toate unităţile din subordinea acestui minister să înceteze orice acţiune ostilă revoluţiei şi să se subordoneze necondiţionat armatei.

Colonelul Pavel Barbu a raportat comandantului garnizoanei despre trecerea efectivelor în „starea de pregătire de luptă nr. 1”, primirea radiogramei de la Ministerul de Interne şi despre instalarea fără incidente a forţelor şi mijloacelor pentru paza şi apărarea obiectivelor.

La ora 20:30, generalul-maior Dimitrie Popa şi colonelul Vasile Berheciu s-au deplasat la sediul Inspectoratului Judeţean al Ministerului de Interne, pentru luarea în subordine a acestuia.

Din ordinul comandantului garnizoanei, locotenentul-colonel George Ioan Dănescu, din cadrul miliţiei Judeţului Prahova, şi maiorul Constantin Petrescu, şeful securităţii, au adus la cazarmă majoritatea cadrelor militare, mai puţin 30 de ofiţeri care se aflau în misiune şi aveau asupra lor armamentul individual şi muniţia aferentă.

Deoarece comandantul garnizoanei era cunoscut de către cadrele Ministerului de Interne, precum şi datorită trecutului dovedit de ofiţerii din unităţile militare subordonate armatei, luarea în subordine a Inspectoratului Judeţean al Ministerului de Interne s-a efectuat în mod civilizat, în conformitate cu prevederile regulamentelor militare.

După îndeplinirea misiunii, la ora 21:30 generalul-maior Dimitrie Popa a revenit la comandamentul marii unităţi, a raportat comandantului C.A.A.T. despre activităţile desfăşurate şi a informat T.V.R. că în judeţul Prahova situaţia era sub control, ştire difuzată pe post. În cele din urmă s-a prezentat în punctul de comandă şi a preluat conducerea acţiunilor de luptă.

Preluând o informaţie falsă referitoare la otrăvirea apei – transmisă de „revoluţionara” Carmen Gortoescu, din proprie iniţiativă, cu ajutorul autocaravanei de la Întreprindera Cinematografică Ploieşti şi prin staţia de radioamplificare a acesteia, care a alertat populaţia din Ploieşti şi de pe Valea Prahovei până la Buşteni, unde a fost oprită – directorul Olteanu, de la O.G.A.,

i-a comunicat-o maiorului Miloş. Ofiţerul a raportat comandantului garnizoanei, care a ordonat medicilor militari, locotenentul-colonel Nicolae Ciolacu, din U.M. 01907, şi maiorului Ion Nuţiu, din U.M. 01951, să facă analizele de laborator ale apei, folosindu-se de personalul specializat de la O.G.A. În urma testelor făcute aceştia au demonstrat că ştirea a fost falsă. Ulterior, cei doi ofiţeri medici au supravegheat, zilnic, împreună cu personalul de la O.G.A., buletinele de analiză a apei potabile de la toate sursele de aprovizionare din judeţ.

Între timp, la statul major al U.M. 01907 s-a raportat că, din ordinul comandantului Armatei 1-a, forţele şi mijloacele U.M. 01065 Popeşti-Negoieşti s-au pus în marş spre Bucureşti.

În jurul orei 22:00, la punctul de control al U.M. 01907 s-a prezentat directorul P.T.T.R. Prahova, Ovidiu Popescu, care, după aprobările de rigoare, a fost condus la biroul comandantului, unde a fost primit de maiorul Vasile Enea. Directorul a precizat că doreşte să se pună la dispoziţia comandantului garnizoanei, aşa cum i-a precizat adjunctul ministrului Poştelor şi Telecomunicaţiilor, ing. Eugen Pintilie (fost ofiţer activ de radiolocaţie). Viitoarea sa activitate avea să asigure derularea normală a activităţilor militare şi economico-sociale. El va fi acela care va întrerupe legăturile telefonice care aparţinuseră organelor locale ale Ministerului de Interne şi va asigura mijloace suplimentare de telecomunicaţii.

Între orele 22:30 şi 22:45, la statul major al U.M. 01907 s-au primit rapoarte de la maiorul Dumitru Costea, comandantul U.M. 0599, şi colonelul Ion Ionescu, locţiitorul 0comandantului U.M. 01959, referitoare la verificările făcute la benzinăria de la kilomerul 6, unde nu s-au descoperit elicoptere şi terorişti. Nici unul dintre ei nu a fost în măsură să precizeze cine le-a ordonat să execute misiunea respectivă.

Noaptea de 22/23 decembrie 1989 a fost cea mai lungă noapte pentru militarii din unităţile dislocate în judeţul Prahova, îndeosebi pentru cele de apărare antiaeriană. După miezul nopţii s-au intensificat acţiunile militare aeriene şi terestre asupra dispozitivului de luptă al marii unităţi de apărare antiaeriană a teritoriului.

Unităţile Militare 01808 şi 01899, împreună cu subunitaţile din subordine, au descoperit şi combătut nouă ţinte aeriene în zona Prahova.

Mijloacele de radiolocaţie din înzestrarea U.M. 01959 au descoperit, urmărit şi transmis la înştiinţare, 237 de ţinte aeriene, care au fost materializate pe planşetele din punctul de comandă al marii unităţi de apărare antiaeriană a teritoriului, de unde s-au condus acţiunile unităţilor de rachete, mitraliere şi artilerie antiaeriană pentru combaterea lor (aviaţia de vânătoare nu a primit ordin de decolare).

În prima parte a nopţii ţintele aeriene au evoluat în majoritatea lor până la limita îndepărtată a zonelor de nimicire a rachetelor antiaeriene, manevrând apoi în direcţie, fără a intra în ea. În partea a doua a nopţii, ţintele aeriene au „atacat” dispozitivele de luptă, acţionând cu precădere între limita îndepărtată a zonei de foc a mitralierelor şi tunurilor antiaeriene de calibru mic (circa 2-3 km) şi limita apropiată de lansare a rachetelor antiaeriene (aproximativ 7 km).

Ţintele aeriene observate cu aparatele de ochire şi cu ochiul liber au fost relativ puţine, din declaraţiile martorilor oculari rezultând că acestea puteau fi nişte elicoptere sau miniavioane care evoluau fără zgomot, fiind însoţite de lumini colorate diferit, preponderent albe şi galbene. Este posibil ca majoritatea lor să fi fost imitate electronic, existenţa lor neputând fi pusă la îndoială, deoarece au fost descoperite şi urmărite de mijloace de radiolocaţie, care au funcţionat pe poziţii şi game diferite. Interesant a fost faptul că la comanda „Foc!", transmisă pe linia punctelor de comandă, ţintele aeriene dispăreau de pe ecranele staţiilor de radiolocatie.

Prin legăturile de transmisiuni s-au primit ordine şi ştiri false care au influenţat, în mod negativ, activitatea de conducere a unităţilor.

În garnizoana Ploieşti nu s-au executat atacuri terestre asupra cazărmilor şi dispozitivelor de luptă ale unităţilor militare şi nu s-au înregistrat morţi sau răniţi.

La data de 23 decembrie, pe baza concluziilor desprinse din activitatea proprie şi a dispoziţiilor eşaloanelor superioare, comandantul garnizoanei a ordonat măsurile pentru refacerea capacităţii de luptă a unităţilor militare: completarea rachetelor şi muniţiilor, a plinurilor de carburanţi, odihnirea efectivelor, întreţinerea tehnicii de luptă şi armamentului din dotare. Începând cu ora 8:00, la propunerea statului major, generalul-maior Dimitrie Popa a ordonat următoarele măsuri:

- întărirea apărării antiaeriene a comandamentului marii unităţi prin instalarea pe poziţii de tragere, a unui pluton de mitraliere antiaeriene M.R.-4 (3 piese), sub comanda căpitanului Nicolae Alexiu, în incinta cazărmii;
- completarea grupei operative pentru coordonarea pazei şi apărării obiectivelor militare şi civile de către efectivele unităţilor militare cu încă 3 ofiţeri: căpitanii Adrian Nae şi Laurenţiu Văsâi şi locotenentul-major Cristel Pantea, toţi din U.M. 01907;
- detaşarea la sediul Inspectoratului judeţean al Ministerului de Interne a căpitanilor Nicolae Marinică şi Mihai Săftoiu;
- luarea în subordine şi a efectivelor U.M. 0599, retragerea lor din sediul Consiliul Judeţean al Frontului Salvării Naţionale în cazărmi, sau, după caz, redistribuirea lor pentru întărirea dispozitivelor de pază şi apărare la Combinatele Petrochimice Brazi şi Teleajen, Rafinăria Astra Ploieşti, Întreprinderile Mecanice Plopeni şi Vălenii de Munte, Depozitul Găvănel (rezervele statului), Secţia Carotaj, Staţiile de telecomunicaţii Cheia, Coştila şi Furnica, Complexul Peleş-Pelişor-Foişor, Rezervoarele de apă Băneşti, Măneciu, Făget şi Vălenii de Munte;
- toate unităţile şi subunităţile vor executa, în cursul zilei, acţiuni de cercetare şi scotocire în raioanele din care au apărut ţintele aeriene, precum şi în zonele din vecinătatea cazărmilor.

Este important de reţinut că în timpul căutărilor efectuate de echipe ale subunităţilor de rachete şi artilerie antiaeriană care au deschis focul asupra ţintelor aeriene în cursul nopţii precedente, nu s-au găsit probe materiale care să dovedească că acestea au fost doborâte, exceptând resturile din racheta

antiaeriană – asemuită cu un avion în flăcări – care se autodistrusese în apropierea barajului de la Paltinu.

La ora 10:00, din ordinul comandantului garnizoanei a fost convocat la U.M. 01907 şeful Statului Major judeţean al gărzilor Patriotice, maiorul Cornel Moldoveanu, căruia i s-a cerut să ia măsuri pentru dezarmarea subunităţilor, retragera şi depozitarea în condiţii de securitate a armamentului şi muniţiei aflată asupra acestora. Conform Dispoziţiei Marelui Stat Major, nr. 1/391/23.12.1989, s-a organizat, cu un număr minim de luptători înarmaţi, paza şi apărarea celor 31 de staţii de transformare (din care 8 în municipiul Ploieşti), a sediului Poliţiei Municipiului Ploieşti, a întreprinderilor din judeţ care n-au putut fi asigurate cu pază militară, conform cererilor acestora, situaţia urmând a fi raportată zilnic la U.M. 01907.

Punctul de comandă al marii unităţi a condus şi supravegheat zborul elicopterelor şi avioanelor M.I.G. 23, care au efectuat misiuni de cercetare în Muntenia şi Dobrogea.

Începând cu ora 12:00, colonelul Vasile Berheciu a organizat activitatea ofiţerilor puşi la dispoziţie pe misiuni şi ture, pentru a face faţă multitudinii şi complexităţii sarcinilor cu care se confrunta noul organ local, constituit la nivelul judeţului Prahova.

După verificarea dispozitivelor de pază şi apărare realizate la obiectivele civile din oraş, precum şi a subunităţilor de intervenţie planificate a fi menţinute în cazărmi, s-au operat unele modificări, introducându-se patrule formate dintr-un ofiţer şi 6 militari în termen, pe comunicaţiile din cartierele Vest şi Enăchiţă Văcărescu, prin grija comandanţilor Unităţilor Militare 01591, 01437, 01536.

Conform ordinului comandantului C.A.A.T., generalul-colonel Mircea Mocanu, comandantul garnizoanei Ploieşti a asigurat trimiterea a două plutoane de militari de către U.M. 01866 la Târgovişte, întărind astfel dispozitivul de pază al cazărmii Unităţilor Militare 01417 şi 01378. De asemenea, s-au luat măsuri de executare a focului asupra ţintelor aeriene şi terestre numai la vedere, evitându-se lansarea rachetelor antiaeriene şi consumurile inutile de muniţie de artilerie şi infanterie.

La ora 21:00, căpitanul Nicolae Cercel, din U.M. 01808, a raportat că a fost informat de nişte cetăţeni că pasagerii din trenurile care opreau în gara Comarnic au fost tâlhăriţi în cursul zilei de un grup de răufăcători. Ca urmare, comandantul garnizoanei Ploieşti i-a dat ordin ofiţerului de la Câmpina să verifice şi să reglementeze situaţia din gara Comarnic, să menţină cele două plutoane de elevi de la Şcoala de Miliţie în paza barajului de la Paltinu şi să întărească paza divizionului de artilerie cu un alt pluton de elevi de la şcoala menţionată şi un pluton de la U.M. 0865 din localitate.

În cursul nopţii, prin ordinul C.A.A.T., s-a trecut la folosirea frecvenţelor de rezervă la staţiile de radiolocaţie cu sisteme de reacordare şi, ca urmare, au scăzut numărul de ţinte aeriene şi intensitatea bruiajului de zgomot şi de imitaţie.

Pentru a menţine în stare de funcţionare toate legăturile şi a preveni transmiterea ordinelor false şi a zvonurilor, la propunerea directorului

P.T.T.R., Ovidiu Popescu, comandantul garnizoanei a ordonat înlocuirea operatoarelor de la centrala telefonică cu centraliste de la U.M. 01907.

În noaptea de 23/24 decembrie 1989, mijloacele de cercetare prin radiolocaţie ale U.M. 01899 au descoperit patru ţinte aeriene care au fost combătute de bateria care acţionase şi în noaptea precedentă.

Informaţiile false au continuat şi în această noapte. Astfel, la ora 2:43, prin telefonul interior nr. 170 de la postul de luptă al comandantului marii unităţi radiotehnice s-a primit un mesaj prin care plutonierul adjutant Mihăilă a anunţat că doi terorişti au pătruns în cazarmă şi au atacat punctul de comandă. Retransmiterea zvonului fără a-l verifica a provocat panică în rândurile personalului punctului de comandă, îndeosebi în rândul operatoarelor pentru cercetarea spaţiului aerian, care au fost puse cu dificultate în ordine de către locotenentul-colonel Dragoş Cârcu, însărcinat cu conducerea echipei de luptă a U.M. 01959.

În jurul orei 4:20 au raportat telefonic, aproape simultan, colonelul Temistocle Guţanu, comandantul U.M. 02241 Buda, şi locotenentul-colonel Valentin Mănescu, comandantul U.M. 01954, care asigurau paza rezervoarelor de apă de la Movila Vulpii, că au fost atacaţi terestru şi au consumat circa 75% din muniţii. Ambii cereau întăriri, însă statul major a ordonat încetarea focului. Efectul a fost că nici „agresorul” nu a mai „tras” asupra lor. Cercetarea efectuată pe timp de lumină a scos la iveală urme proaspete cam la jumătatea distanţei dintre cele două unităţi, unde fusese instalat un dispozitiv pentru marcarea focului, care dispăruse între timp.

După redactarea raportului de luptă al marii unităţi de apărare antiaeriană, la ora 8:00, a rezultat că mijloacele de radiolocaţie ale U.M. 01959 Ploieşti au descoperit 197 de ţinte aeriene care au acţionat aproape similar ca în noaptea precedentă, cele mai multe vizând obiectivele Bucureşti, Mangalia, Constanţa, Brăila, Buzău, aerodromurile, precum şi dispozitivele de luptă ale subunităţilor de apărare antiaeriană. Ţintele aeriene au fost combătute cu dificultate de către aviaţia de vânătoare şi elicoptere, fără a se putea executa un foc precis asupra lor. Motivele ar fi fost că „au sărit din încadrare” atunci când s-a încercat să se tragă în ele de pe radiolocatoarele de bord sau că apăreau ca nişte puncte luminoase atunci când erau observate vizual. S-au continuat atacurile imitate asupra unor cazărmi, cum a fost cazul celor două unităţi din judeţul Prahova. S-au transmis ordine şi ştiri false prin mijloacele de transmisiuni. Au fost bruiate unele mijloace de transmisiuni şi de radiolocaţie. Nu s-au înregistrat pierderi umane şi distrugeri materiale.

În ziua de 24 decembrie 1989, ora 8:30, din ordinul comandantului C.A.A.T., locotenenentul Eugen Popescu, din U.M. 01907, şi locotenentul-major Ion Dănilă, din U.M. 01808, au transportat la U.M. 01865 Bucureşti 1.500 de mine antiinfanterie, din care au plantat 75 de bucăţi la Aeroportul Otopeni şi 300 de bucăţi la Aeroportul Băneasa. Câmpurile au fost dezafectate şi minele recuperate integral, pe data de 17 februarie 1990.

La ora 8:45 punctul de comandă al marii unităţi a fost avertizat că între orele 9:00 şi 16:00 aviaţia de vânătoare şi elicopterele vor executa misiuni de cercetare şi de lovire în diferite zone din Dobrogea şi Muntenia, misiune în care

elicopterul cu seria 89, aparţinând U.M. 02010 Tuzla, s-a prăbuşit din cauza unei defecţiuni tehnice, echipajul pierzându-şi viaţa.

Posturile de radio şi televiziune au difuzat, la ora 14:35, dispoziţia de încetare a focului, predare a armelor şi subordonare totală şi necondiţionată Ministerului Apărării Naţionale a unităţilor care au aparţinut Ministerului de Interne. În baza acestei dispoziţii, comisia numită de comandantul garnizoanei Ploieşti, condusă de colonelul ing. Constantin Marin, începând cu ora 15:00 a preluat integral armamentul, muniţiile (existau indicii că nu au fost folosite în ultimele zile) şi mijloacele tehnice din dotarea Inspectoratului Judeţean Prahova al M.I., conservându-le şi depozitându-le la Unităţile Militare 01923, 01948 şi 01866 (activitate care s-a încheiat la data de 8 ianuarie 1990). Întregului personal al instituţiei amintite (care a fost prezent în cazarmă până la ora 15:00) i-au fost ridicate legitimaţiile de către locotenentul-colonel Augustin Socaciu.

În cursul zilei de 24 decembrie, pe baza comunicatului Consiliului Frontului Salvării Naţionale s-au constituit, în mod democratic, Consiliul Judeţean Prahova al Frontului Salvării Naţionale şi Consiliul Municipal F.S.N. Ploieşti. Au fost reconfirmaţi pe funcţiile de preşedinte şi vicepreşedinte, generalul-maior Dimitrie Popa şi colonelul Vasile Berheciu.

În noaptea de 24/25 decembrie 1989, numărul ţintelor aeriene descoperite de mijloacele de radiolocaţie aparţinând U.M. 01959 a scăzut la 69, iar evoluţia lor a fost asemănătoare celor din zilele anterioare.

În ziua de 25 decembrie 1989, începând cu ora 8:00, generalul-maior Dimitrie Popa s-a deplasat la sediul C.J.F.S.N., iar colonelul Pavel Barbu, însoţit de căpitanul Constantin Gheorghe, au controlat dispozitivele de pază şi subunităţile de intervenţie din garnizoana Ploieşti.

Pentru a se evita erorile şi greşelile, punctul de comandă al marii unităţi a fost înştiinţat, în jurul orei 9:00, că, în cursul zilei, în zona de acţiune a marii unităţi vor evolua avioane de vânătoare şi elicoptere, pentru misiuni de recunoaştere şi control. S-a ordonat să nu se deschidă focul, din greşeală.

Comisia formată din locotenenţii-colonei Gheorghe Cocan şi Vasile Ştirbu, căpitanul Liviu Suciu şi locotenentul-major Relu Onuţu, însoţiţi de Mihai Mihai şi Rodica Petrescu, experţi din partea organului judeţean al puterii de stat, a verificat, inventariat, sigilat şi predat, în paza şi apărarea U.M. 0599, Complexul Peleş-Pelişor-Foişor şi încă 19 vile care aparţinuseră C.C. al P.C.R., acţiune care s-a încheiat pe data de 3 ianuarie 1990, fiind înregistrată şi transmisă la Televiziunea Română.

La ora 18:00, U.M. 01948 a primit ordin să asigure paza depozitului pentru ajutoare, organizat într-o clădire pe strada 1848, cu un ofiţer şi 10 militari în termen.

Mijloacele de descoperire prin radiolocaţie aparţinând U.M. 01959 au detectat, în noaptea de 23/24 decembrie 1989, 3 ţinte aeriene.

De la data de 25 decembrie 1989 au fost trimise, cu mijloacele I.R.T.A., în toate comunele din judeţul Prahova, 89 de cadre militare aparţinând unităţilor militare din Ploieşti şi împrejurimi, subordonate Ministerului Apărării Naţionale, cu misiunea să asigure ordinea în timpul alegerii democratice a consiliilor comunale ale Frontului Salvării Naţionale.

Începând cu ziua de 26 decembrie 1989, situaţia din garnizoana Ploieşti s-a normalizat, populaţia căpătând deplină încredere în acţiunile armatei române.

Ca urmare a acestei situaţii, pe data de 27 decembrie 1989 s-a redus numărul patrulelor din oraş şi s-au înfiinţat filtre, formate din câte un ofiţer, 6 militari în termen şi 1 subofiţer de poliţie, la intrările în oraş, astfel: U.M. 01866 la km 6 (spre Braşov) şi Podul Înalt (spre Târgovişte), U.M. 01948 la Spitalul Judeţean, U.M. 01959 la punctele de control de la Bucov (spre Buzău) şi Bărcăneşti (spre Bucureşti).

Întrucât organele de ordine care aparţinuseră Ministerului de Interne îşi pierduseră credibilitatea iar manifestările anarhice s-au intensificat, în baza cererilor unor localităţi şi la propunerea colonelului Vasile Berheciu, comandantul garnizoanei, generalul-maior Dimitrie Popa, a aprobat ca în fiecare oraş să fie trimişi câte 2 ofiţeri însoţiţi de 2-3 militari în termen, care să asigure menţinerea ordinii în localităţi în timpul alegerii democratice a consiliilor orăşeneşti ale Frontului Salvării Naţionale. În acest scop, începând cu data de 28 decembrie 1989, cu maşinile puse la dispoziţie de Şcoala de Şoferi Amatori din Ploieşti s-au deplasat în localităţi ofiţerii:

- maiorul Ion Vilău şi căpitanul Ion Munteanu, din U.M. 01866, la Azuga;
- maiorii Ion Cocârlea şi Antip Gheaţă, din U.M. 01866, la Buşteni;
- locotenentul-colonel Gheorghe Cocan şi locotenetul-major Relu Onuţu, din U.M. 01907, la Sinaia;
- locotenentul-colonel Iordan Anghel şi maiorul Gheorghe Dobra, din U.M. 01866, la Comarnic;
- colonelul Horaţiu Vasile şi maiorul Horaţiu Malog, din U.M. 01591, la Breaza;
- locotenentul-colonel Gheorghe Mihalcea şi maiorul Teodor Ichim, din U.M. 01808, la Câmpina;
- colonelul Mihai Biţică şi maiorul Aurel Filip, din U.M. 01591, la Băicoi;
- locotenentul-colonel Ene Băicoianu şi căpitanul Constantin Oprea, din U.M. 01808, la Plopeni;
- colonelul Eugen Balog şi maiorul Constantin Rădulescu, din U.M. 01591, la Slănic;
- căpitanul Carol Maiorescu şi locotenentul-major Daniel Stoicescu, din U.M. 01808, la Vălenii de Munte;
- maiorul Ştefan Apostolescu şi căpitanul Ştefan Ungureanu, din U.M. 01959, la Boldeşti Scăeni;
- maiorul Nicolae Şupeală şi căpitanul Marcel Man, din U.M. 01959, la Urlaţi;
- maiorul Iulian Cătineanu şi căpitanul Valeriu Stănescu, din U.M. 01959, la Mizil.

În ziua de 31 decembrie 1989, ofiţerii detaşaţi la Azuga şi Buşteni au raportat că în aceste oraşe s-au găsit fluturaşi cu următorul conţinut: „*Crăciunul a fost al vostru, Revelionul va fi al nostru!*”.

Conform prevederilor Decretului Consiliului Frontului Salvării Naţionale, nr. 35, din data de 31 decembrie 1989, gărzile patriotice din judeţe au trecut în subordinea Ministerului Apărării Naţionale. În aceste condiţii, gărzile patriotice din judeţul Prahova au fost subordonate Centrului Militar Judeţean Prahova, continuându-se măsurile de dezarmare a acestora şi de recuperare a armamentului şi muniţiilor.

De la data de 3 ianuarie 1990, paza majorităţii obiectivelor economico-sociale a fost preluată de către un număr strict limitat de luptători din gărzile patriotice, efectivele unităţilor militare fiind retrase în cazărmi, în vederea reluării pregătirii pentru instrucţie şi luptă.

În ziua de 6 ianuarie 1990 s-au definitivat alegerile pentru Consiliul Judeţean Prahova al Frontului Salvării Naţionale şi Consiliul Municipal Ploieşti al Frontului Salvării Naţionale, acţiune îndrumată cu atenţie de către comandantul garnizoanei şi alte cadre din marea unitate.

Conform telegramei nr. 9/08.01.1990, începând cu data de 9 ianuarie U.M. 01907 a pus la dispoziţia I.C.R.A. Bucureşti o coloană de 23 de autocamioane cu şoferi, pentru aprovizionarea cu produse alimentare a populaţiei capitalei.

La solicitarea organelor locale ale Frontului Salvării Naţionale, comandantul garnizoanei a aprobat ca, începând din ziua de 26 ianuarie, un număr de 20 de ofiţeri să sprijine activitatea organelor de poliţie din diferite localităţi în vederea menţinerii ordinii şi liniştii publice în timpul restituirii terenurilor agricole:

- colonelul Florin Cojocaru, locotenentul-colonel Gheorghe Vişan, din U.M. 01907, şi locotentul-major Valeriu Anton, din U.M. 01808, la Mizil;
- locotenentul-colonel Vasile Ştirbu, din U.M. 01907, şi maiorul Ion Galiţ, din U.M. 01866, la Slănic şi, ulterior, la Urlaţi;
- căpitanul Ion Munteanu, din U.M. 01866, la Breaza;
- maiorul Gheorghe Manea, din U.M. 01907, şi căpitanul Gheorghe Mihai, din U.M. 01808, la Băicoi;
- locotenentul Oliviu Pătraşcu, din U.M. 01808, la Vălenii de Munte;
- locotenentul-colonel Constantin Georgescu, din U.M. 01866, şi maiorul Gheorghe Năstac, din U.M. 01959, la Floreşti;
- maiorul Gheorghe Buruiană, din U.M. 01907, la Bărcăneşti;
- locotenentul-colonel Valer Bria, din U.M. 01591, şi maiorul Marin Ioniţă, din U.M. 01907, la Drăgăneşti;
- locotenentul-colonel Nicolae Ungureanu, din U.M. 01591, şi maiorul Iulian Cătineanu, din U.M. 01866, la Ciorani;
- colonelul Constantin Vaida şi căpitanul Constantin Oprea, din U.M. 01866, la Poenarii Burchii;
- locotenentul-colonel Anton Marinescu, din U.M. 01951, şi locotenentul-major Marian Nicolau, din U.M. 01899, la Măgurele.

Ofiţerii nominalizaţi si-au încheiat misiunile şi au revenit în unităţi la sfârşitul lunii martie 1990.

În aceaşi perioadă s-au înapoiat în unităţi şi ofiţerii care au sprijinit activitatea Consiliului Judeţean Prahova al Frontului Salvării Naţionale, cei

care au participat la soluţionarea unor stări conflictuale care au apărut la Mina Filipeşti, C.A.P. Brazi şi Podenii Noi, precum şi în comisiile mixte de control care au verificat corectitudinea aprovizionării populaţiei.

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. S/A.2/59, din 31 ianuarie 1990, în toate unităţile militare din armată s-a trecut la asigurarea conducerii cu 3 grupe operative.

Comandantul Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului a transmis ordinul pentru încetarea aplicării indicativului „Radu cel Frumos", începând cu data de 15 februarie 1990.

În intervalul de timp menţionat, la unităţile subordonate U.M. 01907 Ploieşti, dislocate în alte garnizoane, s-au înregistrat 5 morţi (maiorul Mihai Lucian Gheorghe Geamănu, din U.M. 01952 Galaţi, locotenentul Neculai Florea, din U.M. 01959 Galaţi, plutonierul-adjutant Ştefan Ploaie, din U.M. 01959 Borcea, soldatul Constantin Cătălin Călin, din U.M. 01952 Bucureşti şi salariatul civil Vasile Costache Pavel, din U.M. 01952 Bucureşti) şi 5 răniţi (maistrul militar Tudor Miu, soldatul Laurenţiu Zaharia, salariaţii civili Cornel Badea şi Mircea Vasile, din U.M. 01952, şi caporalul Eduard Dumă, din U.M. 01959 Galaţi).

În perioada 22-23 decembrie 1989, unităţile militare din garnizoana Ploieşti nu au suferit pierderi umane sau materiale ca urmare a acţiunilor de luptă, dar, din cauza mânuirii imprudente a armamentului, s-au înregistrat un mort (soldatul Gheorghe Gârlea, din U.M. 01948 Ploieşti) şi doi răniţi (locotenentul-major Mihai Romaniuc, din U.M. 01959 Ploieşti, şi soldatul Gheorghe Crihan, din U.M. 01866 Ploieşti).

De asemenea, în timpul acţiunilor de luptă duse în această perioadă cu adversarul aerian şi terestru, real sau imitat, marile unităţi şi unităţile subordonate U.M. 01907 Ploieşti au înregistrat următoarele consumuri: 13 rachete antiaeriene, 98 de proiectile de calibru 100 mm, 9.186 de cartuşe de calibru 14,5 mm, 29 de grenade de mână de război, 95.261 litri de benzină, 33.292 litri de motorină, 144.005 kW energie electrică.

Principalele concluzii rezultate din acţiunile întreprinse de unităţile militare din garnizoana Ploieşti şi judeţul Prahova au fost:

- în perioada 17-21 decembrie 1989, unităţile militare nu au fost angajate cu efective în afara cazărmilor;
- complexitatea activităţilor, desfăşurate începând cu data de 22 decembrie 1989, a fost determinată de faptul că personalul U.M. 01907 Ploieşti a trebuit să ducă acţiuni de luptă pentru apărarea antiaeriană a obiectivelor, trupelor şi populaţiei din jumătatea de est a ţării, simultan cu conducerea activităţilor pentru paza şi apărarea obiectivelor militare şi civile, precum şi a activităţilor economico-sociale din judeţul Prahova; constituirea celor 3 grupe operative pentru conducerea şi coordonarea tuturor activităţilor s-a dovedit a fi o soluţie viabilă pentru situaţia creată;
- în condiţiile în care în judeţele limitrofe s-au dus acţiuni armate soldate cu pierderi de vieţi omeneşti şi răniţi (Bucureşti, Dâmboviţa, Braşov, şi Buzău), în Prahova au fost prevenite confruntările sângeroase ca urmare a conducerii unitare şi ferme a tuturor forţelor

şi mijloacelor aparţinând unităţilor militare subordonate Ministerului Apărării Naţionale şi Ministerului de Interne;
- diversiunea psihologică şi cea radioelectronică au avut o amploare foarte mare, demonstrând că a fost organizată şi desfăşurată pe baza cunoaşterii temeinice a cazărmilor, dispozitivelor de luptă, precum şi a caracteristicilor tehnico-tactice ale staţiilor de radiolocaţie, complexelor de rachete şi artilerie antiaeriană.

În perioada 22-25 decembrie 1989 au fost descoperite şi combătute 507 ţinte aeriene, care au evoluat preponderent pe timp de noapte, din direcţiile sud şi sud-est, având caracteristicile unor elicoptere.

Cele mai multe ţinte aeriene au evoluat în zonele localităţilor Bucureşti, Giurgiu, Călăraşi, Slobozia, Feteşti, Tulcea, Constanţa, Brăila, Ianca, Buzău, Ploieşti, Alexeni şi Braşov. Aproape 96% din ţintele aeriene au evoluat sub 1.000 m şi au avut viteze de 150-300 km/oră, unele dintre ele cu staţionări de 1-8 minute, pe traiecte cu durata de 2-20 minute. Majoritatea lor au folosit manevra în direcţie, înălţime şi viteză, evitând zonele de nimicire a rachetelor artileriei şi mitralierelor antiaeriene sau „sărind din încadrarea" făcută cu aparatura de bord a avioanelor de vânătoare.

După 25 decembrie 1989 au fost descoperite imitatoare electronice de provenienţă sovietică, care erau acordate pe frecvenţele de lucru ale staţiilor de radiolocaţie, ale complexelor de rachete şi complexelor radiotehnice de tragere, ele fiind înaintate ierarhic eşaloanelor superioare.

De asemenea, unii martori oculari au declarat că ţintele aeriene respective au fost însoţite de lumini de culori diferite: albă, albastră, verde, galbenă, roşie, portocalie.

Pe toate circuitele telefonice nesecretizate au fost transmise numeroase zvonuri referitoare la atacuri teroriste, atacuri aeriene executate cu elicopterele, contaminarea surselor de alimentare cu apă etc.

Cu toată dezinformarea, datorită decodificării modului de întocmire a ştirilor false, comandanţii unităţilor militare din judeţul Prahova au dovedit mult calm şi luciditate în rezolvarea unor situaţii create, evitându-se confuziile, erorile, pripeala în adoptarea deciziilor sau reacţiilor nefireşti ce s-ar fi putut solda cu victime omeneşti şi pierderi materiale.

Implicarea masivă a cadrelor militare în conducerea activităţilor economico-sociale din judeţul Prahova a permis derularea lor normală, precum şi constituirea în scurt timp a noilor organe locale ale puterii de stat.

Mulţumesc colonelului (în prezent general de brigadă în rezervă) Vasile Enea pentru asigurararea datelor care s-au înregistrat în timpul evenimentelor din perioada decembrie 1989 - ianuarie 1990, contribuind la realizarea acestui material.

NOTE

1. *Istoria Artileriei si Rachetelor Antiaeriene Române*, vol. I, Editura Modelism, Bucureşti, 1996, pag. 216-217.
2. Arhiva Marelui Stat Major, *Comandamente şi unităţi operative în Est*, nomenclator, 1944.
3. *Istoria Artileriei şi Rachetelor Antiaeriene Române*, vol. I, Editura Modelism, Bucureşti, 1996, pag. 218.

4. Idem, pag. 315.
5. *România în anii celui de-al doilea război mondial*, vol. 2, Editura Militară, Bucureşti, 1989, pag. 181.
6. Arhivele Militare Române, Fond 948, Dosar 1181, fila 257.
7. *România în anii celui de-al doilea război mondial*, vol. 2, Editura Militatră, Bucureşti, 1989, pag. 186.
8. Idem, pag. 189-190.
9. Arhivele Militare Române, Fond 319, Dosar 31, pag. 85.
10. General colonel (r.) dr. Cutoiu, Vasile, *Istoria Apărării Antiaeriene a Teritoriului*, Editura Militară, Bucureşti, 1982, pag. 134.
11. Arhivele Militare Române, Fond 452, Dosar F.N., *Jurnal de operaţii*, nr. 319/34.
12. Idem, Fond 452, F.II.1-1650, cadrul 69.
13. *Istoria Artileriei şi Rachetelor Antiareniene Române*, vol. II, Editura Modelism, Bucureşti, 1997, pag. 34-35.
14. Idem, pag. 37.
15. Ibidem.
16. Arhivele Militare Române, Biblioteca U.M. 02405, *Istoricul Regimentului 5 Artilerie Antiaeriană,* nr. 628.
17. *Istoria Artileriei şi Rachetelor Antiaeriene Române*, vol. II, Editura Modelism, Bucureşti, 1997, pag. 40.
18. Arhivele Militare Române, Fond 452, Dosar 6213, pag. 103 şi 142.
19. Idem, Fond C.A.A.T, Dosar 37/1977, vol. II/1949.
20. Idem, Fond 1322, Dosar 13, pag. 110 şi Fond 319, Dosar 21, pag. 131.
21. Idem, Fond 319, Dosar 22, pag. 68.
22. Idem, Fond 1324, Dosar 4, pag. 4.
23. Idem, Fond 319, Dosar 28, pag. 45.
24. Idem, Fond 452, Dosar 6213, pag. 103.
25. Idem, Depozitul de Arhivă, *Notele istorice ale Diviziei 1-a Artilerie Antiaeriană*, pag. 29.
26. Idem, Fond 452, Dosar 31/1949, pag. 183.
27. Idem, Depozitul de arhivă, Anexă S/1494, din 3.03.1981.
28. Idem, Depozitul de arhivă, *Notele Istorice ale Regimentului 28 Artilerie Antiaeriană* nr. 642/1951-1956.
29. idem, Depozitul de arhivă, *Notele Istorice ale Regimentului 28 Artilerie Antiaeriană* nr. 642/1951-1956, Inventar S/1098/08.01.1980, Dosar 38, vol. 1, filele 25, 28 şi 32.
30. Ibidem.
31. Idem, Depozitul de arhivă, Inventar S/321/30.03.1978, Dosar 97, vol. 1, filele 3 şi 324.
32. Idem, Fond 452, Dosar 2412/1953.
33. Idem, Biblioteca U.M. 02405, Registrul Istoric 443.
34. Idem, Fond 452, Dosar 2314/1953 şi Dosar 240/1954, vol. 1/304.
35. Idem, Dosar 72/1955 şi Dosar 3100/1955.
36. Idem, Dosar 3047/Ordinul nr. M. 557, din 4 martie 1955.
37. Idem, Dosar 9176/1956 sau P.II.6-2102, cadrul 0148.
38. Idem, Dosar 73, vol. 1/43.
39. Idem, Dosar 4140/1957.
40. Idem, Depozitul de arhivă, nr. 1022, Dosar 26, vol. 1, fila 177.
41. Idem, Dosar 18, Curent 22, filele 1-3, Curent 628/1959 şi Dosar 33/1959.
42. Idem, Fond 5440, Dosar 26, vol. 1, poziţia 1022 şi Fond 452, Dosar 1065/1959.
43. Idem, Fond 452, Dosar 1/1959 şi Dosar 63/1960.
44. Idem, Dosar 704/1961.
45. Idem, Dosar 1092/1962.
46. Idem, Fond 5440, Dosar 4/2, poziţia 1205, pag. 364.
47. Idem, Fond 452, Dosar 1092/1962.
48. Registrul Istoric al U.M. 02107 Ploieşti.
49. Idem.

TRANSMISIUNILE

REGIMENTUL 2 TRANSMISIUNI CÂMPINA

La data de 24 ianuarie 1932, Inspectoratul General al Geniului, prin Ordinul nr. 334, în conformitate cu Înaltul Decret, nr. 497/1932 şi cu Ordinul Marelui Stat Major, Secţia I-a, nr. 4.338 şi 965/1932, dispunea înfiinţarea Regimentului 2 Transmisiuni Câmpina. Tot în acea perioadă s-au cumulat şi batalioanele de transmisiuni din Regimentele 1, 3 şi 4 Pionieri.[1]

Comanda Regimentului 2 Transmisiuni şi Batalioanele 1 şi 2 au fost cazate în clădirea principală a fostei fabrici de bijuterii, iar Batalionul 3 în clădirea rafinăriei „Steaua Română". Şcoala de radiotelegrafişti a fost dislocată într-o clădire a primăriei din Câmpina.

Ordinul Marelui Stat Major, nr. 8.640, din 27 martie 1933, a dispus dislocarea regimentului de la Câmpina la Iaşi. La 1 aprilie 1933, Regimentul 2 Transmisiuni a fost mutat la Iaşi în cazarma Regimentului 1 Căi Ferate. În această cazarmă s-a instruit şi apoi a participat la campaniile militare din est şi vest, asigurând legăturile fir şi radio ale unităţilor militare cu care a cooperat.[2]

În baza Ordinului nr. 51.620, din 30 iunie 1946, Regimentul 2 Transmisiuni a primit ordin să se mute din Garnizoana Alexandria – unde se stabilise după participarea la război – la Câmpina.[3] Mai târziu, respectând Ordinul Marelui Stat Major, Secţia I-a, nr. 51.716, din 17 august 1948, regimentul a fost dislocat din garnizoana Câmpina la Someşeni-Cluj, în cazarma Regimentului 5 Artilerie Antiaeriană.[4]

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Fond *Comandamentul Trupelor de Transmisiuni*, Inventar S/474/24.02.1981, Curent 1/1932, pag. 13-14 şi Dosar F.N., Curent 1/1932, pag. 13 şi 23.
2. Idem, Fond *Regimentul 2 Transmisiuni*, Inventar S/2.185, Dosar 9, Curent 42/1932, pag. 106.
3. Idem, Dosar F.N., Curent 1417/1946, p. 3 şi Dosar F.N., Curent 1.427/1946, pag. 27.
4. Idem, Fond *Regimentul 4 Transmisiuni*, Inventar S/2.193/23.04.1983, Dosar 284, Curent 416/1984, pag. 36 şi 77.

UNITATEA MILITARĂ 01948 PLOIEŞTI

Conform Ordinului nr. 46.215, din 5 iulie 1949, Divizia 1-a Artilerie Antiaeriană a fost mutată, la data de 20 iulie 1949, de la Braşov la Ploieşti. În baza aceluiaşi ordin s-a înfiinţat în oraşul Ploieşti, la data de 1 octombrie 1949, Compania a 46-a Transmisiuni, care avea misiunea să asigure legăturile fir şi radio ale marii unităţi cu unităţile militare din subordine.[1]

Divizia a 1-a Artilerie Antiaeriană, în conformitate cu Ordinul Marelui

Stat Major, nr. 318.423, din 14 septembrie 1951, s-a transformat în Corpul 16 Artilerie Antiaeriană. Tot în baza acestui ordin şi a Ordinului nr. 3.617 al Corpului 16 Artilerie Antiaeriană, compania s-a transformat în Batalionul 355 Transmisiuni, comandat de locotenentul-major Ion Florescu.[2]

Misiunea de bază a unităţii de transmisiuni era de a asigura legăturile fir şi radio din Punctul de Comandă al Corpului 16 Artilerie Antiaeriană în scopul conducerii oportune a unităţilor din subordine. Pentru aceasta, cadrele unităţii au instruit cu multă răspundere tinerii ostaşi pentru specialităţile de radiotelegrafişti şi telefonişti. O parte dintre militarii în termen au participat la cursuri de completare a cunoştinţelor de cultură generală, în scopul uşurării eforturilor de însuşirea cunoştinţelor de specialitate.

Pentru asigurarea unor condiţii de cazare mai bune, unitatea de transmisiuni a fost mutată, la data de 20 ianuarie 1956, din cazarma situată pe strada Maxim Gorki, nr. 24 (fosta cazarmă a pompierilor, acolo unde se află astăzi Hotelul Prahova Plaza), în cazarma situată pe strada 23 August (astăzi strada Gheorghe Gr. Cantacuzino), iar în luna noiembrie 1956 a fost dislocată în cazarma din strada Ştefan Gheorghiu, nr. 278 (astăzi strada Mărăşeşti).

Conform Ordinului Ministerului Forţelor Armate, nr. M.C. 316, din 25 martie 1960, Batalionul 355 Transmisiuni s-a transformat în Compania 114 Transmisiuni Ploieşti.

Modificările intervenite în structura organizatorică a marii unităţi de apărare antiaeriană s-au răsfrânt şi asupra unităţilor din subordine. După un an, la data de 21 martie 1961 unitatea s-a transformat în Batalionul 124 Transmisiuni (în baza Ordinului nr. C.L. 376) şi a fost mutată în fosta cazarmă a Regimentului 7 Prahova, situată pe strada Torcători, nr. 2.[3]

Unitatea dislocată în noua cazarmă a asigurat în condiţii bune şi foarte bune legăturile fir şi radio necesare comandamentului Diviziei a 16-a Apărare Antiaeriană a Teritoriului, în scopul conducerii acţiunilor de luptă ale unităţilor subordonate, pentru apărarea spaţiului aerian în zona sa de responsabilitate. Această situaţie s-a datorat lărgirii experienţei cadrelor precum şi încorporării unor tineri cu o mai bună pregătire de cultură generală. Apreciind eforturile şi rezultatele obţinute de către întregul personal, unitatea a primit drapelul de luptă, la data de 25 octombrie 1962, în baza Decretului Consiliului de Stat, nr. 765/1962, prin intermediul generalului-maior Vasile Cutoiu.

Cu prilejul controalelor efectuate în perioada anilor 1961-1989 de către Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului şi Comandamentul Diviziei a 16-a Apărare Antiaeriană a Teritoriului, unitatea a obţinut calificative bune şi foarte bune la toate disciplinele de instrucţie şi pregătire de specialitate a întregului personal. Cadrele militare şi militarii în termen din unitate au obţinut mai multe locuri I şi II la concursurile de specialitate (radiotelegrafişti şi telefonişti) şi la concursurile de trageri (faza pe marea unitate şi faza pe Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului).

Dezvoltarea economiei ţării a creat posibilităţi M.Ap.N. de a îmbunătăţi dotarea armatei cu tehnică de luptă. Drept urmare, în perioada 1960-1989, unitatea a fost dotată cu staţii, autostaţii şi receptoare radio şi radio releu de provenienţă rusească: R-104, R-118, R-311, BM-3U, R-404, R-155 şi R-2500.

Pentru transmiterea cât mai rapidă a datelor privind cercetarea spaţiu-

lui aerian, unitatea a primit în dotare noi staţii radio tip KSS-1300, cu BLU, şi autostaţii radio releu R-412, troposferice.

Pe durata existenţei sale unitatea a primit şi alte sarcini, cum au fost:

- participarea la deszăpezirile din iarna anului 1953/1954, pe raza oraşului Ploieşti (cu 25 de cadre şi 100 de militari în termen);
- participarea anuală la campaniile agricole de vară şi de toamnă (cu câte 25 de cadre şi 150 de militari în termen);
- participarea la acţiunea de împădurire în zona Păuleşti, în perioada 1962-1987 (cu 5 cadre militare şi 50 de militari în termen);
- participarea la lichidarea urmărilor inundaţiilor din mai 1970 şi iunie 1975 în judeţul Prahova (cu 30 de cadre şi 150 de militari în termen);
- participarea la lichidarea urmărilor cutremurului din 4 martie 1977 în oraşele Ploieşti şi Plopeni (cu 25 de cadre şi 150 de militari);
- participarea la amenajarea centrului civic al municipiului Ploieşti (cu 10 cadre şi 50 de militari în termen, timp de un an de zile).

Efectivele unităţii au participat la întreceri culturale, obţinând locurile I şi II în cadrul Festivalului Naţional „Cântarea României”, faza pe garnizoană şi faza judeţeană, în perioada 1975-1988. La întreceri s-au evidenţiat: brigada artistică, grupul de recitatori, formaţiile instrumentală şi de dansuri populare.

În cadrul competiţiei sportive naţionale „Daciada”, cadrele şi tinerii ostaşi au obţinut distincţii fruntaşe la: şah, box, atletism şi jocuri sportive colective (volei şi handbal).

Unitatea a asigurat cu 55% din efective paza a 10 obiective de importanţă majoră din municipiul Ploieşti, în timpul evenimentelor din decembrie 1989 şi ianuarie-martie 1990.

În timpul evenimentelor din 1989 a căzut la datorie soldatul Gheorghe Gh. Gârlea, înaintat post-mortem la gradul de sublocotenent.

Pentru modul cum şi-a îndeplinit misiunile în decembrie 1989, unitatea a fost distinsă, de către Prefectura Prahova, cu Medalia jubiliară „5 ANI DE LA REVOLUŢIA DIN DECEMBRIE 1989”.

În anul 1996, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. S/M 2.497, din 30 mai 1996, unitatea a primit noul drapel de luptă în prezenţa generalului de flotilă aeriană Gheorghe Bucşe.

De la înfiinţare, la comanda unităţii s-au succedat următorii ofiţeri: locotenentul Ion Preda (1949-1950), locotenentul major Ion Florescu (1950-1961, avansat căpitan şi promovat în funcţia de şef al transmisiunilor la marea unitate şi trecut în rezervă în anul 1989, cu gradul de colonel), colonelul Ion Vasile (1961-1983), colonelul Florea Costache (1983-1995), locotenentul-colonel Nicolae Marinică (de la 15.05.1995, colonel de la 25.10.1999).

Ultimul şef de stat major, aflat în funcţie până la desfiinţarea unităţii militare, în anul 2005, a fost locotenentul-colonel Octavian Ediţoiu.

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Fond *Marele Stat Major*, Depozitul de Arhivă, Dosar 7/1949/DSPA, Inventar 1.075/06.03.1983, pag. 23.
2. Idem, Dosar 4 B/1951, Inventar S/1.075/16.03.1983, pag. 99-100.
3. Idem, Fond *C.A.A.T.*, Dosar 704/1961.

RADIOLOCAŢIA

Deşi nu are tradiţiile infanteriei, cavaleriei, artileriei, marinei, transmisiunilor, artileriei antiaeriene sau aviaţiei, radiolocaţia constituie o armă modernă în armata română, capabilă să asigure succesul în luptă al tuturor marilor unităţi şi unităţilor militare.

În cadrul armatei române, radiolocaţia s-a dezvoltat cu ajutorul transmisiunilor, aviaţiei şi artileriei antiaeriene. Actul de naştere al armei îl constituie Ordinul Marelui Stat Major, nr. 378, din 16 noiembrie 1933. Numele armei era Serviciul General de Pândă şi Alarmă (S.G.P.A.).

Primele instalaţii de radiolocaţie au apărut în anul 1935 în Anglia, sub conducerea savantului Sir Wattson-Watt. Acestea erau dotate cu sisteme de reperare a avioanelor de la o distanţă de 64 km. În 1936, o astfel de staţie de radiolocaţie cu emisie în impulsuri a devenit operaţională în S.U.A.

Evoluţia radiolocaţiei a asigurat condiţiile necesare formării, în anul 1940, a primului batalion de informare şi alarmare prin radiolocaţie şi a trei linii de radiodescoperire pentru apărarea Leningradului. În aceeaşi perioadă, specialiştii militari din Germania au început să folosească sistemul Würtzburg, pentru dirijarea tragerilor artileriei antiaeriene.

Începând din anul 1940, U.R.S.S. a construit staţiile de rtadiolocaţie REDUT-43 şi PIGMATIT-42. Anglia a pus în funcţiune radiolocatoare de bord pentru avioane, în gama centimetrică, acţiune ce a dus la pierderea supremaţiei aeriene de către Germania. Britanicii au folosit pe scară largă radiolocatoarele la artileria antiaeriană, unităţile de proiectoare şi aviaţia de vânătoare.

Radiolocaţia s-a afirmat în al doilea război mondial, în cadrul bătăliilor pentru Anglia, Europa, Atlantic şi Pacific şi, nu în cele din urmă, pentru Balcani şi Europa Centrală.

După încheierea acordului dintre Guvernele României şi Germaniei, la cererea mareşalului Ion Antonescu şi a Ministerului de Război, România a cumpărat, în anul 1943, 20 de staţii de radiolocaţie Würtzburg-39T (variantele C şi D), cu scopul de a fi folosite pentru apărarea teritoriului ţării, îndeosebi a Bucureştiului şi a Văii Prahovei.

Încadrarea acestor staţii cu echipaje româneşti a început la data de 15 septembrie 1943 şi s-a terminat la 15 ianuarie 1944. Pentru a desfăşura o activitate eficientă, specialiştii români au fost instruiţi în Germania, în perioada iunie-august 1943.

Începând cu data de 15 septembrie 1943, radiolocaţia a constituit o prezenţă activă şi permanentă în structura armatei române, chiar dacă din punct de vedere cantitativ şi calitativ a cunoscut ritmuri de dezvoltare diferite.

La radiolocatoarele existente s-au adăugat încă 9 staţii de radiolocaţie Freya, pentru cercetare aeriană, şi 17 staţii Würtzburg pentru artileria antiaeriană, toate acestea provenind din dotarea unităţilor militare germane. Astfel s-a creat sistemul unic de cercetare aeriană, de alarmare şi conducere a acţiunilor

de luptă ale aviaţiei şi artileriei antiaeriene.

În structura sistemului de cercetare aeriană a fost inclusă şi reţeaua teritorială de pândă şi alarmă aeriană, în înzestrarea căreia intra aparatură optică şi de ascultare.

Sistemul creat a cuprins trei *„centuri de supraveghere şi alarmare aeriană”*. Acesta era dispus concentric, în jurul principalelor centre (obiective) de apărat împotriva loviturilor aeriene, şi asigura, în prima fază, cercetarea spaţiului aerian şi transmiterea semnalelor de avertizare despre pericolul atacului aerian către punctele de comandă, iar în a doua fază, pe timpul luptei, datele de radiolocaţie pentru artileria antiaeriană şi aviaţia de vânătoare română şi germană.

Prima „centură”, formată din zonele de cercetare a nouă staţii de radiolocaţie tip Freya, se afla la 200 km de centrul sistemului, considerat a fi la jumătatea distanţei dintre Bucureşti şi Ploieşti.

După război, necesitatea radiolocaţiei în armata română a fost confirmată prin legea nr. 206, din 21 iunie 1947. În capitolul III, articolul 50, din lege, se prezenta detaliat încadrarea radiolocaţiei la Secţia Aparate de Detecţie Electromagnetică, subordonată Artileriei Antiaeriene.

Înfiinţarea Comandamentului Apărării Antiaeriene a Ţării, la data de 10 aprilie 1949, şi în cadrul acestuia – potrivit Ordinului Ministerului Apărării Naţionale, nr. 5.385, din 7 aprilie 1949 – a Secţiei de Pândă Aeriană (care includea trei compartimente: Pânda Radio, Pânda Teritorială şi Pânda Electromagnetică), a condus la intensificarea eforturilor depuse în vederea cercetării spaţiului aerian.

La data de 1 august 1949, la Bucureşti-Băneasa s-a înfiinţat Compania de Radiolocaţie, prima de acest fel din armata română. Aceasta era destinată pregătirii radiolocatoriştilor (operatorilor) necesari artileriei antiaeriene, constituind nucleul unui viitor batalion de radiolocaţie. Compania a avut în dotare trei aparate Würtzburg, model 39T (D), la care s-au mai adăugat, până la 31 decembrie 1950, trei staţii de radiolocaţie de diferite tipuri: SCR-527 (de fabricaţie americană), ANTPS-53 (de provenienţă engleză) şi Würtzburg (de fabricaţie germană).

În ziua de 15 decembrie 1951 s-a înfiinţat la Ploieşti, în cazarma din strada 23 August (astăzi strada Gheorghe Gr. Cantacuzino), Compania nr. 20 OILA, care a avut în subordine posturi de observare (deservite fiecare de către o grupă de ostaşi) pe teritoriul judeţelor Prahova, Dâmboviţa şi Buzău.

Pentru îmbunătăţirea cercetării spaţiului aerian al României cu ajutorul staţiilor de radiolocaţie, în perioada aprilie-mai 1952 au fost importate din Uniunea Sovietică 13 staţii de radiolocaţie, iar în anul 1954 încă 10 staţii de radiolocaţie şi 16 aparate de apel. Staţiile au fost exploatate de către cadre de radiolocaţie pregătite în ţară şi în U.R.S.S.

Conform Ordinului Ministerului Apărării Naţionale, nr. C.L. 74, din 25 iulie 1955, s-au înfiinţat Trupele Radiotehnice, ca armă specializată, pentru folosirea numărului mare de radiolocatoare, în scopul intesificării cercetării spaţiului aerian şi pentru asigurarea cu informaţii a artileriei antiaeriene şi a aviaţiei de vânătoare. Noua armă era subordonată direct Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

Între anii 1960-1965 Trupele Radiotehnice au fost modernizate, primind în înzestrare noi staţii complexe de radiolocaţie, de game şi destinaţii diferite. În perioada următoare, 1965-1966, arma radiolocaţiei s-a reorganizat pe brigăzi, corespunzătoare celor două divizii de apărare antiaeriană a teritoriului.

BRIGADA A 46-A RADIOTEHNICĂ PLOIEŞTI

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 662, din 23 iunie 1965, în perioada 1 august - 15 septembrie 1965 s-a înfiinţat la Berceni (localitate situată în apropiere de Ploieşti) Brigada a 46-a Radiotehnică, comandată de locotenentul-colonel Constantin Stoica. Brigada a preluat efectivele şi materialele de la Regimentul 22 Radiotehnic Feteşti şi de la Batalionul 115 Radiotehnic Roman. Comanda marii unităţi, până în anul 1986, a fost asigurată de generalul Constantin Stoica (decedat în decembrie 1998).

Începând cu anul 1986, comanda Brigăzii a 46-a Radiotehnice a fost preluată de colonelul Emil Pintilie, care a asigurat conducerea unităţii până în luna iunie 1995, când s-a pensionat. În perioada 1995-1998, comanda Brigăzii a 46-a Radiotehnice a fost asigurată de colonelul Dragoş Cârcu. Ulterior aceasta a fost desfiinţată, ca urmare a reorganizării armatei.

În anul 1965, Brigada a 46-a Radiotehnică avea în subordine posturi şi noduri radiotehnice, iar după reorganizarea din anul 1978 se vor adăuga batalioane şi companii radiotehnice. Acestea erau desfăşurate în dispozitivul de luptă din jumătatea de est a ţării, într-o concepţie unitară, cu scopul de a îndeplini misiuni specifice, precum:

- cercetarea prin radiolocaţie a spaţiului aerian din jumătatea de est a României, în interior şi în afara graniţelor de stat (linia de despărţire cu brigada vecină), în raport cu parametrii tehnici ai mijloacelor de radiolocaţie din dotare;
- asigurarea cu date de radiolocaţie a aviaţiei militare şi a trupelor de artilerie şi rachete din apărarea antiaeriană a ţării;
- înştiinţarea despre situaţia aeriană a punctelor de comandă proprii ale eşaloanelor superioare, ale marilor unităţi şi unităţilor, cuprinse în planurile de cooperare;
- asigurarea cu date de radiolocaţie a zborurilor de instrucţie, a centrelor de conducere a aviaţiei civile.

Începând din anul 1975, comandamentul armei radiotehnice şi comanda brigăzii au avut în vedere eficientizarea cercetării spaţiului aerian, prin dotarea cu mijloace moderne de radiolocaţie (P-37, P-14, PRV-13, 5N-87 ş.a.) şi cu aparatură de automatizare a conducerii acţiunilor de luptă.

În perioada anilor 1970-1980 s-a continuat procesul de dotare cu tehnică modernă de radiolocaţie şi aparatură de automatizare, în raport cu cerinţele aviaţiei moderne din înzestrarea Comandamentului Aviaţiei Militare.

În paralel cu efortul valutar al ţării pentru achiziţionarea tehnicii moderne de radiolocaţie, s-a desfăşurat activitatea de proiectare şi producere a unor staţii de radiolocaţie şi mijloace de automatizare de către industria de

apărare românească. Cadrele inginereşti din Brigada a 46-a Radiotehnică au contribuit la realizarea primei staţii de radiolocaţie de producţie românească (START-1), care a intrat în dotarea brigăzii, la Batalionul de Radiolocaţie Schitu-Constanţa, pe data de 13 aprilie 1984.

Tehnica modernă de automatizare din dotare a permis brigăzii ca, începând din anul 1985, să treacă la organizarea subsistemelor automatizate zonale (Dobrogea, Muntenia şi Moldova), sisteme care au contribuit la creşterea eficienţei conducerii, înştiinţării şi asigurării cu date de radiolocaţie a aviaţiei militare şi a rachetelor antiaeriene.

Odată cu trecerea la reorganizarea armatei, în anul 1995 brigada de radiolocaţie s-a restructurat, formându-se centre de cercetare. Fiecare centru avea în subordine un număr variabil de batalione şi companii. Această organizare corespundea mai bine cerinţelor moderne de conducere şi ducere a acţiunilor de luptă de către marile unităţi şi unităţile subordonate Corpului 1 de Aviaţie şi Apărare Antiaeriană „Siret” .

BATALIONUL DE RADIOLOCAŢIE STREJNIC

Batalionul de Radiolocaţie Strejnic s-a înfiinţat în anul 1964. După înfiinţarea Brigăzii Radiotehnice, în anul 1965, a intrat în subordinea acesteia. De la înfiinţare, unitatea a fost înzestrată cu radiolocatoare tip P-12, P-35 şi radioaltimetrul PRV-11, iar în perioada 1987-1989 a primit, pentru înlocuire, radiolocatoare mai performante, de tip P-12 MODERNIZAT şi P-37.

În paralel cu îndeplinirea misiunilor specifice trupelor de radiolocaţie, unitatea a asigurat cu informaţii Regimentul 4 Rachete Antiaeriene Strejnic, căruia i-a fost subordonată operativ. Unitatea a fost înzestrată cu aparatură de automatizare, în 1992, integrată în sistemul tehnic al brigăzii de radiolocaţie.

De la înfiinţare şi până în prezent, la comanda batalionului au activat următorii comandanţi: căpitanul Teodor Marincaş, maiorul Georges Vermeulin, maiorul Mihai Bucur, maiorul Grigore Laurenţiu, căpitanul Gheorghe Angheluţă, locotenentul-colonel Ion Vişan, maiorul Nicolae Ristea, maiorul Ion Galiţ, căpitanul Antip Ghiaţă, maiorul Gheorghe Babaciu, colonelul Adrian Policală, maiorul Dumitru Stoica şi căpitanul Cătălin Ivan.

Pe toată durata existenţei sale, unitatea şi-a îndeplinit misiunile de luptă în dispozitiv, obţinând rezultate bune şi foarte bune. S-a remarcat în mod deosebit la aplicaţiile din anii 1994-1997, desfăşurate în poligonul Capul Midia, prin acţiunea de asigurare cu date de radiolocaţie, pe timpul tragerilor de luptă a Regimentului 4 Rachete Antiaeriene Strejnic

ŞCOALA DE APLICAŢIE PENTRU RADIOLOCAŢIE

Unitatea moşteneşte tradiţiile de luptă ale Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului şi ale Armei de Radiolocaţie. În anul 1939 s-au orga-

nizat cursuri de scurtă durată, pentru instruirea cadrelor militare şi a militarilor în termen (pândari aerieni). Aceste cursuri s-au desfăşurat în cele trei regiuni aeriene: Bucureşti, Iaşi şi Cluj.

Situaţia politico-militară din Europa şi din România anilor 1940-1941 a obligat Guvernul ţării şi Ministerul de Război să ia măsuri ferme pe linia supravegherii, observării şi cercetării spaţiului aerian. Astfel, conform Deciziei Ministeriale, nr. 1.121, din 3 ianuarie 1941, s-a înfiinţat Centrul de Instrucţie Pândari Radio, în cazarma Regimentului Geniu-Aeronautică din Ghencea. Centrul a pregătit cadrele militare necesare Serviciului General de Pândă şi Alarmă. La comandă a fost numit locotenentul-colonel Martie Codreanu, iar director de studii căpitanul Ilie Doicescu.[1]

Începând cu anul 1942, Centrul de Instrucţie a fost transfomat în Şcoala de Pândă şi Alarmă T.F.F., avînd în organica sa şi o companie şcoală de subofiţeri pentru Serviciul General de Pândă şi Alarmă.[2]

Pe toată durata războiului, Centrul de Instrucţie a pregătit cadrele şi ostaşii care au încadrat batalioanele, companiile, plutoanele şi posturile de observare şi cercetare aeriană, asigurând datele necesare aviaţiei, artileriei antiaeriene şi celorlalte mijloace de alarmare şi apărare a ţării.

După încheierea armistiţiului, în baza prevederilor Convenţiei de Armistiţiu, unitatea a fost desfiinţată, în luna noiembrie 1944. Misiunile de pregătire a cadrelor şi a ostaşilor pândari aerieni au fost asigurate de unităţile şi subunităţile de artilerie antiaeriană.

În anul 1948, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 45.120, din septembrie 1948, s-a înfiinţat, în cadrul Comandamentului Aeronauticii, Secţia de Pândă Aeriană şi, ulterior, la 20 decembrie 1950, Serviciul Observare Informare Legături Aero, care a primit misiuni de observare şi cercetare neîntreruptă a spaţiului aerian. Serviciul nou-creat a asigurat Aviaţiei şi Artileriei Antiaeriene datele despre evoluţia ţintelor aeriene.

În perioada 1948-1950 pregătirea cadrelor şi a militarilor pentru Secţia de Pândă Aeriană s-a făcut la Batalionul de Instrucţie din Regimentul de Pândă Radio, care era dislocat în cazarma Iasmin. Batalionul îl avea comandant pe locotenentul-colonel ing. Constanţiu Dumitrescu.[3]

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 7.628, din 12 iunie 1950, şi al Ordinului C.A.A.T., nr. 11.966, din 1 iulie 1950, a fost înfiinţat, la data de 3 iulie 1950, Centrul de Instrucţie Pândă Aeriană. Unitatea a funcţionat, în cazarma de la Iasmin, prin transformarea Batalionului de Instrucţie Pândari Radio.[4] La sfârşitul anului 1950, Centrul de Instrucţie OILA s-a mutat la Periş (şoseaua Bucureşti - Ploieşti, kilometrul 32). Comandantul centrului a fost numit locotenentul-colonel Ştefan Popescu.[5]

În baza Ordinului C.A.A.T., la data de 17 august 1953 Centrul de Instrucţie OILA s-a transformat în Batalionul 738 Instrucţie OILA.[6]

Înfiinţarea Trupelor Radiotehnice, în luna iulie 1955, a determinat şi îmbunătăţirea structurii organizatorice a centrului de instrucţie. Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 74, din 25 iulie 1955, Batalionul de Instrucţie OILA s-a transformat în Centrul de Instrucţie Radiotehnic (U.M. 01831, situată în cazarma de pe şoseaua Bucureşti - Ploieşti, kilometrul 32).[7]

În perioada anilor 1952-1958 la comanda unităţii s-a aflat locotenentul-

colonel Ioan Pascal, fiind urmat, în anii 1958-1960, de către locotenentul-colonel Nicolae Ghiţă. Ca urmare a restructurării armatei, în baza Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 396, din 19 februarie 1960, Centrul de Instrucţie Radiotehnic a fost desfiinţat.

Răspunzând nevoilor de perfecţionare a activităţii Trupelor Radiotehnice, ministrul Apărării Naţionale a dispus înfiinţarea, prin Ordinul nr. C.L. 880, din 31 august 1966, a Centrului de Instrucţie al Trupelor Radiotehnice, cu începere de la 1 septembrie 1966. Unitatea era dislocată în cazarma situată pe strada Ştefan Gheorghiu, nr. 278 (azi, strada Mărăşeşti).[8]

La data de 9 august 1991, în baza Ordinului Marelui Stat Major, nr. S/B 3/1991, Centrul de Instrucţie al Trupelor Radiotehnice s-a transformat în Centrul de Perfecţionare a Pregătirii Cadrelor din Trupele Radiotehnice.

Conform Hotărârilor Consiliului de Apărare a Ţării nr. 42, din 13 iunie 1995, şi nr. 137, din 26 noiembrie 1996, precum şi a Ordinului Ministerului Apărării Naţionale, nr. 12, din 21 februarie 1997, Centrul de Perfecţionare a Pregătirii Cadrelor din Trupele Radiotehnice s-a transformat în Şcoala de Aplicaţie pentru Radiolocaţie.

Din istoricul unităţii se desprind următoarele activităţi semnificative:

- perfecţionarea pregătirii şi specializarea prin cursuri a cadrelor active din arma radiolocaţiei;
- pregătirea cadrelor militare de rezervă pentru arma radiolocaţiei, prin Şcoala de Ofiţeri de Rezervă (care a funcţionat în perioada 1966-1979 şi, mai târziu, din 1995), prin instruirea militarilor cu termen redus (în perioada 1974-1990, conform prevederiilor legii nr. 14 din 28 decembrie 1972) şi prin convocări (cu şi fără scoatere de la locul de muncă) pentru pregătirea rezerviştilor;
- desfăşurarea a două-trei aplicaţii anual, cu trupă şi tehnică de luptă.

Ca un corolar al strădaniilor depuse în procesul de instruire şi învăţământ, unitatea a reuşit să obţină şi să menţină, între anii 1980-1989, titlul de unitate de frunte.

În decursul existenţei, unitatea a desfăşurat o prodigioasă activitaţte ştiinţifică prin:

- organizarea primei sesiuni de cercetări ştiinţifice din arma radiolocaţie pe tema: „Îmbunătăţirea parametrilor tehnicii de radiolocaţie şi aparaturii auxiliare” (23 iulie 1969);
- realizarea primului film didactic: „Activitatea echipei de luptă a nodului radiotehnic” (27 iulie 1970);
- construirea şi dotarea cu forţe proprii a peste 40 de laboratoare şi săli de pregătire militară de specialitate, precum şi a altor utilităţi care au îmbunătăţit şi modernizat baza materială a învăţământului;
- realizarea a peste 200 de invenţii, inovaţii şi raţionalizări; un număr important de ofiţeri care au lucrat în unitate, a făcut parte din colectivul care a realizat prima staţie de radiolocaţie românească START-1, în anul 1984, remarcându-se în mod deosebit colonelul ing. Atanase Boeru.

În această instituţie de învăţământ au crescut foarte multe cadre, care, ulterior, au fost promovate în funcţii importante la eşaloanele superioare:

coloneii Gheorghe Butucaru, Vasile Văcaru, Dumitru Ungureanu, Viorel Bacalu, Dumitru Pătru, Constantin Macsuta, Traian Ştefănescu, Constantin Băcanu, Sorin Vegheş, Gheorghe Chioreanu, Ion Munteanu (profesori la Academia Militară), coloneii Tănase Oprescu, Nicolae Enache (la Marele Stat Major), coloneii Alexandru Mitache şi Iustin Georgescu (la Institutul de Cercetări al Armatei), coloneii Atanase Boeru, Costică Drăghici (comandanţi de unităţi pentru repararea aparaturii de radiolocaţie şi artilerie antiaeriană din C.A.A.T.), colonelul Eugen Pintilie (comandant Bază Reparaţii M.I. şi, după 1990, ministrul Telecomunicaţiilor), coloneii Constantin Marin şi Constantin Munteanu (locţiitori ai comandantului pentru tehnică, la Brigada a 46-a Radiotehnică şi la Divizia a 16-a Apărare Antiaeriană a Teritorului).

Efectivele unităţii au îndeplinit obiectivele principale din procesul de învăţământ şi au participat la înlăturarea urmărilor calamităţilor naturale:

- mai 1970 şi iunie 1975, când inundaţiile catastrofale au afectat teritoriul judeţului Prahova, angajând 24 de ofiţeri (care au lucrat la comandamentul judeţean de coordonare a activităţilor) şi 266 de elevi ai Ş.O.R., precum şi 75 militari în termen (care au lucrat la repararea drumurilor la I.A.S. Puchenii-Moşneni, refacerea drumurilor şi podurilor din localităţile Ceraşu şi Drăgăneşti Prahova şi a căilor de acces spre Baza de cereale Ploieşti Vest);
- 4 martie 1977, dată la care un puternic cutremur a afectat grav România, mobilizând 11 grupe, cu un efectiv de 10 ofiţeri şi 120 de militari în termen, care au acţionat în zona Cinematografului „Progresul”, Piaţa Kogălniceanu şi D.J.P.Tc. Prahova;
- ianuarie 1984, când s-a participat la activităţile de deszăpezire din gările Ploieşti Sud, Ploieşti Est şi Ghighiu.

Cadrele active, militarii cu termen redus, elevii Ş.O.R. şi militarii în termen au desfăşurat o serie de activităţi de amploare în domeniul economiei naţionale, precum:

- detaşarea a doi ofiţeri la Centrala Termoelectrică Turceni;
- participarea la campanii agricole (în anii 1979-1989), la I.A.S.-uri din judeţele Ialomiţa, Prahova, Teleorman şi Călăraşi, cu un efectiv de 170 de cadre, 3.000 de militari cu termen redus, 150 de elevi ai Ş.O.R. şi 275 de militari în termen;
- participarea la acţiunile de împădurire, din anul 1987, la Ciorani şi în zona Ploieşti Triaj, cu un efectiv de 10 cadre şi 250 de militari cu termen redus.

Personalul unităţii s-a implicat şi în unele acţiuni cultural-educative:

- participarea la Festivalul Naţional „Cântarea României”, în perioada 1977-1989, reuşind să obţină mai multe locuri I, II şi III (cu brigăzi artistice, montaje literar-muzicale, recitări, interpretări corale ale vestitului cor „Rândunica”, care a luat locul I pe armată în anul 1987);
- realizarea monumentului lui „Mircea cel Bătrân” (sculptor Theodor Zamfirescu, de la Studioul de Arte Plastice al Armatei), inaugurat la data de 12 octombrie 1987;
- realizarea Punctului Muzeistic (1966) şi a Muzeului Radiolocaţiei (filială a Muzeului Militar Naţional), inaugurat la 21 iulie1995;

- construirea capelei militare „Sfânta Paraschieva”, în anul 2001, cu aportul deosebit al colonelului Emil Şotropa.

Revoluţia din decembrie 1989, care a afectat mult poporul român, a solicitat şi personalul unităţii. S-au executat misiuni de pază şi apărare la obiective economice şi politico-administrative din Ploieşti şi Târgovişte (cu un total de 200 ofiţeri, 400 de militari cu termen redus şi 50 de militari în termen). De asemenea, în perioada 22 decembrie 1989 - 1 februarie 1990 s-au organizat misiuni de patrulare cu 24 de patrule pe zi (în 3 schimburi), în municipiul Ploieşti. Au participat 24 de ofiţeri, 300 de militari cu termen redus şi 120 militari în termen.

La data de 1 august 2003, Şcoala de Aplicaţie pentru Radiolocaţie şi-a încetat activitatea în Ploieşti. Unită cu Şcoala de Aplicaţie pentru Aviaţie şi Şcoala de Aplicaţie pentru Artilerie Antiaeriană, funcţionează sub denumirea de Şcoala de Aplicaţie a Forţelor Aeriene şi este dislocată în cazarma de la Bobocu, judeţul Buzău.

De la înfiinţare, la comanda unităţii s-au succedat următoarele cadre militare: locotenentul-colonel Vasile Mihalache (01.09.1966-01.09.1968, numit apoi la comanda Brigăzii 34 Radiotehnice Timişoara, în perioada 1 februarie 1968-1992, avansat general de brigadă şi pensionat), locotenentul-colonel ing. Traian Olteanu (01.09.1968-11.02.1969), locotenentul-colonel Traian P. Balaj (11.02.1969-23.03.1976, avansat la gradul de colonel, la data de 30.12.1969), colonelul Anton-Gavrilă Maiorescu (11.04.1976-20.06.1981), colonelul Ion D. Petrescu (09.09.1981-10.02.1987), colonel ing. Ioan Selejan (11.02.1987-08.03.1988), maiorul Emil-Paraschiv V. Şotropa (26.03.1988, avansat la gradul de locotenent-colonel, la 28.12.1989, şi la gradul de colonel, la 25.07.1990, apoi trecut la pensie, în luna iunie 2001) şi colonelul Vasile Ostanschi (01.08.2001-01.08.2003).

În funcţia de şef de stat major au activat: maiorul ing. Costache Gh. Zelincă (01.09.1966-10.02.1969), locotenentul-colonel ing. Ioan Selejan (11.02.1969-11.02.1987, avansat colonel la 30.12.1974), maiorul Gheorghe Murariu (09.08.1988-1997, avansat locotenent-colonel, la data de 28.12.1989, şi colonel, la data de 01.12.1994), colonelul Ion Ionescu (1997-01.02.1999), colonelul Constantin Mălăescu (01.02.1999-15.03.2002) şi colonelul Cezar Diţu (15.03.2002-01.03.2003). Locţiitor de comandant a funcţionat colonelul Iulian Cătineanu (2001-2003).

Funcţia de locţiitor tehnic a fost asigurată de către următorii ofiţeri: locotenentul-colonel Traian Oltean, maiorul Costică Drăghici, colonelul Constantin Munteanu, colonelul Stan Grigore şi colonelul Iordan Anghel.

Funcţia de locţiitor al comandantului pentru servicii a fost îndeplinită de ofiţerii: colonelul Ioan Sima, colonelul Mihai Năforniţă, locotenentul-colonel Ion Bălăşescu, maiorul Aurel Paraschiv şi colonelul Liviu Ţerean.

În funcţia de locţiitor politic al comandantului au activat: colonelul Cezar Maxim, colonelul Emil Maftei, colonelul Ion Safta şi colonelul Constantin Chiper.

Informaţiile care au stat la baza întocmirii acestui material au avut drept surse documente aparţinând Arhivelor Militare din Piteşti şi datele pre-

zentate în memoriile personale de către generalii Neculai Iordache, Vasile Mihalache, Radu Vlăsceanu şi coloneii Ion Pascal, Constanţiu Dumitrescu, Ion Petrescu, Ioan Selejan, Ion Popescu, Emil Pintilie, Emil Şotropa, Ştefan Dumitru, Vasile Ostanschi, Iulian Cătinean, Antip Gheaţă, Gheorghe Rusu, Carol Maiorescu şi Constantin Chiper.

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Fond 1726, Dosar 66, pag. 249-250.
2. Idem, Fond 5416, Dosar 1654, pag. 103-105 şi Fond 1726, Dosar1289, pag. 53.
3. Idem, Fond 5416, Dosar 5439, pag. 24-25.
4. Idem, Fond 4941, Dosar 4406, pag. 3.
5. Idem, Fond 1726, Dosar 33, pag. 1.
6. Idem, Dosar 2412, pag. 75.
7. Idem, Fond 4941, Dosar 6680, pag. 110.
8. Idem, Fond 1726, Dosar 548, pag. 26.

FORMAŢIUNI MILITARE

BAZA 2 LOGISTICĂ „VALAHIA"

Comandamentul Bazei 2 Logistică ,,VALAHIA" a funcţionat până la data de 24 septembrie 2009 în cazarma 331 Târgovişte, loc cu o vechime de peste 100 de ani, documentele de arhivă certificând că aici a funcţionat Regimentul Dorobanţi Dâmboviţa nr. 22 care, începând cu anul 1891, s-a unit cu Regimentul III Linie. Acesta a participat, în anul 1913, la campania din Bulgaria şi, în anii 1916-1919, la războiul pentru întregire statală şi naţională a României, căzând pe câmpurile de luptă, colonelul Dumitru Băltăreţ, comandantul regimentului.

În perioada 1919-1930 Regimentul Dâmboviţa nr. 22 a fost cantonat la Târgovişte, în cazarma actuală. Tot aici, în anul 1921, a fost cartiruit şi Regimentul 1 Care de Luptă, unitate de elită a armatei, care s-a acoperit de glorie în luptele purtate pentru dezrobirea Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), în luptele de la Odessa (8 august - 16 octombrie 1941), la Cotul Donului (15 iulie 1942 - 3 februarie 1943) şi în campania din Vest (septembrie 1944 - mai 1945).

Continuând tradiţia militară, de-a lungul timpului în această cazarmă au func-ţionat mai multe tipuri de unităţi şi mari unităţi: Batalionul Motomecanizat (începând cu anul 1946), Brigada 40 Tancuri (din anul 1948), Brigada 20 Tancuri (din anul 1957), Regimentul 1 Tancuri „VLAD ŢEPEŞ" (din anul 1961).

În anul 1994, ca urmare a procesului de restructurare, Regimentul 1 Tancuri s-a transformat în Batalionul 1 Tancuri, concomitent cu înfiinţarea Centrului 89 Mobilizare.

Începând cu data de 1 decembrie 2001, Centrul 89 Mobilizare (Infanterie) se transformă în Comandamentul Brigăzii 2 Logistică Teritoriale.

În baza ordinului nr. 45, din 23 aprilie 2002, începând cu data de 1august 2002 Comandamentul Brigăzii 2 Logistică Teritoriale se transformă în Comandamentul Bazei 2 Logistică „SUD".

În baza ordinului nr. G2/S 951, din 5 mai 2007, Comandamentul Bazei 2 Logistică „SUD" se transformă în Comandamentul Bazei 2 Logistică, dislocat în aceeaşi cazarmă.

În baza hotărârii nr. H. 5498 din 30 octombrie 2008, a comisiei de Heraldică a Ministerului Apărării Naţionale, Comandamentului Bazei 2 Logistică i se atribuie denumirea onorifică ,,VALAHIA".

În baza Hotărârii C.S.A.T., nr. S–47, din 28 aprilie 2009 (Planul-cadru pentru continuarea procesului de restructurare şi modernizare a Armatei României în perioada 1 ianuarie - 31 decembrie 2009), Comandamentul Bazei 2 Logistică se dislocă, începând cu septembrie 2009, din cazarma 331 Târgovişte, în cazarma 816 Ploieşti, unde au funcţionat unităţi şi mari unităţi reprezentative ale Armatei Române, constituite încă de la înfiinţarea lor: Regi-

mentul 19 Artilerie, Centrul de Instrucţie al Artileriei şi Rachetelor, Centrul de Perfecţionare a Pregătirii Cadrelor de Artilerie, Divizionul 113 Rachete Tactice, Brigada 95 Artilerie Mixtă Teritorială, Brigada 1 Logistică.

Baza 2 Logistică ,,VALAHIA" este marea unitate continuatoare a tradiţiilor militare ale unităţilor care au funcţionat în garnizoanele Târgovişte şi Ploieşti. De la înfiinţare şi până în prezent Baza 2 Logistică „VALAHIA" a funcţionat ca mare unitate (având în compunere unităţi şi subunităţi specializate), destinată pentru a executa sprijin logistic integrat, cu toate forţele sau cu o parte din forţe, în cadrul Diviziei 1 Infanterie „DACICA".

Potrivit rolului, locului şi destinaţiei în cadrul sistemului logistic al Armatei României, marea unitate a îndeplinit o gamă diversă de misiuni, îndeosebi pe linia sprijinului logistic.

Baza 2 Logistică „VALAHIA" a executat un volum important de misiuni de sprijin logistic al marilor unităţii si unităţi ale Diviziei 1 Infanterie „DACICA", care au participat la operaţii de stabilitate şi sprijin în timp de pace, în medii de conflict sau post conflict, independent sau ca parte componentă a unor forţe multinaţionale conduse de NATO, ONU şi UE.

Structurile bazei logistice au participat la implementarea obiectivelor Diviziei 1 Infanterie „DACICA" privind operaţionalizarea şi restructurarea marilor unităţi şi a unităţilor, la pregătirea şi desfăşurarea exerciţiilor şi la asigurarea bazei logistice de instrucţie prin realizarea misiunilor de sprijin logistic.

Semnificative au fost activităţile de achiziţii de bunuri şi servicii, mentenanţa echipamentelor militare, transporturile de tehnică şi materiale, revitalizarea infrastructurii, recepţia, depozitarea şi distribuţia bunurilor materiale prin structurile specifice.

În prezent, la comanda Bazei 2 Logistice „VALAHIA" din Ploieşti se află colonelul inginer Maricel Moldovianu. Ca şef de stat major este numit colonelul Adrian Teodorescu.

CENTRUL MILITAR JUDEŢEAN PRAHOVA

Prin Înaltul Decret, nr. 2.845, din 17 noiembrie 1882, s-a înfiinţat Depozitul de Recrutare Ploieşti. Subordonat Regimentului 7 Dorobanţi Prahova-Dâmboviţa, depozitul era comandat de căpitanul Petre Nicolaescu.[1]

Conform Înaltului Decret, nr. 917, din Monitorul Oficial, nr. 15, din 27 martie 1908, şi a *Legii de organizare a armatei*, Depozitul de Recrutare şi-a schimbat denumirea în Biroul de Recrutare şi Mobilizare Ploieşti.[1]

În anul 1911 Biroul de Mobilizare şi Recrutare Prahova a avut următoarea organizare: un căpitan în funcţia de cap al Biroului de Mobilizare şi Recrutare, un locotenent încadrat în funcţia de ajutor al capului biroului, patru plutonieri încadraţi ca subşefi de subcercuri, un subofiţer de administraţie clasa a II-a, doi caporali secretari, un soldat ordonanţă pentru birouri, un soldat ordonanţă a şefului biroului de mobilizare.

Prin Înaltul Decret, nr. 1.444, din 1914, Biroul de Mobilizare şi

Recrutare a luat denumirea de Biroul Mobilizare-Recrutare-Rechiziţii, fiind trecut în subordinea Regimentului 47 Infanterie Prahova. Concomitent s-a îmbunătăţit şi structura organizatorică a biroului.[2]

Începând din anul 1912 şi până la încheierea participării la primul război mondial, cele două unităţi de infanterie din Prahova îşi recrutau ostaşii în felul următor:

- Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, ajutat de Biroul de Recrutare din Ploieşti, îşi recruta ostaşii din districtul Prahova, mai puţin din comunele arondate Birourilor de Recrutare „Mircea" (Biroul de Recrutare la Mizil) şi „Matei Basarab" (Biroul de Recrutare Dâmboviţa);
- Regimentul 32 Infanterie „Mircea", ajutat de Biroul de Recrutare „Mircea" cu sediul la Mizil, îşi recruta ostaşii din districtul Prahova şi din trei localităţi din districtul Buzău: Mizil, Baba Ana şi Tohani.[3]

Datorită intrării trupelor germane în Ploieşti, birourile au fost contopite şi evacuate în Moldova, în luna noiembrie 1916.

La data de 26 iunie 1919 biroul s-a înapoiat în Ploieşti, fiind cartiruit în cazarma din strada Oilor, nr. 20, şi subordonat Comandamentului 3 Teritorial Armată din Galaţi. Biroul de Recrutare avea o structură organizatorică mult îmbunătăţită: un colonel în funcţia de comandant al unităţii, un locotenent în funcţia de adjunct al comandantului şi şef al Biroului Rechiziţii, un maior încadrat ca şef al Biroului Recrutare şi Mobilizare, un locotenent încadrat ca ajutor al şefului Biroului Recrutare şi Mobilizare, un locotenent în funcţia de şef al Biroului Adjutantură, un locotenent încadrat ca şef al Biroului Pensii.

Conform Deciziei Ministeriale, nr. 935, publicată în Monitorul Oficial, nr. 126, din 8 septembrie 1921 – dată prin Ordinul de Zi, nr. 1, din 15 septembrie – a fost înfiinţat Cercul de Recrutare Prahova, ca unitate de sine stătătoare. Unitatea, care şi-a început activitatea la data de 16 septembrie 1921, avea următoarea structură organizatorică: un comandant (locotenent-colonelul Nicolae Constantinescu), un ofiţer adjutant, un ofiţer responsabil cu aprovizionarea, Biroul Recrutare şi Mobilizare, Biroul Rechiziţii şi Mobilizare Industrie şi Agricultură, Biroul Pensii şi trupa, formată din 2 sergenţi, 11 caporali şi 19 soldaţi.[4]

Atât în perioada interbelică, cât şi în anii participării armatei române la operaţiile militare ale celui de-al doilea război mondial, la comanda unităţii au funcţionat următorii ofiţeri: colonelul Haralambie Milcu (09.11.1921-30.11.1924), colonelul Alexandru Mlădinescu (30.11.1924-01.04.1928), colonelul Constantin Slăniceanu (01.04.1928-22.02.1933), colonelul Gheorghe Condeescu (22.02.1933-01.04.1935), colonelul Ilariu Hagichirea (01.04.1935-04.06.1936), colonelul Constantin Zagoriţ (04.06.1936-31.10.1937), colonelul Gheorghe Condeescu (31.10.1937-01.04.1939), colonelul Alexe Hamat (01.04.1939-15.11.1939), colonelul Gheorghe Condeescu (15.11.1939-31.10.1940), colonelul Vasile Creţoiu (31.10.1940-27.02.1941), colonelul Dumitru Voinescu (27.02.1941-28.03.1941), colonelul Spiridon Oprescu (28.03.1941-25.12.1942), locotenentul-colonel Ioan Buleu (25.12.1942-29.06.1943) şi locotenentul-colonel Luca Ştefănescu (29.06.1943-11.04.1945).

La data de 26 august 1944, Cercul Teritorial Prahova a fost transformat

în unitate luptătoare şi a participat la acţiunile militare din zona Lipăneşti - Măgurele - Vălenii de Munte.

Începând cu data de 11 aprilie 1945, la comanda Cercului Teritorial Prahova a fost numit colonelul Victor Bădescu, ofiţer care a îndeplinit atribuţiile funcţionale, în condiţiile specifice restructurării armatei.

La data de 20 aprilie 1950 – în conformitate cu prevederile Decretului Lege, nr. 23 – Cercul Teritorial Prahova a fost desfiinţat,[5] pregătindu-se condiţiile înfiinţării Comisariatului Militar al judeţului Prahova (3 mai 1950).[6]

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 123.275, din 23 octombrie 1950, comisariatele militare judeţene au fost desfiinţate, creându-se comisariate militare de regiune şi raioane. Comisariatul Militar al Regiunii Ploieşti a primit în subordine teritoriile fostelor judeţe Prahova şi Dâmboviţa, iar din 1957 şi pe cele ale fostului judeţ Buzău. Din acest moment, unitatea avea în subordine Comisariatul oraşului Ploieşti şi comisariatele raionale: Ploieşti, Buzău, Târgovişte, Câmpina, Teleajen, Urziceni, Râmnicu Sărat, Cricov, Cislău, Beceni, Mizil, Pogoanele, Pucioasa şi Sinaia.[7]

Începând cu anul 1960, Comisariatul Militar al regiunii Ploieşti a intrat în subordinea directă a Marelui Stat Major, Direcţia Organizare-Mobilizare.[8]

Prin Decretul Prezidiului Marii Adunări Naţionale, nr. 214, din 1968, privind reorganizarea administrativ-teritorială a ţării, Comisariatul Militar al regiunii Ploieşti s-a transformat în Comisariatul Militar Judeţean Prahova.

În perioada 1990-1994 unitatea a luat denumirea de Comandamentul Militar Judeţean Prahova şi avea în subordine: Centrul Militar Judeţean, Apărarea Civilă, Trupele Teritoriale.

Comandamentul Militar s-a desfiinţat în anul 1994, funcţionând în continuare Centrul Militar Judeţean Prahova.

În prezent instituţia îndeplineşte statutul de Centru Militar Zonal.

La comanda Comisariatului Militar Judeţean Prahova au funcţionat următorii ofiţeri: colonelul Ioan Vălimăreanu (1968-1974), colonelul Ion Ivan (1974-1984), colonelul Nicolae Mărgărit (1984-1987), colonelul Zaharie Andronic (1987-1988), colonelul Nicolae Ilaş (1988-1995), colonelul Teodor Crişan (1995-2001), colonelul Cristian Ivănescu (2002-2008), colonelul Valentin-Florin Nistor (din 2008).

NOTE

1. Arhivele Marelui Stat Major, *Istoricul Cercurilor Teritoriale*, Dosar 9, Inventar 2.641, pag. 75.
2. Idem, pag. 7.
3. *Monitorul Oastei din 1912*, Editura Imprimeria Statului, Bucureşti, 1913.
4. Arhivele Militare Române, *Registrul Istoric nr. 209 al Cercului de Recrutare Prahova*, 1 octombrie 1921-1945.
5. Idem, *Notele Istorice ale Cercului Teritorial Braşov*, *Arhiva pe anul 1950*, nr. 1, Dosar 3, fila 2.
6. Idem, *Comisariatul Militar al Regiunii Ploieşti*, Inventar S/3.751/06.02.1989, Dosar 2/7, nr. 9, fila 82.
7. Idem, Dosar 22/2, nr. 259, fila 2.
8. Idem, Inventar S/4.249/1989, Anul 1960, nr. 319, Dosar 3/1, fila 312.

INSPECTORATUL DE PROTECŢIE CIVILĂ

Preocupările pentru protecţia populaţiei civile, a valorilor materiale, culturale şi spirituale au rădăcini adânci în istoria poporului român.

Protecţia civilă s-a perfecţionat continuu, misiunile sale dobândind valenţe noi în soluţionarea problemelor care s-au ivit în acest domeniu.

Războiul chimic a început în mod oficial la 22 aprilie 1915, prin lansarea de către germani a primului val de clor împotriva trupelor franceze. La data de 19 aprilie 1917 s-a dat primul atac chimic împotriva trupelor române din Regimentul 1 Vânători (aflat în subordinea Diviziei 1-a Infanterie din sectorul Iveşti - Valea Putna), înregistrându-se 35 de morţi.

Tendinţa folosirii masive a bombelor „aero-chimice” împotriva centrelor populate (în scopul producerii unor pierderi umane mari şi a demoralizării populaţiei) a determinat înfiinţarea Comisiei Mixte pentru protecţia populaţiei civile, în baza Deciziei Ministeriale, nr. 513, din 21 iunie 1928. În acest sens, membrii comisiei au elaborat *Instrucţiunea provizorie pentru organizarea protecţiei populaţiei civile contra gazelor de luptă*.

Experienţa primului război mondial dovedise că o apărare, oricât de puternică ar fi fost, nu putea să pună la adăpost populaţia civilă şi să asigure complet funcţionarea serviciilor publice. Ca o concluzie a învăţămintelor desprinse în urma tragediilor din primul război mondial, prin Decretul Regal, nr. 468, din 28 februarie 1933, s-a aprobat *Regulamentul apărării pasive contra atacurilor aeriene*, primul regulament care, prin conţinutul prevederilor sale, a detaşat apărarea pasivă de apărarea activă.

Studierea atentă a pierderilor de bunuri materiale şi vieţi omeneşti din anii 1943-1945, în domeniul funcţionării sistemului apărării, a impus adoptarea unor forme şi procedee complexe de reorganizare a apărării pasive, înfiinţându-se – în baza Hotărârii Consiliului de Miniştri, nr. 85 şi 86, din 17 ianuarie 1952 – Apărarea Locală Antiaeriană (A.L.A.). Sistemul A.L.A. corespundea mai bine din punct de vedere organizatoric şi al îndeplinirii misiunilor încredinţate. În A.L.A. au fost încadraţi cetăţeni cu vârste cuprinse între 16 şi 60 de ani, fără obligaţii de mobilizare. În sate şi în cartierele orăşeneşti s-au constituit grupe de autoapărare şi s-au executat construcţii tip A.L.A., conform Planului Special de Investiţii.

În conformitate cu Hotărârea Consiliului de Miniştri, nr. 541, din 16 aprilie 1952, s-a introdus în învăţământul mediu şi superior pregătirea pentru Apărarea Locală Antiaeriană a populaţiei.

Guvernul României a adoptat în anul 1958 acte normative benefice pentru A.L.A. Astfel, prin Hotărârea Consiliului de Miniştri, nr. 259, din 28 februarie 1958, s-a aprobat *Regulamentul A.L.A.* care stabilea responsabilităţile în domeniul apărării locale. La data de 12 martie 1958 a fost promulgat Decretul Consiliului de Stat, nr. 127, care stabilea fundamentul organizării şi funcţionării A.L.A., în profil teritorial.

Prin reorganizarea administrativ teritorială din anul 1968, s-au constituit state majore militare de Apărare Locală Antiaeriană, la nivel judeţean, precum şi în municipiile Bucureşti şi Petroşani.

Ţinând seama de experienţa acumulată în urma cutremului din 1977, în

strânsă legătură cu evoluţia economico-socială a ţării şi a nevoilor de perfecţionare a conducerii în domeniul apărării, la data de 24 martie 1978 a fost promulgată Legea nr. 2 referitoare la Apărarea Civilă din România. De asemenea, Decretul nr. 430, din 31 octombrie 1978, stabilea măsurile care trebuiau adoptate în domeniul apărării civile.

Legea nr. 2 şi Decretul nr. 430 au asigurat creearea Comisiilor de Apărare Civilă pe diferite specialităţi, state majore şi formaţii cu scopul participării organizate la acţiunile de lichidare a urmărilor dezastrelor.

Aderarea, după anul 1990, a ţării noastre la Convenţia de la Geneva din 12 august 1949, privind protecţia victimelor determinate de conflictele armate, precum şi afilierea la diferite organisme ale O.N.U. cu profil de protecţie civilă, a impus revitalizarea concepţiei de organizare şi conducere a apărării civile din România, în vederea alinierii noilor acte normative la prevederile existente pe plan internaţional.

Prin elaborarea legii nr. 106, din 25 septembrie 1996, Apărarea Civilă s-a transformat în Protecţia Civilă, definită ca o componentă a apărării naţionale destinată asigurării protecţiei populaţiei, a bunurilor materiale şi a factorilor de mediu, în caz de război sau dezastre.

La începutul existenţei sale, protecţia civilă îndeplinea exclusiv misiuni în caz de conflict armat. În prezent, Protecţia Civilă primeşte printre altele, următoarele misiuni: prevenirea populaţiei (prin înştiinţare şi alarmare în caz de pericol) la producerea calamităţilor naturale sau catastrofelor, acordarea ajutorului şi ocrotirea populaţiei în situaţii deosebite (dezastre, pericol aerian sau căderi de obiecte cosmice), asigurarea protecţiei valorilor culturale şi de patrimoniu şi a bunurilor materiale prin adăpostire şi evacuare, neutralizarea muniţiilor neexplodate, după cele două războaie mondiale etc.

Ilustrative pentru preocupările Inspectoratului de Protecţie Civilă al judeţului Prahova sunt acţiunile de pregătire a autorităţilor administraţiei publice locale şi conducerilor agenţilor economici, precum şi a populaţiei pentru a preveni şi atenua efectele calamităţilor naturale şi ale catastrofelor.

La comanda apărării locale au funcţionat următorii ofiţeri: căpitanul Gheorghe Ionescu, colonelul Ion Cobzaru, colonelul Nicolae Ciobotaru, colonelul Petre Belghiru şi colonelul Adrian Ciuciu.

ATELIERUL ARTILERISTIC AL COMANDAMENTULUI APĂRĂRII ANTIAERIENE A TERITORIULUI

În iarna anilor 1954-1955, pe platforma Otopeni (centură) a luat fiinţă Atelierul de Reparaţii Armament Artilerie Antiaeriană şi o şcoală de armurieri. Ordinul de Front, nr. 1, din 1 ianuarie 1955, a consfinţit noua organizare a U.M. 04664 Bucureşti.

Conducerea unităţii a fost încredinţată maiorului ing. Sergiu-Paul Irimescu şi inginerului-şef, căpitanul ing. Gheorghe Safta.

Schimbări deosebite în dezvoltarea unităţii s-au înfăptuit în anii 1958-1964. Acestea au constat în creşterea spaţiului productiv la peste 10.000 m^2.

S-au realizat noi construcţii: supraînălţarea atelierului prelucrări mecanice, plombe între atelierele de reparat grupuri electrogene, hala de reparaţii tehnică de rachete, bancul de rodaj, vopsitoria, sala compresoarelor, garaje auto, platforme de reparat tehnică specifică alimentării rachetelor cu oxidant şi carburant, atelierul de acoperiri galvanice, laboratorul pentru prelevarea şi analiza combustibilor speciali etc. Proiectant şi constructor al componentelor bazei de reparaţii a fost ing. Vasile Sidea, component al echipei de handbal „Steaua" şi al echipei naţionale a României, campioana mondială a acelei perioade.

Îndeplinirea sarcinilor din cadrul planului general de modernizare anunţau trecerea la cunoaşterea şi repararea următoarelor repere: tunuri de calibru 15 mm Wikers, aparat central pentru executarea tragerilor tip Bungescu, tunuri de calibru 88 mm, aparat central pentru executarea tragerilor tip KG 40, tunuri de calibru 37 mm, tunuri de calibru 76,2 mm, grupuri electrogene, aparatură de măsură şi control, aparatură optică şi acumulatoare.

După plecarea trupelor sovietice, care au staţionat pe platforma Crângul lui Bot, s-a efectuat mutarea atelierului artileristic la Ploieşti. Spaţiul de producţie a crescut cu peste 2.000 m^2, în condiţiile în care produsele aflate în reparaţie au fost aceleaşi ca în perioada 1956-1957. Planul de producţie al unităţii s-a diversificat, noul profil fiind de reparaţii (baterii de tunuri 57 mm, baterii de tunuri 100 mm, baterii de tunuri 130 mm, aparat central pentru executarea tragerilor tip Puazo 5, aparat central pentru executarea tragerilor tip Puazo 7, grupuri electrogene SPO 30, acumulatoare alcaline şi cu plumb, staţie radiolocaţie P 12, staţii ochire tunuri tip SOT 4, staţii ochire tunuri tip SOT 9, staţii ochire tunuri tip SOT 30, aparatură optică, agregate din dotarea C.A.F.A.) şi fabricaţie (alimentator fix de carburant AC 5, alimentator fix de oxidant AO 7, alimentator de oxigen tip MCB 3, machetă de exerciţiu pentru rachetele 1 D şi 11 D, piese de schimb şi subansambluri asimilate în unitate prin renunţarea la importuri).

În această perioadă, la conducerea unităţii a fost numit maiorul ing. Ioan Dragomir, care a condus-o până în anul 1968, când a fost înlocuit de locotenentul-colonel ing. Ioan Ionescu. Au fost înfiinţate Secţia de proiectare (3 ateliere) şi Biroul de tehnologie, condus de maiorul ing. Victor Vasile.

Unitatea a primit sarcini complexe privind repararea unei game diverse de tehnică de luptă: echipamente complexe de control, dirijare şi transport ale rachetelor antiaeriene şi terestre, complexul „Dvina" constituind un examen sever. Specialiştii unităţii au reuşit să fabrice rapid maşini complexe: maşina de transport şi încărcare tip MCB 1, alimentatorul mobil de oxigen tip MCB 4, alimentatorul mobil de oxigen tip MCB 5, punctul mobil pentru conducerea zborului PCZ, colmator (agregatul pentru întreţinerea pistelor de aerodrom).

Pentru rezultatele deosebite obţinute în producţie, unitatea a fost distinsă cu diploma *„Unitate evidenţiată pe Ministerul Apărării Naţionale"*.

Unitatea s-a transformat în Baza de Reparaţii a Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului (Crângul lui Bot), în anul 1961.

În adunarea generală de bilanţ din 1973 – asistată de generalul-colonel Vasile Alexe, comandantul Apărării Antiaeriene a Teritoriului – colectivul de conducere al unităţii, a primit sarcina de a încerca proiectarea unei rachete

ţintă, pentru antrenarea trupelor în condiţii apropiate de cele de luptă. Realizarea unei astfel de rachete ar fi condus la uşurarea efortului valutar al ţării, datorat necesităţii deplasării trupelor pentru desfăşurarea tragerilor la partenerul extern de produs. O echipă de specialişti valoroşi – în frunte cu locotenentul-colonel ing. Victor Vasile, locotenentul-colonel ing. Nicolae Petraru, locotenentul-colonel ing. Adrian Truia şi locotenentul-colonel Dumitru Ioniţă – a început elaborarea primelor operaţiuni ce parcurgeau drumul fabricaţiei: circuitul informaţional privind asigurarea materială, tehnologică şi de documentare tehnică. Colectivul a realizat prin autoutilare, împreună cu alţi specialişti din bază, un mijloc de lansare a rachetelor şi aparatura de dirijare a acestora. În anul 1974 produsul a fost aprobat şi omologat pentru producţia de serie, iar apoi s-a trecut la fabricarea şi încercarea rachetelor tip RT 2, RT 2B şi a unei rampe de lansare. În acelaşi an a fost realizată racheta RT 3, un produs foarte solicitat la tragerile cu piese de artilerie antiaeriană şi ca sursă termică pentru experimentarea rachetelor dirijate în infraroşu.

Ulterior, unitatea a trecut la asimilarea primelor rachete din producţia de vârf: racheta dirijată în fascicul de radiolocaţie (aer-aer) şi racheta autodirijată în infraroşu (aer-aer). Pe data de 19 octombrie 1984 s-a emis *Actul de omologare a încercărilor la sol* pentru cele două rachete, iar pe data de 9 noiembrie 1984 s-a elaborat *Actul de omologare şi încercare în zbor*.

Printre succesele obţinute de muncitorii, tehnicienii şi inginerii uzinei, trebuie evidenţiat cel al căpitanului ing. Teodor Ichim şi al colectivului său, care, prin metoda fretării (brevetată ca invenţie), a adus mari reduceri de materiale energo-intensive.

Unitatea a fost sprijinită în această importantă sarcină de către colonelul ing. Dan Gabroveanu, generalul-locotenent Victor Stănculescu, generalul-locotenent Constantin Olteanu. De asemenea, o contribuţie deosebită în calitate de proiectant şi coordonator al producţiei de rachete a avut-o colonelul ing. Nicolae Ghioca.

În anul 1974, pe o suprafaţă de 200 m², a luat fiinţă Atelierul pentru fabricaţia acumulatoarelor 15 Az 45 A. Tehnologia de fabricaţie s-a realizat prin autoutilare, creându-se o presă specială de 50 tf, un cuptor de sinterizare, un omogenizator de pulbere şi necesarul de matriţe şi dispozitive de verificare şi control. Toate aceste utilaje şi dispozitive au fost proiectate şi fabricate în uzină. Locotenentul-colonel ing. Adrian Truia, proiectantul Alexandru Popescu (Lică), proiectantul Gheorghe Mihăilescu, locotenentul-colonel Alexandru Zelco şi muncitorul Ştefan Prudel au fost primii care au pus umărul la greu pentru pregătirea fabricaţiei noului produs românesc 15 Az 45 A. Studiul necesar pentru dobândirea acestui deosebit succes, a fost realizat de colectivul condus de colonelul ing. Lică Stancu, de la Academia Tehnică Militară, şi de specialişti de la Institutul Politehnic Cluj.

Din anul 1977, după efectuarea experimentelor la U.R.A. Bacău, acumulatorul 15 Az 45 A a fost lansat în producţia de serie, conform aprobării nr. T.D. 1.303, al C.A.A.T. Produsul s-a executat sub conducerea colonelului ing. Costică Drăghici, comandantul unităţii, şi s-a menţinut până în 1983, când, sub denumirea de „Investiţia R-82" s-a construit o mică fabrică de acumulatoare ZnAg, de toate tipurile. Suprafaţa de producţie s-a extins la 1.000 m², iar

personalul productiv a ajuns la 115 oameni. Colaborarea cu Institutul Politehnic Cluj s-a menţinut şi în continuare.

Prin Decretul nr. 76, din august 1981, şi prin ordinul ministrului Apărării Naţionale, Baza de Fabricat şi Reparat Rachete Z 68 s-a transformat în Întreprinderea de Producţie şi Reparaţie a Tehnicii de Rachete. Primul birou executiv a fost format din: director (colonelul ing. Costică Drăghici), director tehnic (colonelul ing. Anatolie Popescu), director comercial (colonelul Mihai Năforniţă), inginer-şef (colonelul ing. Nicolae Petraru), contabil şef (colonelul ec. Nicolae Chimu). Contabilul şef a fost înlocuit, pe data de 1 mai 1987, cu maiorul ec. Gheorghe Cernat.

La data de 1 septembrie 1987 colonelul ing. Anatolie Popescu a fost pus la dispoziţia Centralei Industriale, postul de director tehnic fiind ocupat de colonelul ing. Nicolae Prunaru, iar cel de inginer-şef de către locotenentul-colonel ing. Eugeniu Petre.

După anul 1983 întreprinderea a avut realizări deosebite, reuşind să asimileze în producţia de serie racheta de aviaţie aer-aer autodirijată în infraroşu şi să omologheze seria zero din complexul portabil de rachete antiaeriene. Se aflau în faza de cercetare şi realizare 10 tipuri de rachete: patru tipuri de rachete de aviaţie, patru tipuri de rachete antiaeriene şi două tipuri de rachete tactic-operative. De asemenea, au fost asimilate în economia naţională tehnologii noi pentru elaborarea oţelurilor speciale şi neferoase, tehnologii de extrudare a unor profile din aluminiu (în premieră), tehnologii pentru elaborarea unor reţete noi de lacuri, vopsele şi cauciucuri.

Prin Decretul nr. 76, din anul 1981 s-a înfiinţat Centrul de Cercetare Ştiinţifică şi Inginerie Tehnologică pentru Tehnica de Rachete (C.C.S.I.T.T.R.), condus de colonelul ing. Victor Vasile, în calitate de director, având ca principal obiect de activitate asimilarea rachetelor antiaeriene, de aviaţie şi tactic-operative. În perioada 1981-1984, institutul a contribuit la asimilarea – după o licenţă parţială – a rachetelor care intrau în fabricaţia de serie. În paralel s-a trecut la asimilarea unor complexe de rachete în concepţie proprie, având modele de referinţă.

Pe baza cercetărilor proprii, în anul 1988 s-a omologat Complexul portativ de rachete antiaeriene cu bătaie apropiată, care a intrat în fabricaţia de serie la I.P.R.T.R., fiind destinat dotării trupelor. În anul 1989 s-a omologat Complexul autopropulsat de rachete antiaeriene cu bătaie apropiată, care, de asemenea, a trecut la fabricaţia de serie şi a intrat în dotarea trupelor din artileria antiaeriană. Un an mai târziu, în 1990, ca o recunoaştere a realizărilor şi a nivelului de dezvoltare atins, C.C.S.I.T.T.R. s-a transformat în Institutul de Cercetări şi Proiectări „Electromecanica” (I.C.P.E.M.), ridicând pe o nouă treaptă cercetarea şi proiectarea în domeniul tehnicii de rachete.

Datorită reducerii comenzilor militare au fost abordate şi unele produse cu destinaţie civilă: perforatoare de sondă cu jet cumulativ, rachete antigrindină, aparatură de radiolocaţie pasivă. În acest scop, din I.C.P.E.M. se desprinde un Centru de Inovare şi Transfer Tehnologic, care va aplica unele tehnologii speciale în domeniul producţiei civile.

Începând cu anul 1997, activitatea de cercetare-dezvoltare în domeniul tehnicii de rachete s-a desfăşurat în cadrul Centrului de Cercetare al uzinei

„Electromecanica”.

La comanda U.M. 01819 (fostă U.M. 04664) s-au succedat următoarele cadre militare: maiorul ing. Sergiu Paul Irimescu (1955-1957), locotenentul-colonel Florin Arsene (1957-1958), maiorul tehnic Hero Iring (1958-1960), locotenentul-colonel de artilerie Ion Tănase (1960-1962), locotenentul-colonel de artilerie Nicolae Istrătescu (1962-1964), maiorul ing. Ion Asofiei (1964-1965), maiorul ing. Ion Dragomir (1965-1968), locotenentul-colonel ing. Ion Ionescu (1968-1978) şi locotenentul-colonel ing. Costică Drăghici (1978-1981).

Începând din anul 1981, la conducerea uzinei au fost numiţi următorii directori: colonelul ing. Costică Drăghici (1981-1990), colonelul ing. Vasile Voinea (1990-1992), locotenentul-colonel ing. Ion Voinea (1992-1999), avansat ulterior colonel, şi locotenentul-colonel ing. Nicolae Marin (din 1999).

BAZA 102 REPARAŢII AUTOTRACTOARE BUCOV (U.M. 01394)

În octombrie 1949, ca o necesitate impusă de dotarea unităţilor militare cu tancuri model T34-85 şi a nevoii de reparare a acestora, s-a înfiinţat – în cadrul Corpului 47 Tancuri – Atelierul de Reparaţii Tancuri.

Prin Ordinul nr. 438, din 29 februarie 1954, al Regiunii a 2-a Militare, pe lângă Regimentul 272 Mecanizat s-a înfiinţat Compania 623 Reparaţii Maşini de Luptă. Compania era subordonată Regiunii a 2-a Militare şi se afla dislocată în cazarma Ghencea din Bucureşti. Unitatea era organizată pe două plutoane şi o grupă, plutoanele fiind organizate pe grupe de specialităţi. Personalul tehnic repara tehnică blindată (tancuri T34-85, autotunuri SU-76, tractoare ISU-152), executa dispozitive şi utilaje de parc, recondiţiona piesele şi organele maşinilor de luptă şi acorda asistenţă tehnică unităţilor din Regiunea a 2-a Militară. Capacitatea de producţie a unităţii era de 44.847 ore anual, iar dotarea tehnică iniţială se materializa în: două strunguri, o maşină de frezat, o maşină de găurit şi câteva bancuri de lăcătuşerie.

Creşterea puterii economice a ţării a creat armatei posibilitatea să-şi sporească zestrea materială. Drept urmare, în anul 1957, compania a fost dotată cu autoateliere mobile tip A, tip B, tip PRZS-3, tip KMM, un tractor SU-85, o macara portabilă SPK-5 şi o motocicletă.

La data de 11 aprilie 1957, prin Ordinul Marelui Stat Major, nr. CL 5.498, Compania a 623-a Reparaţii Maşini de Luptă a fost dislocată Bucureşti în garnizoana Târgovişte, cu întreg personalul, toate utilajele şi tehnica militară. Unitatea avea o suprafaţă de producţie de aproximativ 1.300 m^2.

În ziua de 3 iunie 1958 unitatea a primit denumirea de Atelierul de Reparat Tancuri şi Auto, iar la 18 iulie 1958 a fost mutată în garnizoana Ploieşti, cazarma Crângul lui Bot.

Unitatea şi-a sporit personalul calificat, dotarea cu mijloace tehnice şi şi-a mărit spaţiul productiv, astfel că în 1959 avea: 3 secţii (Secţia I-a – Reparat Maşini de Luptă, Secţia a II-a – Reparat Maşini Auto, Secţia a III-a – Lucrări Speciale), dispuse fiecare în câte o remiză, un atelier de reparaţii instalaţii

electrice şi radio, o grupă control tehnic de calitate şi serviciile plan-producţie şi aprovizionare cu materiale tehnice. Unitatea dispunea la acea dată de un spaţiu de aproximativ 4.500 m².

La data de 23 februarie 1959, indicativul U.M. 03997 s-a schimbat în U.M. 01394, unitatea devenind Atelierul 102 Reparaţii Autotractoare.

Un an mai tarziu, la data de 10 mai 1960, unitatea a fost trecută din subordinea Regiunii a 2-a Militare în subordinea Direcţiei Tancuri şi Auto, activitatea de bază constituind-o, în continuare, repararea tancurilor T34-85, a autotunurilor SU-76 şi a autocamioanelor din dotarea unităţilor militare.

Începând cu data de 6 iulie 1964, comandantul unităţii, colonelul Cristea Mocanu, împreună cu un colectiv de ofiţeri, subofiţeri, angajaţi civili şi militari în termen, au amenajat o parte a cazărmii de la Bucov şi – la data de 24 octombrie 1964 – unitatea s-a mutat în noua reşedinţă.

Activitatea de producţie s-a profilat pe repararea autotunurilor SU-76 şi ISU-152, tractoarelor ATS şi a transportoarelor blindate, precum şi a autocamioanelor SR 101, tractoarelor rutiere, motoarelor pentru diferite categorii de tehnică. De asemenea se realizau confecţii pentru autoutilitare şi recondiţionări. În anul 1965 capacitatea de producţie era de 83.475 ore, ca apoi, în anul 1968, să sporească la 134.000 ore.

Conform Ordinului nr. M 42, din 26 mai 1969, Atelierul 102 Reparaţii Autotractoare s-a transformat în Baza 102 Reparaţii Autotractoare. Unitatea a fost organizată pe două sectoare productive: fabricaţie şi reparaţii capitale autotractoare. Fiecare sector era organizat la rândul lui pe secţii, iar secţiile pe grupe. Activitatea productivă a fost destinată reparării tractoarelor AT-L, ATS-712, ATS-59, motoarelor SR-213, IAZ-204 şi D-105 (103), tractoarelor rutiere UTB-26, UTB-27, U-650, camioanelor SR-113, SR-114 şi transportoarelor blindate BTR-60, ea acoperind la acea dată 230.000 de ore anual.

Conform Ordinului Comandamentului Infanteriei şi Tancurilor, din februarie 1970, în cadrul unităţii s-a înfiinţat Secţia de Studii şi Proiectări subordonată programului de studii şi proiectări care aparţinea comandamentului. Secţia avea ca sarcini proiectarea dispozitivelor şi pieselor de schimb pentru tehnica din dotare, precum şi studierea îmbunătăţirii exploatării şi întreţinerii tehnicii de luptă.

La 20 noiembrie 1970, secţia s-a transformat în Birou de Proiectări. În perioada următoare, în paralel cu activitatea de bază a unităţii, biroul a studiat posibilitatea creării unui tractor de artilerie românesc şi apoi a pus bazele realizării acestuia. În anul 1976 s-a trecut la execuţia seriei zero a produsului numit TAR-76, unitatea realizând 250 tractoare pentru unităţile militare române.

Activitatea de cercetare şi proiectare a continuat în ritm susţinut finalizându-se noi proiecte: dieselizarea TAB-71 şi îmbunătăţirea soluţiei constructive, realizarea tractorului mijlociu de artilerie, realizarea macaralei pe şasiu de TAB cu transmisie hidrostatică. În perioada 26-27 ianuarie 1979, cu ocazia desfăşurării sesiunii de comunicări ştiinţifice în domeniul tehnicii de tancuri şi autotractoare, în unitate s-a organizat o expoziţie cu realizări din unităţile subordonate Direcţiei de Tancuri şi Autotractoare. Baza 102 Reparaţii Autotractoare Bucov a expus TAR-76, TAR-H, TMA, MHS-125, TAB-71 dieselizat şi TAB-C dieselizat, precum şi o gamă variată de piese de schimb, SDV-uri,

utilaje şi dispozitive pentru autodotare.

Din anul 1980 unitatea a trecut la producţia de serie a transportorului autoblindat TAB-71D. După doi ani, în unitate s-au creat trei colective de specialişti pentru realizarea tehnicii noi şi modernizarea celei existente: tractoare şi derivate, amfibii blindate şi maşini de luptă ale infanteriei.

În anul 1983 personalul unităţii a trecut la producţia de serie a tractorului TMA-83 modernizat şi îmbunătăţit faţă de varianta TMA-79, producând 25 tractoare anual, pentru dotarea armatei.

Începând cu anul 1986, pe lângă produsele amintite, personalul unităţii a produs şi două tipuri de maşini de săpat, necesare sistemului de hidroamelioraţii din România.

După anul 1989 activitatea de producţie s-a desfăşurat pe două domenii importante: repararea tehnicii de tractoare de artilerie şi autotractoare şi modernizarea unor categorii de tehnică militară (staţia radio R-118) şi fabricarea pieselor şi subansamblurilor necesare procesului de reparaţie.

La comanda U.M. 01394 s-au succedat următoarele cadre militare: căpitanul Ioan Drăghicescu (1954-1958), locotenentul-colonel ing. Gheorghe Toacsen (1959-1961), maiorul ing. Ioan Necula (1961-1962), colonelul ing. Cristea Mocanu (1962-1973), locotentul-colonel ing. Augustin Vasc (1973-1975), colonelul ing. Mihai Răduţă (1975-1980), colonelul ing. Gheorghe Chivulescu (1980-1995), colonelul ing. Eugeniu Perţe (1995-1999), colonelul ing. Constantin Rânciog (1999-2000), colonelul ing. Marcel Moldoveanu (2000-2004, fost inginer şef), colonelul Aurelian Mareş (2004-2008), colonelul inginer Nicolae Bucică (din data de 01.07.2008). Inginer şef este locotenentul-colonel Constantin Marin.

BAZA DE REPARAŢII BĂICOI (U.M. 01958)

Unitatea a fost înfiinţată la data de 26 iunie 1970, prin Ordinul Marelui Stat Major, nr. P.R. 238, sub numele de Atelierul de Reparat Armament de Artilerie Antiaeriană nr. 257. Atelierul era subordonat Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului şi îndeplinea următoarele sarcini: repararea rachetelor antiaeriene, repararea şi etalonarea staţiilor mobile de încercare şi control, confecţionarea punctelor de comandă mobile şi fixe, fabricarea pieselor de schimb şi a subansamblelor.

În anul 1972, în conformitate cu Ordinele Marelui Stat Major, nr. C.L. 344, din 17 decembrie 1971, şi nr. C.L. 94, din 27 ianuarie 1972, în unitate a fost înfiinţat sectorul de proiectare.

Atelierul a fost transformat, în anul 1973, prin Ordinul nr. C.L. 1144/1975, în Baza 257 Reparaţii Armament Antiaerian. Cu începere din anul 1975, unitatea s-a subordonat şefului Direcţiei Tehnice din Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

În anul 1981, prin Ordinul Marelui Stat Major, nr. C.L. 468, unitatea şi-a schimbat profilul de activitate, primind următoarele misiuni: repararea staţiilor de radiolocaţie pentru conducerea tragerilor antiaeriene, repararea, veri-

ficarea şi încărcarea mijloacelor de stins incendiile, repararea şi fabricarea punctelor de comandă fixe şi mobile, repararea tunurilor antiaeriene de calibru 57 şi 85 mm, repararea mitralierelor antiaeriene calibru 14,5 mm.

În conformitate cu prevederile Ordinului General al ministrului Apărării Naţionale, nr. M 58, din 27 iulie 1997, şi cu Dispoziţia şefului Direcţiei Logistice din Statul Major General, nr. S/L 569, din 19 august 1997, începând cu data de 1 septembrie 1997 unitatea a trecut în subordinea Comandamentului Logistic, având ca sarcini: repararea rachetelor antiaeriene, repararea maşinilor pentru transportul rachetelor şi semiremorcilor, repararea staţiilor de radiolocaţie pentru conducerea tragerilor antiaeriene, repararea tunurilor antiaeriene de diferite calibre, repararea mitralierelor antiaeriene de calibru 14,5 mm, repararea aparatelor de măsură electrice şi electronice, repararea şi fabricarea punctelor de comandă fixe şi mobile, repararea automacaralelor de 12,5 tf, repararea, verificarea şi încărcarea mijloacelor de stins incendiile, repararea grupurilor electrogene.

La comanda U.M. 01958 s-au succedat următoarele cadre militare: lootenentul-colonel ing. Dumitru Grecu (1970-1971), colonelul ing. Ilie Burcuşi (1971-1990), colonelul ing. Aurel Dumitraşcu (1990-1993), colonelul ing. Constantin Iancu (1993-1995), colonelul ing. Gheorghe Dobrin (1995-1997) şi colonelul ing. Eugen Sârmă (1997-2002).

Începând cu anul 1971, în funcţia de inginer-şef au fost numiţi următorii ofiţeri: locotenentul-colonel ing. Nicolaie Brebene, maiorul ing. Ion Ungureanu, locotenentul-colonel ing. Anatolie Popescu, locotenentul-colonel ing. Aurel Dumitraşcu, locotenentul-colonel ing. Constantin Iancu, colonelul ing. Gheorghe Dobrin şi locotenentul-colonel ing. Eugen Sârmă.

SECŢIA 256 REPARAŢII TEHNICĂ ŞI ARMAMENT (U.M. 01954)

La data de 15 aprilie 1975 s-a înfiinţat Secţia de Reparat Armament, Tehnică Auto şi Materiale de Cazare, subordonată Diviziei a 16-a Apărare Antiaeriană a Teritoriului. În luna iulie 1986, denumirea unităţii s-a schimbat, ea devenind Secţia 256 Reparaţii Tehnică şi Armament.

De la înfiinţare unitatea s-a profilat pe activităţile: executarea reparaţiilor la unele categori de tehnică din dotarea marii unităţi şi a unităţilor subordonate, acordarea de asistenţă tehnică unităţilor din subordinea marii unităţi, pentru repunerea în parametri a categoriilor de tehnică asimilate în reparaţie, executarea unor lucrări de prelucrări metalice, tâmplărie şi vopsitorie, repararea unor mijloace de instrucţie, utilaje şi mobilier.

Unitatea s-a clasat, în ultimii 15 ani, pe locurile I, II şi III la concursurile organizate pe Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului, în domeniul securităţii muncii.

În perioada existenţei, comanda unităţii a fost asigurată de ofiţerii: colonelul ing. Dumitru Ungureanu (1975-1986), colonelul ing. Valentin Mănescu (1987-1998) şi colonelul ing. Gheorge Pencea (1998-2003).

ATELIERELE 746
REPARAŢII GENERALE TANCURI ŞI AUTO MIZIL

Aceste atelierele s-au înfiinţat conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 316.455, din 6 aprilie 1951.[1]

Încă de la început, cadrele militare au făcut eforturi deosebite pentru asigurarea maşinilor şi utilajelor necesare efectuării reparaţiilor, precum şi perfecţionării pregătirii de specialitate a lucrătorilor.

În anul 1957, prin Ordinul Marelui Stat Major, nr. CL, din 9 februarie 1957, unitatea a fost transformată în Uzina de Reparaţii Generale a Maşinilor de Luptă Mizil. Uzina a fost reorganizată şi a funcţionat până în anul 1989 pe principiile gospodăririi specializate.[2]

Anii care au urmat, până la evenimentele din 1989, au constituit perioada cea mai prolifică din istoria uzinei. Colectivul de specialişti a reuşit să aducă îmbunătăţiri tehnologiei de reparaţii a tancurilor şi autotunurilor. Comisiile de inspecţii de la eşaloanele superioare au apreciat că personalul uzinei executa reparaţii de bună calitate la tehnica de autotunuri şi tancuri trimise de la unităţi.

O activitate deosebită în domeniul cercetării-dezvoltării a desfăşurat-o colectivul de specialişti condus de maiorul ing. Arkadie Bereski. Eforturile acestui colectiv au condus la realizarea, în anul 1977, a prototipului tancului românesc P-124-580.

Comanda unităţii a fost asigurată de următoarele cadre militare: maiorul Ioan Apetroaiei (1951-1957), locotenentul-colonel Gheorhe I. Popa (1957-1958), locotenentul-colonel Cornel Olaru (1958-1962), colonelul Pantazi Fenechiu (1962-1968), colonelul Maxim Bordeenco (1968-1974), colonelul Ion Tortolea (1974-1978), colonelul Dan Gabroveanu (1978-1982), colonelul Gheorghe Brezeanu (1992-1996), locotenentul-colonel Constantin Necşulescu (1996-1999) şi colonelul Constantin Cazacu (din 07.1999).

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Fond *Direcţia Superioară a Armatei*, *Anul 1951*, nr. 5.089, Dosar 4B, fila 469.
2. Idem, Fond 5.440, Dosar 31, vol. 1, pag. 896.

SPITALUL MILITAR PLOIEŞTI

În anul 1918 existau în Ploieşti două spitale: Spitalul austriac „Predingher” (iniţial pentru copii) şi Spitalul german „Schuller-Sfetescu”.

Conform Ordinului Marelui Cartier General, din 1 noiembrie 1918, în localul Spitalului „Predingher” a fost înfiinţat Spitalul Militar, comandat de maiorul dr. Gheorghe Ionescu, fost medic-şef al Regimentului 32 Infanterie „Mircea”. Tot pentru nevoi militare, dar şi pentru tratarea populaţiei civile, în scopul unei administrări mai bune localul Spitalului „Schuller“ a fost luat în primire de medicul-şef, locotenentul-colonel (r.) Negruzi.

În raportul comandantului garnizoanei Ploieşti, nr. 1.615, din 16 martie 1919, adresat Direcţiei a VI-a Sanitară din Ministerul de Război, se arătau măsurile luate pentru înfiinţarea Infirmeriei de Garnizoană în localul Spitalului „Predingher" şi se cerea aprobarea înfiinţării Spitalului Militar de Garnizoană în localul fostului Spital „Predingher" nr. 611.

Preluând măsurile adoptate de Marele Cartier General, la 21 martie 1919, Ministerul de Război a aprobat – prin Ordinul nr. 18.857 – propunerile comandantului garnizoanei Ploieşti, iar la 31 martie comandantul garnizoanei Ploieşti a raportat Direcţiei a VI-a Sanitară din Ministerul de Război începerea funcţionării Spitalului Militar Ploieşti, având ca medic-şef pe maiorul dr. Gheorghe Ionescu. La această dată, farmacia garnizoanei Ploieşti s-a înapoiat de la Podul Iloaei.

Conform unor ordine superioare, la data de 5 octombrie 1920 Spitalul Militar Ploieşti a fost desfiinţat şi materialele au fost mutate în cazarma Regimentului 7 Infanterie Prahova, localul Spitalului „Predingher" fiind redat Spitalului de copii din Ploieşti.

La data de 6 februarie 1921 Spitalul Militar a fost reînfiinţat într-un pavilion din cazarma Regimentului 32 Infanterie „Mircea", din strada Mărăşeşti, nr. 278. Spitalul a fost mutat, la 1 noiembrie 1923, în două pavilioane ale cazărmii „General Dragalina". Un mare ajutor pentru îndeplinirea misiunii a fost acordat de colonelul dr. Ioan Raian, medicul-şef al Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti.

Spitalul Militar a fost condus de către următorii ofiţeri medici: colonelul dr. Ioan Raian şi ajutorul său, maiorul dr. Gheorghe Ionescu (01.10.1921-01.10.1925), maiorul dr. Alexandru Comănescu şi ajutorul său, căpitanul dr. Ioan Ştefănescu (01.10.1925-10.08.1926), căpitanul dr. Ioan Ştefănescu (10.08.1926-01.04.1930), maiorul dr. Ion Mirea (01.04.1930-01.09.1934); maiorul dr. Vasile Cocu (01.10.1934-01.04.1939), locotenentul-colonel dr. Dumitru Ranetescu (01.01.1939-01.01.1942, care a mai luat două pavilioane de la Şcoala de Ofiţeri de Rezervă nr. 1 de pe strada Torcători), căpitanul dr. Paul Paulescu (care a preluat conducerea spitalului în urma plecării pe front a locotenentului-colonel dr. Dumitru Ranetescu şi care, la sfârşitul anului 1942, a mutat spitalul pe strada Vlad Ţepeş, nr. 23), maiorul dr. Sabin Ardeleanu (07.01.1943-01.01.1944) şi locotenentul-colonel dr. Dumitru Ranetescu (care a revenit de pe front la comanda spitalului).

Datorită intensificării bombardamentelor asupra oraşului Ploieşti, de la data de 3 mai 1944 Spitalul Militar a fost mutat la Măneciu Ungureni. Secţia Chirurgie s-a stabilit la Măgurele, mai aproape de Ploieşti, pentru a asigura tratarea oportună a răniţilor. Spitalul a revenit în oraşul Ploieşti la data de 15 octombrie 1944.

După avansarea la gradul de colonel, în anul 1945, doctorul Dumitru Ranetescu a condus spitalul până la desfiinţare (20 august 1946, în baza Ordinului ministrului de război, nr. 2.660.703). Clădirile spitalului din strada Vlad Ţepeş au fost predate fostului proprietar, comunitatea evreiască.

În conformitate cu Ordinul Ministerului Forţelor Armate, Direcţia Sanitar-Farmaceutică, nr. TT 131, din 4 august 1950, şi Ordinul Marelui Stat Major, Secţia a IV-a, nr. 120.239, din 13 iulie 1950, s-a reînfiinţat Spitalul Militar al

garnizoanei Ploieşti. Comandantul spitalului a fost numit medicul-şef, colonelul dr. Gabriel Popescu. Spitalul a ocupat localul fostului Sanatoriu Botescu din strada Petre Gheorghe, nr. 44, trei imobile din strada Mercur, nr. 1 şi 2, precum şi imobilul din strada Olga Bancic, nr. 60. Spitalul Militar Ploieşti totaliza 16 camere, cu o capacitate de 70 de paturi.

La data de 18 iulie 1951 Spitalul Militar Ploieşti a devenit spital de categoria a II-a, având în dotare 100 de paturi şi farmacie de spital. Spitalul a asigurat servicii medicale pentru cele 20 de unităţi militare din: Ploieşti, Câmpina, Mizil, Sinaia, Urziceni, Ciorani, Mija, Ghirdoveni, Predeal, Râmnicu Sărat şi Târgovişte. Din anul 1955, în calitate de şef al Spitalului Militar a fost numit colonelul dr. Gheorghe Popescu.

Începând cu anul 1957, Spitalul Militar Ploieşti a asigurat servicii medicale şi unităţilor militare din Buzău şi şi-a mărit spaţiul de tratament cu 40 de paturi, prin preluarea clădirii din strada Karl Marx, nr. 13. La sfârşitul anului 1957 spitalul a mai primit un nou local, pentru încă 30 de paturi. Medicii Spitalului Militar Ploieşti executau vizite medicale şi pentru personalul militar din garnizoanele: Feteşti, Târgovişte, Breaza, Slobozia, Călăraşi şi Buzău.

Prin Directiva Ministrului Forţelor Armate, nr. C.L. 56, din 28 mai 1958, şi a Ordinului Marelui Stat Major, nr. 50.062, din 30 mai 1958, Spitalul Militar din oraşul Ploieşti s-a desfiinţat.

NOTE

1. Arhivele Militare Române, *Registrul Istoric,* nr. 1.010, Dosar F.N./1946, Inventar 5, pag. 80.

2. Fond *Spitalul Militar Ploieşti*, Dosar 1/I/1951, Inventar 10, pag. 174 şi Dosar 1/I/1958, Inventar 1, pag. 69-71.

COMPANIA A 5-A SANITARĂ

Compania a 5-a Sanitară a fost înfiiţată la 1 aprilie 1900, prin Legea organizării Serviciului Sanitar al Armatei, din 27 martie 1900, în scopul executării serviciului de infirmerie în Spitalul Militar Central.[1]

Prin Ordinul Circular, nr. 15, publicat în Monitorul Oficial, nr. 18, din 1909, Compania a 5-a Sanitară a fost desfiinţată. La data de 1 aprilie 1910, prin înfiinţarea Corpului 4 Armată, s-a reînfiinţat Compania a 5-a Sanitară, conform Înaltului Decret, nr. 1.123, din 30 octombrie 1910, publicat în Monitorul Oastei, nr. 15. Unitatea avea reşedinţa în garnizoana Constanţa, dar, în noiembrie 1923, Compania a 5-a Sanitară a fost mutată în garnizoana Buzău.

În luna august 1942 compania a fost dislocată în garnizoana Mizil. La data de 17 septembrie 1942, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 96.765, din 4 septembrie 1942, a fost dislocat în garnizoana Mizil şi Depozitul Sanitar al Corpului 5 Armată, acesta fuzionând cu Compania a 5-a sub denumirea Compania a 5-a Sanitară şi Depozit.[2] Conform Ordinului nr. 5.886, din 1943, al Marelui Stat Major, în august s-a înfiinţat şi Secţia Veterinară, compania reorganizându-se în Compania a 5-a Sanitară şi Veterinară.[3]

Prin Ordinul nr. 919, din 1945, al Ministerului de Război, Depozitul

Sanitar a fost separat de Compania Sanitară, unitatea numindu-se – până la desfiinţare – Compania a 5-a Sanitară.

În timpul celui de-al doilea război mondial, Compania a 5-a Sanitară a mobilizat – conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 124.700, din 29 mai 1941 – următoarele formaţiuni: Serviciul medico-legal nr. 4, Serviciul de triaj nr. 8, Trenurile auto-sanitare (nr. 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57 şi 58), Trenul de baie nr. 5, Spitalul mixt de zonă interioară nr. 160, Spitalul mixt de zonă interioară nr. 174, Spitalul T.B.C. de zonă interioară nr. 212, Spitalul mixt de zonă interioară nr. 214, Spitalul de ochi de zonă interioară nr. 401 Cernăuţi, Spitalul mixt de zonă interioară nr. 417 Ploieşti, Spitalul de ochi de zonă interioară nr. 213 Teiş, Spitalul mixt nr. 431 Focşani, Spitalul militar Sinaia, Spitalul de campanie nr. 9, Spitalul de campanie nr. 10, Spitalul de campanie nr. 21, Spitalul de campanie nr. 22, Spitalul de campanie de Cruce Roşie nr. 4, Spitalul mixt nr. 130 Bălţi, Farmacia garnizoanei militare Mizil, Compania a 5-a Sanitară Partea Sedentară, Ambulanţele divizionare (nr. 5, 6, 13, 25, 35, 81 şi 82), Echipajele volante chirurgicale nr. 5 şi 11, Echipa volantă de contagioşi nr. 45, Echipa volantă specială de ochi nr. 69, Echipa volantă specială dentară nr. 74, Infirmeriile de gară (nr. 32, 33 şi 34) şi Trenul sanitar.

După încheierea operaţiunilor militare pe front, prin Instrucţiunile Speciale ale Marelui Stat Major, nr. 36.500, din 24 iulie 1945, s-a dispus desconcentrarea tuturor formaţiunilor sanitare, veterinare şi ale companiilor.[4]

Ca urmare, în baza Instrucţiunilor Speciale, nr. 51.620, din 30 iunie 1946, Compania a 5-a Sanitară s-a contopit cu Depozitul de materiale sanitare al Comandamentului 5 Teritorial, devenind Depozitul Regional Material Sanitar şi Veterinar nr. 5, păstrând atribuţiile fostei Companii a 5-a Sanitare.[5]

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Biblioteca Documentară, *Registrul Istoric*, Curent 316, fila 1 şi Fond *Compania a 5-a Sanitară*, Inventar S/2.038/13.10.1982.
2. Idem, fila 88.
3. Idem, Fond *Compania a 5-a Sanitară*, Inventar anul 1943, Dosar 1, vol. 1, fila 275.
4. Idem, Fond Marele Stat Major, Secţia I-a, Inventar S/71/25.05.1972, Dosar 2.778, Curent 4.814, fila 3.
5. Idem, Fond *Compania a 5-a Sanitară*, *Arhivă pe anul 1946*, Dosar F.N., vol. 1, Curent 1.400, fila 79.

POLICLINICA MILITARĂ PLOIEŞTI

Conform ordinelor Marelui Stat Major şi a Direcţiei Medicale din Ministerul Apărării Naţionale, în anul 1957 s-a înfiinţat Policlinica Militară Ploieşti. Primul-şef al policlinicii a fost colonelul dr. Constantin Conţeanu, acesta coordonând activitatea instituţiei până în anul 1962, când policlinica a fost preluată şi condusă de către colonelul dr. Mihai Petrescu, cu multă pricepere şi fermitate, până în anul 1985. Policlinica a funcţionat cu următoarele cabinete: boli interne, chirurgie, oftalmologie, O.R.L., stomatologie şi tehnică dentară, dermato-venerice, neuropsihiatrie, pediatrie, ginecologie. Tot în

cadrul policlinicii funcţionau şi serviciile: farmacie, laboratorul clinic, radiologie şi fizioterapie. Personalul medical, care a asigurat şi asigură serviciile medicale, a probat şi dovedeşte permanent, respectarea jurământului lui Hipocrate, el asigurând cu solicitudine şi competenţă sănătatea cadrelor militare, a familiilor acestora, a militarilor în termen şi a angajaţilor civili din garnizoana militară Ploieşti şi din alte garnizoane prahovene. Trist este faptul că o parte dintre cei pensionaţi, coloneii dr. Mihai Petrescu, Vladimir Homiţchi şi Nicolae Ciocan, au trecut în nefiinţă prea devreme, însă toţi cei care au beneficiat de ajutorul lor nu i-au uitat şi nu-i vor uita până la obştescul sfârşit.

În perioada 15 februarie 1991 - 1 iunie 2001, Policlinica Militară a fost condusă de către inimosul colonel dr. Ion Pacu. După absolvirea Facultăţii de Medicină, în anul 1968, acesta a lucrat în calitate de medic de unitate la Adânca şi apoi a urmat specializarea în Spitalul Militar Central. Terminând specializarea, doctorul a fost mutat la Policlinica Militară din Mangalia, apoi la Policlinica Militară din Buzău şi, din anul 1991, la Policlinica Militară din Ploieşti.

Pe parcursul existenţei policlinicii, conducerea a fost asigurată de următoarele cadre medicale: colonelul dr. Constantin Conţeanu (1957-1962), colonelul dr. Mihai Petrescu (1962-1985), colonelul dr. Vladimir Homiţchi (1985-1990), colonelul dr. Vasile-Ion Ionescu (1990-15.02.1991), colonelul dr. Ion Pacu (15.02.1991-01.06.2001) şi colonelul dr. Dan Ioan Sebastian (2001-2004).

Policlinica a fost desfiinţată în anul 2005.

SANATORIUL MILITAR SINAIA

Sanatoriul Militar Sinaia a fost înfiinţat în anul 1923, în scopul tratării răniţilor şi al mutilaţilor în luptele desfăşurate de armata română, în cadrul campaniilor militare desfăşurate în perioada anilor 1916-1919, precum şi a cadrelor militare active cu diferite afecţiuni medicale.

Conform ordinelor Marelui Stat Major, la data de 1 iunie 1941 sanatoriul a fost transformat, de către Crucea Roşie, în Spitalul de Zonă Interioară nr. 415. Având o capacitate de 300 de paturi, spitalul a funcţionat, conform Decretului Lege, nr. 1.009, publicat în Monitorul Oficial, nr. 138 bis, până la data de 9 iulie 1946, pe perioada existenţei acordând asistenţă medicală, cu prioritate, militarilor răniţi în campaniile militare din est şi vest.

În conformitate cu Dispoziţia Medicală, nr. 2.507.113, din 13 iulie 1946, spitalul s-a transformat în Sanatoriul Militar Sinaia, având şi o secţie de spital. Acest sanatoriu a funcţionat până la data de 20 iunie 1951.

La comanda spitalului şi apoi a sanatoriului au funcţionat următorii medici: locotenentul-colonel (r.) dr. Dan Berceanu (1941-1947), locotenentul-colonel dr. Coriolan Ghergaru (01.01.1947-01.01.1950), locotenentul dr. Gheorghe Vază (01.01.1950-1951).

NOTE

1. Arhivele Militare Piteşti, *Registrul Istoric*, nr. 1.000, pe anii 1941-1951, al Sanatoriului Sinaia.

ÎNTREPRINDEREA MILITARĂ DE CONSTRUCŢII NR. 3 PLOIEŞTI

În conformitate cu Ordinul Ministerului Forţelor Armate, Direcţia Secretariat, nr. M 35.758, din 18 decembrie 1952, a luat fiinţă Şantierul Militar de Construcţii nr. 3 Ploieşti, unitate de gradul I, care s-a organizat pe principiul regiei proprii, în subordinea Ministerului Forţelor Armate[1].

Începând cu data de 1 ianuarie 1953, Şantierul Militar de Construcţii nr. 3 Ploieşti a preluat activul şi pasivul de la şantierele Buda, Ploieşti, Păhărniceasca şi Berceni, din cadrul Grupului de Şantiere Ploieşti, şi de la şantierele Buzău, Măgura şi Mizil, din cadrul Grupului de Şantiere Buzău, care aparţineau de Întreprinderea Militară de Construcţii nr. 1.[2]

Conform Ordinului Ministerului Forţelor Armate, nr. C.L. 3.494, din 27 martie 1953, la 1 aprilie 1953 au luat fiinţă următoarele batalioane de construcţii: Batalionul de Construcţii nr. 8 Strejnic (cu efective preluate din Batalionul 858 Construcţii Ploieşti), Batalionul de Construcţii nr. 9 Popeşti (cu efective preluate din Batalionul 2 Ploieşti), Batalionul de Construcţii nr. 10 Păuleşti (cu efective preluate din Batalionul 3 Ploieşti), Batalionul nr. 11 Buda (fost Batalionul 333 Construcţii), Batalionul 12 Buzău (fost Batalionul 431 Construcţii), Batalionul 7 Ploieşti (fost Batalionul 460 Construcţii).[3] În baza ordinului au fost create Detaşamentele de Construcţii nr. 11, 12, 13, 14, 15 şi 23.[4]

Lucrările de construcţii din anul 1953 s-au desfăşurat pe şantierele: Păuleşti, Buda, Măgura, Buzău, Mărăcineni, Strejnic, Popeşti, Ploieşti, Corlăteşti, Bucov, Târgovişte, Mizil şi Berceni.[5]

La data de 1 noiembrie 1953 s-a înfiinţat, conform Ordinului Ministerului Forţelor Armate, nr. M.S. 12.116, din 24 octombrie 1953, Întreprinderea Militară Construcţii nr. 3 Ploieşti (4.471 de militari), subordonată Direcţiei Construcţiilor Militare, prin desfiinţarea Sectorului 3.[6] Ca urmare a acestiu ordin, Batalioanele de Construcţii 7, 8, 9, 10, 11 şi 12 au fost desfiinţate şi în locul lor s-au înfiinţat: Batalionul de Construcţii nr. 13 Strejnic, Batalionul de Construcţii nr. 14 Buda şi Batalionul de Construcţii nr. 15 Buzău.

Conform Ordinului Direcţiei Construcţii Generale, nr. 105.941, Secţia Planificare, din 26 noiembrie 1953, Batalionul nr. 12 Construcţii Argestru a intrat în subordinea Întreprinderii Militare de Construcţii nr. 3 Ploieşti, la data de 28 decembrie 1953.[7]

În anul 1954 Întreprinderea Militară de Construcţii nr. 3 Ploieşti avea în subordine Batalioanele de Construcţii nr. 12, 13, 14, 15 şi 17.

Ca urmare a Ordinului Direcţiei Construcţii, nr. 90.215, din 29 ianuarie 1955, la data de 1 februarie 1955 Batalionul nr. 1 Construcţii Bucureşti din cadrul Întreprinderii Militare de Construcţii nr. 1 a trecut în subordinea Întreprinderii Militare de Construcţii nr. 3 Ploieşti.[8] La data de 28 februarie 1955 Companiile a 2-a, a 3-a şi a 4-a din cadrul batalionului au fost dislocate la Ianca, iar Compania 1-a a fost dată Batalionului nr. 1 Transport Utilaje.

În baza Ordinului Direcţiei Construcţii, nr. 90.269A, din 5 februarie 1955, Batalionul nr. 17 Construcţii s-a desfiinţat şi a luat fiinţă Batalionul nr. 3 Transport Utilaje Ploieşti. Compania 1-a din Batalionul nr. 17 Construcţii a fost mutată la Batalionul nr. 14 Construcţii Bacău, formând Compania a 5-a.

La 11 februarie 1955, conform Ordinului Direcţiei Construcţii, nr. 90.303, Compania 1-a Hidrologică a fost mutată de la Întreprinderea Militară de Construcţii nr. 3 Ploieşti, la Întreprinderea Militară de Construcţii nr. 1 Bucureşti. După o zi, conform Ordinului Direcţiei Construcţii, nr. 20.245, batalioanele au trecut la o nouă formă organizatorică – batalioane-şantier.

Conform Ordinului Direcţiei Construcţii Militare din Ministerul Forţelor Armate, nr. 50.060, din 8 ianuarie 1957, a avut loc reorganizarea întreprinderii şi unităţilor subordonate, ca urmare a reducerilor valorice a sarcinilor de plan pe anul 1957. Întreprinderea Militară de Construcţii nr. 3 Ploieşti a fost organizată pe 4 batalioane de construcţii şi o companie de producţie auxiliară: Batalionul 1 Construcţii (format din 3 companii dislocate la Ianca), Batalionul 12 Construcţii (format din 3 companii dislocate la Ilişeşti), Batalionul 14 Construcţii (format din 3 companii dislocate la Bacău), Batalionul 15 Construcţii (format din 3 companii dislocate la Buzău).[9] În baza aceluiaşi ordin, Batalionul 13 Construcţii Şantier Strejnic s-a desfiinţat, vărsându-şi patrimoniul şi arhiva la Batalionul 15 Construcţii din oraşul Buzău.[10]

Întreprinderea Militară de Construcţii nr. 3 Ploieşti şi-a desfăşurat activitatea, în anul 1957, pe şantierele: Focşani, Râmnicu Sărat, Ziliştea, Buzău, Mizil, Sfântu Gheorghe, Ploieşti, Mija, Târgşor, Păuleşti, Târgovişte şi Popeşti. Unitatea a preluat Batalionul 10 Construcţii Braşov de la Întreprinderea Militară de Construcţii nr. 2, de la data de 1 ianuarie 1958.[11]

În conformitate cu Ordinul Direcţiei Construcţii Militare din Ministerul Forţelor Armate, nr. 53.124, din 27 decembrie 1957, Batalionul 14 Construcţii Bacău şi Batalionul 15 Construcţii Buzău s-au desfiinţat, lucrările acestora fiind preluate de către Batalionul 1 Construcţii Ianca.[12]

Întreprinderea Militară de Construcţii nr. 3 Ploieşti avea, în anul 1958, următoarea dislocare: Batalionul 1 Construcţii Ianca la Brăila, Batalionul 10 Construcţii Arcuş la Braşov şi Batalionul 12 Construcţii Argestru la Ilişeşti. Batalionul 12 de Construcţii Ilişeşti a fost desfiinţat, la data de 1 aprilie 1958, iar atribuţiile sale de lucru au fost preluate de Batalionul 1 Construcţii Brăila.

Conform Ordinului Direcţiei Construcţii Militare, nr. 31.652, din 1958, pe data de 30 decembrie 1958 Întreprinderea Militară de Construcţii nr. 3 şi-a încetat activitatea, iar în baza Hotărârii Consiliului de Miniştri, nr. 1.852, din 1958, a trecut la Sfatul Popular al Regiunii Ploieşti, în cadrul Trustului Regional de Construcţii Ploieşti.[13]

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Fond *Întreprinderea Militară de Construcţii nr. 3 Ploieşti*, Dosar 79/1953, fila 21.
2. Idem, Curent 397, Dosar 36/1/1954, fila 148.
3. Idem, Curent 1024, Dosar 41/1/1953, filele 33-35.
4. Idem, Curent 1024, Dosar 41/1/1953, fila 81.
5. Idem, Curent 192, Dosar 145/1/1953, fila 17.
6. Idem, Curent 10250, Dosar 41/2/1953, fila 515.
7. Idem, Curent 10250, Dosar 41/2/1953, fila 504.
8. Idem, Curent 338, Dosar 236/I/1955, fila 225.
9. Idem, Curent 56, Dosar 39/I/1957, fila 23.
10. Idem, Curent 40, Dosar 59/I/1957, fila 395.

11. Idem, Curent 197, Dosar 84/II/1958, fila 21.
12. Idem, Curent 37, Dosar 60/II/1957, fila 22.
13. Idem, Curent 250, Dosar 12/1957 şi Curent 13, Dosar 22/II/1958, fila 174.

SERVICIUL CAZARE ŞI EXPLOATARE CAZĂRMI PLOIEŞTI

În baza Ordinului Marelui Stat Major, nr. 123.281, din 25 octombrie 1950, la data de 1 decembrie 1950 a luat fiinţă Serviciul de Exploatare şi Cazarmare nr. 4 al Regiunii Prahova, cu sediul la Ploieşti, strada Muncii, nr. 3. Serviciul era pus la drepturi (alimente, echipament) la Regimentul 4 Cavalerie Ploieşti.[1]

Serviciul de Exploatare şi Cazarmare avea următoarea structură organizatorică: Biroul financiar, Biroul contabilitate şi Biroul tehnic. Acesta din urmă avea următoarele subbirouri: Biroul 1 (verificare, secretariat), Biroul 2 (planificare), Biroul 3 (studii, proiecte, devize) şi Biroul 4 (cazărmi).

De la data de 1 ianuarie 1951, structura organizatorică a Serviciului de Exploatare şi Cazarmare nr. 4 Ploieşti se prezenta astfel: Biroul gestiuni materiale hipo şi auto, Biroul combustibil, Biroul financiar, Biroul secretariat, Biroul registratură şi Biroul tehnic. Acesta din urmă avea subbirourile: Biroul 1 (verificări, secretariat), Biroul 2 (planificare), Biroul 3 (studii, proiecte, devize) şi Biroul 4 (cazărmi).

Prin Ordinul nr. C.L. 2.778, din 1953, Marele Stat Major a dispus schimbarea denumirii acestor servicii. În baza acestui ordin, Serviciul de Exploatare şi Cazarmare nr. 4 Ploieşti şi-a schimbat denumirea în Serviciul de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 4 Ploieşti.[2]

Începând de la 20 martie 1953, în locul tehnicului cu cazarmarea,- s-au înfiinţat – în fiecare cazarmă de pe teritoriu, inclusiv în Prahova – grupe de evidenţă şi întreţinere cazărmi. La data de 1 septembrie 1953, în cadrul Serviciului de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 4 Ploieşti s-a constituit Cabinetul Tehnic. În ziua de 1 iulie 1954 grupele de evidenţă şi întreţinere cazărmi de pe teritoriul Serviciului de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 4 Ploieşti şi-au încetat activitatea. Tehnicul cu cazarmarea şi echipa de meseriaşi au intrat în organica fiecărei unităţi de pe teritoriu.

Cu începere de la 1 mai 1955 Serviciul de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 4 Ploieşti şi-a schimbat denumirea în Serviciul de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 52 Ploieşti, categoria I-a, cu următoarea organizare: comandă, un inginer-şef, un locţiitor pentru cazare şi dotare, spate, un locţiitor politic, un ajutor al şefului serviciului aprovizionare, un birou tehnic, un birou construcţii şi reparaţii, un birou evidenţă materiale construcţii mobilier şi materiale de incendiu, un birou evidenţă cazărmi, un birou combustibil, un birou evidenţă personal, un birou financiar şi un depozit de materiale.

Contopirea din luna iunie 1955 a Serviciului de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 52 Ploieşti cu Depozitul Regional de Construcţii nr. 12 Târgovişte şi cu Detaşamentul Regional de Construcţii nr. 13 Buzău a însemnat şi preluarea sarcinilor acestora.

Cu ocazia desfiinţării Serviciului de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 60 Buzău, la data de 15 octombrie 1955 Serviciul de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 52 Ploieşti a preluat şi sarcinile acestuia.

În anul 1957 Serviciul de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 52 Ploieşti avea în evidenţă: 66 de cazărmi, 8 cazărmi trupe K, două cazărmi în construcţie, două tabere de vară şi două tabere de aviaţie, 4 blocuri locuinţe pentru cadre la Ploieşti (izolate de cazărmi), 3 blocuri locuinţe cadre la Buzău, un bloc cadre la Mizil, două blocuri locuinţe cadre la Bucov (în incinta U.M. 04776), un bloc locuinţe la Unguriu (la nord de Buzău).[3]

Serviciul de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 52 Ploieşti şi-a schimbat denumirea în Serviciul de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 2 Ploieşti, în baza Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 10, din 1959.[4]

Conform Ordinului Direcţiei Construcţii din cadrul Ministerului Forţelor Armate, nr. C.L. 20, din 14 aprilie 1961, pe data de 1 iunie 1961, Serviciul de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 2 Ploieşti s-a desfiinţat. Cazărmile, locuinţele şi terenurile au fost predate Diviziei 1-a Mecanizată Bucureşti şi Sectorului Cazare Bucureşti.

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Fond *Serviciul Exploatare şi Cazarmare nr. 4 Ploieşti*, Curent 7, Dosar 4, Arhiva pe anul 1951, fila 6.
2. Idem, Curent 1, Dosar 139, Arhiva pe anul 1951, fila 53.
3. Idem, Fond *Serviciul de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 52 Ploieşti*, Anul 1955, Curent 6, Dosar 34, fila 19.
4. Idem, Fond *Serviciul de Cazare şi Exploatare Cazărmi nr. 9 Timişoara*, Anul 1959, Curent 82, Dosar 47, fila 19.

DEPOZITUL 209
MATERIALE PROTECŢIE CIVILĂ MIZIL

Unitatea s-a înfiinţat la data de 15 martie 1968, în conformitate cu Ordinul Direcţiei Apărării Locale Antiaeriene, nr. 14.118, din 14 martie 1968 (U.M. 02346 Mizil).

Unitatea moşteneşte tradiţiile Escadronului 3 Călăraşi din Regimentul 6 Călăraşi Ploieşti (care a funcţionat în această garnizoană, în perioada 1910-1923), ale Centrului de Instrucţie pentru Pregătirea Jandarmilor (care a funcţionat în perioada imediat următoare, 1923-1944), ale Şcolii de Subofiţeri a Regimentului de Jandarmi Prahova (care a funcţionat în aceiaşi perioadă, 1923-1944), ale Centrului de Instrucţie a Miliţiei Mizil (prezent aici în anul 1948) şi ale Centrului de Instrucţie a Pompierilor Prahova (existent în anii 1948-1967). Aceste unităţi au funcţionat în cazarma în care s-a înfiinţat Depozitul 209 Materiale Protecţie Civilă Mizil.

Încă de la înfiinţare, contigentele de militari care s-au instruit în această unitate şi-au îndeplinit regulamentar atribuţiunile de serviciu, fiind bine apreciate cu prilejul controalelor şi inspecţiilor. Participarea, în zonă, la îndepli-

nirea unor misiuni în cadrul economiei naţionale dar şi la intervenţiile necesare pentru lichidarea urmărilor unor calamităţi naţionale (inundaţii şi cutremure) a fost apreciată în mod deosebit.

Efectivele unităţii s-au străduit să-şi îndeplinească cu succes misiunile de luptă, deşi dispuneau de mijloace materiale mult diminuate ca urmare a greutăţilor cu care se confrunta economia naţională.

La comanda Depozitului 209 Materiale Protecţie Civilă Mizi s-au succedat următoarele cadre militare: locotenentul-colonel Gheorghe Apetrei (1968-1984), căpitanul Constantin Paloş (1984-1988), locotenentul-colonel Radu Georgescu (1988-1990) şi locotenentul-colonel Gheorghe Predoiu (1990-2002).

În funcţia de locţiitori ai comandantului unităţii au activat ofiţerii: maiorul Constantin Potecaru (1968-1980), căpitanul Constantin Paloş (1980-1984), locotenentul-major Viorel Radu (1984-1987) şi maiorul Pompiliu Dumitrescu (1987-2002).

DEPOZITUL 157
MUNIŢII ARTILERIE MĂGURELE

Conform Ordinului nr. 2.772, din 22 februarie 1983, al Comandamentului Artileriei, la data de 1 iulie 1983 a fost înfiinţat Depozitul 157 Muniţii Artilerie. Depozitul avea rolul de asigurare a unităţilor militare de artilerie cu muniţie de artilerie.

În funcţia de comandant au activat următorii ofiţeri: colonelul Gheorghe Marinescu (1984-1987), locotenetul-colonel Victor Stoica (1987-1990), colonelul Mihai Drăgănoiu (1990-1999), locotenentul-colonel Victor Stoica, locotenentul-colonel Ilie Ursu, colonelul Mihai Drăgănoiu şi colonelul inginer Radu Ioniţă.

DEPOZITUL DE MUNIŢII PĂULEŞTI
(U.M. 01532)

Unitatea a fost înfiinţată prin Ordinul nr. C.L. 10.100, din 18 septembrie 1954, cu statut de depozit de muniţii de categoria a IV-a. Unitatea avea ca sarcină de bază aprovizionarea şi întreţinerea tuturor categoriilor de muniţii care erau destinate pentru utilizarea în unităţile de artilerie şi infanterie din Armata 1-a română.

La comanda depozitului de muniţii Păuleşti (U.M. 01532) au funcţionat, succesiv, următoarele cadre militare: căpitanul Alexandru Nicula, căpitanul Dumitru Pârlan (avansat ulterior până la gradul de colonel), căpitanul Gheorghe Vasile, locotenentul-colonel Dumitru Bădulescu, locotenentul-colonel Panait Stoica, locotenentul-colonel Gheorghe Bărburiceanu şi locotentul-colonel Silviu Ivanov.

DEPOZITUL 206
MATERIALE DE INTENDENŢĂ BUDA

Conform Ordinului nr. 438.522, din 8 ianuarie 1948, al Regiunii a 2-a Militare (Serviciul Intendenţă), s-a înfiinţat la Ploieşti Depozitul 206 Materiale de Intendenţă, în scopul asigurării cu materiale de intendenţă a unităţilor militare din judeţele Prahova, Buzău şi Dâmboviţa. Iniţial, unitatea a purtat denumirea de Centrul de Distribuţie nr. 3 Manutanţă Ploieşti, dislocat pe strada Mihail Kogălniceanu (astăzi, pe acest loc se află Hotelul Prahova Plaza).

Primul-şef a fost numit locotenentul de administraţie Gheroghe Oloeru, sub comanda căruia unitatea s-a transformat, în anul 1950, în Subdepozitul Regional de Subzistenţe nr. 15, subordonat Depozitului Regional de Subzistenţe nr. 2 Bucureşti. Noua unitate a înlocuit Batalionul 2 Administrativ. Subdepozitul nr. 15 Ploieşti a fost cartiruit pe strada Peneş Curcanul (în cazarma Regimentului 212 Artilerie Antiaeriană), la comanda lui fiind numit căpitanul de administraţie Constantin Lipănescu.

Conform Ordinului nr. R 97, din 22 noiembrie 1951, al Regiunii a 2-a Militare, la data de 25 noiembrie 1951 Subdepozitul Regional de Subzistenţe nr. 15 s-a tranformat în Subdepozitul Regional de Subzistenţe nr. 776. Începând cu data de 6 decembrie 1951, la comanda unităţii a fost numit căpitanul Ştefan Hurezeanu. În anul 1953 comanda unităţii a preluat-o căpitanul Nicolae I. Leonte. Subdepozitul Regional 776 Subzistenţe a fost dislocat, la data de 1 august 1956, în cazarma de la Buda, conform Ordinului nr. R.L. 3.436, din 17 iulie 1956.

În anul 1958, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 906, din 1958, unitatea s-a transformat în Depozitul Regional 776 Materiale de Intendenţă. Preluând şi sarcinile subdepozitului Unguriu (Buzău), depozitul asigura cu materiale de intendenţă unităţile militare din judeţele Prahova, Dâmboviţa, Buzău, Brăila, precum şi unele unităţi militare din Galaţi şi Vrancea.

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. R.L. 266, din 3 februarie 1959, unitatea a devenit Depozitul Regional 206 Materiale de Intendenţă.

Din anul 1963 şi până în prezent unitatea furnizează materiale de intendenţă pentru unităţile militare din judeţele Prahova şi Dâmboviţa.

La comanda unităţii au fost numiţi următorii ofiţeri: maiorul (serviciu administrativ) Vintilă Cârtescu (1963-1968), maiorul Temistocle Guţan (avansat, treptat, până la gradul de colonel, în perioada 1968-17.06.1990, când o boală nemiloasă i-a curmat viaţa prea devreme), maiorul Traian Nidelea Drăghici (avansat la gradul de colonel, în perioada 01.08.1990-2002).

ŞCOALA DE OFIŢERI ÎN REZERVĂ PLOIEŞTI

Învăţămintele desprinse din participarea armatei române la războiul pentru întregirea neamului românesc au impulsionat Marele Stat Major în acţiunea de reorganizare a învăţământul militar, înfiinţând noi şcoli militare pentru pregătirea cadrelor active şi în rezervă.

Ca urmare a acestor măsuri, în baza Ordinului Circular, nr. 9, din 14 octombrie 1920 (publicat în Monitorul Oastei, nr. 52, din 1920), a început să funcţioneze, la Ploieşti, Şcoala Pregătitoare Ofiţeri Rezervă Infanterie, cartiruită în cazarma Regimentului 19 Artilerie din strada Gheorghe Grigore Cantacuzino.[1]

În anul 1921 Şcoala Pregătitoare Ofiţeri Rezervă Infanterie a fost mutată în cazarma din strada Torcători, în blocurile care acum sunt destinate ca locuinţe pentru cadre militare.

Anual, la data de 1 noiembrie se desfăşura încorporarea tinerilor repartizaţi să efectueze serviciul militar cu termen redus, ceea ce determina începerea unui nou an de învăţământ militar.

Pregătirea tinerilor militari cu termen redus se desfăşura prin cursuri teoretice şi instrucţie teoretică şi practică pe teren. La sfârşitul anului de învăţământ, în luna septembrie, militarii făceau practică la conducerea plutonului, în regimentele de care aparţineau.

Anual, în luna septembrie sau octombrie, se susţineau examenele pentru obţinerea gradului de sublocotenent în rezervă, în arma infanterie. Militarii care reuşeau să treacă examenele erau avansaţi la gradul de sublocotenent în rezervă, iar cei care nu reuşeau erau trimişi la unităţile de instrucţie pentru completarea stagiului militar, stabilit în baza Legii de apărare a ţării. Şcoala executa manevrele de instrucţie în diferite zone ale ţării, zone probabile de acţiune ale unităţilor militare în caz de război.

Conform Ordinului de Zi, nr. 16, din data de 28 iulie 1932, Marele Stat Major a ordonat, în acelaşi an, schimbarea denumirii şcolii, din Şcoala Pregătitoare Ofiţeri Rezervă Infanterie Ploieşti, în Şcoala Ofiţeri Rezervă Infanterie nr. 1 Ploieşti.[2]

După mobilizarea armatei, în luna martie 1939, şi, îndeosebi, după rapturile teritoriale din trupul României (26 iunie, 30 august şi 7 septembrie 1940), activitatea de pregătire a elevilor în cadrul şcolii s-a intensificat. Mulţi absolvenţi ai Şcolii de Ofiţeri în Rezervă Infanterie nr. 1 au ajuns cadre militare de nădejde la conducerea subunităţilor şi unităţilor care au luptat în războiul pentru reîntregirea neamului românesc.

În luna aprilie 1944 Şcoala Ofiţeri Rezervă Infanterie nr. 1 a fost mutată la Slănic Prahova, în baza Ordinului Marelui Stat Major, pregătind temeinic tinerii pentru îndeplinirea misiunilor de luptă.

Elevii şcolii au participat la dezarmarea trupelor germane din zona Prahovei, în zilele fierbinţi ale lui august 1944. Batalionul de elevi din anul II a fost dislocat la Breaza, în ziua de 24 august 1944, şi Batalionul de elevi din anul I, aflat sub comanda bravului colonel Ioan Constantinescu, comandantul şcolii, a luptat la Slănic-Prahova.

În ziua de 31 august 1944 elevii au dezarmat – în punctul Baia Roşie, din localitatea Slănic – o coloană germană formată din 380 de maşini, 2.265 de ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi germani şi 350 de soldaţi de alte naţionalităţi, înrolaţi în armata hitleristă. Bravii elevi ostaşi au capturat 17 tunuri, două tancuri, 387 de autovehicule, 185 de cai, 32 de căruţe de campanie etc.[3]

Dând dovadă de multă inteligenţă şi de un mare curaj, comandantul şcolii şi-a asumat marea răspundere de a apăra oraşul cu cei 160 de elevi ai

batalionului, aflaţi în primul an. Dotaţi cu puşti, cinci mitraliere şi un tun antitanc, lipsiţi de experienţa necesară în cazul participării la război, dar animaţi, ca şi comandanţii lor, de o nestrămutată hotărâre pentru îndeplinirea misiunii, ei au executat cu promptitudine şi calm ordinele primite de la comandantul şcolii şi de la locotenenţii Alexandru Cameniţă, Constantin Popescu şi Tudor Marinescu.

La ordinul comandantului şcolii, elevii Alexandru Donovici, Nicolae Rădulescu şi Maximilian Dragomirescu au fost trimişi în recunoaştere spre localitatea Vărbilău, ei reuşind să captureze detaşamentul precursor german, format din 32 de ostaşi. În această misiune a fost împuşcat mortal elevul Alexandru Donovici, născut în anul 1925, în oraşul Giurgiu. Eroismul şi faptele de vitejie ale elevilor şcolii au fost citate prin Ordinul de Zi, nr. 52, din 9 septembrie 1944, al comandantului Corpului 5 Teritorial Breaza.

De un real ajutor în îndeplinirea acestei riscante şi curajoase misiuni au fost lucrătorii mineri, preotul, învăţătorii şi funcţionarii din localitate, precum şi tinerii premilitari, care au călăuzit ostaşii în misiunile de recunoaştere şi, îndeosebi, în îndrumarea delegaţiei de elevi care s-a deplasat la Vărbilău cu mesajul scris al colonelului Constantinescu către comandantul grupării germane. În mesajul transmis de către căpitanul Epure, care era însoţit de o grupă de elevi şi călăuza Alexandru Catană (premilitar), se arăta*: „L-am arestat pe trimisul dumneavoastr ă, locotenentul-colonel Luk* (fost consilier german în şcoală, care fugise din oraş la Comandamentul german, n.a.); *nu încercaţi să forţaţi trecerea prin localitate fiindcă mă voi opune cu efectivele şcolii şi ale Batalionului de Vânători de Munte sosite în ajutor de la Braşov*".

Comandantul german nu a ţinut seama de avertismentul primit anterior de la fostul consilier german Luk, care îl informase cu privire la situaţia existentă în localitate şi, drept-urmare, a fost arestat împreună cu toţi însoţitorii săi.

Conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 70.200, din octombrie 1944, şcolii i s-a fixat garnizoana de pace în oraşul Slănic Prahova, unde a continuat instruirea teoretică şi practică a tinerilor elevi.

La data de 22 ianuarie 1945, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 75.700, şcoala s-a reorganizat sub denumirea de Şcoala de Ofiţeri Infanterie nr. 2 Ploieşti.[4]

În baza Instrucţiunilor Marelui Stat Major, nr. 51.666, din 5 mai 1945, Şcoala de Ofiţeri Infanterie nr. 2 Ploieşti s-a contopit cu Şcoala de Ofiţeri Infanterie nr. 1, la Zărneşti. În aceste condiţii, 540 de elevi au fost mutaţi la şcoala din localitatea Zărneşti şi 243 de elevi la regimente, pentru completarea stagiului militar.

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Fond Biblioteca U.M. 02405, Curent 520, *Monitorul Oastei,* nr. 52 din 1920, fila 2365.
2. Idem, Fond Ş.O.R.I. nr. 1, *Registrul Ordine de Zi*, Dosar F.N., Curent 2/1930, fila 76.
3. Idem, Dosar 1, Curent 71/1945, filele 151-153, 179.
4. Idem, Dosar 19/1, Curent 42/1945, fila 115.

LICEUL MILITAR „DIMITRIE CANTEMIR” BREAZA

Stampă: „DIMITRIE CANTEMIR,
DOMN AL MOLDOVEI ÎN PERIOADA 1710-1711.”

Conform Înaltului Decret, nr. 2.393, din 18 aprilie 1912, la Mânăstirea Dealu, lângă Târgovişte, s-a înfiinţat, pe data de 4 iunie 1912, Liceul Militar. Ctitorie a lui Nicolae Filipescu (1861-1916, fost ministru de război în perioada 29 decembrie 1910 - 11 ianuarie 1911 şi 28 martie 1912 - 10 aprilie 1912, în guvernul prezidat de Petre P. Carp), patronul şi protectorul liceului a fost stabilit „Sfântul Arhanghel Mihail”.

În luna iunie 1915 liceul a dat prima promoţie de 24 de absolvenţi, care au fost trimişi şi au susţinut examene de admitere la şcolile de infanterie, cavalerie şi artilerie din armata română.

După desăvârşirea unităţii statului naţional român – proces la care au contribuit cu mari jertfe de sânge şi absolvenţii acestei prestigioase instituţii de învăţământ – la data de 22 ianuarie 1929, ca o recunoaştere a meritelor lui Nicolae Filipescu, liceul a fost numit Liceul Militar „Nicolae Filipescu” de la Mânăstirea Dealu, judeţul Dâmboviţa.

În perioada interbelică, Liceul Militar „Nicolae Filipescu” a pregătit promoţii de absolvenţi care, apoi, au urmat cursurile diferitelor şcoli militare, al Şcolii Superioare de Război şi au ajuns cadre de nădejde în armata română.

La data de 12 octombrie 1940 liceul s-a transformat în Colegiul Naţional Militar „Nicolae Filipescu”, continuând la un nivel superior sarcinile de învăţământ şi instruire.

Ca urmare a avariilor produse clădirilor de la Mănăstirea Dealu, din cauza cutremurului din 9/10 noiembrie 1940, Colegiul Naţional Militar „Nicolae Filipescu” a fost mutat la Predeal, în localul „Frăţiile de Cruce” (fost al „Strajei Ţării”), unde, în perioada războiului, şi-a îndeplinit în condiţii foarte grele sarcinile de învăţământ.

Datorită unor condiţii de natură obiectivă şi subiectivă, Guvernul României a dispus, în luna iunie 1948, desfiinţarea liceelor militare. În consecinţă şi Colegiul Militar de la Predeal a fost desfiinţat.

În baza Ordinului Marelui Stat Major, nr. 258, din 21 noiembrie 1949, s-a hotărât înfiinţarea Liceului Militar, începând cu data de 25 noiembrie 1949, în garnizoana Roman. Protector al liceului a fost numit „Dimitrie Cantemir”, ca un omagiu adus marelui savant de notorietate europeană. Liceul a intrat în subordinea nemijlocită a Direcţiei Superioare Politice a Armatei şi a pregătit, cu preponderenţă, tinerii proveniţi din rândurile muncitorilor şi ţăranilor săraci şi mijlocii.

La data de 17 august 1950, conform Decretului nr. 188, al Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Române, Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” s-a transformat în Şcoala Militară Medie „Dimitrie Cantemir”.

În ziua de 10 octombrie 1950, în baza Ordinului Direcţiei Superioare Politice a Armatei nr. 10.167, din 28 septembrie 1950, Şcoala Militară Medie „Dimitrie Cantemir” a fost mutată din garnizoana Roman în garnizoana Predeal, aici ocupând localul din Valea Râşnoavei. Cursurile au început la data

de 11 octombrie 1950, cu clasele a VIII-a şi a IX-a.

Conform ordinelor eşaloanelor superioare, începând cu data de 30 octombrie 1954 Şcoala Militară Medie „Dimitrie Cantemir" a fost mutată în localul fostei Şcoli Militare Politice nr. 1, din oraşul Breaza, unde existau condiţii mai bune de climă şi de cazare a elevilor.

Prin Dispoziţia Marelui Stat Major, nr. C.L. 266, din 16 ianuarie 1957, începând cu data de 1 februarie 1957, Şcoala Militară Medie „Dimitrie Cantemir" şi-a schimbat denumirea în Liceul Militar „Dimitrie Cantemir", reuşind, an de an, să pregătească noi promoţii de absolvenţi care au urmat cursurile diferitelor şcoli militare şi ale Academiei Militare Generale şi au devenit cadre de nădejde, la diferite subunităţi, unităţi şi mari unităţi.

La data de 20 iulie 1962 Liceul Militar „Dimitrie Cantemir" a primit drapelul de luptă de la Muzeul Militar Naţional, ducând mai departe bogatele tradiţii de învăţătură şi de muncă făurite de mănăstirişti şi cantemirişti.

În perioada 1962-1968 liceul a funcţionat pe o durată de doi ani, cursurile desfăşurându-se numai pentru clasele a X-a şi a XI-a. Începând cu anul şcolar 1968-1969, liceul s-a organizat pe 4 ani de studiu, selecţionând din absolvenţii clasei a VIII-a (învăţământ civil) elevi cu rezultate bune şi foarte bune la învăţătură şi purtare. Elevii cantemirişti s-au remarcat, atât în armată, cât şi pe plan naţional, la competiţiile organizate de ministerele de resort, la olimpiadele de matematică, fizică, chimie, istorie, geografie şi alte specialităţi, precum şi la întrecerile culturale şi sportive.

Liceul Militar „Dimitrie Cantemir" Breaza a dat ţării peste 12.000 de absolvenţi care au devenit, datorită capacităţii lor, ofiţeri, legiuitori, artişti, scriitori şi oameni de stat.

De-a lungul existenţei liceului sub titulatura „Nicolae Filipescu", elevii acestuia au fost îndrumaţi şi comandaţi de următoarele cadre militare: locotenentul-colonel Marcel Olteanu (1912-1916), colonelul Diamandi Genuneanu (1916-1920), colonelul Camil Olteanu (1920-1921), colonelul Petre Bucică (1921-1926), colonelul Constantin Pascu (1926-1931), locotenentul-colonel ConstantinVasiliu-Răşcanu (02.06.1931-22.06.1931), colonelul Barbu Bălăcescu (1931-1937), colonelul Manole Iliescu (1937-1940), generalul-adjutant Teodor Radu (1940-1945), colonelul Gheorghe Bănescu (16.02.1945-17.09.1945), colonelul Aurel Cernescu (1945-1946), colonelul Dan Ionescu (1946-1947), colonelul Ioan Dumitriu II (1947-1948) şi locotenentul-colonel Teodor Şerbu (06.05.1948-01.07.1948).

Liceul Militar „Dimitrie Cantemir" Breaza a fost comandat de următorii generali şi ofiţeri: maiorul Haralambie Tomagiu (1949-1951), locotenentul-colonel Ilie Cristea (1951-1953), generalul-maior Aurel Vişan (1953-1956), colonelul Grigore Nicolaide (1956-1959), colonelul Marin Luţă (1959-1960), colonelul Gheorghe Nicolau (1962-1970), generalul-maior Cristache Ştefănescu (1970-1975), colonelul Petre Ştefan (1975-1981), colonelul Ilie Dragomir (1981-1984), colonelul Neculai Stoina (1984-1991), locotenentul-colonel Gheorghe Badea (1991-1997), colonelul Radu Voicu (1997-2000), colonelul Constantin Zamfir (2000-2004) şi colonelul Constantin Moraru (din anul 2005).

CENTRUL DE INSTRUCŢIE, EDUCAŢIE, CULTURĂ ŞI PROPAGANDĂ BREAZA

Conform Înaltului Decret, nr. 320, din 1945 şi Deciziei Ministeriale, nr. 1.778, din 20 august 1945, s-a înfiinţat, la data de 1 septembrie 1945, Centrul de Instrucţie, Educaţie, Cultură şi Propagandă. Comanda a fost atribuită colonelului Ştefan M. Popescu, avansat general în luna iulie 1947.[1] În august 1947, la comanda unităţii a fost numit generalul Nicolae Opriş, iar, în februarie 1948, colonelul Victor Alexandrescu. Acesta îl avea comandant secund pe căpitanul Pompiliu Ionescu, care lucrase încă din anul 1945 în această unitate, în funcţia de instructor, având gradul de locotenent.

Conform Ordinului Ministerului Apărării Naţionale, nr. 32.007, din 1949, Centrul de Instrucţie a fost transformat în Şcoala Militară Politică nr. 3, la data de 20 iunie 1949, la comandă fiind numit căpitanul Pompiliu Ionescu, urmat, la sfârşitul lunii august, de locotenentul-colonel Ioan Andreiciuc.[2]

În conformitate cu Ordinul Direcţiei Superioare Politice a Armatei, nr. 3.044, din 1950, la comanda şcolii a fost numit maiorul Mihai M. Ionescu. Peste doi ani, în 1952, comanda şcolii a fost atribuită locotenentului-colonel Anton F. Filip şi apoi, în anul 1955, colonelul Alexandru Gorobeţ. În această perioadă şi-au desfăşurat activitatea în calitate de cadre didactice: căpitanul Pompiliu Ionescu, maiorul Aurel Ardeleanu, maiorul Petre Romanescu, maiorul Ion Gherghescu şi locotenentul-major Ion Ianole.

Şcoala Politică nr. 3 s-a transformat în Cursul Central de Perfecţionare Lucrători Politici, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 350, din 1955. Cursul a funcţionat la Predeal şi s-a desfiinţat, în baza Ordinului Marelui Stat Major, nr. C.L. 184, din 11 ianuarie 1957.[3]

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Bibliotecă, *Registrele Istorice nr. 167*.
2. Idem, Fond *C.I.E.C.P. Breaza*, Dosar F.N., Curent 69/1942, pag. 21.
3. Idem, Bibliotecă, *Registrul Istoric al Şcolii Politice nr. 3 Breaza*, Curent 1068, pag. 185.

FORMAŢIUNI MILITARE LA CIORANI

În anul 1877, o unitate militară rusească, în drum spre Bulgaria, a poposit la Ciorani. Pe timpul şederii în localitatea Ciorani, ostaşii unităţii au plantat un pâlc de salcâmi, din care ulterior s-a format şi dezvoltat „Pădurea ruşilor”. De asemenea, ostaşii au construit şi o fântână pentru apă potabilă.

Armata română, aflată în retragere spre Moldova, a dat lupte grele, în noiembrie 1916, pe râul Cricovul Sărat şi grindul Ciorani. Aici au căzut eroic 16 ostaşi, în frunte cu comandantul lor, locotenentul în rezervă Ion Traşcă, născut în localitatea Albeşti, judeţul Mehedinţi. În amintirea faptei lor, localnicii au ridicat în cimitirul Ciorani o cruce din marmură cu următoarea inscripţie: *„28 noiembrie 1916 – Învăţătorului, locotenent în rezervă Ion Traşcă din Albeşti, judeţul Mehedinţi şi celor 16 ostaşi din plutonul pe care l-a comandat şi a*

rezistat eroic pe înălţimea grindului situat la est de Ciorani, împotriva invadatorilor germani".

În timpul războiului pentru întregirea neamului românesc, o companie de infanterie cu un efectiv de 100 de ostaşi, comandată de locotenentul în rezervă Nicolae Sima, a rechiziţionat din zonă cai, bovine şi furaje, pe care le-a trimis unităţilor de pe front. Au tratat chiar şi caii bolnavi, pe care i-au trimis unităţilor militare care luptau pe front.

După război, în localitatea Ciorani s-a creat Depozitul de muniţii şi substanţe explozive, atestat documentar în anii 1940, 1946 şi 1951. Unitatea aproviziona cu muniţii şi explozivi unităţile şi formaţiunile militare din judeţele Prahova, Dâmboviţa şi Buzău.[1]

În anul 1949 la Ciorani s-a înfiinţat, conform Ordinului Marelui Stat Major, nr. 45.460, din 9 mai 1949, Subdepozitul de materiale de geniu, care aproviziona cu materiale specifice unităţile militare din judeţele Prahova, Dâmboviţa şi Buzău.[2]

NOTE

1. Arhivele Militare Române, Fond 365, F.II.1-1668, cadrul 77, Dosar 4B/1951, Inventar S/1075/16.03.1983, Poziţia 5089, pag. 149.
2. Idem, Fond Microfilme II. 6/1977, cadrul 10.

CENTRUL DE DREPT INTERNAŢIONAL UMANITAR AL ARMATEI

Centrul de Drept Internaţional al Armatei (C.D.I.U.A.) a luat fiinţă la 6 decembrie 1993, prin Ordinul Ministerului Apărării Naţionale, nr. M 6.565, din 29 octom-brie 1993. Localul în care funcţionează în prezent instituţia este situat în strada Gheorghe Grigore Cantacuzino, nr. 257, Ploieşti, acolo unde s-a aflat Centrul de Perfecţionare al Pregătirii Cadrelor de Artilerie.

Începând cu anul 1993 şi până în 2008, funcţia de şef al centrului a fost deţinută de colonelul Dumitru Codiţă. Din anul 2008, la conducere se află maiorul Carmen Rotărescu. Apariţia centrului s-a înscris pe linia înnoirii sistemului de perfecţionare militară.

În prezent C.D.I.U.A. se află în subordinea Biroului Juridic de Drept Internaţional Umanitar, din cadrul Statului Major General. Instituţia şi-a câştigat un real prestigiu pe plan intern (prin cursuri de specialitate şi diverse acţiuni de difuzare a normelor dreptului internaţional umanitar) şi pe plan internaţional, fiind vizitată de numeroase delegaţii străine, iar reprezentanţii centrului au participat la multe activităţi de profil peste hotare.

Convenţiile internaţionale, la care ţara noastră este parte, conţin obligaţii care se adresează, pe lângă Ministerului Apărării Naţionale şi altor ministere şi instituţii. Acest lucru explică şi faptul că înfiinţarea C.D.I.U.A. a primit sprijin din partea unor instituţii precum: Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul de Interne, Serviciul Român de Informaţii, Biserica Ortodoxă Română, Societatea Naţională de Cruce Roşie, Prefectura Prahova, Primăria Ploieşti,

Inspectoratul Învăţământului Şcolar, Parchetul Militar Ploieşti, Parchetele Civile, unităţile militare din garnizoană, agenţii economici etc.

Larga susţinere şi, deopotrivă, activităţile comune desfăşurate, au făcut ca instituţia să constituie o adevărată „punte de legătură” între mediul militar şi cel civil. În acest fel se realizează obligaţia ce îi revine României, ca stat semnatar, potrivit căreia trebuie *„să asigure în înalta societate, o cât mai largă difuzare de drept internaţional umanitar*” (Protocol I, Geneva, 1997).

Centrul dispune de o importantă bază materială şi documentară în domeniul dreptului conflictelor armate. Aici se găseşte o sală de conferinţe, o bibliotecă, o sală de lectură, laboratoare şi săli de specialitate a căror temă vizează: normele de drept internaţional umanitar în cazul conflictelor armate terestre, aeriene şi maritime, protecţia populaţiei civile, a bunurilor culturale şi a altor obiective, statutul prizonierilor de război, cooperarea cu alte instituţii în direcţia cunoaşterii şi aplicării principiilor dreptului internaţional umanitar, istoricul acestui drept în România etc.

Până în prezent, în C.D.I.U.A. au fost organizate 17 cursuri cu tematici diferite (la care au participat peste 700 de persoane), peste 10 seminarii, susţinute de experţi din ţara noastră şi din străinătate şi a fost vizitat de peste 30 de delegaţii străine, în scopul documentării şi realizării unor schimburi de experienţă. Sub egida centrului au fost publicate articole în mass-media şi au fost editate numeroase lucrări documentare, traduceri, sinteze şi cursuri.

Datorită problematicii abordate, faţă de care pe plan internaţional se manifestă o tot mai mare atenţie, instituţia a contribuit la afirmarea României pe plan extern şi a sprijinit eforturile noastre de integrare nord-atlantică.

LICEUL MILITAR „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU” PLOIEŞTI

Liceul Militar „Constantin Brâncoveanu” Ploieşti a fost înfiinţat în anul 1991, conform Ordinului Ministerului de Interne, nr. 1/5.919, din 1 iunie 1991, constituind o premieră în istoria acestui minister.

În baza legii nr. 40/1990, a Ordinului Ministerului de Interne, nr. 1/5.919, din 1 iunie 1991, şi a Ordinului Ministerului Învăţământului şi Ştiinţei, nr. 6.645, din 3 iulie 1991, s-a preluat baza materială a Liceului Industrial nr. 6, care a fost desfiinţat.

Procesul de învăţământ este coordonat şi condus de Consiliul Profesoral, alcătuit din cadre militare de comandă, cadre didactice titulare şi din cei mai merituoşi elevi.

Liceul dispune de 19 săli de clasă, laboratoare de fizică, chimie şi informatică, o bibliotecă, un club, o sală şi două terenuri de sport, două cămine cu 500 de locuri de cazare, ateliere de reparaţii şi spaţii de depozitare pentru toate materialele specifice desfăşurării procesului de învăţământ.

În liceu se instruiesc şi pregătesc anual 100 de elevi, cuprinşi în cinci clase, din care una cu profil de informatică, iar patru cu profil de istorie-ştiinţe sociale. Începând cu anul şcolar 1997-1998, liceul asigură şi pregătirea unei clase de elevi din Republica Moldova, bursieri ai statului român.

Elevii tuturor promoţiilor care au absolvit această instituţie de învăţământ au reuşit să treacă cu succes toate probele examenelor de bacalaureat, ulterior fiind admişi în diferite instituţii de învăţământ superior ale Ministerului de Interne.

Promoţia	**Media de absolvire**	**Media de bacalaureat**	**Procent bacalaureat**
1995	8,71	8,74	100%
1996	8,71	8,76	100%
1997	8,68	8,79	100%
1998	8,50	7,97	100%
1999	8,67	8,72	100%
2000	8,92	9,20	100%
2001	8,67	9,11	100%
2002	8,75	9,10	99%
2003	8,85	9,08	100%

Succesele realizate de cadrele didactice şi elevi sunt atestate şi de procentul de elevi admişi în învăţământul superior.

Promoţia	**Număr de absolvenţi**	**Procent admişi**
1995	149	57%
1996	151	64%
1997	158	72%
1998	76	88%
1999	120	95%
2000	115	74%
2001	124	73,5%
2002	121	63%
2003	115	76%

Rezultate excepţionale s-au obţinut şi pe plan internaţional, prin participarea la olimpiadele din anii:

- 1995 – medalie de bronz la disciplina informatică, obţinută la Szeged (Ungaria) de elevul Marius Vlad, şi premiul I la disciplina limba franceză, obţinut la Avignon (Franţa) de elevul Valeriu Lungu;
- 1996 – medalie de argint la disciplina informatică, obţinută la Budapesta (Ungaria) de elevul Marius Vlad;
- 1997 – medalie de bronz la disciplina informatică, obţinută la Salonic (Grecia) de elevul Angel Proorocu;
- 1998 – medalie de argint la disciplina informatică, obţinută la Zadar (Croaţia) de elevul Angel Proorocu;
- 1999 – două medalii de argint la disciplina informatică, obţinute la Salonic (Grecia) şi, respectiv, în Rusia, de elevul Angel Proorocu.

La olimpiadele şi concursurile şcolare desfăşurate pe plan naţional, elevii Liceului Militar „Constantin Brâncoveanu” Ploieşti au obţinut numeroase premii şi menţiuni, atât la faza judeţeană, cât şi la cea naţională.

An şcolar	Faza judeţeană	Calificaţi la faza naţională	Premii şi menţiuni la faza naţională
1991-1992	12	-	-
1992-1993	33	4	-
1993-1994	88	7	2
1994-1995	81	5	3
1995-1996	76	3	2
1996-1997	72	5	3
1997-1998	68	7	4
1998-1999	75	3	2
1999-2000	157	12	5
2000-2001	94	3	-
2001-2002	61	6	3
2002-2003	53	1	-

Pe plan sportiv, perioada anilor 2000-2003 a fost încununată de succesele elevilor liceului, materializate prin participarea la un număr mare de competiţii cu renume.

În anul 2000 s-au obţinut: locul I la Finala Campionatului de cros al Ministerului de Interne (Florin Babeu), locul I la Finala Campionatului de atletism al Ministerului de Interne la 100 m viteză (Dragoş Mihuţ), locul II la Finala Campionatului de orientare sportivă al Ministerului de Interne (echipa reprezentativă a liceului), locul II la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Ionel Tilcă), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Sergiu Stanchievici), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Mihai Ţop).

Anul 2001 a adus şi el numeroase distincţii: locul I la Finala Campionatului de cros al Ministerului de Interne (echipa reprezentativă a liceului), locul I la tenis de masă în cadrul Spartachiadei Colegiilor Militare (Ionel Ciovârtă), locul III la atletism 100 m viteză în cadrul Spartachiadei Colegiilor Militare (Dragoş Mihuţ), locul III la atletism 4x100 m ştafetă în cadrul Spartachiadei Colegiilor Militare (echipa reprezentativă a liceului), locul III la volei în cadrul Spartachiadei Colegiilor Militare (echipa reprezentativă a liceului), locul III la Finala Campionatului de atletism al Ministerului de Interne (echipa reprezentativă a liceului), locul I la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Ionel Tilcă), locul II la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Dianu Savciuc), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Iulian Beutoru), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Alexandru Rotari), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Dorian Ţurcanu).

În anul 2002, efortul cadrelor didactice, coroborat cu cel al elevilor, a culminat cu rezultate foarte bune, după cum urmează: locul I la Finala Campionatului de cros al Ministerului de Interne (echipa reprezentativă a liceului), locul I la fotbal în cadrul Olimpiadei Naţionale a sportului şcolar (echipa reprezentativă a liceului), locul I la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Ionel Gociu), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Gheorghe Cigureanu), locul III la Finala Campio-

natului de judo al Ministerului de Interne (Dianu Savciuc), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Ionel Tilcă), locul II la tenis de masă în cadrul Spartachiadei Colegiilor Militare (Ionel Ciovârtă), locul III la Finala Campionatului de orientare sportivă al Ministerului de Interne (echipa reprezentativă a liceului).

Anul 2003 a fost, la rândul lui, încununat de succese: locul III la Finala Campionatului de atletism al Ministerului de Interne (Marian Terciu), locul I la fotbal în cadrul Olimpiadei Naţionale a sportului şcolar (echipa reprezentativă a liceului), locul II la Finala Campionatului de tenis de masă al Ministerului de Interne (echipa reprezentativă a liceului), locul I la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Ionel Gociu), locul I la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Gheorghe Cigureanu), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Dorian Ţurcanu), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Ion Teslari), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Marco Eftimescu), locul III la Finala Campionatului de judo al Ministerului de Interne (Marcel Munteanu), locul III la tenis de masă în cadrul Spartachiadei Colegiilor Militare (echipa liceului).

Deşi e greu de crezut, mai ales pentru cei care nu văd, din afară, decât ordine, disciplină şi exigenţă, în instituţia liceală ploieşteană viaţa interioară pulsează în ritm trepidant prin activităţi extracurriculare impresionante.

În ultimii ani, elevii brâncoveni şi-au reprezentat cu mândrie instituţia cu ocazia participării la concursuri şi festivaluri cultural-artistice.

Festivalul cultural-artistic al studenţilor şi elevilor din instituţiile de învăţământ ale Ministerului de Interne – „Primăvara 2001", organizat în oraşul care a găzduit doi dintre titanii culturii şi artei româneşti (B. P. Haşdeu şi N. Grigorescu), a ocazionat recunoşterea talentelor artistice ale elevilor instituţiei prin situarea pe un onorant loc II în clasamentul general. Printre elevii care au fost laureaţi se numără: Ion Martin, locul II la muzică folk, grupul vocal instrumental „Catarsis", format din elevii Liviu Şerban, Darius Talpoş, Călin Roman, Octavian Jîmbei şi Ion Martin, locul II, Laurenţiu Cazan, locul II la monolog (umor specific), Mădălin Ciortea, locul III la poezie religioasă şi locul III la proză scurtă, grupul de muzică folk, format din elevii Liviu Şerban, Darius Talpoş, Octavian Jîmbei şi Ion Martin, locul III.

Festivalul cultural-artistic al studenţilor şi elevilor din instituţiile de învăţământ ale Ministerului de Interne – „Primăvara 2002", desfăşurat în oraşul Vălenii de Munte, a situat pe locul al III-lea, în clasamentul general, echipa reprezentativă a liceului, pe probe obţinându-se următoarele distincţii: locul I la creaţie literară, poezie (Mădălin Ciortea), locul I la recitare (Leonardo Lupu), locul II la muzică folk (solist vocal Ion Martin), locul II la muzică uşoară (grupul vocal instrumental format din: Ion Martin, Darius Talpoş, Roman Călin şi Octavian Jîmbei), locul III (grupul de muzică folk format din: Ion Martin, Darius Talpoş, Roman Călin), locul III la umor specific, monolog (Alexandru Tătaru).

La festivalul cultural-artistic al studenţilor şi elevilor din instituţiile de învăţământ ale Ministerului Administraţiei şi Internelor – „Primăvara 2003", desfăşurat în oraşul Câmpina, grupul de muzică folk al instituţiei, format din

Adrian Nemeş şi Ion Carpovici s-a situat pe locul III.

Rezultatele obţinute demonstrează eforturile conjugate ale corpului de ofiţeri, profesori şi elevi, desfăşurate la cel mai înalt nivel de pregătire, pentru menţinerea şi consolidarea locului dobândit în elita liceelor din ţară.

Şefii de promoţie ai liceului au fost următorii: Iordan-Bogdan C. Oprea (1995), Iulian Constantin N. Toader (1996), Ion George Dimofte (1997), Raul-Viorel V. Vaida (1998), Marius V. Pietrăroiu (1999), Vlad Gh. Arman (2000), Dan V. Stăncescu (2001), Mircea-Costin C. Abăluţă (2002) şi Andrei Gh. Duşa (2003).

În conformitate cu Ordinul Ministerului de Interne, nr. 2/1949, din 15.07.1991, la comanda liceului a fost numit colonelul Dumitru Costea, care l-a condus cu competenţă până la data de 31 decembrie 1999. A fost urmat în funcţie de locotenentul-colonel Cătălin-Costel Abăluţă (1999-2000), colonelul Ion Ungureanu (2000-2003) şi colonelul Nicolae Leonte (2003-2005).

Liceul a fost desfiinţat în anul 2009.

NOTĂ

1. Materialul a fost asigurat de către căpitanul Constantin Negulescu.

CENTRUL PENTRU INSTRUIREA CONDUCTORILOR, PRODUCEREA, CREŞTEREA ŞI DRESAJUL CÂINILOR DE SERVICIU CIORANI

Această unitate este una dintre cele mai mari şi mai bune unităţi de profil din ţară şi din Europa, atât prin numărul câinilor pregătiţi, cât şi prin profesionalismul instructorilor dresori.

Unitatea a luat fiinţă în anul 1933, la Oradea. În anii 1954-1965 unitatea a funcţionat la Floreşti-Prahova, iar din data de 15 iunie 1965 îşi desfăşoară activitatea în localitatea Ciorani-Prahova. La început, unitatea s-a numit Centru, ulterior Batalion şi, mai apoi, Şcoala de Instrucţie şi Dresaj, însă misiunea i-a rămas aceeaşi.

În decursul existenţei sale, unitatea a fost subordonată Ministerului Apărării Naţionale (1933-1989) şi Ministerului de Interne. În conformitate cu prevederile Decretului nr. 313, din 11 decembrie 1989, unitatea a trecut în subordinea Mînisterului de Interne, însă, în ultima decadă a lunii decembrie 1989, a revenit la Ministerul Apărării Naţionale. Conform, Legii nr. 56/1992, privind frontiera de stat a României, articolul nr. 77, unitatea a fost trecută în subordinea Ministerului de Interne.

Prin legea enunţată şi regulamentele specifice armei, în calitate de unitate a Poliţiei de Frontieră Române, subordonată nemijlocit Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră, centrul îndeplineşte următoarele misiuni:

- asigură pregătirea personalului în domeniul chinotehniei, formarea conductorilor, reproducerea, creşterea, predresajul şi dresajul câinilor de serviciu pentru Inspectoratele Judeţene ale Poliţiei de Frontieră, pentru alte unităţi şi formaţiuni ale Ministerului de Interne şi, contra-

cost, pentru Ministerul Apărării Naţionale şi instituţiilor competente în domeniul apărării naţionale, ordinii publice şi siguranţei naţionale;
- anual pregăteşte 250-300 de câini de serviciu pentru însoţire /patrulare, urmă, detectare/semnalare stupefiante, cercetare mijloace de transport pază obiective, descoperirea persoanelor surprinse sub dărâmături.

Pregătirea instructorilor şi calitatea dresajului câinilor sunt recunoscute în ţară şi apreciate şi de către specialiştii de peste hotare.

La solicitările unor posturi de poliţie din Judeţul Prahova, unitatea a participat cu câini de serviciu la descoperirea autorilor unor furturi din avutul privat şi public.

Pentru îndeplinirea misiunilor, Centrul pentru Instruirea Conductorilor, Producerea, Creşterea şi Dresajul Câinilor de Serviciu Ciorani cooperează cu Inspectoratele Judeţene ale Poliţiei de Frontieră, unităţile şi formaţiunile Ministerului de Interne şi ale Ministerului Apărării Naţionale (în scopul perfecţionării pregătirii şi creşterii eficienţei folosirii câinilor de serviciu), cu facultăţile de medicină veterinară, cu Spitalul de Medicină Veterinară a judeţului Prahova, cu Institutul de diagnostic şi sănătate animale, cu Asociaţia chinologică din România şi cu alte instituţii implicate în procesul reproducerii, creşterii, selecţiei, hrănirii şi asigurării stării de sănătate a câinilor. Efectivele unităţii au participat cu dăruire şi la lichidarea urmărilor unor calamităţi naturale cum au fost: cutremurele din 4 martie 1974, 30 august 1986 şi 31 mai 1990, precum şi inundaţiile din mai-iunie 1975 şi august 1997, când apele râului Prahova au supus la mari eforturi efectivele unităţii.

Conform datelor înscrise în registrul istoric al unităţii, din anul 1964 la comandă s-au succedat următoarele cadre: maiorul Sever Neagoe, maiorul Ion Zecheru, maiorul Marin Mândescu, locotenentul-colonel Ion Zecheru, locotenentul-colonel Marin Mândescu, maiorul Manea Paraschiv, colonelul dr. Vasile Enăţescu şi colonelul Dumitru Savu.

NOTĂ

1. Datele au fost furnizate de către colonelul Dumitru Savu.

CENTRUL DE INSTRUCŢIE ŞI PERFECŢIONARE TRANSMISIUNI CÂMPINA

Datorită aşezării sale geografice, la confluenţa râurilor Prahova şi Doftana, „vamă” pe o comunicaţie importantă, beneficiară a bogăţiilor dealurilor subcarpatice, între care petrolul a jucat un rol principal, oraşul Câmpina a fost „căutat” şi nevoit să găzduiască de-a lungul istoriei pe mulţi dintre cei care au râvnit la binefacerile ei. Evident, trecerea acestora a lăsat „urme” de diferite feluri, unele dintre ele „vizibile” şi azi. Între acestea se înscriu o parte dintre clădirile celor două unităţi ale Ministerului de Interne: Şcoala de Subofiţeri de Poliţie „Vasile Lascăr” şi Centrul de Instrucţie şi Perfecţionare Transmisiuni.

Guvernul României, dorind să-şi asigure resursele petroliere din zonă, a întreprins măsuri pentru protecţia sondelor petroliere şi a instalaţiilor de prelucrare a ţiţeiului, existente în oraşul Câmpina şi în împrejurimi. Astfel, au fost construite cele două cazărmi, folosite în anii 1940-1945 pentru cartiruirea unor unităţi militare, care au participat la războiul pentru reîntregirea neamului românesc şi pentru apărarea antiaeriană împotriva bombardamentelor anglo-americane. Clădirile actualei şcoli de subofiţeri au fost realizate integral în acea perioadă. Cazarma Centrului de Instrucţie şi Perfecţionare Transmisiuni încorporează o clădire construită în anul 1931, pentru cazarea unui escadron din Regimentul 1 Roşiori (care a participat la apărarea terestră a sondelor petroliere din zonă) şi clădirile construite în anii 1939-1940, pentru Regimentul 1 Infanterie Uşoară „Principele Carol", comandat de colonelul Barbu Fălciu, care în anul 1941 a plecat la campaniile militare de pe frontul din Est.

Începând cu luna iulie 1941, în această cazarmă a fost dislocată şi s-a instruit până în anul 1942 – când a plecat pe front – unitatea motomecanizată, comandată de colonelul Benedict. În perioada anilor 1942-1944, în această cazarmă s-au perindat mai multe unităţi germane, începând cu primul regiment de tancuri german venit în România şi continund cu alte unităţi militare româneşti şi germane, care veneau aici pentru refacere.

Cazarma a fost folosită de către unele unităţi militare sovietice, în perioada 23 august 1944 şi până în anul 1946, iar apoi de către Regimentul 2 Transmisiuni (1946- 1948), din care o parte a fost dislocată la Someşeni-Cluj şi o altă parte la Vaslui, constituind Regimentul 4 Transmisiuni.

În actuala cazarmă a Şcolii de Subofiţeri, construită în parcul „Dr. Istrate", în perioada anilor 1940-1942, după război, s-au instruit unităţi din armata sovietică şi din armata română. În anul 1948 în această cazarmă s-au instruit subunităţi din Regimentul 1 Securitate, iar din anul 1949, Centrul de Instrucţie Securitate, care s-a înfiinţat aici. Din anul 1954 până în anul 1956, tot aici şi-a desfăşurat activitatea şi Centrul de Instrucţie Securitate – redus la efectivele unei Companii de Securitate – din Brigada de Securitate Bucureşti.

La data de 3 martie 1956 Centrul de Instrucţie Dorohoi împreună cu o companie de la Fălticeni au fost dislocate la Câmpina, constituind Centrul de Instrucţie al Securităţii din Câmpina.

În vara aceluiaşi an, în urma măsurilor impuse în mod deosebit de consilierii ruşi, a avut loc o masivă restructurare a trupelor de securitate din Ministerul de Interne. Astfel, începând cu data de 30 iunie 1956, mai multe centre de instrucţie au fost desfiinţate, cadrele fiind mutate, în parte, iar majoritatea trecute în rezervă. În cadrul Centrului de Instrucţie Câmpina s-au luat aceleaşi măsuri, în cazarmă menţinându-se un număr restrâns de cadre pentru întreţinerea acesteia. În perioada iunie-august 1956 în cazarmă a fost mutată, de la Giurgiu, Şcoala de Şoferi a Minsterului de Interne, fiind numit comandant căpitanul Nicolae Ghibu.

Evenimentele din toamna anului 1956 din Ungaria au condus la concluzia că unele centre de instrucţie nu trebuiau desfiinţate. Printre acestea se afla şi Centrul de Instrucţie de la Bârlad, care pregătea telegrafişti şi telefonişti pentru trupele de securitate. Drept urmare, în cadrul Şcolii de Şoferi Câmpina s-a constituit o companie de transmisiuni al cărei comandant a fost numit

căpitanul Fogorăşanu.

În primăvara anului 1957 s-au luat măsuri de reorganizare a unităţii, care cuprindea: o companie de transmisiuni (cu un efectiv de circa 300 de oameni, pentru pregătirea radiotelegrafiştilor şi telefoniştilor, la care se mai adăugau circa 90 de oameni pentru pregătirea electromecanicilor, necesari deservirii grupurilor electrogene), patru companii pentru pregătirea şoferilor, o companie de instruire a sanitarilor şi bucătarilor (cu efective dislocate de la celelalte unităţi) şi un pluton şcoală pentru pregătirea ofiţerilor de transmisiuni.

La data de 23 august 1958 unităţii i s-a decernat drapelul de luptă, pe care era înscrisă denumirea în clar „Şcoala Specialişti Câmpina". De la acea dată şi până în 1968, activitatea unităţii s-a desfăşurat în cele două cazărmi existente în Câmpina, aici pregătindu-se transmişionişti, şoferi, bucătari şi sanitari, instruindu-se subunităţii ale brigăzii de securitate Bucureşti, care erau detaşate aici în perioade de câte trei luni, precum şi ofiţeri de securitate transmisiuni şi auto.

În anul 1968, prin reducerea efectivelor de şoferi şi ca urmare a apariţiei nevoii de a se constitui o şcoală de subofiţeri pentru Ministerul de Interne, cazarma din parcul „Dr. Istrati" a fost cedată Şcolii de Subofiţeri Miliţie din Câmpina.

Rămasă cu o singură cazarmă şi cu o singură companie pentru instruire, detaşată de la Orăştie, unitatea a suferit o nouă transformare, ca urmare a separării Ministerului Securităţii Statului (ulterior Consiliul Securităţii Statului) din Ministerul Afacerilor Interne. Conform Hotărârii Consiliului de Miniştri, nr. 1.909, din 9 septembrie 1968, au luat naştere două unităţi: Şcoala Subofiţeri Miliţie şi Centrul de Instrucţie Transmisiuni.

Prin Ordinul nr. 5.192, al preşedintelui Consiliului Securităţii Statului, din 1 august 1970, s-a mai înfiinţat o companie pentru pregătirea transmisioniştilor, la Sinaia. Doi ani mai târziu, în luna martie 1972, cele două unităţi de transmisiuni s-au unificat, fiind dislocate în Câmpina. Sarcina de bază a unităţii a constituit-o pregătirea militarilor transmişionişti pentru trupele de securitate. De asemenea, unitatea pregătea ofiţeri în rezervă, bucătari (până în anul 1986) şi şoferii necesari trupelor de securitate (până în anul 1989).

Începând cu anul 1990, după revoluţia căreia i-a dat cel mai greu tribut de sânge, unitatea, devenită Regiment de Transmisiuni, a trecut în structura Jandarmeriei Române cu aceiaşi sarcină de bază: pregătirea transmisioniştilor.

Din anul 1997 unitatea poartă denumirea de Centrul de Instrucţie şi Perfecţionare Transmisiuni.

Pentru rezultate constant bune şi foarte bune, obţinute de-a lungul anilor în procesul de instrucţie, concursuri sportive şi aplicativ-militare, unitatea a primit titlul de „Unitate de Frunte", numeroase cupe, diplome şi medalii.

În prezent, unitatea se află în plin proces de reformă, având următoarele obiective: formarea ofiţerilor şi subofiţerilor de transmisiuni pentru arma jandarmi, prin specializarea în armă şi pregătirea pentru prima funcţie a absolvenţilor şcolilor militare de ofiţeri şi subofiţeri, perfecţionarea succesivă a ofiţerilor şi subofiţerilor de transmisiuni din jandarmerie pentru niveluri ierarhice superioare, formarea şi pregătirea ofiţerilor de rezervă, specialitatea transmisiuni, formarea şi pregătirea militarilor transmisionişti din unităţile de jandarmi.

Începând din anul 1957, la comanda acestei unităţi au muncit următorii ofiţeri: locotenentul-colonel Spiridon Murariu, locotenentul-colonel Neculai Culea, maiorul Grigore Marcu, căpitanul Ioan Opran, colonelul Constantin Ciotei, maiorul Arpad Feneşi, colonelul Ion Stamen (cea mai lungă perioadă de timp) şi colonelul Raul-Bogdan Georgescu.

Unele aspecte ale participării unităţii la evenimentele din decembrie 1989

În ziua de 23 decembrie 1989 au fost alarmate cele două companii de militari, aflate în comuna Băneasa, în vederea primirii unor misiuni. Până la ora 5:00 s-a executat echiparea ostaşilor, s-au verificat armamentul şi materi-alele, s-au adunat efectivele pe platoul unităţii. Conducerea Detaşamentului Câmpina – colonelul Ion Stamen, locotenentul-colonel Aron Bugoiu şi colonelul Gheorghe Pârvan – s-a prezentat la comandantul trupelor din Băneasa, generalul de brigadă Grigore Ghiţă, pentru a primi misiunea.

Conform misiunilor primite, Compania 1-a Radio, sub comanda colonelului Ion Stamen (comandantul unităţii), s-a deplasat la Boteni, în scopul întăririi apărării aerodromului. Compania a 2-a, sub comanda colonelului (general de brigadă, post-mortem) Ioan Patraş şi a locotentului-colonel (colonel post-mortem) Gheorghe Popovici, s-a deplasat la Otopeni. Deplasarea a început la ora 5:30, pe traseul: cazarma Băneasa - D.N.1 - Podul Otopeni - Intersecţia D.N.1 cu şoseaua spre aeroport.

Coloana, formată din trei autocamioane acoperite cu prelate, era constituită din 7 ofiţeri, 3 salariaţi civili (şoferi) şi 72 de militari în termen.

Camioanele au fost oprite şi s-a executat verificarea documentelor şi a personalului transportat, odată la un baraj realizat în dreptul Academiei de Poliţie şi a doua oară la podul Otopeni, unde au fost debarcaţi toţi militarii din camioane, deoarece s-au semnalat focuri răzleţe de armament, din cazarma unităţii de transmisiuni, subordonată C.A.A.T. După controlul efectuat şi primirea aprobării pentru continuarea misiunii, militarii au fost reîmbarcaţi, continuându-se deplasarea către aeroportul Otopeni.

La intersecţia D.N.1 cu şoseaua care duce la aerogară, coloana a fost oprită din nou şi s-a stabilit legătura cu ofiţerii din dispozitiv, care-i aşteptau. Călăuza desemnată să conducă coloana la aeroport, locotenentul-major Constantin Ionescu s-a urcat în primul camion, alături de generalul de brigadă (post-mortem) Ioan Patraş şi a început deplasarea către aerogară.

Când primul camion din coloană a ajuns la apoximativ 100 m de clădirea aerogării, din dispozitivul de luptă aflat pe spaţiul verde, din faţa acesteia şi pe clădirea Departamentului Aviaţiei Civile s-a deschis foc automat cu pistoale mitralieră, puşti mitralieră şi mitraliera instalată pe TAB-ul aflat în parcarea pentru taximetre. Focul asupra camioanelor a durat circa 15-20 de minute, cu scurte pau-ze în care s-a ordonat celor care săreau din camioane să se predea şi să vină cu mâinele ridicate către dispozitivul din care se trăgea. Datorită zgomotului, confuziei şi lipsei unei coordonări între cele două dispozitive (cel de la sol şi cel de pe clădirea Departamentului Aviaţiei Civile), ordinul de predare a fost urmat, în două sau trei rânduri, de deschiderea focului asupra celor care se ridicau să se „predea”.

Când, în sfârşit, focul a încetat şi supraveţuitorii (destul de puţini) se îndreptau cu mâinile ridicate spre dispozitivul din faţa aerogării, a apărut pe lângă camioanele coloanei, autobuzul care aducea salariaţii la aeroport pentru începerea programului de lucru. S-a deschis foc şi asupra autobuzului, fiind împuşcaţi o parte dintre ocupanţii acestuia şi unii dintre supravieţuitorii celor trei camioane. Cu mari eforturi, şoferul autobuzului a scos maşina din zona de foc, angajându-se pe D.N.1. După această acţiune focul a încetat.

Efectivele rămase în viaţă au fost reţinute, perchezionate şi interogate. Doi dintre ofiţerii rămaşi în viaţă şi 21 de militari în termen, care nu au fost răniţi, au fost reţinuţi (ofiţerii cu cătuşe pe mâini) şi prezentaţi drept terorişti pentru unii reporteri aflaţi în acea dimineaţă, în clădirea aerogării.

După aproximativ 6 ore de la producerea tragediei, ofiţerii şi militarii în termen au fost eliberaţi, primind documentele personale, armamentul şi muniţia, care fuseseră „rechiziţionate" de către cei aflaţi în dispozitivul de apărare de pe aeroport.

Supravieţuitorii au rămas în aerogară până la 24 decembrie 1989, ora 18:00, şi s-au integrat în dispozitivele de apărare aflate pe estacada aerogării şi în spatele acesteia. De aici au fost duşi în divizionul de artilerie de pe aeroport, unde au primit altă misiune, rămânând în acest ultim loc până la data de 27 decembrie 1989, ora 11:00.

Unii dintre cei care au fost împuşcaţi în dimineaţa acelei zile de tristă amintire (morţi şi răniţi) au fost duşi la spitalele din Bucureşti şi Baloteşti, sub titulatura de „terorişti". Un număr de 16 morţi a fos dus cu un autolift în zona aerogării de mărfuri şi, pe data de 26 decembrie 1989, la Institutul Medico-Legal.

Din efectivele deplasate la aeroport de către unitatea din Câmpina s-au înregistrat 39 de morţi (3 ofiţeri, 2 salariaţi civili şi 34 de gradaţi – soldaţi) şi 18 răniţi. La aceştia se adaugă şi cei 8 morţi din autobuzul cu personalul aeroportului şi ofiţerul desemnat călăuză de la Ministerul Apărării Naţionale.

NOTĂ

1. Datele au fost furnizate de către colonelul Ion Stamen şi locotenentul-colonel Aron Bugoi.

JANDARMII

Jandarmii există, sub diferite denumiri şi forme de organizare, de când există românii şi nevoia lor de libertate. În epoca medie a României, cel mai puternic corp de „*oameni ai ţării*” l-a avut Ştefan cel Mare şi Sfânt. În alte epoci, domnitori ca Mihai Viteazul, cel care a gândit şi a înfăptuit prima unire a ţărilor române, Constantin Brâncoveanu şi alţii i-au folosit ca nucleu pentru oastea ţării. În timpurile ce au urmat, sub denumirile „curteni”, „feciori”, „dorobanţi”, „căpitani”, „slujitori” sau „jandarmi”, ei s-au aflat în permanenţă lângă domnitor, veghind la apărarea legilor şi la stabilitatea ţării.

O primă atestare documentară se găseşte într-o istorie a Valahiei, scrisă în limba greacă, în anul 1775, în care se vorbeşte de existenţa jandarmilor în Ţara Românească, sub domnia lui Constantin Mavrocordat. Acesta a desfiinţat „*aproape cu totul slujitorii civili cu îndatoriri ostăşeşti, iar militarii de la căpităniile de judeţe au fost reduşi, prin forţa împrejurărilor, la atribuţii de jandarmi rurali, de perceptori şi curieri*”.

În urma războiului ruso-turc (1828-1829), conform prevederilor păcii de la Adrianopol (2 septembrie 1829), în principate s-au introdus o serie de reglementări privind organizarea lor internă, cunoscute în istorie sub numele de *Regulamentele Organice*. Acestea au avut un caracter modern, instituind în Ţara Românească (în luna iulie 1831) şi în Moldova (în luna ianuarie 1832) principiul separării puterilor în stat: executivă, legislativă şi judecătorească. Regulamentele Organice consfinţesc deja existenţa unui Corp de elită. Componenţii acestuia vor fi precursorii jandarmilor (numiţi „dorobanţi” în Ţara Românească) şi vor avea de îndeplinit misiuni administrative şi poliţieneşti, de asigurare a securităţii expedierii actelor, de păstrare a ordinii în localităţi şi judeţe precum şi alte sarcini încredinţate de ocârmuirile de judeţe. Toate aceste reglementări sunt cuprinse în „Proiectul asupra formăluirii dorobanţilor şi în Legiuirea asupra alcătuirii dorobanţilor din leatul 1831”.

La data de 3 aprilie 1850, domnul Moldovei, Grigore Alexandru Ghica, semnează actul de naştere al Jandarmeriei Române, „Legiuirea pentru reformarea Corpului slujitorilor în jandarmi”, votată la 12 martie 1850 de Divanul Obştesc.

Jandarmii şi-au continuat existenţa şi s-au modernizat şi sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza, în cadrul legionului ce cuprindea 17 companii.

În anul 1866 are loc o nouă fază a organizării Jandarmeriei, lărgindu-se prerogativele acesteia. Astfel, în timpul războiului de independenţă (1877-1878), efectivele de jandarmi se aflau pe câmpurile de bătaie în sudul Dunării, făcându-şi datoria faţă de patrie.

Însuşi viitorul mareşal Alexandru Averescu a luat parte la lupte, înrolat voluntar în Escadronul de Jandarmi „Ismail”, la sfârşitul campaniei având gradul de sergent. Referindu-se la acest fapt, istoricul Gheorghe Brătianu preciza, cu prilejul înălţării la gradul de mareşal (30 octombrie 1930, la

Sighişoara) a eroului armatei române din vara anului 1917: *„în raniţa sergentului de jandarmi de la 1877 se ascundea bastonul de mareşal din 1930*”.

Cu prilejul elaborării Legii comunale, în anul 1887, se anunţa înfiinţarea Jandarmeriei rurale. Promulgarea „Legii asupra Geandarmeriei rurale” avea să fie înfăptuită abia la data de 1 septembrie 1893, prin Înaltul Decret, nr. 9.210. Aceasta va constitui piatra de hotar care semnifică, după modelul francez, începutul Jandarmeriei ca forţă de ordine publică modernă, cu organizare şi funcţionare în deplin consens cu nevoile societăţii româneşti şi cu nivelul standardelor europene ale timpului.

Jandarmii au făcut dovada profundului lor ataşament faţă de patrie, fiind asociaţi tuturor marilor momente ale istoriei moderne a României.

Mărturie stau exemplele de vitejie şi tributul de sânge al jandarmilor din războiul marii reîntregiri naţionale (1916-1918) şi din al doilea război mondial, în urma căruia, datorită curajului şi isteţimii dovedite în luptă, aceştia au fost supranumiţi „spărgătorii de fronturi”.

După încheierea războiului, Corpul de jandarmi a fost reorganizat prin schimbarea denumirii şi prin restrângerea atribuţiilor. Mai precis, în anul 1949, potrivit Decretului nr. 25 din 22 ianuarie, după modelul sovietic, i se retrag atribuţiile teritoriale de poliţie rurală, continuând să funcţioneze cu grupele de atribuţiuni referitoare la apărarea unor obiective de importanţă deosebită şi de participare la menţinerea sau restabilirea ordinii publice, la combaterea acţiunilor de tip terorist, dovedind şi prin aceasta vitalitatea corpului de cadre şi militari în termen, aflat exclusiv în slujba ţării.

Evenimentele din decembrie 1989 găsesc, din nou, Jandarmeria română (după ce timp de 40 de ani cunoscuse mai multe denumiri) în situaţia asumării responsabilităţii în conformitate cu voinţa democratică a românilor.

Corpul de jandarmi a arătat că atât tradiţia patriotică, cât şi aceea de slujitor al vrerii poporului sunt vii în conştiinţa tinerelor generaţii de *„oameni ai ţării*”.

Prin Hotărârea Guvernului României din vara anului 1990 se revine, parţial, la numele tradiţional. Astfel, se stabilesc atribuţiile armei, în acord cu principiile statului de drept, sub denumirea de Trupe de jandarmi.

În data de 4 iunie 1998, preşedintele României a promulgat Legea privind organizarea şi funcţionarea Jandarmeriei Române, prin care s-au stabilit atribuţiile acestei arme, precum şi o nouă structură.

Conform articolului 1 din această lege atât de mult aşteptată de români, *„Jandarmeria Română este instituţia militară specializată a statului, componentă a Ministerului de Interne, care exercită, potrivit legii, atribuţiile ce îi revin cu privire la asigurarea pazei şi apărării unor obiective, a bunurilor şi a valorilor de importanţă deosebită, menţinerea şi restabilirea ordinii publice, îndeplinirea misiunilor de prevenire şi combatere a infracţiunilor şi a altor încălcări ale normelor legale în vigoare, de prevenire şi neutralizare a actelor teroriste şi de diversiune pe teritoriul României*”.

INSTITUŢIA JANDARMERIEI PE MELEAGURILE PRAHOVENE

De la întemeierea Principatelor Române, serviciul de „poliţie” (în Ţara Românească) s-a efectuat de către „slujitori” (ostaşi aşezaţi la sate) organizaţi în cete, denumite după numele „căpitanilor” sau locurilor de reşedinţă. Astfel, izvoarele menţionează că în timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu existau steaguri de călăraşi la Ploieşti, căpitănii la Chiojd şi Văleni de Munte. În afara vechilor căpitănii, Alexandru Ipsilanti a înfiinţat *„câte o polcovnicie de fiecare judeţ”*, compusă din „polcovnic” şi „poteraşii” săi, rolul acestora din urmă fiind de a porni în urmărirea răufăcătorilor, la ordinele ispravnicului.

În contextul istoric determinat de „Regulamentele Organice”, începând cu anul 1831 „slujitorii” au fost înlocuiţi, şi în judeţul Prahova, cu „dorobanţii”. Aceştia erau grupaţi pe „cete”, formate din câte 30 de oameni la fiecare ocârmuire (prefectură). Şeful cetei – „tist” – era numit de către ocârmuire, „ceata” fiind împărţită pe „căprării” (fiecare compusă din 10 oameni), aflându-se în subordinea „suptocârmuirii”.

„Dorobanţii erau aleşi din oameni vrednici, deştepţi şi cu destoinice chezăşii, lăcuitori statornici ai judeţului şi obicinuiţi de a purta arme”, se arăta în documentele vremii.

În urma ordinului scris, dat boierilor ispravnici ai judeţului Prahova, în data de 3 iulie 1831, de către „Cinstitul Mare Dvornic din Lăuntru” Siliştеanu, judeţul Prahova dispunea deja, la data de 19 noiembrie 1831, de un număr de 23 de dorobanţi „formăluiţi”, începând cu 1 septembrie 1831. Împărţirea acestora era făcută astfel: 10 la *„Otcârmuirea judeţului”*, 5 ai poliţiei oraşului Ploieşti şi 8 ai plăşilor şi plaiurilor.

Ordinul preciza *„simbriile”* (lefurile) - pentru călăreţi *„câte lei şaizeci”* şi pentru pedeştri *„câte lei patruzeci şi cinci”*, precum şi armamentul, *„adică câte o păreche pistoale şi câte o sabie”*, de la *„otcârmuire dânduli-să numai sălăşluiri şi grajd pentru cai, iar hrana şi a lor şi a cailor va fi pă seama lor din simbriile ce li se hotăreşte”*. De asemenea, se cerea autorităţilor locale *„să-i înduplecaţi ca să-şi facă câte o oniformă după forma ce li se va arăta, că de accea li se plăteşte simbria atât de însemnătoare”*.

În context, ordinul specifica încheierea unui *„zapis de mână”*, pe cel puţin 3 ani, precum şi atribuţiunile ce le reveneau dorobanţilor: *„Slujba călăreţilor va fi săvârşirea tuturor ordinanţilor (ordinelor) otcârmuirii judeţului, cari până acum să împlinea cu slugile isprăvnicarilor, iar a pedeştrilor de a săvârşi asemenea slujbă în oraşul de căpitenie, sub poruncile poliţ-maistrului, care şi acesta va fi supt ascultarea otcârmuirii de judeţ”*.

La data de 28 octombrie 1833 apar menţionate trei „cete” în cadrul Plaiului Teleajen: ceata căprarului Ioniţă Pârvul din Poiana Copaciului (Poiana Copăceni), ceata căprarului Radu Lupea din Văleni şi a căprarului Stan, fiul lui Vlad, din Văleni, în locul lui Nicolae Tabără, căprar din Dumbrăveşti, care nu a mai *„voit a mai sluji de la 1 octombrie”*.

Numărul dorobanţilor judeţului Prahova ajunsese, în anul 1845, la 354, repartizaţi pe cele 7 plăşi existente, după cum urmează: plasa Cricovului ş 60, plasa Podgoriei ş 47, plasa Târgăorului ş 59, plasa Filipeştilor ş 54, plasa Câmpului ş 43, plaiul Teleajenului ş 62, plaiul Prahovei ş 29 (ş – şleahtă).

La 28 februarie 1860, Corpul Dorobanţilor s-a asimilat cu Armata Permanentă şi a fost trecut sub autoritatea Ministerului de Război.

Instituţia dorobanţilor din judeţul Prahova a suferit modificări cauzate de diferite legi. Semnificative sunt Legea de organizare a dorobanţilor de judeţe, elaborată în anul 1850, sub domnia lui Barbu Ştirbei Vodă, şi Legea pentru organizarea puterii armate în România, din 12/24 februarie 1864.

Legea asupra Gendarmeriei Rurale a impus şi reorganizarea Jandarmeriei prahovene. În organica Jandarmeriei rurale erau patru inspectorate regionale, 32 de companii, cu 77 plutoane şi 213 secţii de jandarmi. Compania ce-şi desfăşura activitatea pe raza judeţului Prahova se afla în subordinea inspectoratului regional Bucureşti.

Conform Regulamentului de organizare şi funcţionare, „Gendarmeria" era condusă de un inspector general, în cadrul Ministerului de Interne. Primul inspector general a fost generalul Rasty Mihail.

Misiunea Jandarmeriei era *„de a veghea în comunele rurale la menţinerea ordinii, siguranţei şi executarea legilor"*. Subordonarea era dublă, atât faţă de Ministerul de Interne cât şi faţă de Ministerul de Război.

La comanda Inspectoratului General al Jandarmeriei s-au succedat: locotenentul-colonel Ion Manoliu, locotenentul-colonel Sache Forioineanu, colonelul N. Alexandrescu şi maiorul G. Marinescu.

La data de 1 aprilie 1903 se desfiinţează formaţiunile de jandarmi călări, efectivul corpului de jandarmi cunoscând o formă de organizare mărită, pe 4 circumscripţii, 32 companii, 134 plutoane, 337 secţii şi 68 posturi.

După cum se ştie, anul 1907 a început cu o mare răscoală a populaţiei rurale din întreagă ţară, care punea în faţa jandarmeriei misiuni delicate.

Efectivul companiei Prahova se dovedea insuficient pentru situaţia creată. Aceasta cuprindea 118 jandarmi: un ofiţer, un sergent major, 8 sergenţi şefi de plutoane şi secţii, 23 de brigadieri şi 86 de jandarmi, din care 57 plătiţi de stat, 53 de cercurile comunale şi 8 de comunele neincluse în cercuri. S-a recurs deci la intervenţia armatei.

Din „Darea de seamă de serviciile făcute de jandarmii acestei companii de la 1 octombrie 1906 la 1 octombrie 1907", adresată, la 19 decembrie 1907, prefectului judeţului Prahova, se reţin următoarele: localurile destinate celor 24 de unităţi de jandarmi din judeţ, precum şi ale reşedinţei companiei – din care 13 erau închiriate de judeţ, 4 de comune şi 6 date gratis de diferite societăţi – erau insalubre, lipsite de mobilierul necesar, cel existent fiind degradat, iar 21 dintre acestea nu aveau aparate telefonice.

Serviciul Jandarmeriei din judeţ se împărţea în 8 plutoane, 8 secţii şi 16 posturi şi consta în *„a veghea în comunele rurale, la siguranţa publică, menţinerea ordinii şi executarea legilor şi regulamentelor administrative, având în special însă însărcinarea de a păzi şi patrula căile de comunicaţii atât ziua cât şi noaptea în raport cu mijloacele ce au"*.

Pe lângă aceste îndatoriri, jandarmii prahoveni au mai îndeplinit următoarele servicii extraordinare, dând ajutorul cerut: funcţionarilor (pentru prinderea şi stârpirea contrabandei), agenţilor domeniali şi silvici (pentru descoperirea delictelor silvice), agenţilor regiei Monopolului Statului (pentru urmăriri, percheziţii şi prinderea contrabandelor de sare, tutun etc.), percep-

torilor fiscali (pentru încasările dărilor către judeţ şi comună de la locuitorii ce se împotriveau la vinderea obiectelor sechestrate).

Activitatea jandarmilor companiei Prahova, în perioada 1 octombrie 1906 - 1 octombrie 1907, este următoarea: 4.607 procese verbale dresate (39 pentru crime, 3.180 pentru delicte, 1.356 pentru contravenţii şi 32 pentru vagabondaj), 1.159 mandate de arestare executate, 678 de mandate de aducere executate, 331 de arestări efectuate (31 pentru vagabondaj, 140 pentru furt, 160 pentru diferite contravenţii), 3.934 de transferări de arestaţi efectuate, 245 de percheziţii efectuate, 82 de arestări de dezertori efectuate, 168 de arestări de nesupuşi efectuate, 281 de procese verbale pentru dezertori dresate, 1.425 de procese verbale pentru nesupuşi dresate.

O consecinţă a răscoalei ţăranilor din 1907 a constituit-o modificarea Legii de organizare a Jandarneriei rurale, instituţia având 4 circumscripţii, 33 companii, 353 secţii şi 2.677 posturi şi un nou inspector general, în persoana locotenentului-colonel Anton Berlescu. Compania de jandarmi Prahova făcea parte din circumscripţia a III-a.

Anul 1913 aduce noi modificări Legii de organizare a Jandarmeriei rurale, astfel că, la data de 27 mai 1913, ierarhia militară era următoarea: jandarm (în termen de serviciu activ), jandarm caporal (selectaţi prin recrutare), jandarm brigadier (agenţi de poliţie), jandarm sergent (agenţi de poliţie), jandarm sergent şef de post, jandarm plutonier şef de secţie (proveniţi prin angajare şi reangajare), jandarm plutonier major secretar (proveniţi din angajare şi reangajare) şi ofiţeri de poliţie judiciară.

Un alt episod din viaţa activă a jandarmilor a fost participarea la războiul din 1913. Efectivul de mobilizare al Companiei Prahova era compus din: 7 sergenţi majori, 2 sergenţi, 59 de caporali şi 6 brigadieri.

La Partea Sedentară, efectivul era compus din: comandantul Companiei Prahova (locotenentul Gheorge Ignat), plutonierul major, secretarul companiei, 15 plutonieri şefi de secţii, 129 sergenţi majori şefi de posturi, 7 sergenţi, 112 caporali şi 89 soldaţi.

Jandarmii repartizaţi la Partea Activă, şi ataşaţi pe lângă marile unităţi operative, au urmat aceste formaţiuni în toate fazele războiului, executând ordinele primite de la comandanţii lor direcţi.

Întregul efectiv a fost decorat cu medalia „AVÂNTUL ŢĂRII”.

Jandarmii rămaşi în teritoriu au executat serviciul de poliţie, luând parte şi la combaterea epidemiei de holeră în comunele Puchenii-Moşneni, Râncezi, Poiana Câmpinei, Pucheni-Crainici, Ciumaţi şi Tinosu.

La 14 iunie 1915 s-a făcut o nouă grupare a Companiilor pe circumscripţii. Compania Prahova făcea parte din circumscripţia a V-a, alături de Ialomiţa, Brăila, Tulcea, Constanţa, Caliacra şi Durostor.

Dezvoltarea industrială a impus înfiinţarea, la 4 martie 1916, a Detaşamentului de Jandarmi pentru paza regiunilor petroliere din judeţele Prahova, Dâmboviţa, Bacău şi Buzău. Declanşarea primului război mondial i-a solicitat hotărâtor şi pe jandarmi.

Prin Înaltul Decret, nr. 2.784, la 14 august 1916, s-a decretat mobilizarea generală a armatei împotriva Austro-Ungariei. Efectivul de mobilizare al Companiei de Jandarmi Prahova era compus din:

- Partea Activă: ofiţer, maiorul Anastasie Şoiculescu (comandantul Companiei Prahova, la Corpul 3 Armată), şi trupă (au fost ataşaţi, pe lângă diferite pretorate, 7 sergenţi majori, 9 sergenţi, 18 caporali şi 67 soldaţi – în total 101 jandarmi);
- Partea Sedentară: ofiţer, locotenentul Gheorghe Ignat, şi trupă (un plutonier major secretar, 15 plutonieri şefi de secţii, 138 sergenţi majori şefi post, 189 sergenţi, 10 brigadieri, 230 caporali, 318 soldaţi – în total 901 jandarmi).

În ziua de 16 august 1916, un Detaşament de jandarmi, sub comanda plutonierului Tudor Damian, şi sub directa conducere a maiorului Anastasie Şoiculescu, a urmat trupa în Transilvania (Divizia General Burghelea), executând, în spatele trupelor, poliţia militară.

Comandantul Companiei de Jandarmi Prahova, maiorul Anastasie Şoiculescu a fost însărcinat cu organizarea administrativă a teritoriului eliberat din Transilvania. În acest scop i s-au pus la dispoziţie jandarmii ce se aflau în zonele petrolifere şi încă 237 de jandarmi, mutaţi din alte companii.

Evacuându-se oraşul Braşov, în ziua de 17 august 1916, s-a început organizarea posturilor de jandarmi în teritoriul eliberat, înfiinţându-se primele posturi de jandarmi la: Bacifălău, Dârstele, Satu Lung, Târlungeni şi Cernat.

Cu această ocazie, maiorul Anastasie Şoiculescu a adresat, din Braşov, Inspectoratului General al Jandarmeriei Române de la Bucureşti şi Prefecturii Prahova la Ploieşti, câte o telegramă, al cărei conţinut era următorul: *„Astăzi, pentru prima oară şi pentru totdeauna, Jandarmeria Română a înlocuit pe pământul scump al Transilvaniei Jandarmeria Ungurească”*.

Pe măsură ce trupele române înaintau în Transilvania, Jandarmeria Prahovei, care seconda trupele în marş, se îndeletnicea cu poliţia şi organizarea administrativă a tuturor comunelor eliberate. Astfel, s-a reorganizat complet fiecare comună din ţinuturile Şapte-Sate, Trei-Scaune, Sfântu Gheorghe şi Făgăraş, s-au format 6 secţii cu reşedinţele la Făgăraş, Dârstele, Sfântu Gheorghe, Covasna, Vaşarheli, Cic-Sereda, fiecare secţie fiind comandată de un jandarm plutonier şi jandarmii necesari, socotiţi câte 2 de fiecare comună rurală, poliţia comunelor urbane fiind încredinţată unui detaşament de jandarmi pedeştri.

Jandarmii folosiţi în teritoriul eliberat, fiind răspândiţi în timpul retragerii, au urmat trupele române, astfel că nu s-au putut înapoia decât târziu la companie, după ce s-a oprit duşmanul în munţi.

Sub presiunea inamicului, odată cu retragerea trupelor române, la 11 noiembrie 1916, Inspectoratul General al Jandarmeriei Rurale îşi mută reşedinţa la Iaşi. În Moldova vor fi deplasate toate unităţile şi subunităţile de jandarmi teritoriale aflate în Oltenia, Muntenia şi Dobrogea.

În judeţul Prahova s-au organizat 3 detaşamente de jandarmi care să facă poliţia militară: primul pe Valea Prahovei, al doilea pe Doftana-Predeluş şi al treilea pe Teleajen.

La 23 noiembrie 1916, inamicul a reuşit să spargă frontul român. În aceste condiţii, grupa de apărare a frontierei la Predeal, Predeluş, Cheia şi Tabla Buţii a primit ordin de evacuare a zonei prin Albeşti - Paleologu - Mizil. După adunare, jandarmii au fost însărcinaţi cu poliţia drumurilor şi şoselei

Bucov - Mizil. Serviciile aduse au fost din cele mai mari, jandarmii punând ordine şi luând măsuri de degajare a drumurilor.

Trupele inamice au ocupat judeţul la 26 noiembrie 1916. Jandarmii s-au retras prin Buzău, până la Bârlad, executând în tot acest timp diferite servicii ordonate de Marele Cartier General. La Bârlad, Compania Prahova a înfiinţat o cantină şi o infirmerie unde erau primiţi toţi refugiaţii cărora li se dădeau, până ce li se aranja situaţia, hrană gratuită şi îngrijire.

Compania de Jandarmi Ploieşti a făcut serviciul de pază pe direcţiile Bârlad - Iaşi, Bârlad - Mărăşeşti, Bârlad - Galaţi, până la data de 1 martie 1917, când Marele Cartier General şi-a instalat reşedinţa la Iaşi, unde a fost urmat şi de Detaşamentul de Jandarmi Prahova. Maiorul Anastasie Şoiculescu a fost numit pretor al Marelui Cartier General.

În ziua de 27 martie 1917 detaşamentul a trimis în Delta Dunării un grup de 150 de jandarmi, pentru pază şi poliţie, sub comanda locotenetului (r.) Dumitru Ionescu. După ocuparea Basarabiei, acesta s-a contopit cu jandarmii Companiei Ismail.

Ca semn de apreciere a capacităţii sale, pe data de 6 aprilie 1917, Detaşamentului de Jandarmi Ploieşti i s-a dat denumirea de Detaşamentul Mobil de Poliţie al Marelui Cartier General.

În urma unei clauze speciale prevăzută prin Tratatul de pace, şi cu respectarea riguroasă a anumitor condiţii, la finele lunii aprilie 1918, unităţile de jandarmi evacuate în Moldova s-au pregătit pentru a reveni în teritoriul ocupat de armatele inamice (în afară de Dobrogea).

Astfel, în luna mai 1918, Compania Prahova, cu un efectiv de 2 ofiţeri şi 696 trupă, 42 de cai, a intrat în teritoriul ocupat de inamicul ce se retrăgea.

Prin Decretul Regal, nr. 1.198, la 1 iunie 1918, s-a modificat Legea de organizare a Jandarmeriei rurale şi, în aceeaşi perioadă, s-au înfiinţat 3 brigăzi. Compania Prahova făcea parte din Batalionul 2 Ploieşti, subordonat Brigăzii 1-a, cu reşedinţa la Bucureşti.

În campania din 1916-1918 Jandarmeria Prahoveană a suferit pierderi grele, însumând 41 de morţi (2 plutonieri, 8 sergenţi majori, 2 sergenţi, 10 caporali şi 19 soldaţi).

La data de 1 ianuarie 1921 Compania Prahova, cu 3 plutoane, făcea parte din organica Regimentului 2 Bucureşti, Brigada 1-a Jandarmi Bucureşti.

Factorul economic şi cel demografic au impus o permanentă reorganizare. Astfel, la 1 iulie 1921 – prin Ordinul de Zi pe unitate (O.Z.U.), nr. 455 – a luat fiinţă Compania Câmpina, separându-se de Compania Prahova, care rămânea cu Plutoanele Ploieşti, Drăgăneşti şi Văleni. Compania Câmpina avea două plutoane: Plutonul Câmpina şi Plutonul Filipeşti. Raţiuni de ordin militar şi funcţional readuc compania din Câmpina, la 29 septembrie 1922, în componenţa Companiei de Jandarmi Prahova.

Desăvârşirea statului naţional unitar român după primul război mondial, necesitatea extinderii şi organizării uniforme în toate provinciile ţării a Jandarmeriei au generat elaborarea Legii nr. 912, din 24 martie 1929, prin care Corpul de Jandarmi îşi schimba titulatura în aceea de Inspectorat General al Jandarmeriei. Au fost organizate inspectorate regionale, secţii, legiuni şi posturi de jandarmi (la nivelul comunelor rurale).

Legiunea Mobilă nr. 5 Ploieşti a fost înfiinţată, la data de 1 octombrie 1932, în baza Înaltului Decret Regal, nr. 2.348, din 30 iulie 1932, prin desfiinţarea Companiei Mobile de pe lângă Batalionul 5 Instrucţie Mizil. Legiunea s-a format la Mizil, la reşedinţa Regimentului 5 Jandarmi, pe 1 octombrie 1932, iar la 26 octombrie 1932 şi-a schimbat reşedinţa la Ploieşti.

Conform Ordinului de Zi nr. 655, din 11 octombrie 1932, al Inspectoratului Regiunii de Jandarmi Ploieşti, s-a constituit Legiunea de Jandarmi Prahova, organizată pe 3 sectoare (care avea o secţie de mitraliere), cu următoarea încadrare: comandantul legiunii (maiorul Ovidiu Constantinescu), ajutorul de comandant (căpitanul Aurel Spireanu), comandantul sectorului I (căpitanul Constantin Arifeanu), comandantul sectorului II (căpitanul Vasile Ilfoveanu), comandantul sectorului III (căpitanul Ioan Z. Mihail) şi comandantul Secţiei mitraliere (sublocotenentul Dumitru Băduţ). Efectivul legiunii era format din: 5 ofiţeri, 15 reangajaţi şi 427 de ostaşi.

Legiunea de Jandarmi Prahova se compunea din 10 secţii de jandarmi rurali, cu 50 de posturi, în localităţile: Pucheni-Moşneni, Albeşti-Paleologu, Drăgăneşti, Filipeşti-Târg, Comarnic, Păcureţi, Poiana Câmpina, Târgşoru-Vechi, Homorâciu şi Vărbilău.

Potrivit Legii nr. 2254/1939, Legiunea de Jandarmi Prahova şi Legiunea de Jandarmi Mobilă nr. 5 Ploieşti se aflau în organica Regimentului 2 Jandarmi Bucegi, cu reşedinţa la Bucureşti.

Odată cu decretarea mobilizării (prin Înaltul Decret, nr. 1.798/22 iunie 1940), multe dintre unităţile şi subunităţile de jandarmi au fost ataşate pe lângă marile unităţi operative, asigurând ordinea, siguranţa publică, disciplina şi vegherea la buna desfăşurare a operaţiunilor de evacuare a oamenilor şi bunurilor din teritoriile cedate, precum şi paza frontierelor.

În anul 1940 a luat fiinţă Detaşamentul Special Jandarmi de pază zonă petroliferă, care, la 1 decembrie 1944, prin Instrucţiunile Speciale, nr. 1.735, ale Inspectoratului General al Jandarmeriei, s-a desfiinţat. Conform aceloraşi instrucţiuni (pagina 3, aliniatul 1), la 25 decembrie 1944 s-a înfiinţat Batalionul Special Jandarmi Pază Regiunea Petroliferă (corp aparte), constituit din Grupul de Comandă al Companiei 1-a şi patru companii de puşcaşi. La comanda batalionului a fost numit colonelul Ioan Muşatescu, ajutat de locotenentul-colonel (r.) Octavian Moga.

La data de 1 ianuarie 1945 efectivele Legiunii de Jandarmi Prahova erau următoarele: 5 ofiţeri, 385 subofiţeri şi 305 ostaşi.

În contextul noilor realităţi determinate de schimbarea regimului politic, instituţia Jandarmeriei a fost desfiinţată, prin Decretul nr. 25, din 22 ianuarie 1949, şi prin Ordinul secretarului general pentru trupe al Ministerului Afacerilor Interne, nr. 10.052/1949. Inspectoratele şi legiunile de jandarmi, cu toate subunităţile (sectoare şi posturi), au trecut la Direcţia Generală a Miliţiei.

Se poate afirma că Jandarmeria prahoveană a continuat să funcţioneze (sub denumiri diferite) şi în perioada 1949-1989, cu grupele de atribuţii referitoare la apărarea unor obiective de importanţă deosebită şi de participare la menţinerea sau restabilirea ordinii publice, la combaterea acţiunilor de tip terorist. Astfel, la data de 1 iulie 1956, conform Hotărârii Consiliului de Miniştri, s-a înfiinţat Batalionul Pază Plopeni-Ploieşti, prin desfiinţarea Regi-

mentului 2 Pază Ploieşti.

Zona sa de responsabilitate era întreaga regiune Ploieşti, care la vremea respectivă cuprindea şi actualele judeţe Buzău şi Dâmboviţa. Reşedinţa unităţii se afla la Ploieşti, pe strada Goleşti, nr. 13 (lângă autogara Ploieşti-Sud). La comanda unităţii se găseau căpitanul Ioan Bordei şi şeful de stat major, căpitanul Nicolae Sirmachi.

Obiectivele luate în pază erau: Uzina „Ilie Pintilie” Plopeni, Depozitul special Găvănelu, Uzina I.R.M.C. Mija (lângă oraşul Târgovişte), Penitenciarul Mărgineanca, Depozitul A.L.A. Mizil.

În anul 1957 s-a înfiinţat Plutonul Pază Ploieşti, care a luat în supraveghere următoarele obiective: podurile C.F.R. Crivina, Prahova, Bobolia, Depozitul Piţigaia, Colonia de muncă Râfov, Penitenciarul Râmnicu-Sărat.

Unitatea a fost dislocată, în anul 1958, în strada Gabriel Pery, nr. 6 (lângă Casa de Cultură a Sindicatelor). Comandant al unităţii a fost numit căpitanul Gheorghe Olteanu.

Conform Ordinului Ministerului Afacerilor Interne, la data de 1 aprilie 1960 Batalionul Pază Ploieşti s-a desfiinţat. Reînfiinţarea a urmat la data de 1 noiembrie 1960, batalionul stabilindu-şi reşedinţa, temporar, în colonia uzinei „Ilie Pintilie” din Plopeni. Zona sa de responsabilitate a rămas întreaga regiune Ploieşti, iar comanda era încredinţată următoarei echipe: căpitanul Nicolae Dinescu (comandantul unităţii), maiorul Nicolae Trandafir (şeful de stat major), căpitanul Andrei Popa (şeful serviciului pregătire de luptă), căpitanul Dumitru Pâslaru (şeful biroului operaţii şi pază), căpitanul Constantin Nădrag (şeful serviciului A.F.V.) şi căpitanul Aurel Simionescu (şeful serviciului E.T.G.).

În perioada 1961-1967 nu s-au produs modificări în structura organizatorică şi zona de responsabilitate a unităţii. După noua reîmpărţire administrativ-teritorială a ţării, unitatea avea ca zonă de responsabilitate, începând din anul 1967, judeţele Prahova şi Dâmboviţa, funcţionând cu următoarele subunităţi: Compania Pază Obiective Plopeni, Compania Pază Obiective Brazi, Compania Pază Obiective Ploieşti-Sud, Compania Pază Obiective Vega, Compania Mixtă Sinaia, Compania Şcoală Gradaţi Târgovişte, Compania Pază Obiective Mija, Compania Escorte Târgovişte, Plutonul Pază Obiective Găvănel, Plutonul Pază Obiective Coştila, Plutonul Transmisiuni şi Plutonul Aprovizionare şi Transport. La comanda unităţii se aflau: maiorul Nicolae Dinescu şi şeful stat major, maiorul Nicolae Trandafir. În anul 1971 a fost numit la comanda unităţii colonelul Gheorghe Tudor şi şef de stat major, maiorul Nicolae Dinescu.

La data de 1 noiembrie 1971, în baza Hotărârii Consiliului de Miniştri, nr. 1.143, din 15 septembrie 1971, s-a înfiinţat în Ploieşti Batalionul 5, care a funcţionat în Plopeni, având în compunere 5 companii şi 3 plutoane. Efectivul era compus din: 30 de ofiţeri, 17 subofiţeri, 888 de gradaţi şi soldaţi şi 9 salariaţi civili.

Conform Ordinului Ministrului de Interne, nr. 4.137, la data de 1 septembrie 1973 Batalionul 5 Plopeni şi-a schimbat denumirea în Batalionul 9 Plopeni, fiind organizat în 5 companii şi 4 plutoane. Acesta avea următoarele efective: 39 de ofiţeri, 2 maiştri militari, 18 subofiţeri, 955 gradaţi şi soldaţi, 8 salariaţi civili.

Începând cu data de 8 august 1977, Batalionul 9 a fost mutat în garnizoana Ploieşti. La 1 ianuarie 1979 comanda unităţii era compusă din: comandantul batalionului, maiorul Vasile Mihalache, şeful de stat major, maiorul Nicolae Butuzea, locţiitorul tehnic al comandantului, locotenetul-colonel Gheorghe Balint, locţiitorul pentru servicii al comandantului, căpitanul Victor Neagu.

În structura organizatorică au intervenit unele modificări, la 1 ianuarie 1986: comandantul batalionului, căpitanul Gheorghe Ciungara, şeful de stat major, căpitanul Vasile Minculescu, locţiitorul tehnic al comandantului, maiorul Gheorghe Popescu şi locţiitorul pentru servicii al comandantului, căpitanul Marcel Ţîrcă. La data de 1 august 1987, la comanda unităţii a fost numit căpitanul Dumitru Costea.

În anul 1988 Batalionul 9 şi-a schimbat denumirea în Batalionul 62 Ploieşti, fiind cuprins în organica Brigăzii 11 Bucureşti. Efectivul era compus din: 38 de ofiţeri, 4 maiştri militari, 20 de subofiţeri, 10 angajaţi civili şi 842 de gradaţi şi soldaţi, organizaţi în cadrul a 7 companii, cu 4 plutoane fiecare.

Transformările radicale produse după evenimentele din decembrie 1989 au permis reluarea denumirii şi a unor tradiţii ale Jandarmeriei. Astfel, la data de 1 septembrie 1990, conform Ordinului Ministrului de Interne, nr. I/5.853, s-a înfiinţat Batalionul 64 Jandarmi Ploieşti, dislocat în cazarma din strada 23 August, nr. 257, zona de responsabilitate cuprinzând următoarele obiective din judeţul Prahova: staţia RTV Coştila, staţia RTV Furnica, Centrul Naţional de Cultură şi Creaţie Peleş din Sinaia, Sanatoriul Ministerului de Interne Buşteni, Sediul Direcţiei Judeţene de Poliţie şi Depozitul Stoc Mobilizare al Poliţiei. La comanda unităţii au fost numiţi: căpitanul Gheorghe Bragă (comandant), căpitanul Marian Badiu (şef de stat major), căpitanul Gheorghe Nicolae (locţiitor tehnic), căpitanul Cătălin Abăluţă (locţiitor servicii). Conform ordinului, la data de 19 septembrie 1990 la comanda Batalionului 62 Jandarmi Ploieşti a fost numit căpitanul Petru Mihuţ şi şef de stat major, maiorul Mihai Drăgan. Ambele batalioane de jandarmi s-au subordonat Brigăzii a 28-a Jandarmi Braşov.

Prin Ordinul Ministrului de Interne, nr. I/5.415, la data de 1 februarie 1995 s-a înfiinţat Brigada a 36-a Jandarmi Ploieşti (dislocată în cazarma din strada Gheorghe Grigore Cantacuzino, nr. 270), având următoarea comandă: colonelul Dan Budeci (comandantul brigăzii), locotenentul-colonel Petru Mihuţ (şeful de stat major), locotenentul-colonel Sorin Moruş (locţiitorul comandantului brigăzii), căpitanul Ion Murea (locţiitorul comandantului pentru servicii), căpitanul Dorin Timoftie (locţiitorul comandantului pentru tehnică). Brigada se compunea din: Batalionul 42 Jandarmi Buzău, Batalionul 62 Jandarmi Ploieşti, Batalionul 64 Jandarmi Ploieşti, Batalionul 50 Jandarmi Târgovişte, Detaşamentul Jandarmi Sinaia şi Detaşamentul Jandarmi Vrancea.

Ca urmare a aplicării prevederilor Legii privind organizarea şi funcţionarea Jandarmeriei Române, promulgată în data de 4 iunie 1998, structura Jandarmeriei prahovene este următoarea: Comandamentul de Jandarmi Teritorial Ploieşti, subordonat Comandamentului Naţional al Jandarmeriei, având în componenţă patru Comandamente Judeţene de Jandarmi (Prahova, Dâmboviţa, Buzău şi Vrancea) şi un Batalion Mobil de Jandarmi.

Comenzile unităţilor de jandarmi au fost stabilite prin ordinul secretarului de stat şi al comandantului Jandarmeriei Române, din data de 25 septembrie 1998, astfel:

- Comandamentul de Jandarmi Teritorial Ploieşti: comandant, colonelul Petru Mihuţ, şef de stat major, colonelul Sorin Moruş şi adjunct pentru logistică, locontenetul-colonel Ion Murea;
- Comandamentul de Jandarmi Judeţean Prahova: comandant, colonelul Gheorghe Bragă şi şef de stat major, locotenentul-colonel Ştefan Burlacu;
- Detaşamentul Sinaia (subordonat Comandamentului de Jandarmi Judeţean Prahova): comandant, locotenetul-colonel Viorel Sisea şi locţiitor, maiorul Ionuţ Lăbuşcă;
- Batalionul 64 Mobil de Jandarmi Ploieşti: comandant, colonelul Mihai Drăgan, şef de stat major, maiorul Liviu Coman şi adjunct pentru logistică, maiorul Dorin Timoftie.

La data de 15 ianuarie 2001 s-au operat modificări la conducerea Comandamentului de Jandarmi Teritorial Ploieşti (U.M. 0756 Ploieşti): comandant, generalul de divizie dr. Stan Stângaciu (trecut în rezervă, cu drept de pensie, la 31 decembrie 2003) şi apoi colonelul Nicolae Lupu (de la data de 9.01.2004), şef de stat major, colonelul Laurenţiu-Sorin Moruş (1.05.1995-9.05.2004), adjunct al comandantului (pentru logistică), colonelul Ion Murea (de la data de 1.02.1995).

Comandamentul de Jandarmi Judeţean Prahova (U.M. 0599 Ploieşti) a suferit următoarele modificări:

- comandant: colonelul Gheorghe Bragă (1.12.1999-2010, care a decedat în anul 2011);
- şef de stat major: locotenentul-colonel Ştefan Burlacu (15.05.1995-2010, numit apoi comandant în perioada 2010-1.02.2012), colonelul Ştefan Burlacu şi, de la01.02.2012, colonelul Gheorghe-Mihail Haită;
- adjunctul comandantului pentru ordine publică, locotenentul-colonel Marian Badiu (15.01.2002-15.03.2004);
- adjunct al comandantului pentru logistică, colonelul Romul-Dorin Timoftie (de la data de 15.08.2003).

La data de 1 iulie 2003 Batalionul 69 Judeţean Mobil de Jandarmi Ploieşti (U.M. 0831) s-a desfiinţat.

NOTĂ

1. Datele au a fost asigurate de către maiorul Daniel Stanciu.

POMPIERII

GRUPUL DE POMPIERI „ŞERBAN CANTACUZINO”

Unitatea de pompieri prahoveni a luat fiinţă la data de 1 ianuarie 1874, odată cu numirea în funcţia de „*comandant al pompierilor neregulaţi din oraşul Ploieşti*” a sublocotenentului Ion Protopopescu. Acestă numire survine în urma Înaltului Decret, nr. 128, din 20 ianuarie 1872, eliberat în baza cererii formulate de Ministerul de Interne şi a raportului favorabil al ministerului de razboi din acea vreme. Transformată dintr-o baterie de artilerie, bateria de pompieri avea un efectiv de 66 de oameni.

La data de 15 aprilie 1891 a luat fiinţă Secţia Pompierilor din oraşul Ploieşti, formată din Bateria a 7-a a Regimentului 7 Artilerie. Secţia avea un efectiv de 50 de oameni şi 24 de cai şi se afla sub comanda locotenentului Adrian Nicolescu.

În perioada anilor 1892-1919 Secţia de Pompieri Ploieşti a fost subordonată succesiv Regimentelor 3, 7 şi 19 Artilerie. De la 15 august 1919, comanda unităţii a fost atribuită sublocotenentului Dumitru Băleanu.

Activitatea specifică, tot mai complexă, a pompierilor a fost pusă la grele încercări în timpul primului război mondial, în condiţiile determinate de noile realităţi economice şi sociale ale înfăptuirii României Mari.

La data de 1 ianuarie 1927 Secţia de Pompieri Ploieşti, având un efectiv format dintr-un ofiţer, 2 reangajaţi, 2 sergenţi şi 49 de ostaşi, s-a dezlipit de Regimentul 19 Obuziere şi a trecut sub administraţia Inspectoratului Pompierilor Militari.

Trebuie menţionat faptul că în această perioadă pompierii erau cazaţi în cazărmile unităţilor militare cărora le erau subordonaţi, iar intervenţia pentru stingerea incendiilor se limita, în general, la localitatea de reşedinţă. În afara acesteia, intervenţiile aveau loc numai la ordinul şi cu aprobarea garnizoanei şi, mai târziu, a primăriei oraşului. Stingerea incendiilor se efectua, în general, prin folosirea mijloacelor iniţiale şi, ulterior, cu pompe manuale. Prima referire la efectuarea recepţiei unei autospeciale (auto-pompă cisternă), primită din Germania, datează din anul 1924.

Începând cu anul 1935 s-au alocat sumele necesare pentru înfiinţarea unei Coloane volante de pompieri pe Valea Prahovei, cu sediul la Sinaia, ceea ce constituia piatra de temelie a înfiinţării Secţiei de Pompieri Sinaia şi, ulterior, a Secţiei de Pompieri Câmpina.

La data de 15 februarie 1937, în baza Legii pentru organizarea pompierilor, promulgată la 1 aprilie 1936 – care stipula că „*serviciul de incendiu va fi îndeplinit de către companii de pompieri în municipii, iar în celelalte oraşe de către secţii de pompieri militari*” – prin Ordinul Marelui Stat Major al Armatei, nr. 5.489/Secret, unitatea a luat denumirea de Compania de Pompieri Ploieşti. Comandant al Companiei de Pompieri Ploieşti a fost numit căpitanul

Mihail Maneca. Pe baza aceleiaşi legi se comunica, de către Corpul Pompierilor Militari, înfiinţarea în ţară a 7 grupuri de unităţi de pompieri, Compania de Pompieri Ploieşti făcând parte din Grupul 5 Braşov, comandat de locotenentul-colonel Nicolae Petre.

Transformări importante s-au produs îndeosebi în perioada celui de-al doilea război mondial. Datorită intereselor protagoniştilor legate de petrolul prahovean, pompierii militari au fost supuşi la grele încercări.

Trebuie menţionat că până în anul 1940, când s-au făcut primele referiri la dotarea pompierilor cu două telefoane – unul în legătură directă cu Batalionul de Pompieri german (care fusese detaşat în zona oraşului Ploieşti), iar celălalt cu primăria – anunţarea incendiilor se făcea în mod direct (verbal) sau prin observare, prin intermediul serviciului special organizat, la schimb, din turnul Catedralei Sfântu Ioan, din Ploieşti.

Intervenţia pompierilor în această perioadă a constat în stingerea incendiilor izbucnite cu preponderenţă la locuinţele sau proprietăţile particulare, dar şi la societăţile comerciale sau regiile cu capital de stat (în mod deosebit la cele cu profil chimic şi petrochimic, specific zonei de funcţionare a unităţii). Treptat, pe măsura dotării cu mijloace de intervenţie specifice dar şi a perfecţionării sistemelor de organizare a unităţii şi anunţare a incendiilor, s-a extins şi aria de intervenţie a pompierilor, de la localitatea în care funcţionau la cele învecinate, la distanţe din ce în ce mai mari, concomitent cu sporirea numărului de intervenţii.

În paleta îndatoririlor pompierilor militari (pentru perioada de referinţă), pe lângă activitatea propriu-zisă de salvare a oamenilor şi a bunurilor materiale de furia flăcărilor, se situa şi salvarea acestora de efectele altor calamităţi: inundaţii, cutremure, alunecări de teren, prăbuşiri de pământ sau elemente de construcţie, scoaterea oamenilor sau animalelor din gropi, puţuri ş.a. În acest sens trebuie evidenţiată intervenţia pompierilor ploieşteni la înlăturarea violentului cutremur din noaptea de 9/10 noiembrie 1940, când o mare parte din oraş a fost prefăcută în ruine, „*semănând jalea şi durerea în sute de cămine*”. Întregul efectiv al companiei, împărţit în echipe, a lucrat din zori şi până-n noapte, mai bine de o lună de zile, pentru îndepărtarea dărâmăturilor de pe strazi şi „*dărâmarea imobilelor deteriorate care ameninţau locuitorii*”.

Concomitent cu intervenţia în oraşul Ploieşti, o echipă volantă, dotată cu o autocisternă, a acţionat pentu dărâmarea unor construcţii (în special biserici şi şcoli) în comunele: Scăieni, Pietroşani, Drăgăneşti, Pleaşa şi altele.

La data de 1 februarie 1942 a luat fiinţă Batalionul de Pompieri Ploieşti, sub comanda căpitanului Grigore Albulescu (cel care era şi comandantul Companiei 1-a), iar la 23 august 1943 s-a înfiinţat Grupul 5 Pompieri Ploieşti, aflat sub comanda locotenentului-colonel Gheorghe Bucur.

Ca urmare a decretării mobilizării armatei, la data de 21 iunie 1941 pompierii militari ploieşteni „*trec pe picior permanent de alarmă, gata a interveni în orice moment*” pentru apărarea obiectivelor din Regiunea Petroliferă Ploieşti, obiective vitale pentru desfăşurarea vieţii paşnice şi a războiului. Astfel, la data de 2 aprilie 1941, Compania Ploieşti intra în dispoziţie de mobilizare pe trei secţii: Secţia I-a a rămas în cazarma din strada 13 Septembrie, iar Secţiile a II-a şi a III-a au fost dispersate, pentru a putea fi protejate de efectele

bombardamentelor, la Şcoala Primară de Baieţi nr. 7, din strada Dimitrie Bolintineanu şi, respectiv, la Şcoala Primară Mixtă nr. 11, din strada Bărcăneşti. În anul 1947 s-a înfiinţat, la Ploieşti, Centrul de Instrucţie al Recruţilor, sub comanda maiorului Traian Ivănescu. Centrul a asigurat instruirea recruţilor din subunităţile de pompieri Câmpina, Sinaia, Buzău, Mizil, Târgovişte şi Găeşti, până când a fost desfiinţat, la data de 23 august 1948.

Începută încă din anul 1939, cazarma pompierilor militari din strada Rudului – unde funcţionează şi în prezent Grupul de Pompieri Prahova şi Compania 1-a Pompieri Ploieşti – a fost recepţionată abia la data de 28 iunie 1949, când a început şi mutarea efectivă a pompierilor în noul local.

Batalionul Petrolifer Ploieşti s-a înfiinţat în anul 1948, fiind comandat de maiorului Traian Ivănescu.

În anul 1949 s-a constituit Grupul Regional Protecţie Contra Incendiilor Ploieşti (P.C.I.), sub comanda locotenentului-colonel Aurel Podoleanu, prin transformarea Batalionului Petrolifer Ploieşti. Unitatea avea atribuţii în domeniul prevenirii şi stingerii incendiilor pe teritoriul Regiunii Ploieşti (actualele judeţe: Prahova, Dâmboviţa şi Buzău).

În această structură, grupul a funcţionat până în anul 1968, când, ca urmare a noii împărţiri administrativ-teritoriale a ţării, zona de responsabilitate s-a redus la teritoriul actualului judeţ Prahova, iar denumirea unităţii a devenit Grupul de Pompieri al judeţului Prahova, cu modificarea corespunzătoare a structurii acestuia: 4 companii de pompieri, din care două în municipiul Ploieşti şi câte una în oraşele Câmpina şi Sinaia.

Periodic, în organica unităţii au funcţionat şi au fost dislocate pichete de pompieri, cum ar fi cele de la Combinatul Petrochimic Teleajen (1979-1992), Castelul Peleş Sinaia şi Depozitul Posada (din 1970).

În această perioadă, la comanda unităţii au fost numiţi ofiţeri competenţi şi cu o bună şi solidă pregătire militară şi profesională, care au influenţat pozitiv activitatea unităţii şi şi-au lăsat amprenta asupra evoluţiei acesteia. Cele mai semnificative prezenţe au fost cele ale colonelului Ştefan Săraru (1960-1969), colonelului Ioan Georgescu (1969-1975), colonelului Ion Stanciu (1975-1986 şi 1990-1992), maiorului Ştefan Firescu (1986-1989), colonelului Nicolae Bratu (1993-1997), colonelului Ioan Maghiar (1997-2000), colonelului Ştefan Voicu-Boşovei (din anul 2000).

Misiunea principală a pompierilor militari a fost şi rămâne aceea de salvare a vieţilor oamenilor şi a bunurilor lor materiale de furia flăcărilor, precum şi de efectele distructive ale calamităţilor naturale, catastrofelor şi altor evenimente negative. Pe măsura evoluţiei societăţii, pompierii prahoveni au acţionat necontenit pentru perfecţionarea concepţiei de acţiune în vederea îndeplinirii misiunilor specifice şi diversificarea continuă a formelor şi metodelor de realizare a acestui deziderat.

Astfel, sunt demne de remarcat contribuţiile pompierilor militari din judeţul Prahova la evenimentele majore care au marcat viaţa concetăţenilor lor, în paralel cu intervenţia cotidiană pentru stingerea incendiilor. În cele ce urmează se vor prezenta câteva exemple semnificative.

În incendiul produs în urma exploziei unui nor imens de gaz, în anul 1972, la rampa de încărcare gaze lichefiate a Combinatului Petrochimic Brazi s-

a format o mare suprafaţă de flăcări care a cuprins întreaga rampă şi garniturile de tren care aveau unele vagoane-cisternă încărcate şi care prezentau un permanent pericol de explozie, precum şi noi direcţii şi suprafeţe de propagare a incendiului. Dând dovadă de o înaltă pregătire profesională, spirit de dăruire şi sacrificiu, pompierii militari ploieşteni, în cooperare cu pompierii civili din principalele obiective, au reuşit ca, pe parcursul a câtorva zeci de ore de luptă încordată cu flăcările, să lichideze incendiul şi consecinţele acestuia, salvând o bună parte a instalaţiilor tehnologice aparţinând acestui obiectiv.

Participarea la înlăturarea urmărilor inundaţiilor din anii 1970 şi 1975, inundaţii care au afectat într-o măsură însemnată şi unele porţiuni relativ întinse din sudul judeţului, a solicitat intens pompierii militari. Aceştia şi-au adus contribuţia la salvarea de la înnec a unui mare număr de oameni şi animale, au asigurat alimentarea cu apă potabilă a populaţiei şi au contribuit la repunerea în funcţiune a instalaţiilor tehnologice din obiectivele industriale.

Catastrofalul cutremur din 4 martie 1977 a impus participarea pompierilor militari la scoaterea de sub dărâmături a supravieţuitorilor surprinşi de prăbuşirea unor blocuri de locuinţe în municipiul Ploieşti şi oraşul Plopeni, concomitent cu intervenţia pentru stingerea incendiilor, produse de acelaşi nefast eveniment, la combinatele petrochimice Brazi şi Teleajen, rafinăriile Astra şi Vega, la Institutul de Petrol şi Gaze Ploieşti etc.

Incendiul izbucnit pe data de 7 decembrie 1983 la instalaţia de piroliză din cadrul Combinatului Petrochimic Teleajen, ca urmare a unei avarii tehnologice soldate cu explozia unei coloane de distilare, a solicitat din plin pompierii militari. Aceştia au acţionat timp de trei zile şi trei nopţi la lichidarea incendiului şi limitarea efectelor lui. În timpul intervenţiei au căzut la datorie doi eroi ai unităţii – fruntaşul Gheorghe Slujitoru şi soldatul Jan Tănase – surprinşi şi accidentaţi mortal de suflul exploziei.

La data de 15 februarie 1985, incendiul produs la instalaţia de dezasfaltare cu propan din Combinatul Petrochimic Teleajen a prilejuit din nou aceeaşi muncă istovitoare – dar plină de dăruire – a pompierilor militari pentru salvarea vieţii oamenilor şi înlăturarea efectelor incendiului.

Incendiul izbucnit la data de 10 ianuarie 1991 la rampa de încărcare ţiţei aparţinând S.C. Astra S.A. Ploieşti, care s-a datorat inflamării unor scurgeri de gazolină în timpul descărcării unui vagon-cisternă, a cuprins în foarte scurt timp întreaga rampă precum şi două garnituri de tren, prezentând pericol iminent de explozie şi propagare la instalaţiile vecine. Printr-un efort considerabil, pe parcursul a peste şase ore de muncă încordată, pompierii militari au reuşit să lichideze incendiul, să limiteze pagubele materiale şi să prevină propagarea focului la instalaţiile vecine.

Intervenţia curajoasă a pompierilor militari în localitatea Mihăileşti (judeţul Buzău), din anul 2004, a prevenit alte pierderi de vieţi omeneşti şi bunuri materiale.

În perioada 1951-1995, inspecţiile de prevenire a incendiilor au fost organizate pe bază teritorială (judeţ), având în organică un şef de inspecţie şi ofiţeri inspectori responsabili pe sectoare de activitate. Sarcina principală a acestora consta în executarea controalelor tehnice de prevenire a incendiilor la obiectivele de stat cele mai expuse pericolului de incendiu, pe platforme de

depozitare, la organizaţiile de proiectare şi construcţii-montaj. De asemenea, inspectorii au avut ca sarcină eliberarea de avize şi autorizaţii Paza şi Stingerea Incendiilor (P.S.I.) la obiectivele prevăzute de legislaţia în vigoare.

Concluzia desprinsă din studiul comparativ al incendiilor înregistrate în ultima perioadă, faţă de cele anterioare, este aceea că numărul mai mare de incendii se datorează unor factori aleatori cum ar fi: scăderea disciplinei în muncă, ignorarea unor reguli de prevenire a incendiilor, creşterea costurilor pentru echipamentele de protecţie împotriva incendiilor (cu implicaţii asupra nivelului de dotare cu mijloace de stingere, utilaje şi accesorii specifice) etc.

Având în vedere bogatele şi glorioasele tradiţii de luptă ale pompierilor militari ploieşteni şi prahoveni, parte integrantă a tradiţiilor pompierilor români, implicarea lor activă şi eficientă în vâltoarea principalelor evenimente social-istorice traversate de la înfiinţare şi până în prezent, competenţa profesională, înaltul patriotism, abnegaţia şi spiritul de dăruire şi sacrificiu cu care au acţionat în fiecare moment al existenţei lor – exemplele date având numai titlu de sugestie – se poate face aprecierea că aceste calităţi devin parte a „conştiinţei de pompier militar” şi îşi vor găsi un loc firesc în felul de a fi al fiecăruia, sporind contribuţia la scrierea unor noi file de prestigiu din istoria acestei nobile arme.

NOTĂ

1. Datele au a fost asigurate de către coloneii Marian Burloi şi Nicolae Bratu.

ŞCOALA MILITARĂ DE SUBOFIŢERI POMPIERI „PAVEL ZĂGĂNESCU” BOLDEŞTI-SCĂIENI

La data de 15 septembrie 1986 apărea în constelaţia instituţiilor de învăţământ militar din România o şcoală nouă, în judeţul Prahova – Şcoala Militară de Subofiţeri Pompieri „Pavel Zăgănescu”, înfiinţată prin Ordinul Ministerului de Interne, nr. I/5.407, din 15 februarie 1986.

Pe un amplasament situat în partea de vest a oraşului Boldeşti-Scăeni, pe malul râului Teleajen, s-a construit, în toamna anului 1973, un modern poligon de încercare şi experimentare a tehnicii de luptă, unicat în această zonă a Europei. Poligonul constituie un minunat cadru pentru instruirea şi formarea cadrelor în domeniu din întreaga ţară. Ca urmare, misiunile de bază ale şcolii sunt: pregătirea maiştrilor militari şi subofiţerilor pentru trupele de pompieri, poliţie, jandarmi şi grăniceri, perfecţionarea şi specializarea pregătirii cadrelor din trupele de pompieri şi alte unităţi din Ministerul de Interne, pregătirea personalului civil cu atribuţii în domeniul prevenirii şi stingerii incendiilor din unităţile social-economice, menţinerea şi dezvoltarea bazei tehnico-materiale. Şcoala a reuşit într-un timp scurt să realizeze moderne şi diversificate amenajări conexe procesului de învăţământ: săli de clasă, cabinete, laboratoare, ateliere de specialitate, un club, o sală de sport, terenuri de sport, poligoane de instruire, spaţii de cazare şi hrănire şi altele.

Unitatea dispune de un valoros colectiv de cadre militare şi personal civil care asigură o bună desfăşurare a procesului de învăţământ. De la înfiinţare şi până în prezent, la comanda şcolii au evoluat coloneii Ion Stanciu, Nicolae Bratu, Constantin Radu, Ion Ungureanu şi Felix Câta, care au merite incontestabile în realizările obţinute de promoţiile de absolvenţi.

Entuziastul colectiv al şcolii a realizat, în anul 1996, frumosul monument al căpitanului erou Pavel Zăgănescu (avansat până la gradul de colonel). Monumentul – amplasat în oraşul Boldeşti-Scăieni, pe strada Poligonului, nr. 2, în incinta unităţii – a fost ridicat în memoria bravului căpitan care a comandat compania de pompieri din Bucureşti, în eroica şi sângeroasa luptă cu trupele otomane conduse de Faud Efendi, pe Dealul Spirii, la 13 septembrie 1848. Străduindu-se să cinstească exemplul de înalt devotament şi sacrificiu suprem al înaintaşilor faţă de ţară, colectivul Şcolii Militare de Subofiţeri Pompieri din Boldeşti-Scăieni este hotărât să adauge noi valori glorioaselor tradiţii ale armei lor.

NOTĂ

1. Datele au a fost asigurate de către colonelul Constantin Radu.

UNITĂŢI MILITARE ŞI CADRE MILITARE DECORATE CU ORDINUL „MIHAI VITEAZUL”

Sistemul de decoraţii a fost constituit în România în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, mai exact în anul 1872. Decoraţiile erau acordate pentru merite deosebite în serviciul ţării. O componentă esenţială a acestui sistem a constituit-o categoria decoraţiilor de război.

Decoraţiile de război au reprezentat, de la înfiinţarea lor, o înaltă cinstire adusă vitejiei, curajului şi spiritului de sacrificiu dovedite pe câmpurile de luptă, un omagiu adus acelora care nu şi-au precupeţit viaţa pentru a-şi servi patria. Sistemul decoraţiilor de război româneşti cuprindea, în ordine ierarhică: ordine, cruci şi medalii.

Cel mai înalt ordin militar de război al statului român este Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, ordin înfiinţat de regele Ferdinand I – într-un moment de cumpănă a neamului românesc, când însăşi fiinţa statului era în pericol, în dramatica iarnă a anilor 1916/1917 – prin Legea nr. 3.249, publicată în Monitorul Oficial, partea I-a, nr. 223, din 23 decembrie 1916.

Încă de la început, ordinul a fost destinat exclusiv ofiţerilor care s-au distins prin fapte excepţionale de război în faţa inamicului, fapte precizate prin regulamentul ordinului.

Ordinul are trei clase (clasa I-a, clasa a II-a şi clasa a III-a) şi, obligatoriu, se conferă în mod succesiv, începând cu clasa a III-a.

Însemnele ordinului şi modalităţile de purtare au fost modificate de mai multe ori, existând ordine model 1916, model 1938 şi model 1941.

Ordinul „MIHAI VITEAZUL” a fost conferit în primul război mondial la 302 ofiţeri români (din care 117 post-mortem) din cei 17.921 ofiţeri participanţi la război, iar în al II-lea război mondial la 1.285 ofiţeri români (870 ofiţeri decoraţi în est şi 415 ofiţeri decoraţi în vest, din care 343 post-mortem), din cei circa 200.000 ofiţeri, care au participat la război.

Astăzi, Cavalerii Ordinului „MIHAI VITEAZUL” sunt organizaţi în Asociaţia Cavalerilor Ordinului „MIHAI VITEAZUL”, cu sediul în Bucureşti. O parte dintre Cavalerii Ordinului „MIHAI VITEAZUL” au primit titlul onorific de „Cetăţean de Onoare”, remarcându-se, prin receptivitatea dovedită în acest sens, Asociaţia Cultural-Istorică „MIHAI VITEAZUL” din municipiul Ploieşti.

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Ca urmare a eroismului, dârzeniei, vitejiei şi înaltului spirit de sacrificiu dovedite în campaniile militare din toamna anului 1916 şi vara anului 1917, unităţile militare şi cadrele militare prahovene au fost decorate cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, clasa a III-a.

UNITĂŢI MILITARE

1. *Regimentul 32 Infanterie „Mircea”* – Înalt Decret nr. 1.171, din 9 octombrie 1917: decorat la 26 mai 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iaşi, pentru legendarele atacuri date în localitatea Moara Roşie, în zilele de 25-29 iulie 1917.
2. *Regimentul 3 Vânători (Infanterie)* – Înalt Decret nr. 1.171, din 9 octombrie 1917: decorat la 8 noiembrie 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iaşi, pentru vitejia şi elanul remarcabile cu care au luptat cadrele şi trupa acestui glorios regiment, în zilele de 24-29 iulie 1917, în localitatea Doaga.
3. *Regimentul 47 Infanterie* – Înalt Decret nr. 1.356, din 15 noiembrie 1917: decorat la 26 mai 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iaşi, pentru vitejia şi hotărârea cu care au luptat în pădurea „La Răzoare”, îndeosebi în ziua de 6 august 1917, când au contraatacat şi alungat trupele germane până în localitatea Satul Nou.
4. *Regimentul Prahova nr. 7* – Înalt Decret nr. 902, din 16 aprilie 1918: decorat în luna iunie 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iaşi, pentru vitejia şi înaltul spirit de sacrificiu dovedite în zilele de 25-29 iulie 1917, la Mărăşeşti (localitatea Moara Albă, pădurea Călinei şi valea Jugastrului).

CADRE MILITARE

1. *Sublocotenent Arion R. Mihai*, Regimentul 6 Călăraşi, Înalt Decret nr. 370, din 20.04.1917.
2. *Căpitan Curculescu Ştefan*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Înalt Decret nr. 1.191, din 16.10.1917.
3. *Locotenent (r.) Danielescu Gavril*, Regimentul 7 Infanterie Prahova, Înalt Decret nr. 1.191, din 16.10.1917.
4. *Maior Mareş Petre*, Regimentul 47/72 Infanterie Prahova, Înalt Decret nr. 1.366, din 18.11.1917.
5. *Sublocotenent (r.) Manolescu Gheorghe*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Înalt Decret nr. 378, din 27.04.1917.
6. *Maior Malamuceanu Constantin*, comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea”, Înalt Decret nr. 3.812, din 17.09.1920.
7. *Sublocotenent (r.) Popa Ioan*, Regimentul 47/72 Infanterie Prahova, Înalt Decret nr. 1.366, din 18.11.1917.
8. *General de brigadă Popescu I. Ioan*, comandantul Diviziei a 13-a Infanterie, Înalt Decret nr. 1.137, din 03.10.1917.
9. *Căpitan Sipiceanu Ion*, Regimentul 3 Vânători, Înalt Decret nr. 1.191, din 16.10.1917.
10. *Locotenent-colonel Radu Rosetti*, comandantul Regimentului 47/72 Infanterie Prahova.
11. *Maior Ignătescu Alexandru*, Regimentul 3 Vânători.
12. *Căpitan Dumitrescu Vasile*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”.

13. *Căpitan Sadoveanu Ion*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”.
14. *Locotenent Pălăngeanu Emil*, Regimentul 3 Vânători.

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

UNITĂŢI MILITARE

Unităţile militare prahovene s-au comportat în mod deosebit în campaniile militare din est şi din vest, fiind decorate cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, clasa a II-a şi a III-a. În continuare sunt prezentate unităţile militare decorate ca urmare a participării glorioase la războiul pentru întregirea neamului românesc.

1. *Divizia 1-a Mixtă Munte* – Decret Regal nr. 774, din 14.03.1942: decorată cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, clasa a III-a, şi stindard de comandament.
2. *Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”* – Decret Regal nr. 1.160, din 21.04.1942: decorat cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, clasa a III-a.
3. *Regimentul 4 Roşiori* – Decret Regal nr. 1.023, din 02.04.1942: decorat cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, clasa a II-a.
4. *Regimentul 10 Roşiori* – Decret Regal nr. 1.023, din 02.04.1942: decorat cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, clasa a II-a.
5. *Regimentul 3 Călărşi* – Decret Regal nr. 1.023, din 02.04.1942: decorat cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, clasa a III-a.

CADRE MILITARE

Cadrele militare prahovene, care s-au acoperit de glorie în acţiunile militare desfăşurate în campaniile militare din anii 1941-1945, au fost decorate cu Ordinul „MIHAI VITEAZUL”, clasa a III-a.

1. *Sublocotenent Albeanu Gh. Ioan*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.467, din 04.08.1945.
2. *Maior Albu M. Emil*, Regimentul 3 Călăraşi, Decret Regal, nr. 2.886 din 17.10.1941, decorat post-mortem.
3. *Sublocotenent Aldica Gheorghe*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.
4. *Locotenent aviator Alexiu Florian*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 517, din 9.03.1944, decorat post-mortem.
5. *Sublocotenent Alexiu Mircea*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal, nr. 353, din 15.02.1943, decorat post-mortem.
6. *Căpitan Anineanu I. Radu-Vifor*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 399, din 18.02.1943.

7. *Căpitan Arsenescu I. Nicolae*, Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943.
8. *Locotenent Băcescu I. Virgiliu*, comandantul Bateriei nr. 192 Artilerie Antiaeriană din Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.
9. *Căpitan Budurăscu V. Ioan*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941, decorat post-mortem.
10. *Căpitan aviator (r.) Cantacuzino Constantin*, dublu decorat: a fost distins prima oară când era comandantul Escadrilei 53 Vânătoare din Grupul 7 Vânători, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943, şi a doua oară când era comandantul Grupului 9 Vânătoare, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.
11. *Locotenent-colonel Cazacu Gh. Veniamin*, comandant al Regimentului 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.469, din 04.08.1945.
12. *Căpitan Căpitănescu C. Nicolae*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943, decorat post-mortem.
13. *Sublocotenent Cârsteanu Sorin*, Regimentul 6 Călăraşi, Decret Regal nr. 40, din 07.01.1942.
14. *Sublocotenent (r.) Checiu Ioan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.
15. *Sublocotenent aviator Claru Vasile*, Flotila a 2-a Vânătoare, Grupul 8 Vânătoare, Decret Regal nr. 2.844 din 11.10.1941, decorat post-mortem.
16. *Sublocotenent Cepleanu O. Dan*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
17. *Maior Cojocăreanu Constantin*, comandant secund al Batalionului 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
18. *Căpitan Constantinescu Teodor*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942.
19. *Căpitan Costăchel N. Ioan*, Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie, Decret Regal nr. 40, din 07.01.1942.
20. *Maior Corbeanu Alexandru*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943, decorat post-mortem.
21. *Căpitan Corbu I. Vasile*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
22. *Căpitan Crăciun Dumitru*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.
23. *Sublocotenent Crăciunescu V. Gheorghe,* Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.467, din 4.08.1945, decorat post-mortem.
24. *Sublocotenent Cârsteanu Sorin*, Regimentul 6 Călăraşi, Decret Regal nr. 40, din71.01.1942.
25. *Sublocotenent Crintea Eugen*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 2.468, din 04.08.1945.
26. *Colonel Creţoiu Vasile*, comandantul Regimentului 7 Infanterie Prahova, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.
27. *Locotenent (r.) Creţulescu Aurel*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 299, din 14.02.1944.

28. *Căpitan Curteanu M. Marin*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
29. *Locotenent-colonel Dămăceanu I. Dumitru*, comandantul Regimentului 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
30. *Maior Derlogea Nicolae Mihail*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941, decorat post-mortem.
31. *Locotenent-colonel Dinculescu N. Gheorghe*, Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942, decorat post-mortem.
32. *Locotenent (r.) Drăgănescu I. Ioan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942, decorat post-mortem.
33. *Maior Enculescu Gh. Ion*, şef stat major la Brigada 1 Mixtă Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942.
34. *Căpitan Enea A. Traian*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 506, din 21.02.1945, decorat post-mortem.
35. *Locotenent Eşanu I. Victor-Grigore*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 299, din 14.02.1944.
36. *Maior Evolceanu D. Alexandru*, Divizia 1 Vânători de Munte, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943.
37. *Căpitan Galeş G. Ioan*, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea", Decret Regal nr. 40, din 07.01.1942, decorat post-mortem.
38. *Locotenent aviator Gavriliu Al. Vasile*, Escadrila 56 Vânătoare, Grupul 9 Vânătoare, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.
39. *Maior Georgescu Aurel*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
40. *Locotenent Georgescu D. Constantin*, comandantul Bateriei 175 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.
41. *Sublocotenent Georgescu Stelian*, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea", Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941, decorat post-mortem.
42. *Căpitan Ghering E. Leon*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.
43. *Locotenent Ghiţă Gheorghe*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 3.587, din 11.12.1946.
44. *Sublocotenent Haralambie Spiridon*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 1.492, din 4.05.1945.
45. *Sublocotenent Holban Mircea*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
46. *Locotenent-colonel Ignat Virgiliu*, şeful de stat major al Brigăzii 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
47. *Locotenent-colonel Ionescu N. Constantin*, comandantul Batalionului 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
48. *Sublocotenent Klaus I. Ervin*, Regimentului 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
49. *General de divizie Lascăr Mihail,* comandantul Brigăzii 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 2.88,6 din 17.10.1941.

50. *Căpitan Marinescu R. Constantin*, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea”, Decret Regal nr. 2.040, din 16.07.1942.
51. *Căpitan Meculescu Cristache,* Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942, decorat post-mortem.
52. *Locotenent aviator Micu I. Ioan*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.
53. *Căpitan Mihăiescu S. Constantin,* Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942, decorat post-mortem.
54. *Căpitan Mihuţ I. Gheorghe,* Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.
55. *Sublocotenet (r.) Milea G. Vasile,* Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.469, din 4.08.1945, decorat post-mortem.
56. *General de brigadă Mociulschi Leonard,* comandant secund al Brigăzii 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
57. *Sublocotenentul Moise V. Marin*, Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.
58. *Căpitan Nedan Naum Ioan,* Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.
59. *Locotenent-colonel Negriţescu I. Ioan,* dublu decorat: a fost distins prima oară în perioada în care făcea parte din Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943, şi a doua oară în calitate de comandant al unităţii, Decret Regal nr. 1.494, din 4.05.1945.
60. *Maior Niculescu Eugeniu,* Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.
61. *Locotenent-colonel Niculiu Gh. Gheorghe,* comandantul Grupului de Vânători Niculiu din Divizia 1-a Munte, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.
62. *Sublocotenent (r.) Niţă Alion*, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea”, Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.
63. *Sublocotenentul (r.) Niţă R. Petre*, Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943.
64. *Sublocotenent Pandele D. Gheorghe,* Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.463, din 4.08.1945, decorat post-mortem.
65. *Căpitan Petit A. Eugen,* Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1945.
66. *Sublocotenent observator (r.) Popescu C. Eliade*, Escadrila 11 Informaţii, Flotila a 2-a Aviaţie Informaţii, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943.
67. *Locotenent-colonel Portăşescu Ştefan*, comandantul Regimentului 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 97, din 17.01.1944.
68. *Locotenent aviator Pretorian M. Vasile*, Flotila a 2-a Informaţii, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.
69. *Căpitan Râreanu B. Gheorghe*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 299, din 14.02.1944.
70. *Căpitan Schneider Erwin*, Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 361 din, 15.02.1943.

71. *Sublocotenent (r.) aviator Selei Erich Richard*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.
72. *Locotenent-colonel Siminel A. Victor*, comandantul Regimentului 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943.
73. *Sublocotenent Simionescu Nicolae*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
74. *Sublocotenent (r.) Slăvescu Dan*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 284, din 2.02.1943.
75. *Sublocotenent (r.) State Aurelian*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 711, din 30.03.1944.
76. *Sublocotenent Stoenescu C. Grigore-Nicolae*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.
77. *Sublocotenent (r.) Stoenescu Ştefan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.
78. *Sublocotenent (r.) Stoienescu Ştefan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.
79. *Sublocotenent (r.) aviator Sekei Erich Richard*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.
80. *Locotenent (r.) Socor Mircea*, Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.
81. *Căpitan Stanciu I. Constantin*, Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1947.
82. *Locotenent Ştefănescu Ioan*, Regimentul 19 Artilerie, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.
83. *Colonel Şutzu Şt. Mihail*, comandantul artileriei Diviziei 1-a Vânători de Munte, Decret Regal nr. 1.908, din 30.06.1942.
84. *Sublocotenent Tache Dumitru*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.469, din 4.08.1945.
85. *Colonel Talpeş C. Constantin*, comandantul Regimentului 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
86. *Locotenent (r.) Tamviceanu I. Nicolae*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.01.1941.
87. *Locotenent (r.) Tănăsescu V. Dumitru*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.
88. *Căpitan Teodoroiu H. Vlad*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 399, din 12.02.1942.
89. *Locotenent-colonel Tâlvescu-Pleşoianu Aurel*, comandantul Regimentului 3 Călăraşi, Decret Regal nr. 506, din 21.02.1945.
90. *Sublocotenent Toncea Octavian*, Regimentul 8 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 807, din 23.03.1945.
91. *Căpitan Trandafir N. Nicolae*, Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.
92. *Locotenent Vasiliu L. Constantin*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.
93. *General de brigadă Vasiliu-Răşcanu Constantin*, dublu decorat: a fost distins prima dată în perioada în care se afla la comanda Diviziei 1-a Munte (1942-1943), Decret Regal nr. 2.549, din 1.09.1942 şi a doua oară

în calitate de comandant al Corpului 5 Armată Teritorial (1943-1944), Decret Regal nr. 2.254, din 22.11.1944.

94. *Căpitan Văsescu P. Ilie-Gheorghe*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 1.494, din 4.05.1945.
95. *Căpitan Vizitiu Traian*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.468, din 4.08.1945.
96. *Căpitan Vergatti E. Lelius*, Regimentul 19 Artilerie, Decret Regal nr. 1.647, din 16.06.1943.
97. *General de divizie Voiculescu Constantin*, comandantul Diviziei 1-a Vânători de Munte (1943-1944), Decret Regal nr. 1.071, din 30.05.1944.
98. *Locotenent (r.) Voinea I. Aurel*, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea”, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.
99. *Colonel Zăgănescu Nicolae*, comandantul Regimentului 9 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 2.467, din 4.08.1945.
100. *Colonel Zotter Toma*, şef de stat major al Corpului 5 Armată Teritorial, Decret Regal nr. 2.467, din 4.08.1945.

NOTE

1. Scafeş, C. ş.a.; *Armata română/1941-1945*, Editura R.A.I., Bucureşti, 1996.
2. (Stănescu, E., Stănescu, I., Preda, G.; *Cavaleri ai Ordinului „MIHAI VITEAZUL”*, Editura Universal Cartfil, Ploieşti, 1996.
3. *Revista „România eroică”*, nr. 6-7/1999 şi nr. 8-9/1999.

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

1. *Documente*, Arhivele Militare Bucureşti (U.M. 02600).
2. *Documente,* Arhivele Militare Piteşti (U.M. 02405).
3. *Documente*, Arhivele de Stat Ploieşti.
4. *Documente,* Muzeul de Istorie şi Arheologie Prahova.
5. *Istoria militară a poporului român*, volumele I-VI, Editura Militară, Bucureşti, 1984-1989.
6. *România în anii celui de-al doilea război mondial*, volumele I-III, Editura Militară, Bucureşti, 1989.
7. *Documente privind istoria militară a poporului român, august 1944*, partea a IV-a, Editura Militară, Bucureşti, 1979.
8. *Pregătirea tineretului pentru apărarea patriei. Tradiţii şi actualităţi*, Editura Militară, Bucureşti, 1984.
9. *Prahova, vatră de istorie (studii şi cercetări)*, Ploieşti, 1977.
10. *Istoria Artileriei şi Rachetelor Antiaeriene Române*, volumele 1 şi 2, Editura Modelism, Bucureşti, 1996-1997.
11. Sevastos, M.; *Monografia oraşului Ploeşti*, Tiparul „Cartea Românească”, Bucureşti, 1937.
12. Gl. Candiano-Popescu, Al.; *Războiul neatârnării. Istorie critică. Asaltul şi luarea redutei Griviţa*, Bucureşti, 1913.
13. Colonel dr. Romanescu, Gheorghe, colonel Marinescu, A.; *Armata Română în războiul antihitlerist. Album, scheme*, Editura Militară, Bucureşti, 1980.
14. Col. (r.) dr. Romanescu, Gh. ş.a.; *Istoria cavaleriei române*, Editura Acade-miei de Înalte Studii Militare, Bucureşti, 1998.
15. General-locotenent Şuţa, I.; *Infanteria română*, volumele I şi II, Editura Militară, Bucureşti, 1977 şi respectiv 1982.
16. General corp armată Bărboi, Vasile ş.a.; *Veteranii pe drumul onoarei şi jertfei*, Editura Vasile Cârlova, Bucureşti, 1996-1998.
17. General Dumitrache, I.; *Divizia de cremene - memorii din campania 1941-1944*, Muzeul Judeţean de Istorie Braşov, 1997.
18. Col. (r.) Suman, Gh., col. (r.) Pricop, V.; *Istoria vânătorilor de munte*, Editura Militară, Bucureşti, 1999.
19. Calmuţchi, Gh.; *Eroii morţi, în războiul de independenţă 1877-1878*, Editura Viaţa Românească, Iaşi, 1928.
20. Mr. Popovici, I.; *Organizarea armatei române,* partea a II-a, Bucureşti, 1865.
21. Cpt. Angelescu, G.; *Organizarea sistemului militar al României*, volumul I, 1864.
22. Pârvan, Vasile; *Getica*, Bucureşti, 1982.
23. Iorga Nicolae, *Studii şi documente*, Văleni de Munte, 1930.

24. Iorga Nicolae, *Scrisori de boieri, scrisori de domni*, Biblioteca din Văleni de Munte, 1931.
25. Lupaş, I.; *Documente istorice transilvane*, volumul I, Cluj, 1940.
26. Adăniloaie, N.; *Independenţa naţională a României*, Bucureşti, 1986.
27. Văcărescu, T. C., *Luptele românilor în resbelul din 1877-1878*, Tiparul F. Gobl, Bucureşti.
28. Cornea N.; *Însemnări din vremea războiului (jurnal)*, Bucureşti, 1877.
29. Giurăscu, C.; *Alexandru Ioan Cuza*, Editura Militară, Bucureşti, 1973.
30. Kiriţescu, K.; *Istoria războiului pentru întregirea României, 1916-1919*, volumul 2, Bucureşti 1922.
31. Gl. mr. (r.) Zotter, T.; *Fragmente de epopee*, Bucureşti, 1966.
32. Gl. Rosetti, R.; *Partea luată de armata română în războiul din 1877-1878*, Bucureşti, 1926.
33. Stănculescu, V., Ucrain, C.; *Istoria Artileriei Române în date*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988.
34. Pantea, A., Pavelescu, I., Ardeleanu, E.; *Românii la Stalingrad*, Bucureşti, 1992.
35. Stănescu, E., Stănescu, I., Preda, G.; *Cavaleri ai Ordinului „Mihai Viteazul”*, Editura Universul Cartfil, Ploieşti, 1996.
36. Scafeş C., Şerbănescu, H. Vl., Scafeş, I., Andonie C., Dănilă, I., Avram, R.; *Armata română în anii 1941-1945*, Editura R.A.I., Bucureşti, 1996.
37. Ionescu Şt., Panait P. I.; *Constantin Vodă Brâncoveanu*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1969.
38. Ionescu, Ştefan. *Epoca brâncovenească*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1981.
39. Prof. dr. Gheorghe, M.; *Patru secole de istorie*, Editura Salt SRL, Ploieşti, 1997.
40. Vlădescu, C.; *Uniformele armatei române*, Editura Meridiane, Bucureşti, 1977.
41. Jipa, R. ş.a.; *Decoraţii româneşti de război, 1860-1947*, Editura Universitaria, Bucureşti, 1993.

POSTFAŢĂ

Scrierea şi publicarea acestei cărţi constituie pentru mine o realizare cu multiple semnificaţii profesionale şi morale. Efortul meu nu ar fi avut însă finalitate dacă pe parcursul anilor de cercetare şi redactare n-aş fi primit un permanent şi preţios sprijin din partea a numeroşi apropiaţi, specialişti şi colegi, cărora le exprim întreaga mea gratitudine.

Acum, când toate aceste eforturi au căpătat contur, bucurându-ne deopotrivă pe fiecare dintre noi, simt nevoia firească de a nominaliza pe toţi aceia care au crezut în importanţa demersului meu şi în capacitatea de a-l duce la bun sfârşit.

După absolvirea liceului la Iaşi, în anul 1955 m-am înscris la Şcoala Militară de Ofiţeri de Radiolocaţie din Bucureşti, devenind absolvent cu gradul de locotenent în anul 1958. După absolvire am fost repartizat în garnizoana Roman, la U.M. 01811, unde am lucrat până în luna septembrie 1965, după care am fost mutat în garnizoana Ploieşti.

De la început m-am ataşat, cu trup şi suflet, de acest oraş cu vechi tradiţii şi în domeniul militar. Trecând la pensie, în anul 1993, când s-au împlinit 38 de ani de slujire a armei Radiolocaţie, m-am hotărât să mă dedic pasiunii mele de o viaţă, istoria militară a poporului român. În misiunea temerară pe care mi-am asumat-o, un prim impuls l-am primit din partea familiei, îndeosebi din partea tatei, veteran de război, care a decedat la data de 19 decembrie 2010, la vârsta de 99 de ani şi 7 luni, şi fiului meu, Liviu-Ovidiu Chiper.

Împărtăşindu-mi intenţiile colegilor din Organizaţia Judeţeană Prahova a Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere din Ministerul Apărării Naţionale şi a Asociaţiei Judeţene „Cultul Eroilor” am găsit suportul moral necesar demarării cunoaşterii trecutului glorios al prahovenilor în domeniul militar.

Următorul pas l-am făcut la comandanţii garnizoanei militare Ploieşti, generalii de flotilă aeriană Gheorghe Bucşe şi Constantin Croitoru, şi la colaboratorii lor, coloneii Marinel Nicolae, Constantin Antoche, Costel Tătaru, Vasile Enea şi locotenentii-colonei Adrian Nae şi Gavriil Preda, care mi-au acordat sprijinul de care aveam mare nevoie şi m-au încurajat pe tot parcursul dificilei sarcini pe care mi-am asumat-o.

Întrucât în U.M. 01866 Ploieşti am lucrat 27 de ani, am considerat de datoria mea să mă adresez cadrelor care mi-au fost apropiate: coloneii Emil Şotropa, Ion Petrescu, Ion Selejan, Ion Ionescu, Constantin Mălăescu, Gheorghe Murariu, Dumitru Ştefan, Gheorghe Panţâru, Iulian Cătineanu, Constantin Oprea, Gheorghe Rusu, Antip Ghiaţă, Carol Maiorescu, Ion Cocârlea, Ştefan Ungureanu, Bogdan Sălăjan, Florin Dinu şi altora, care nu numai că s-au arătat bucuroşi, dar m-au şi asigurat de întregul lor sprijin, aşa cum s-a şi realizat dealtfel.

După întocmirea planului lucrării m-am deplasat la Institutul de Studii Operativ-Strategice şi de Istorie Militară unde, cu multă receptivitate, coloneii

dr. Petru Otu, Alesandru Duţu, Ion Munteanu şi comandorul Gelu Vartic mi-au făcut unele recomandări preţioase cu privire la abordarea tematicii şi a modului de lucru.

Contactul cu Arhivele Militare Bucureşti (U.M. 02600), aflate chiar în localul în care a funcţionat Şcoala Militară de Radiolocaţie, în anii 1955–1960, mi-a oferit prilejul cunoaşterii unor oameni deosebiţi – coloneii dr. Alexandru Oşca, Teofil Oroian şi Dumitru Dobre, îndrumătoarele Florica Dobre, Luminiţa Giurgiu şi Ioana Enache – care m-au ajutat mult în culegerea datelor existente în acest adevărat tezaur bibliografic.

Tot aici i-am cunoscut mai bine pe pasionaţii cercetători şi scriitori militari, generalul de corp de armată (r.) Vasile Bărboi şi colonelul (r.) dr. Gheorghe Romanescu, care m-au încurajat în acţiunea începută.

Setea de cunoaştere mi-a fost satisfăcută profund la Arhivele Militare din Piteşti (U.M. 02405), unde am cunoscut oameni la fel de generoşi şi dotaţi în ajutorarea celor bine intenţionaţi în cercetarea şi popularizarea istoriei militare a poporului român. Am fost întâmpinat şi sprijinit cu multă atenţie de către comandantul unităţii, colonelul dr. Gheorghe Nicolescu, de inimosul cercetător Ionel Burlacu, de colaboratoarele sale Virginia Bezadea (decedată prematur, în 1999, după o boală cumplită), Elena Nicolescu, Doina Vasile, Tanţa Aldea, Doiniţa Toderiţă şi alţi oameni de suflet.

În paralel am apelat la ajutorul Direcţiei Arhivelor Statului Prahova (profesor dr. Mihai Rachieru, profesor dr. Constantin Dobrescu, profesor Nicolae Ionescu) precum şi al Muzeului Judeţean de Istorie şi Arheologie Prahova (profesorii Lia-Maria Voicu, Iulia Stănescu, Eugen Stănescu şi Nina Grigore), care au manifestat solicitudine şi m-au ajutat ori de câte ori a fost nevoie.

Se cuvine să le mulţumesc cordial colegilor din Organizaţia Judeţeană Prahova a Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere din Ministerul Apărării Naţionale şi a Asociaţiei Judeţene „Cultul Eroilor", care m-au sprijinit în momentele de cumpănă, şi, îndeosebi, generalilor de brigadă (r.) Costică Drăghici şi Gheorghe Mincu, comandorului Ion Năstase, coloneilor Ion Florescu, Emil Pintilie, Lică Teodorescu, Traian Nechita, Florea Costache, Dionisie Nistor, Nicolae Aţintişeanu, Ion Dumitrescu, Simion Ilief, Puiu Cujbă şi multor altora.

De asemenea, doresc să mulţumesc tuturor membrilor comitetului A.N.V.R. Prahova, care mi-au acordat în mod constant sprijinul moral şi material necesare pentru realizarea lucrării.

În perioada documentării la Arhivele Militare din Piteşti am primit un real ajutor de la personalul hotelului armatei, condus de Daniela Cârneanu, precum şi de la prietenii mei piteşteni, colonelul Traian Petrescu şi locotenenţii-colonei Marcel Dincă, Nicolae Folică şi Mircea Stănciulescu, cărora le exprim sincere mulţumiri.

Îmi fac o datorie de onoare mulţumind comandanţilor de unităţi militare din garnizoana Ploieşti pentru sursele documentare pe care mi le-au asigurat, precum şi cadrelor din redacţiile „Revistei de istorie militară", „Viaţa armatei" şi „Observatorul militar", care şi-au arătat interesul şi sprijinul în cunoaşterea şi prezentarea lucrării.

Capitolele *„Jandarmeria"* şi *„Pompierii"* au fost realizate cu participarea directă a cadrelor din conducerea acestor arme, cărora le mulţumesc şi le

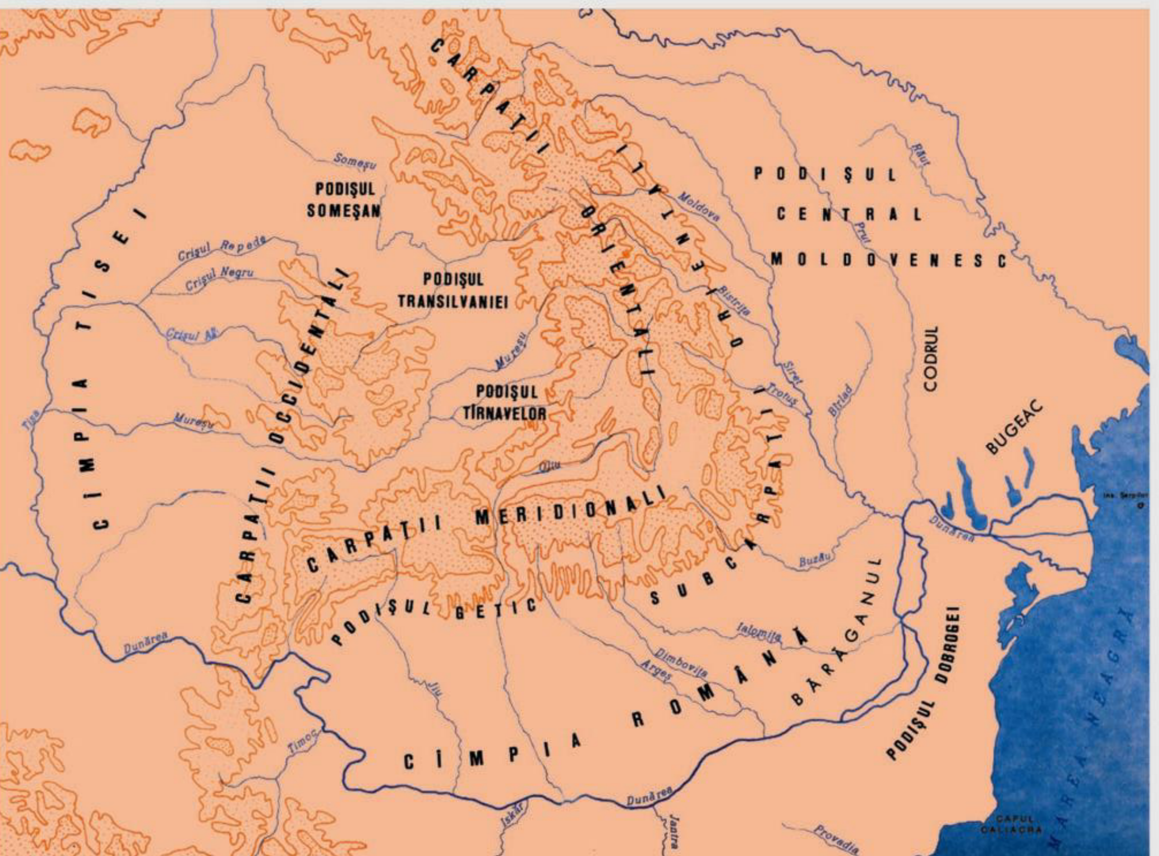
doresc să dezvolte studiul tradiţiilor din domeniile respective, pe care să le facă cunoscute prahovenilor, atât de pasionaţi şi iubitori de istorie naţională.

Mulţumesc tuturor cadrelor militare active, în rezervă sau retragere, precum şi sponsorilor: S.C. PETROSTAR SA, colonel dr. Gheorghe Ene şi colonel Maricel Moldoveanu, care m-au ajutat să editez această lucrare de suflet, la care am trudit efectiv şapte ani de zile.

Acum, când „*Cronica militară a judeţului Prahova*" ajunge în mâinile cititorilor, îmi exprim speranţa că eforturile şi bunele intenţii ale autorului şi ale tuturor celor care au fost alături de el, se vor dovedi întemeiate şi, mai ales, utile.

Autorul

SPAŢIUL CARPATO-DANUBIANO-PONTIC

Regele BUREBISTA (70-44 î.Ch.)

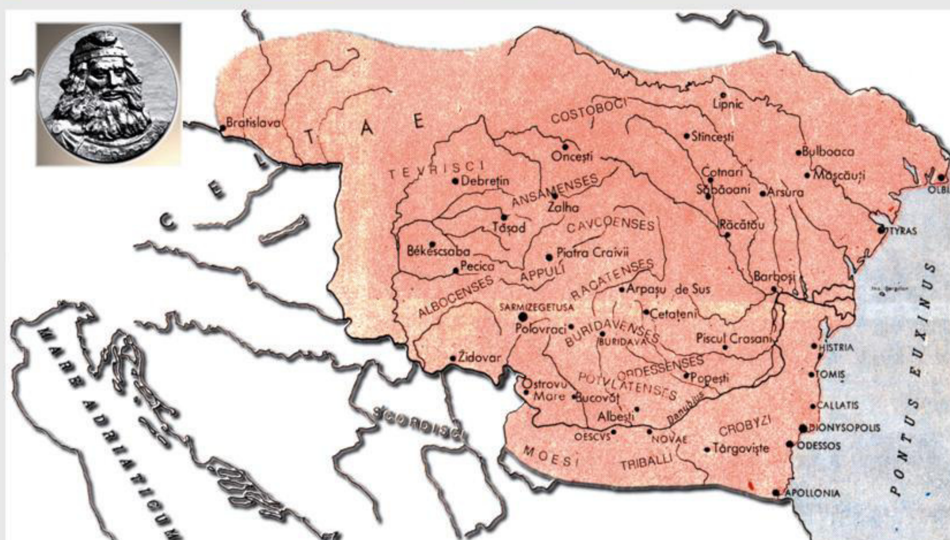

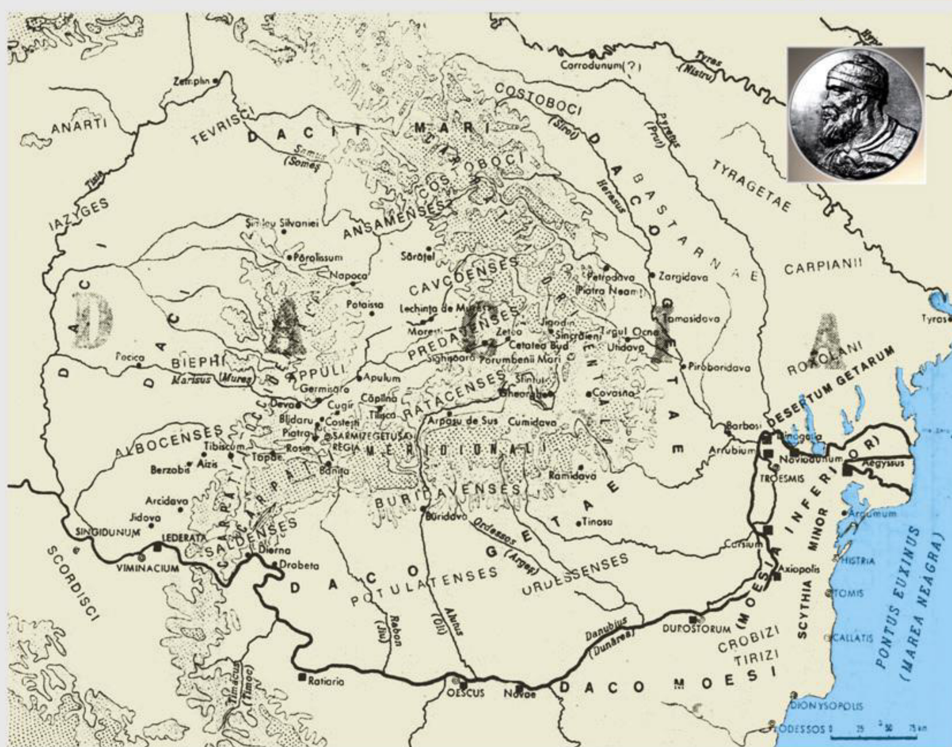
Regele DECEBAL (87-106)

Împăratul TRAIAN (98-117)

STATUL DAC CENTRALIZAT ȘI INDEPENDENT CONDUS DE REGELE BUREBISTA

DACIA ÎN TIMPUL REGELUI DECEBAL

CASTRELE ROMANE EXISTENTE ÎN ZONA PRAHOVA ÎNTRE ANII 103-106

1. Construit de Legiunea a XI-a Claudia după anul 106
2. Construit de Legiunea a XI-a Claudia şi Cohorta I-a Comagenorum
3. Fortificaţii din piatră, construite de Legiunea I-a Italica, a V-a Macedonica, a XI-a Claudia şi Cohorta I-a Comagenorum după anul 106
4. Fortificaţii din pământ şi lemn, construite de Legiunea I-a Italica, a V-a Macedonica, şi Cohorta I-a Comagenorum, între anii 102-104
5. Construit de Legiunea a V-a Macedonica între anii 103-104
6. Construit de Legiunea a XI-a Claudia după anul 106

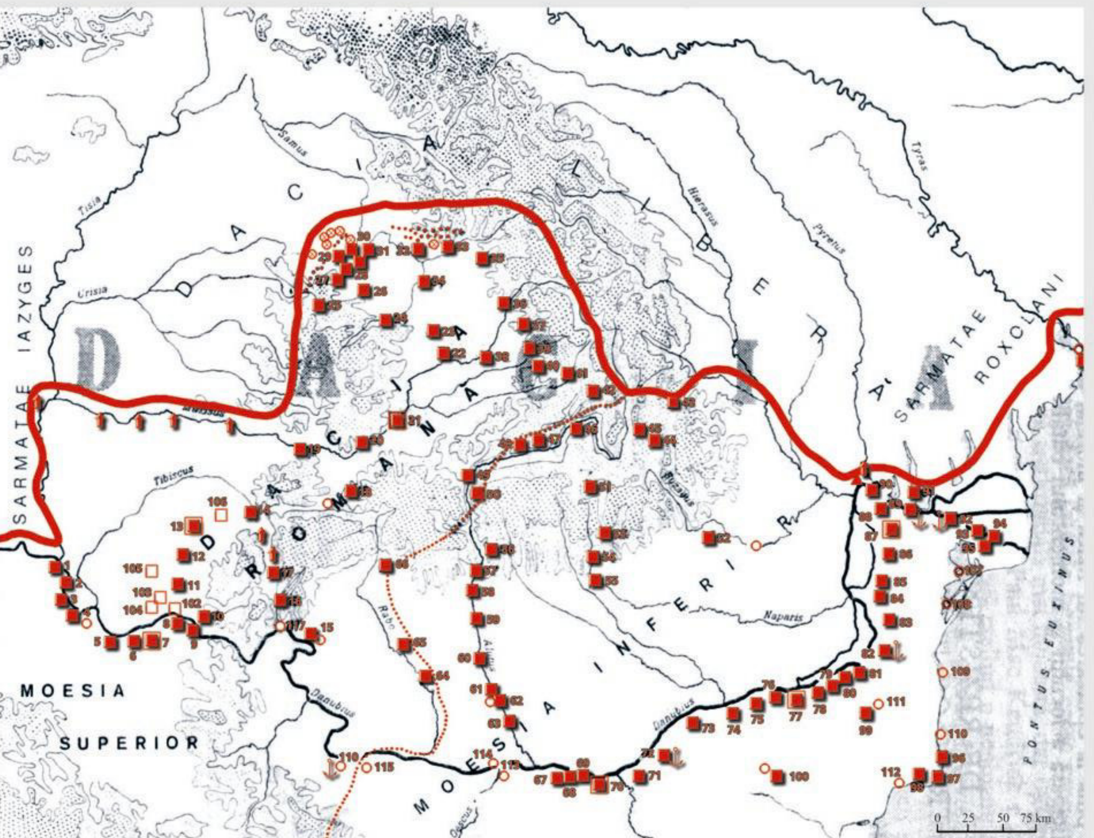

Soldat dac

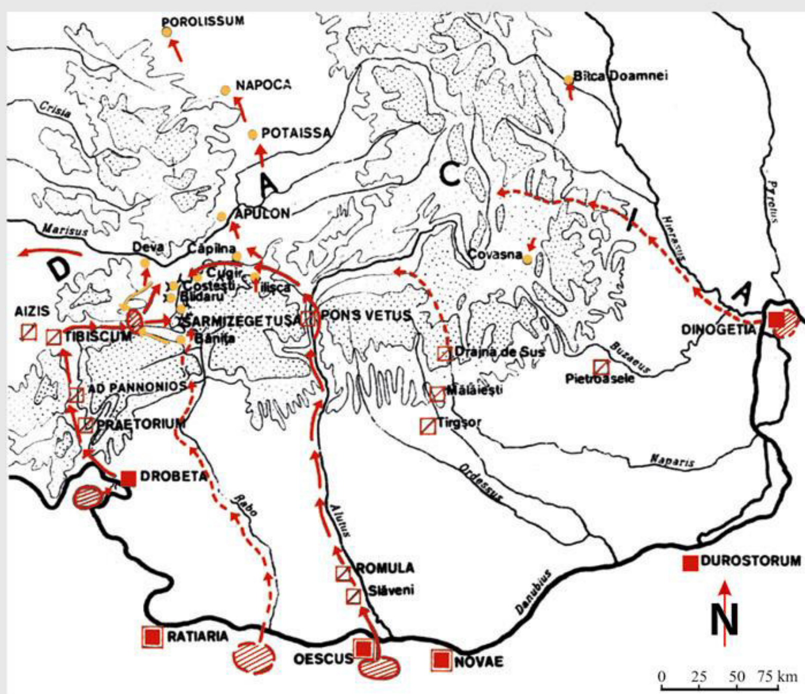

Soldat roman

SISTEMUL DE FORTIFICAȚII ROMANE ÎN DACIA, ÎN TIMPUL ÎMPĂRATULUI TRAIAN

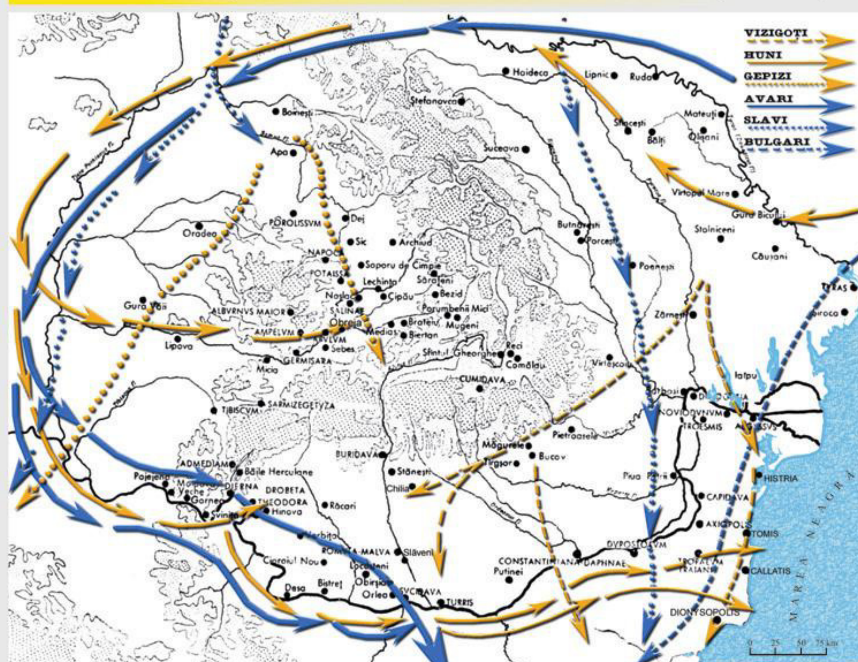

1. Acumincum, 2. Taurunum, 3. Singidunum, 4. Smederevo, 5. Aureus Mons, 6. Tricornium, 7. Viminacium, 8. Lederata, 9. Pincum, 10. Pojejena, 11. Arcidava, 12. Surducu Mare, 13. Berzobis, 14. Tibiscum, 15. Drobeta, 16. Praetorium, 17. Ad Pannonios, 18. Orăștioara de Sus, 19. Micia, 20. Germisara, 21. Apulum, 22. Războieni, 23. Potaissa, 24. Gilău, 25. Resculum, 26. Optatiana, 27. Buciumi, 28. Largiana, 29. Porolissum, 30. Porolissum, 31. Tihău, 32. Samum, 33. Ilișua, 34. Gherla, 35. Orheiu Bistriței, 36. Brâncovenești, 37. Călugăreni, 38. Cristești, 39. Sărățeni, 40. Inlăceni, 41. Odorheiu Secuiesc, 42. Sînpaul, 43. Augustia, 44. Boroșneu Mare, 45. Comalău, 46. Hoghiz, 47. Cincșor, 48. Feldioara, 49. Caput Stenarum, 50. Pons Vetus, 51. Cumidava, 52. Pietroasele, 53. Drajna de Sus, 54. Mălăiești, 55. Tîrgșor, 56. Castra Traiana, 57. Buridava, 58. Pons Aluti, 59. Rusidava, 60. Acidava, 61. Romula, 62. Romula, 63. Slăveni, 64. Pelendava, 65. Răcari, 66. Bumbești, 67. Utus, 68. Securisca, 69. Dimum, 70. Navae, 71. Iatrus, 72. Sexaginta Prista, 73. Appiaria, 74. Transmarisca, 75. Nigriniana, 76. Tegulicium, 77. Durostorum, 78. Cimbrianis, 79. Sucidava, 80. Altinum, 81. Sacidava, 82. Axiopolis, 83. Capidava, 84. Carsium, 85. Cius, 86. Beroe, 87. Troesmis, 88. Arrubium, 89. Dinogetia, 90. Noviodunum, 91. Aliobrix, 92. Aegyssus, 93. Salsovia, 94. Murighiol, 95. Dunavățu de Jos, 96. Timum, 97. Tirizis, 98. Bizone, 99. Castellum Cilicum, 100. Abrittus, 101. Tyras, 102. Banatska Palanka, 103. Duplijaja, 104. Grebenac, 105. Vršac, 106. Aizis, 107. Argamum, 108. Histria, 109. Tomis, 110. Callatis, 111. Tropaeum Traiani, 112. Odessos, 113. Oescus, 114. Sucidava, 115. Almus, 116. Ratiaria, 117. Dierna,

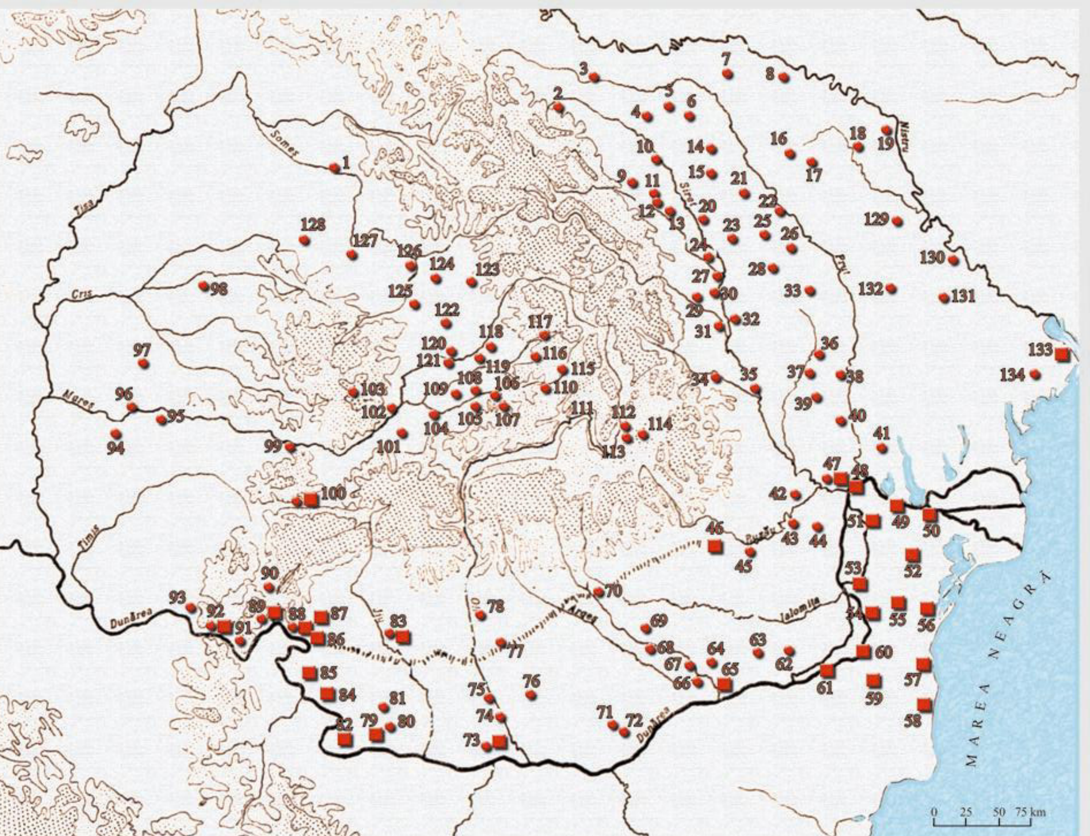

RĂZBOIUL DINTRE DACI ȘI ROMANI DIN ANII 105-106

INVAZII ALE POPULAȚIILOR MIGRATOARE PE TERITORIUL ROMÂNESC (Sec. IV-VII)

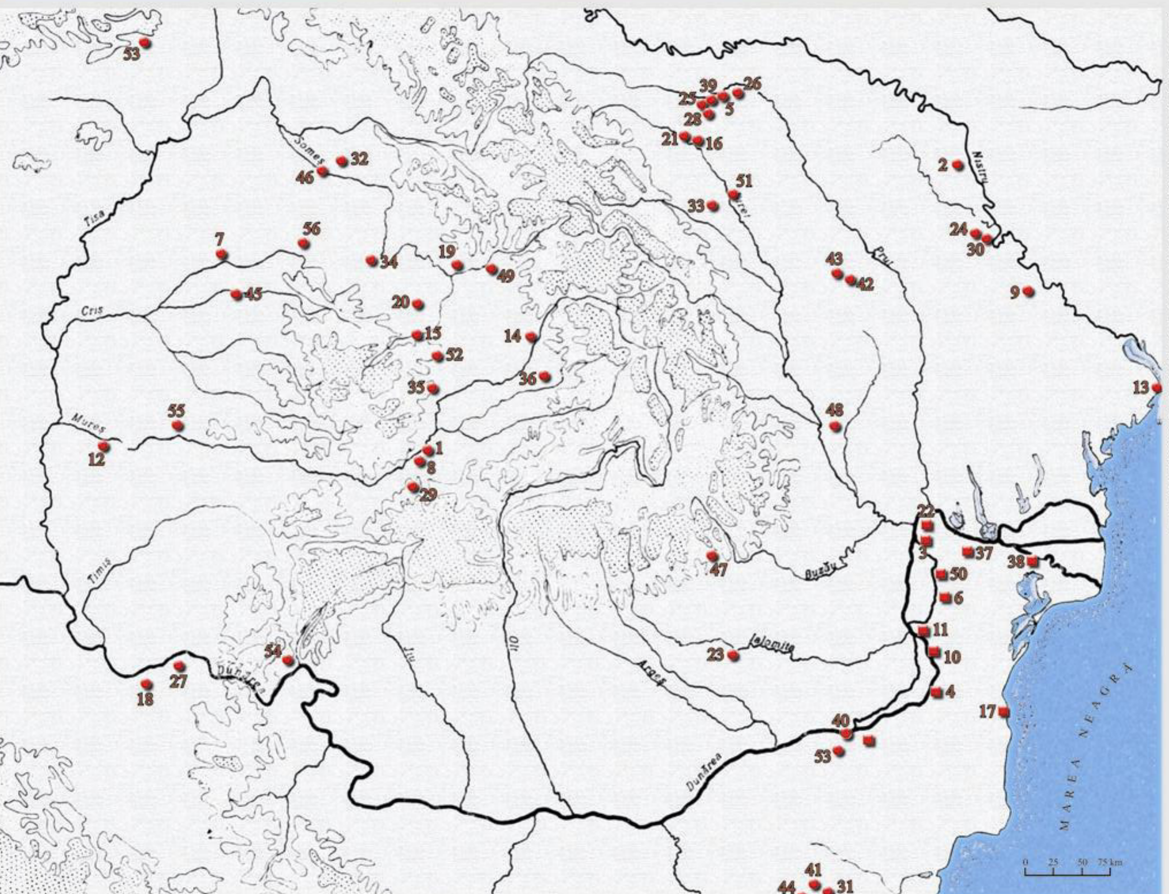

DACIA REÎNTREGITĂ DUPĂ ANUL 275

1. Apa, 2. Stefanovca, 3. Haideca, 4. Ibănești, 5. Concești, 6. Nichiteni, 7. Lipnic, 8. Ruda, 9. Botoșana, 10. Zvoriștea,11. Rușii-Mânăstioarei, 12. Bosanci, 13. Udești, 14. Ripiceni, 15. Albești, 16. Stâncești, 17. Bălți, 18. Olișani, 19. Mateuți, 20. Dolhasca, 21. Buhăeni, 22. Cârniceni, 23. Săbăoani, 24. Costești, 25. Buțuluc, 26. Iași, 27. Roman, 28. Borosești, 29. Mănoaia-Costișa, 30. Aldești, 31. Bacău, 32. Traian, 33. Budești, 34. Onești, 35. Adjudul-Vechi, 36. Vutcani, 37. Dodești, 38. Fălciu, 39. Epureni, 40. Suceveni, 41. Ialpug, 42. Racovița, 43. Dedulești, 44. Urleasca, 45. Gherăseni, 46. Pietroasele, 47. Barboși, 48. Dinogetia-Garvăn, 49. Noviodunum-Isaccea, 50. Aegyssus-Tulcea, 51. Troesmis-Turcoaia, 52. Ibida-Slava Rusă, 53. Carsium-Hârșova, 54. Capidava, 55. Ulmetum-Pantelimon, 56. Histria, 57. Tomis-Constanța, 58. Callatis-Mangalia, 59. Tropaeum-Adamclisi, 60. Axiopolis-Cernavodă, 61. Sucidava-Muzait, 62. Radu Negru, 63. Nicolae Bălcescu, 64. Curcani, 65. Dafne-Oltenița, 66. Căscioarele, 67. Herăști, 68. București-Dealul Piscului, 69. Mogoșoaia, 70. Mogoșani, 71. Izvorul, 72. Gogoșari, 73. Sucidava-Celei, 74. Slăveni, 75. Romula-Reșca, 76. Socetu, 77. Chilia, 78. Stănești, 79. Bistreț, 80. Cioroiu Nou, 81. Verbița, 82. Desa, 83. Răcari, 84. Izvoru Frumos, 85. Izvoarele, 86. Hinova, 87. Putinei, 88. Drubeta-Drobeta-Turnu Severin, 89. Dierna-Orșova, 90. Mehadia, 91. Șvinița, 92. Gornea, 93. Pojejena, 94. Perian, 95. Lipova, 96. Pecica, 97. Gura Văii, 98. Oradea, 99. Micia-Mici, 100. Sarmizegetusa, 101. Sebeș, 102. Alba Iulia, 103. Ampelum, 104. Obreja, 105. Mediaș, 106. Bratei, 107. Biertan, 108. Proștea Mică, 109. Feisa, 110. Porumbenii Mici, 111. Mercheașa, 112. Sfântu Gheorghe, 113. Comolău, 114. Reci, 115. Mugeni, 116. Bezid, 117. Sărățeni, 118. Cipău, 119. Iernut, 120. Potaissa-Turda, 121. Noșlac, 122. Sopor, 123. Archiud, 124. Sic, 125. Napoca-Cluj-Napoca, 126. Dej, 127. Porolissum-Moigrad, 128. Șimleu Silvaniei, 129. Vârtopu Mare, 130. Gura Bâcului, 131. Căușani, 132. Stolniceni, 133. Tyras, 134. Șiroca.

FORTIFICAŢII ROMÂNEŞTI DIN SECOLELE al VIII-lea - al XIII-lea

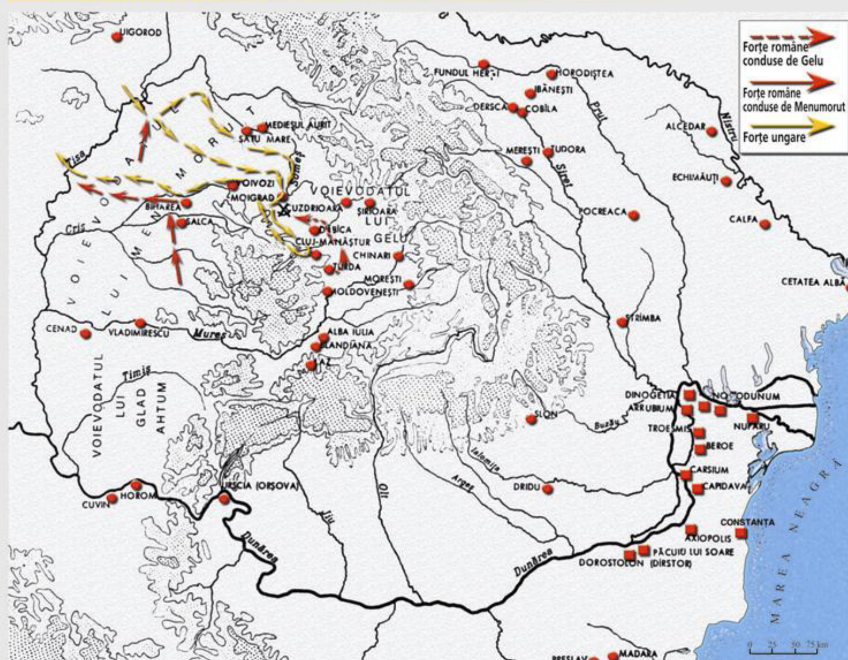

1. Alba Iulia, 2. Alcedar,
3. Arrubium, 4. Axiopolis,
5. Baranca, 6. Beroe, 7. Biharea,
8. Blandiana, 9. Calfa,
10. Capidava, 11. Carsium,
12. Cenad, 13. Cetatea Albă,
14. Chinari, 15. Cluj-Mănăștur,
16. Cobâla, 17. Constanța,
18. Cuvin, 19. Cuzdrioara,
20. Dăbâca, 21. Dersca,
22. Dinogetia, 23. Dridu,
24. Echimauţi, 25. Fundu Herții,
26. Horodiștea, 27. Horom,
28. Ibănești, 29. Laz,
30. Lucașevca, 31. Madara,
32. Medieșu Aurit, 33. Merești,
34. Moigrad, 35. Moldovenești,
36. Morești, 37. Noviodunum,
38. Nufăru, 39. Oroftiana,
40. Păcuiul lui Soare, 41. Pliska,
42. Pocreaca, 43. Poiana cu Cetate, 44. Preslav, 45. Salca,
46. Satu Mare, 47. Slon,
48. Strâmba, 49. Șirioara,
50. Troesmis, 51. Tudora,
52. Turda, 53. Ujgorod,
54. Urscia (Orșova),
55. Vladimirescu, 56. Voivozi.

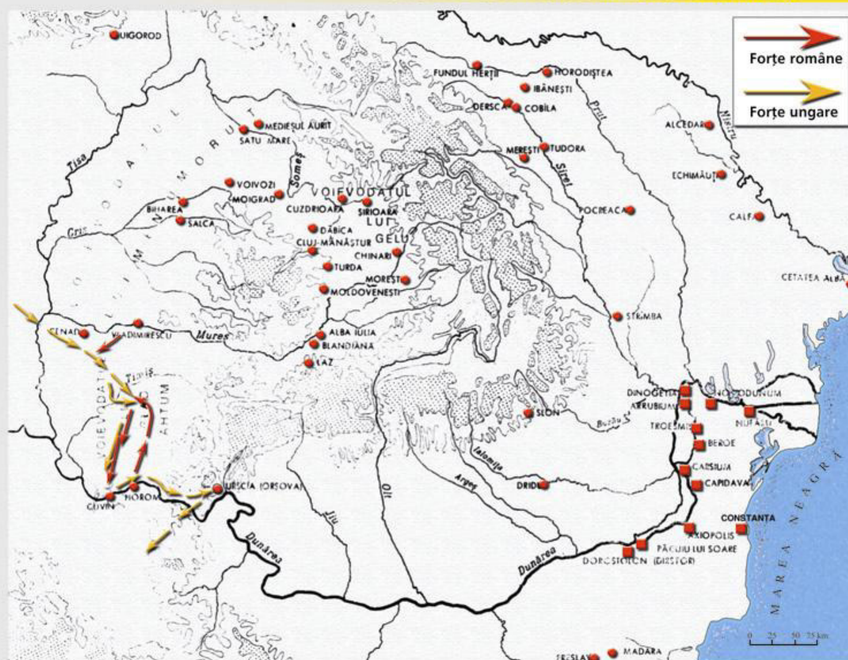
INVAZII ALE POPULAȚIILOR MIGRATOARE PE TERITORIUL ROMÂNESC (SEC. VIII-XII)

PRIMELE LUPTE PURTATE DE OASTEA LUI MENUMORUT PENTRU STĂVILIREA EXPANSIUNII UNGARE ÎN PARTEA DE NORD-VEST A TERITORIULUI ROMÂNESC

LUPTELE DE APĂRARE PURTATE DE OȘTILE CONDUSE DE GELU ȘI MENUMORUT PENTRU STĂVILIREA EXPANSIUNII UNGARE ÎN PARTEA DE NORD-VEST A TERITORIULUI ROMÂNESC

LUPTELE DE APĂRARE PURTATE DE OASTEA LUI GLAD PENTRU STĂVILIREA EXPANSIUNII UNGARE ÎN SUD-VESTUL TERITORIULUI ROMÂNESC

INVAZIA MONGOLĂ (TĂTARĂ) DIN ANII 1241-1242 PE TERITORIUL ROMÂNESC

TARA BOLOHOVENILOR
TARA MARAMURESULUI
REGATUL UNGARIEI
VOIEVODATUL TRANSILVANIEI
TARA FĂGĂRAŞULUI
TARA EPISCOPIEI CUMANILOR
TARA BRODNICILOR
VOIEVODATUL LUI LITOVOI
VOIEVODATUL LUI SENESLAU
TARATUL ROMANO-BULGAR
MAREA NEAGRĂ
Rodna
Bistrita
Oradea
Cluj
Adea
Cetatea de Baltă
Alba Iulia
Sebes
Sibiu
Brasov
Arad
Cenad
Vidin
Somes
Cris
Timis
Dunărea
Jiu
Olt
Arges
Ialomita
Siret
Prut
Nistru
0 25 50 75 km

Forțe române
Direcția de înaintare a forțelor mongole
Direcția de retragere a forțelor mongole

CONFRUNTĂRILE
MILITARE
ROMÂNO-OTOMANE
DIN ANUL
1395

REGATUL POLONIEI
MARELE DUCAT AL LITUANIEI
REGATUL UNGARIEI
ȚARA ROMÂNEASCĂ MOLDOVA
ȚARA ROMÂNEASCĂ TRANSILVANIA
ȚARA ROMÂNEASCĂ MUNTENIA
ȚARA FĂGĂRAȘULUI
MARAMUREȘ
POCUȚIA
BIHOR
BANATUL TIMIȘOAREI
SERBIA
ȚARATUL DE VIDIN
IMPERIUL OTOMAN
MAREA NEAGRĂ
Hotin
Cernăuți
Soroca
Nistru
Orhei
Bălți
Botoșani
Suceava
Cîmpulung
Neamț
Rodna
Iași
Prut
Siret
Chișinău
Tîrgul Lăpușnei
Tighina
Roman
Bacău
Tîrgu Ocna
Bîrlad
Cahul
Cetatea Albă
Chilia
Licostomo
Isaccea
Brăila
Tîrgul Putnei
Rîmnicu Sărat
Buzău
Hîrșova
Constanța
Caliacra
Dristor
Rusciuk
Giurgiu
Cornățel
București
Orașul de Floci
Gherghița
Tîrgoviște
Dîmbovița
Argeș
Cîmpulung
Făgăraș
Brașov
Olt
Reghin
Turda
Cluj
Someș
Cuhea
Husț
Satu Mare
Șimleu
Oradea
Abrud
Mediaș
Alba Iulia
Mureș
Arad
Timișoara
Lugoj
Deva
Amlaș
Vîrșeț
Tîrgu Jiu
Jiu
Orșova
Severin
Vidin
Slatina
Rușii de Vede
Turnu
Nicopol
Dunărea
Tisa

Forțe române
Forțe otomane
Locul bătăliei

Mircea cel Bătrân
(1386-1418)
frescă din biserica episcopală
Curtea de Argeș, pictată la 1526

Vlad Țepeș,
(1456-1462, 1476)
tablou de la castelul Ambras

Matei Basarab
(1632-1654)

Mihai Viteazul
(1593-1601)
gravură de Aegidus Sadelor.
Voievodul avea 43 de ani
și se afla la
curtea împărătească de la Praga,
în ianuarie-februarie 1601

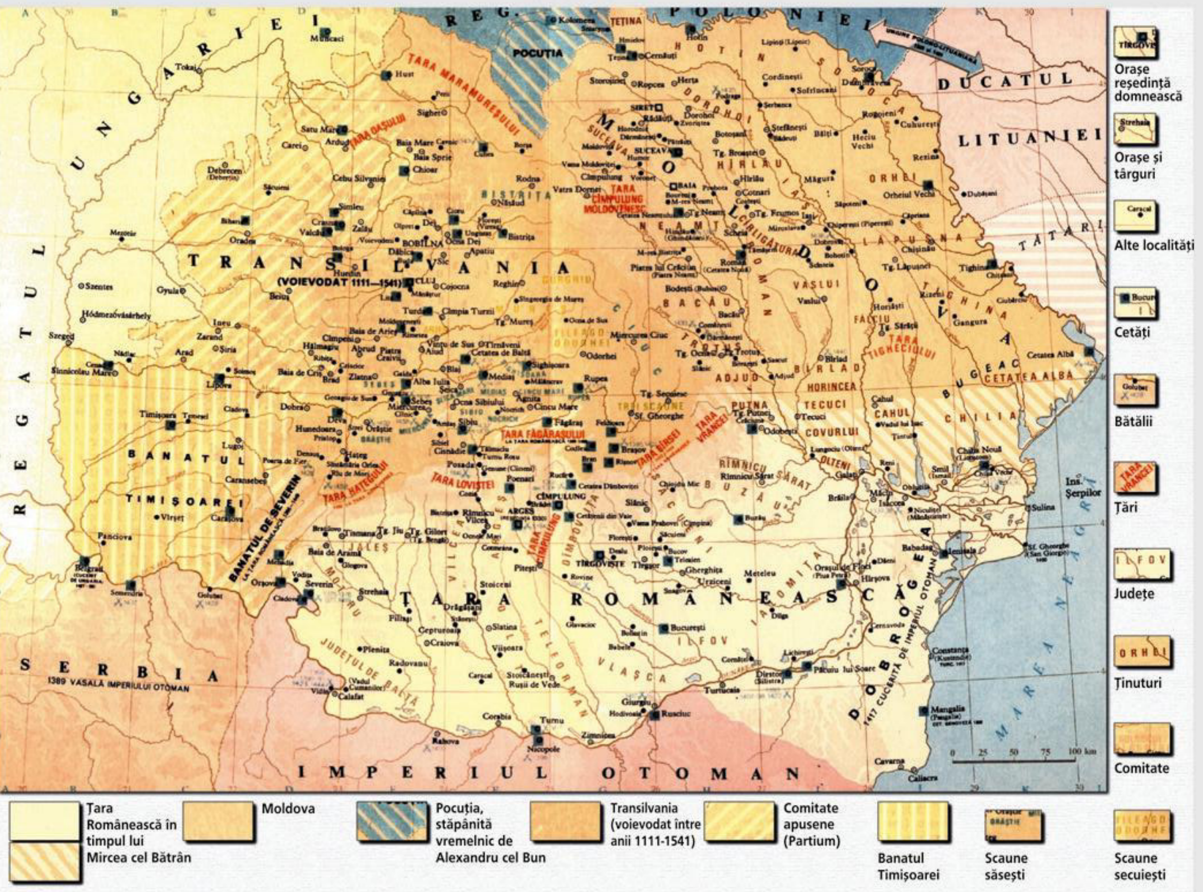

Constantin Brâncoveanu
(1688-1714)

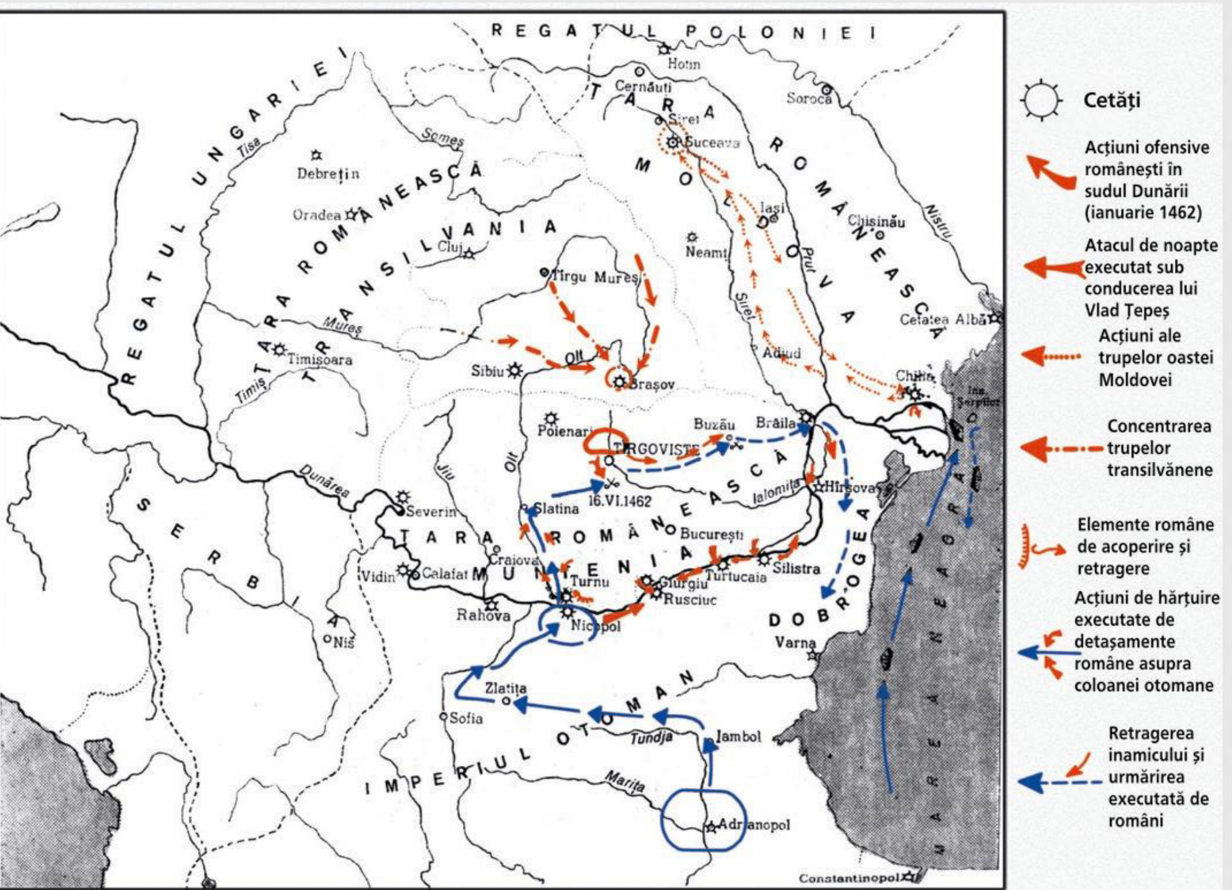

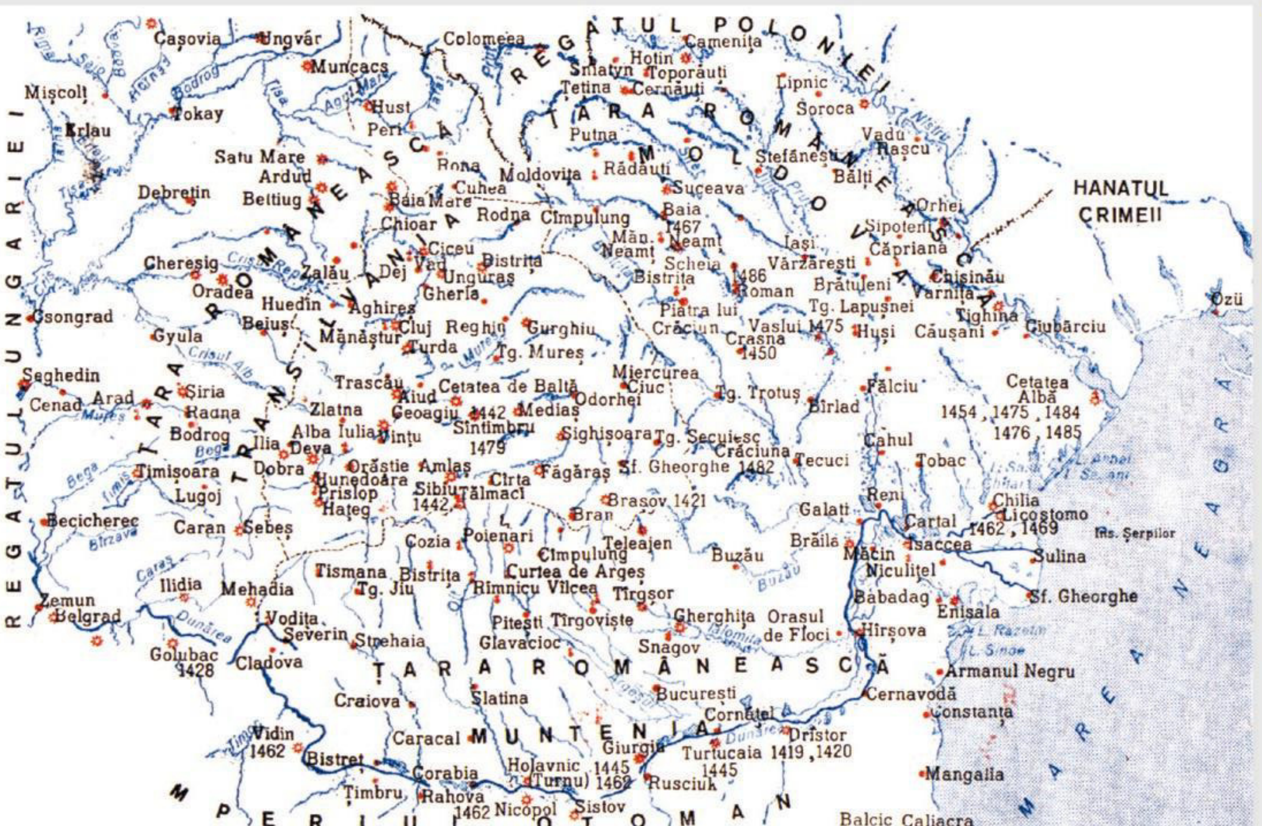
Constantin Mavrocordat,
domn al Țării Românești (1730, 1731-1733, 1735-1741, 1744-1748, 1756-1758, 1761-1763) și domn al Moldovei (1733-1735, 1741-1743, 1748-1749, 1769)

ȚĂRILE ROMÂNE ÎN SECOLUL al XIV-lea ȘI PRIMA JUMĂTATE A SECOLULUI al XV-lea

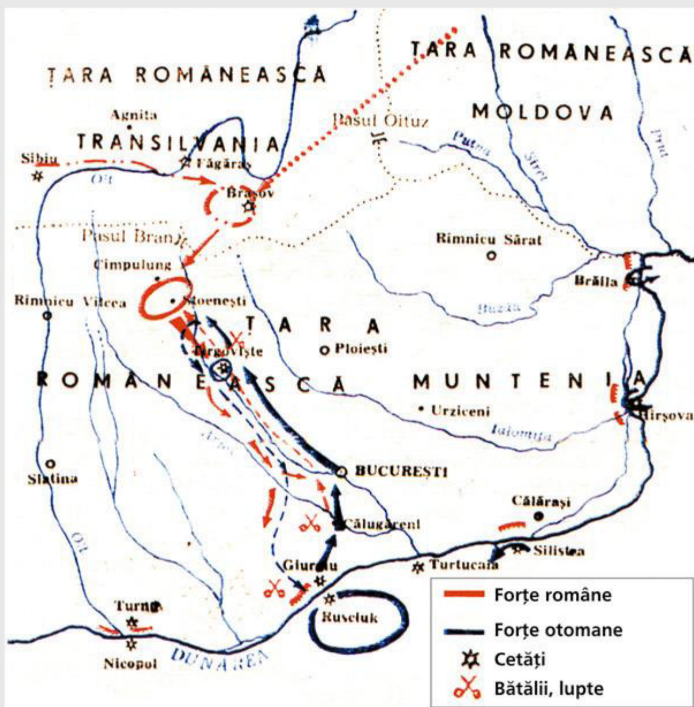

RĂZBOIUL PURTAT DE OASTEA ROMÂNĂ CONDUSĂ DE VLAD ȚEPEȘ ÎMPOTRIVA INVAZIEI OTOMANE

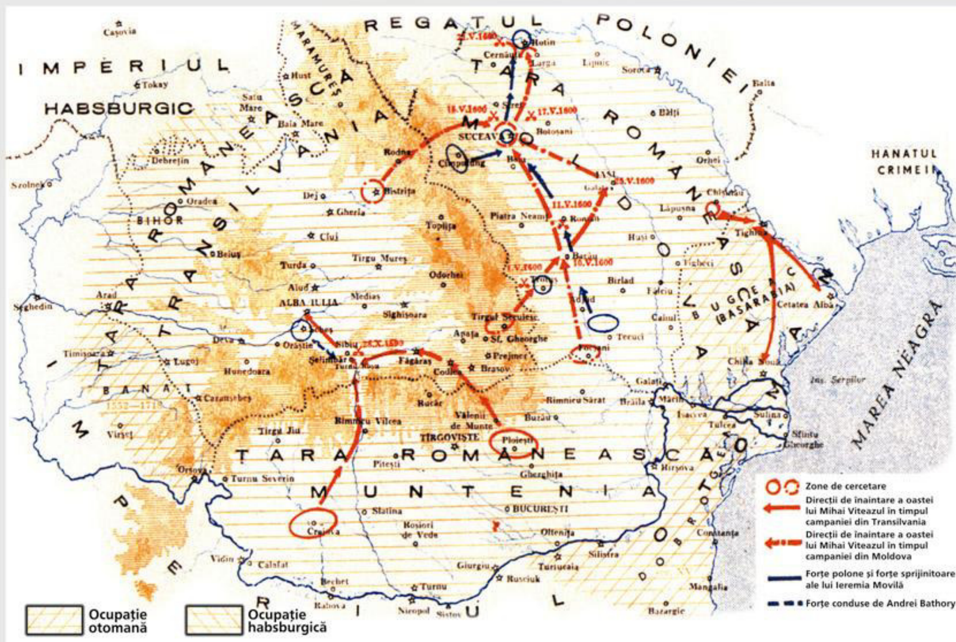

ȚĂRILE ROMÂNE ÎN SECOLUL AL XV-LEA

LUPTELE ANTIOTOMANE DIN VARA ȘI TOAMNA ANULUI 1595

UNIREA ȚĂRILOR ROMÂNE SUB DOMNIA LUI MIHAI VITEAZUL

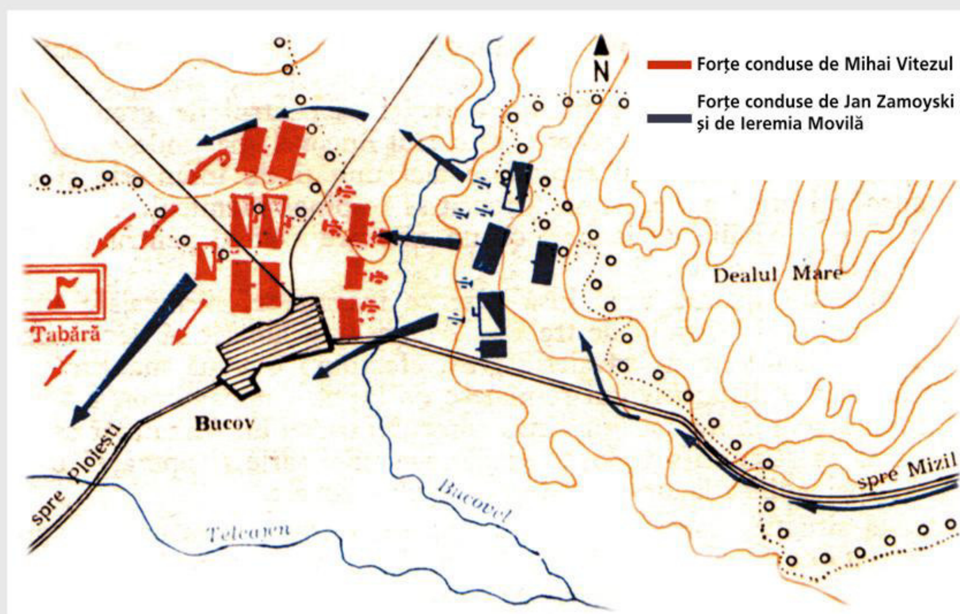
STATUL ROMÂN UNITAR CENTRALIZAT ȘI INDEPENDENT ÎNFĂPTUIT ÎN ANII 1599-1600 SUB DOMNIA LUI MIHAI VITEAZUL

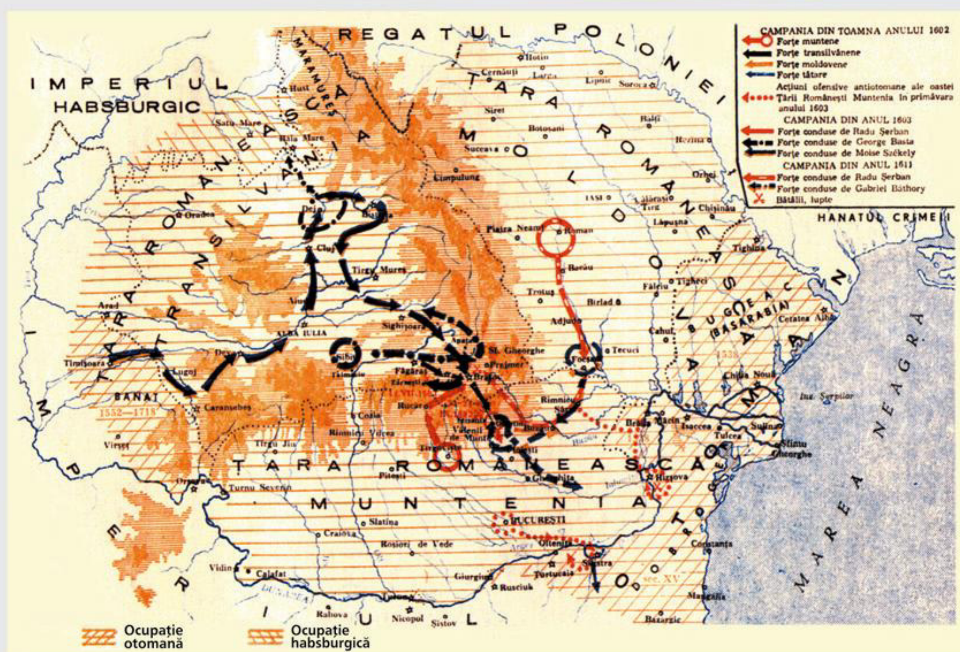
EUROPA ȘI STATUL ROMÂN UNITAR CENTRALIZAT ÎN VREMEA LUI MIHAI VITEAZUL

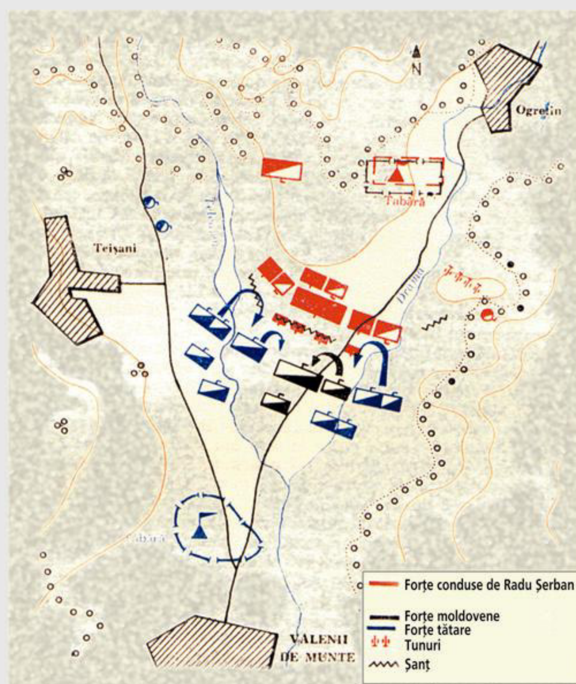

BĂTĂLIA DE PE RÂUL BUCOVEL. 19-20 OCTOMBRIE 1600. ULTIMA FAZĂ

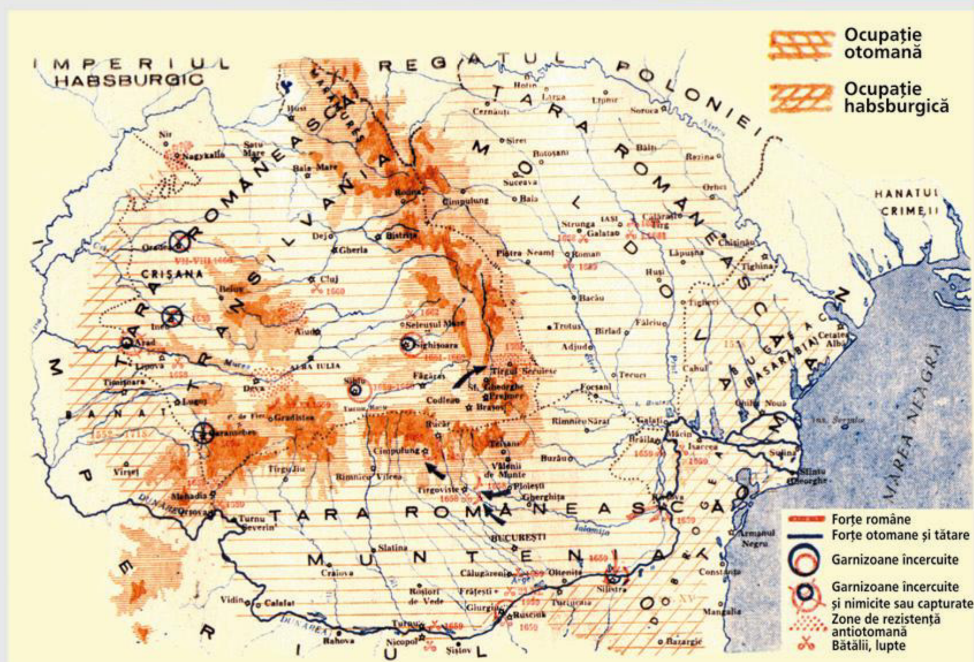
CAMPANIILE MILITARE CONDUSE DE RADU ŞERBAN. 1602-1611

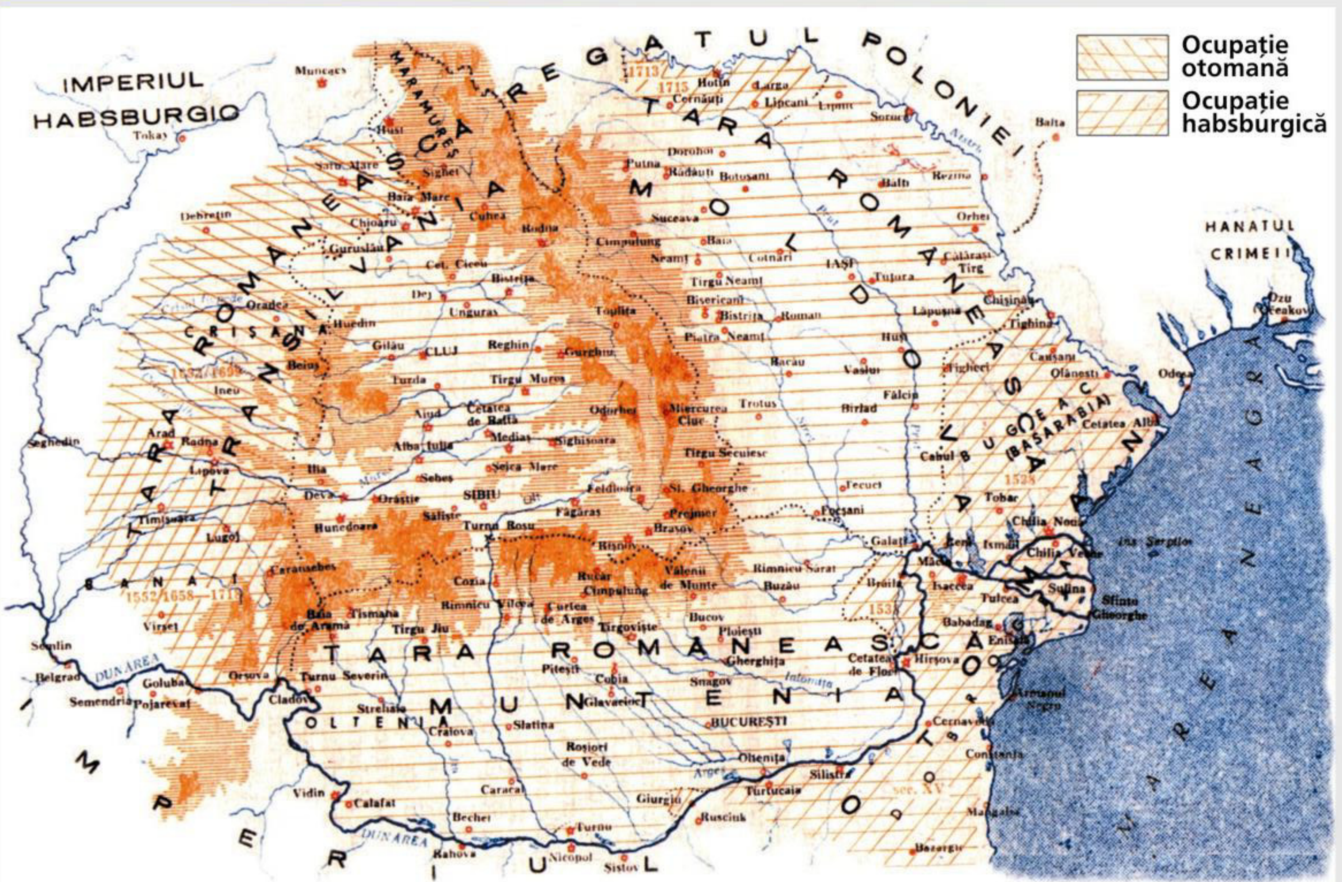

BĂTĂLIA DE LA OGRETIN.
23-24 SEPTEMBRIE 1602

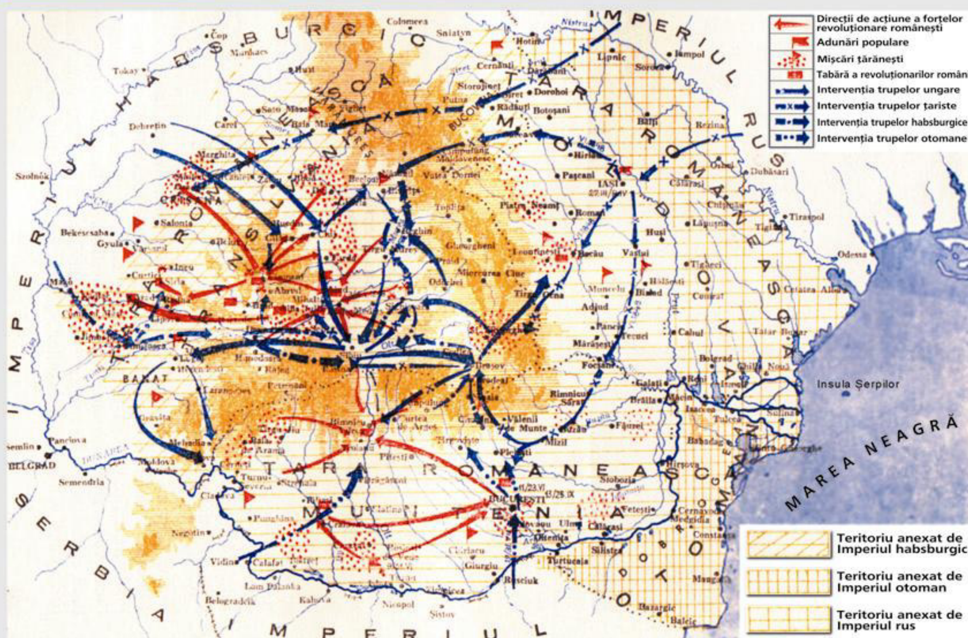
RĂZBOIUL ANTIOTOMAN AL ŢĂRILOR ROMÂNE DIN ANII 1657-1662

PRINCIPATELE ROMÂNE ÎN PRIMELE DECENII ALE SECOLULUI AL XVIII-LEA

DESFĂŞURAREA REVOLUŢIEI ROMÂNE DIN 1848-1849

ROMÂNIA ÎN ANUL 1859

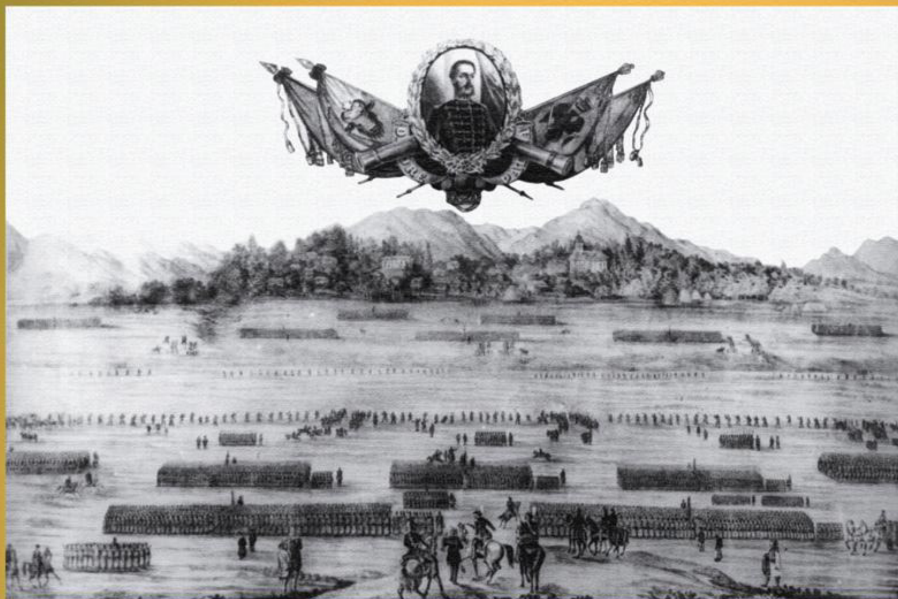

Domnitorul ALEXANDRU IOAN CUZA
(1859-1866)
în uniforma de general de cavalerie

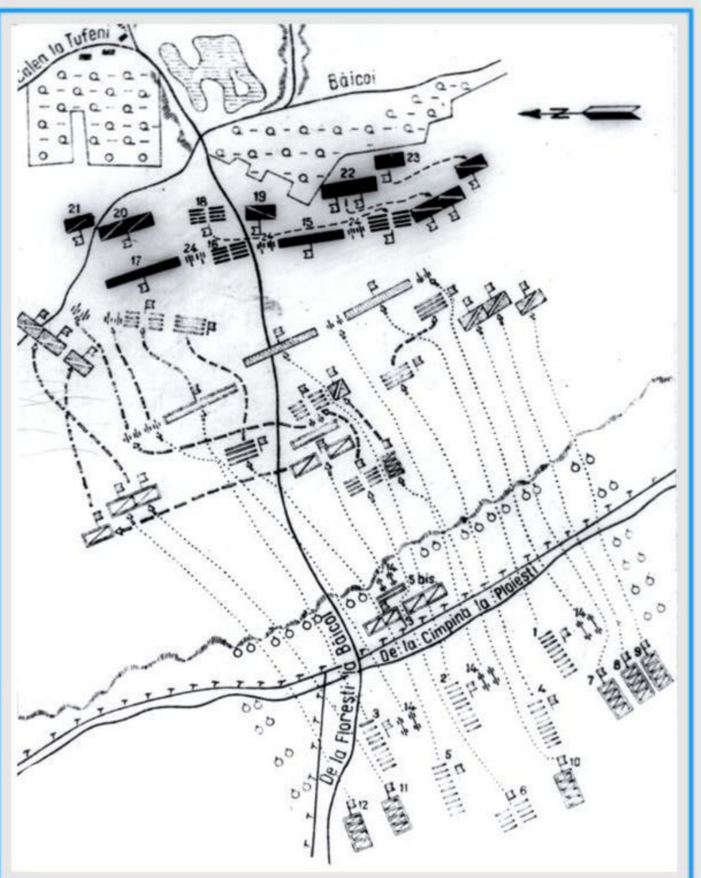

Principesa ELENA CUZA

Manevrele generale de la Băicoi. 23 august 1859

MANEVRELE GENERALE DIN ZIUA DE 23.08.1859 LA BĂICOI

LEGENDA

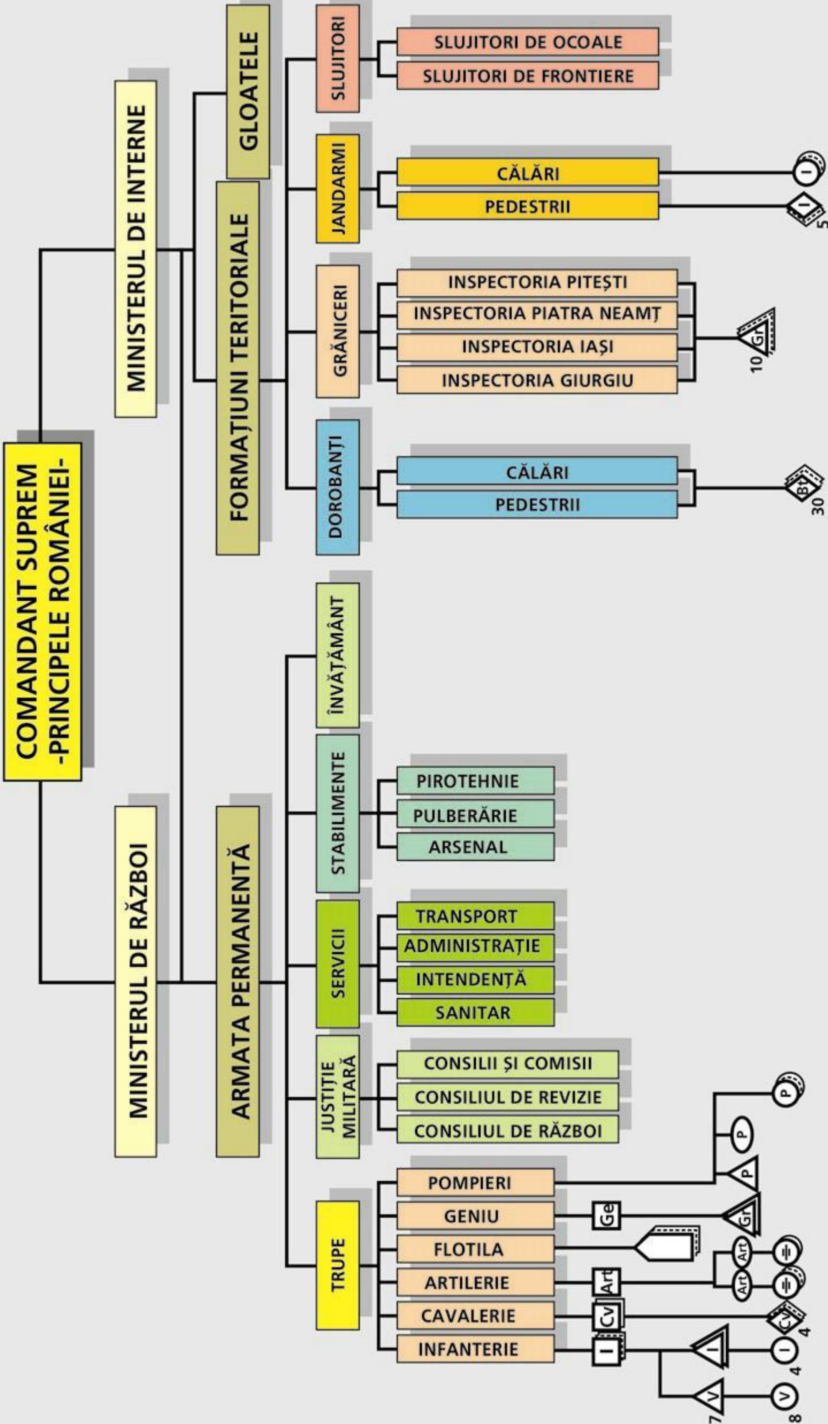
Trupele ofensive

1,2,3 Regimentul de Muşchetari
4,5 Regimentul 1 (de linie)
6 Batalionul de Grăniceri
7 Escadron de dorobanţi
8,9 Escadroane de cavalerie din Moldova
12 Escadronul 1 Cavalerie din Muntenia
13 Escadronul 4 Cavalerie din Muntenia
10,11 Escadroane de dorobanţi
5 bis O companie din Batalionul 2

Trupele defensive

15, 16 Regimentul 3 (de linie)
17, 18 Regimentul de Vânători
23, 21 Escadroane de cavalerie din Muntenia
20, 22 Escadroane de dorobanţi
24 Bateria cu 6 piese
19 Escadroane de cavalerie

SISTEMUL MILITAR DE APĂRARE ÎN TIMPUL DOMNIEI LUI ALEXANDRU IOAN CUZA

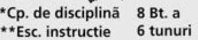
SISTEMUL MILITAR DE APĂRARE AL ROMÂNIEI CONFORM MODIFICĂRILOR ADUSE ÎN ANII 1872 ŞI 1874

COMANDANT SUPREM -DOMNITORUL ROMÂNIEI-

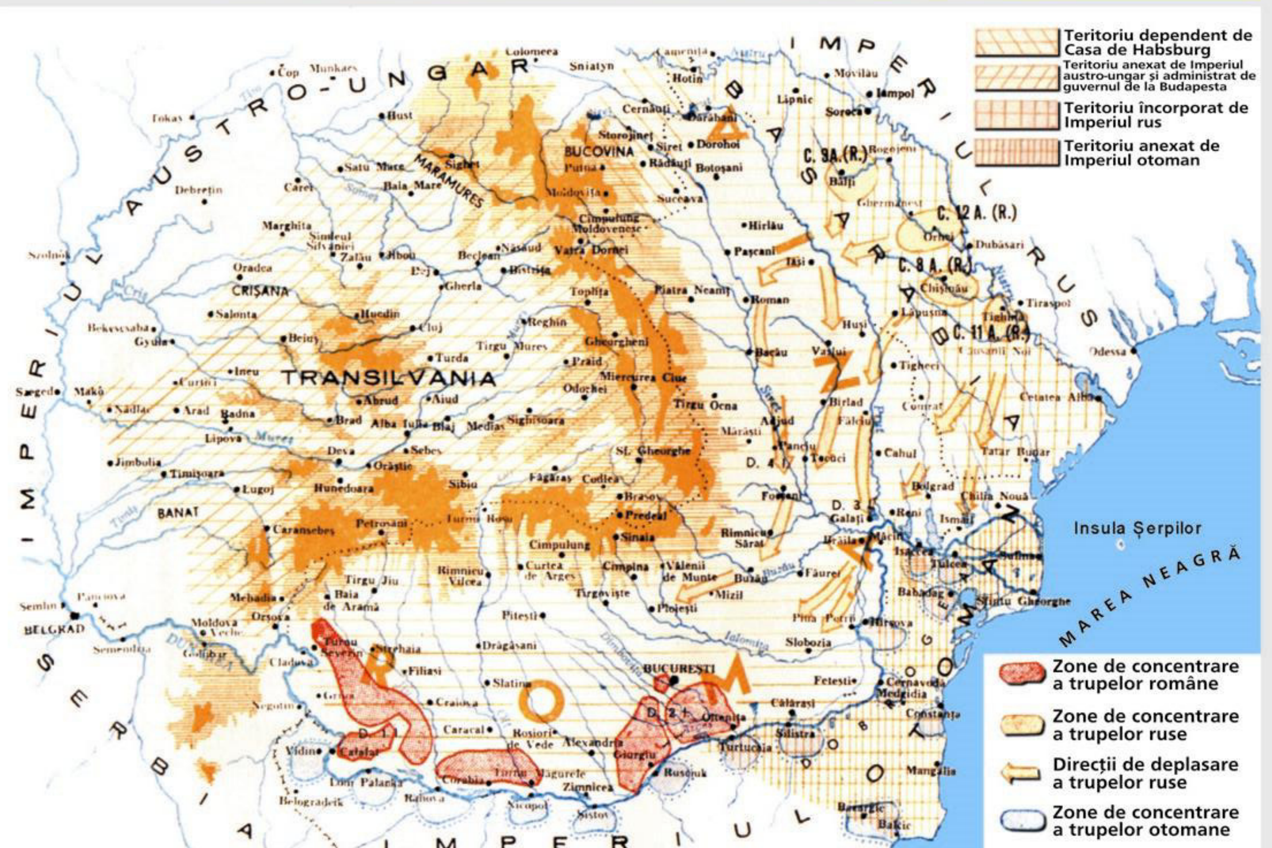
- ARMATA PERMANENTĂ CU REZERVA EI
  - TRUPE ACTIVE
  - REZERVA ARMATEI PERMANENTE
    - INFANTERIE
    - CAVALERIE
    - ARTILERIE
      - STABILIMENTE
    - GENIU
    - FLOTILA
    - POMPIERI
    - JANDARMI
    - JUSTIŢIE MILITARĂ
      - CONSILIUL DE RĂZBOI
      - CONSILIUL DE REVIZIE
    - TRUPE DE ADMINISTRAŢIE
      - CORPUL OFIŢERILOR DE ADMINISTRAŢIE
      - ESCADROANE DE TEREN
      - COMPANIE SANITARĂ
      - LUCRĂTORI
    - SERVICIUL SANITAR
      - CADRE SANITARE
    - ÎNVĂŢĂMÂNT MILITAR
      - ŞCOLI DE GRADUL DOI
      - ŞCOLI DE OFIŢERI
      - ŞCOALA FIILOR DE MILITARI
- ARMATA TERITORIALĂ CU REZERVA EI
  - TRUPE TERITORIALE
  - REZERVA ARMATEI TERITORIALE
    - INFANTERIE (DOROBANŢI)
    - CAVALERIE (CĂLĂRAŞI)
    - ARTILERIE (POMPIERI)
- MILIŢIILE
  - CLASA ÎNTÂI
  - CLASA A DOUA
    - INFANTERIE
    - CAVALERIE
- GARDA ORĂŞENEASCĂ ŞI GLOATELE
  - GARDA ORĂŞENEASCĂ (în comunele urbane)
  - GLOATELE (în comunele rurale)

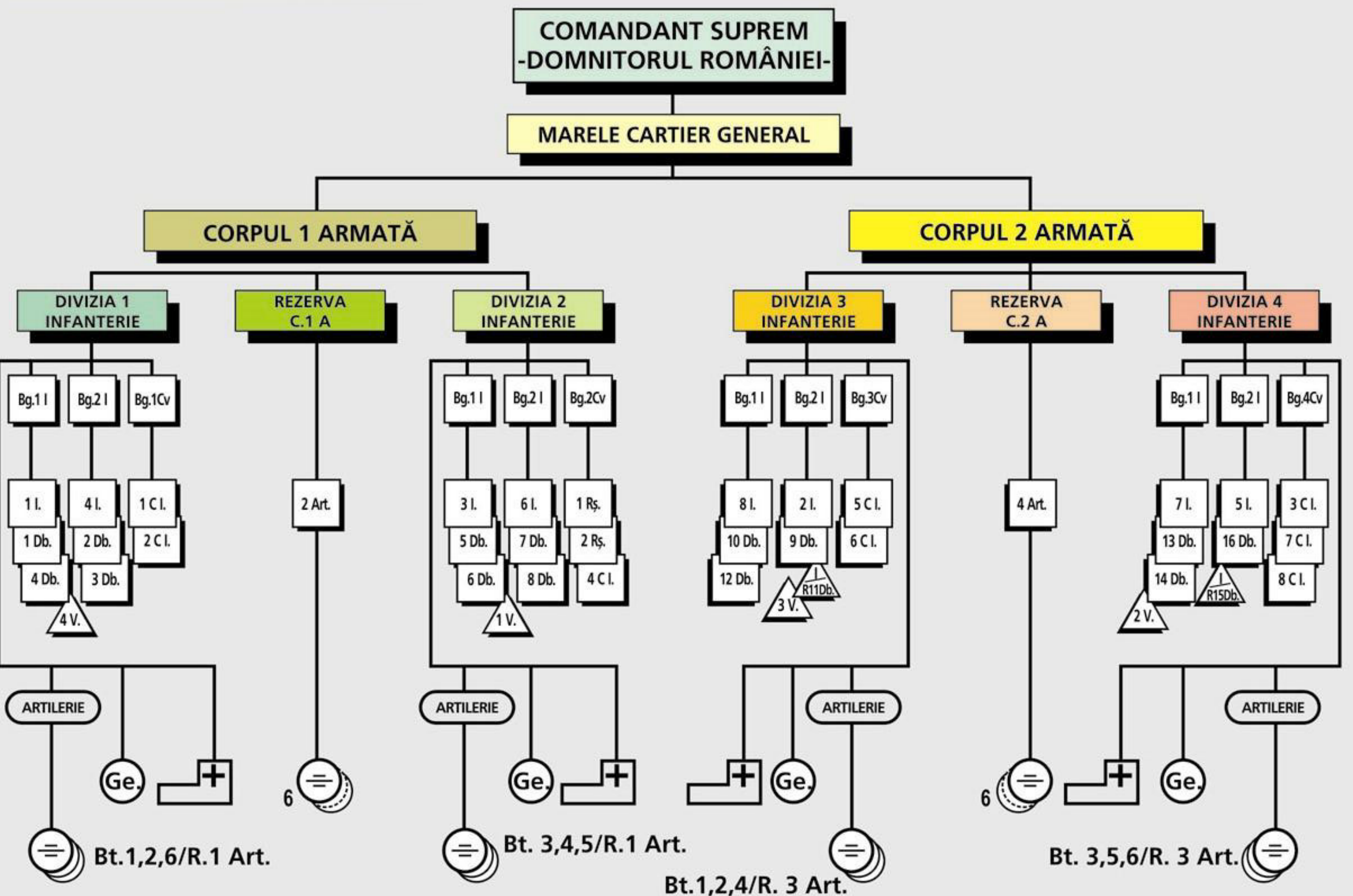
L. 4 · L. · V. · * · V. · L. · 4 · Cv. · Cv. 5 · ** · Art. · 8 Bt. a 6 tunuri · Ge · Ge 4 · Fl 4 · J. 4 · J. · Tr · + 4 · Db · Cl. · P Art. · M

*Cp. de disciplină
**Esc. instrucţie

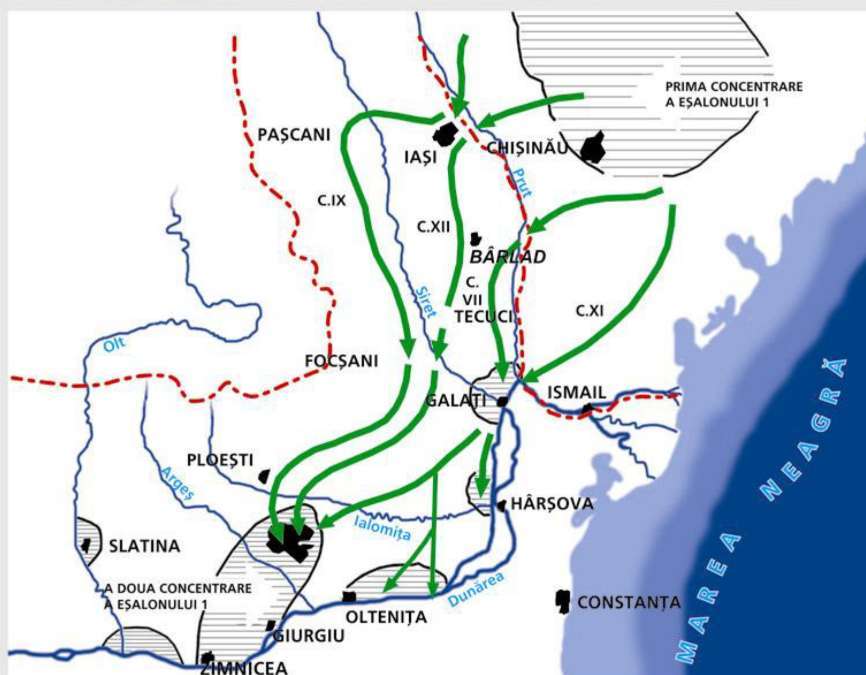

ARMATA ROMÂNĂ ÎN OPERAȚIA DE ACOPERIRE STRATEGICĂ A DUNĂRII
FAZA I: 1/13-11/23 APRILIE 1877

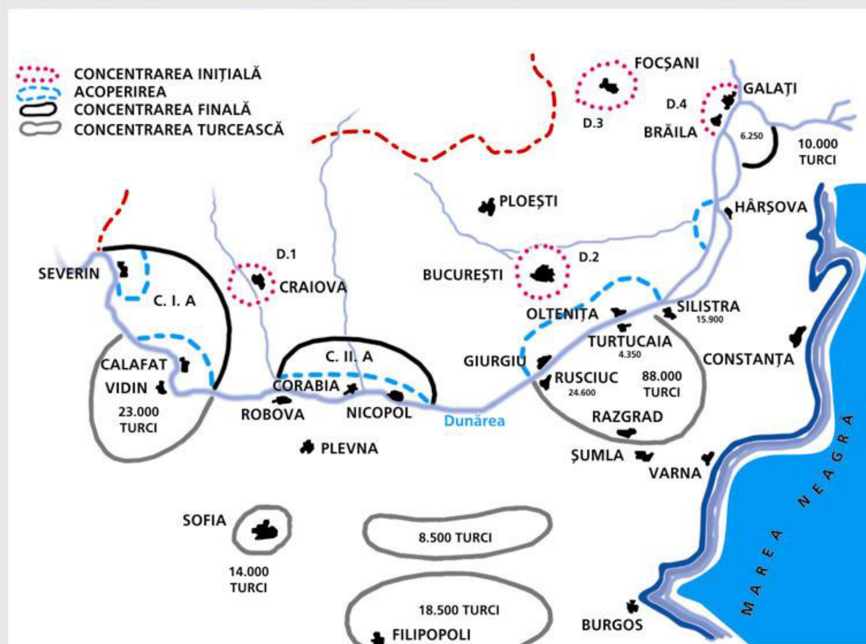

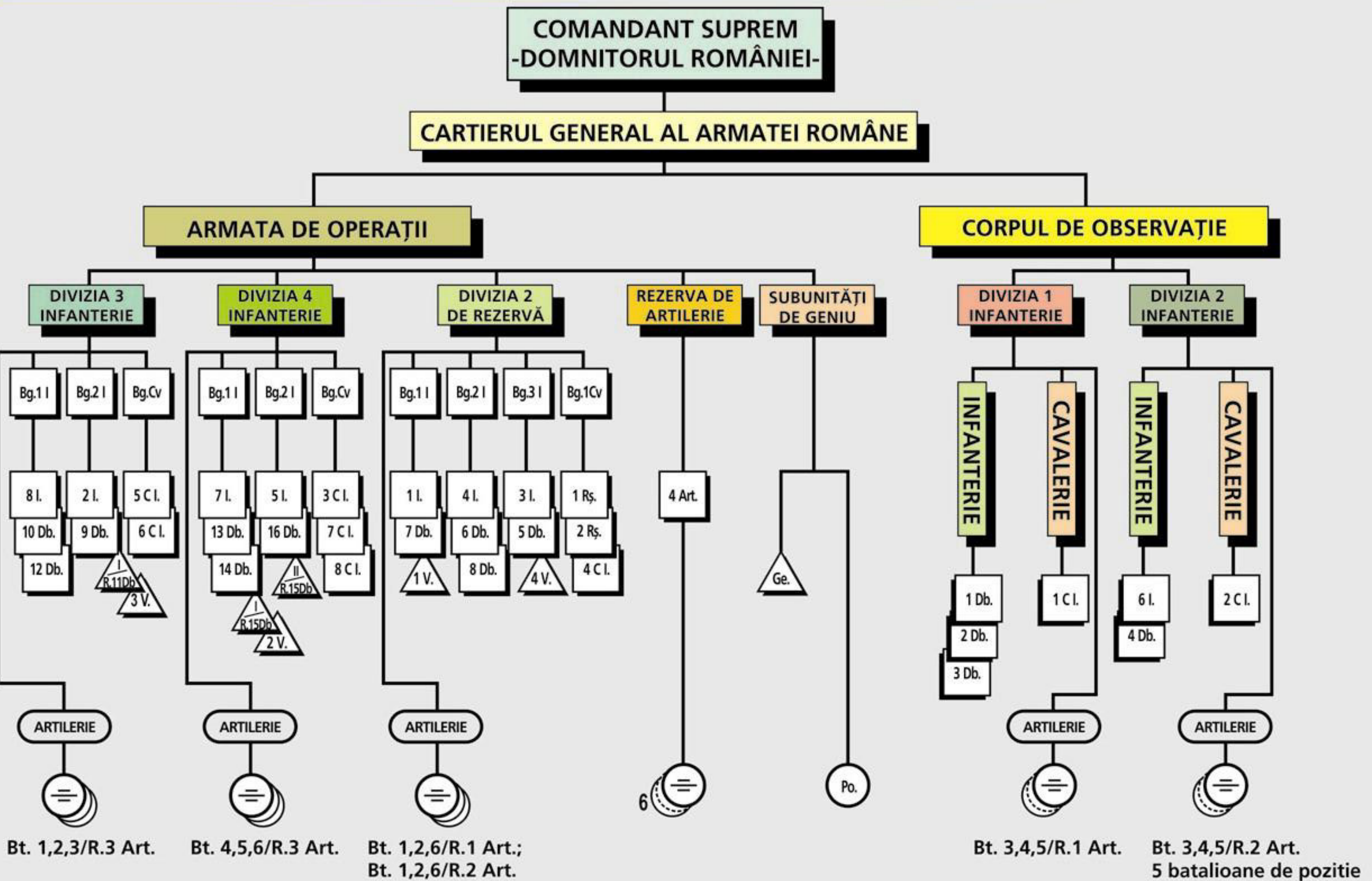

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ A ARMATEI ROMÂNE LA 27 APRILIE/9 MAI 1877
COMANDANT SUPREM
-DOMNITORUL ROMÂNIEI-
MARELE CARTIER GENERAL
CORPUL 1 ARMATĂ
CORPUL 2 ARMATĂ
DIVIZIA 1 INFANTERIE
REZERVA C.1 A
DIVIZIA 2 INFANTERIE
DIVIZIA 3 INFANTERIE
REZERVA C.2 A
DIVIZIA 4 INFANTERIE
Bg.1 I
Bg.2 I
Bg.1Cv
1 I.
1 Db.
4 Db.
4 I.
2 Db.
3 Db.
1 C I.
2 C I.
4 V.
2 Art.
Bg.1 I
Bg.2 I
Bg.2Cv
3 I.
5 Db.
6 Db.
6 I.
7 Db.
8 Db.
1 Rş.
2 Rş.
4 C I.
1 V.
Bg.1 I
Bg.2 I
Bg.3Cv
8 I.
10 Db.
12 Db.
2 I.
9 Db.
R11Db.
3 V.
5 C I.
6 C I.
4 Art.
Bg.1 I
Bg.2 I
Bg.4Cv
7 I.
13 Db.
14 Db.
2 V.
5 I.
16 Db.
R15Db.
3 C I.
7 C I.
8 C I.
ARTILERIE
Ge.
6
Bt.1,2,6/R.1 Art.
Bt. 3,4,5/R.1 Art.
Bt.1,2,4/R. 3 Art.
Bt. 3,5,6/R. 3 Art.

CONCENTRAREA ŞI MARŞUL ARMATEI RUSE PE TERITORIUL ROMÂNIEI ÎN 1877-1878

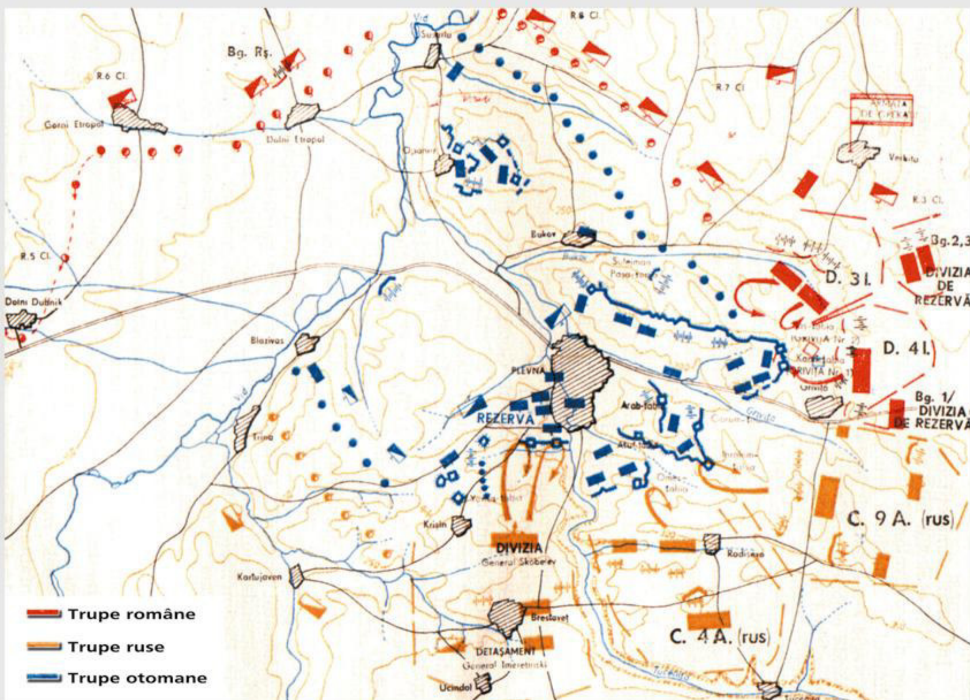
DISPOZITIVUL ARMATEI ROMÂNE PENTRU ACOPERIREA CONCENTRĂRII FORŢELOR RUSE

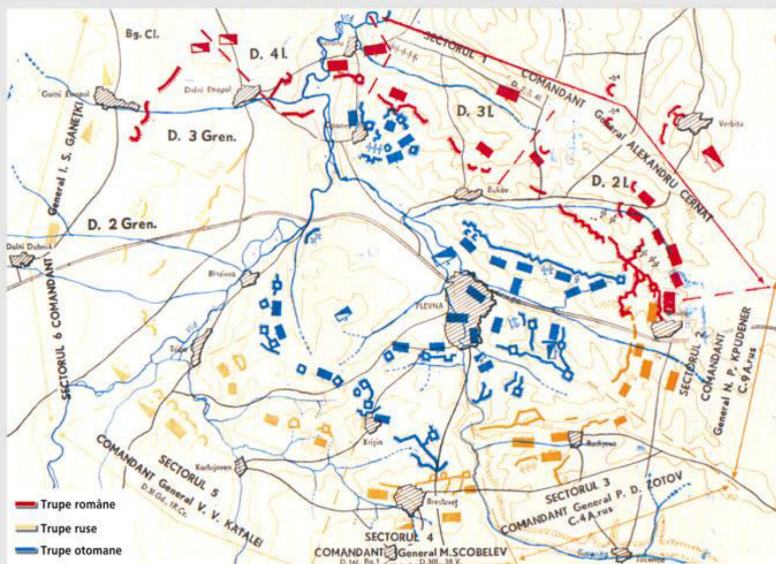

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ A ARMATEI ROMÂNE REORGANIZATE
LA 23 IULIE/4 AUGUST 1877 ÎN VEDEREA OPERAȚIUNILOR DIN SUDUL DUNĂRII
COMANDANT SUPREM
-DOMNITORUL ROMÂNIEI-
CARTIERUL GENERAL AL ARMATEI ROMÂNE
ARMATA DE OPERAȚII
CORPUL DE OBSERVAȚIE
DIVIZIA 3 INFANTERIE
DIVIZIA 4 INFANTERIE
DIVIZIA 2 DE REZERVĂ
REZERVA DE ARTILERIE
SUBUNITĂȚI DE GENIU
DIVIZIA 1 INFANTERIE
DIVIZIA 2 INFANTERIE
Bg.1 I
Bg.2 I
Bg.Cv
Bg.1 I
Bg.2 I
Bg.Cv
Bg.1 I
Bg.2 I
Bg.3 I
Bg.1Cv
8 I.
10 Db.
12 Db.
2 I.
9 Db.
I/R.11Db.
3 V.
5 C l.
6 C l.
7 I.
13 Db.
14 Db.
I/R.15Db.
2 V.
5 I.
16 Db.
II/R.15Db.
3 C l.
7 C l.
8 C l.
1 I.
7 Db.
1 V.
4 I.
6 Db.
8 Db.
3 I.
5 Db.
4 V.
1 Rș.
2 Rș.
4 C l.
4 Art.
Ge.
Po.
6
INFANTERIE
CAVALERIE
INFANTERIE
CAVALERIE
1 Db.
2 Db.
3 Db.
1 C l.
6 I.
4 Db.
2 C l.
ARTILERIE
ARTILERIE
ARTILERIE
ARTILERIE
ARTILERIE
Bt. 1,2,3/R.3 Art.
Bt. 4,5,6/R.3 Art.
Bt. 1,2,6/R.1 Art.;
Bt. 1,2,6/R.2 Art.
Bt. 3,4,5/R.1 Art.
Bt. 3,4,5/R.2 Art.
5 batalioane de pozitie

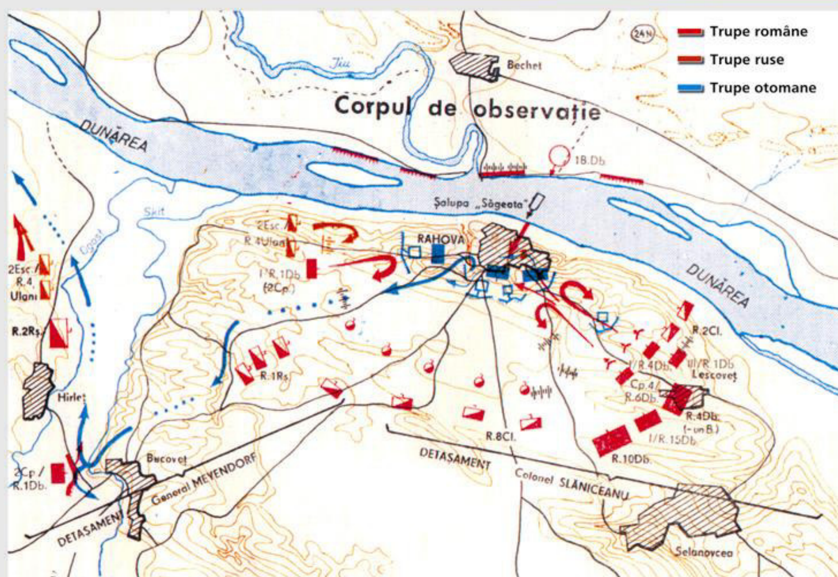
BĂTĂLIA A TREIA DE LA PLEVNA. 30 AUGUST/11 SEPTEMBRIE 1877

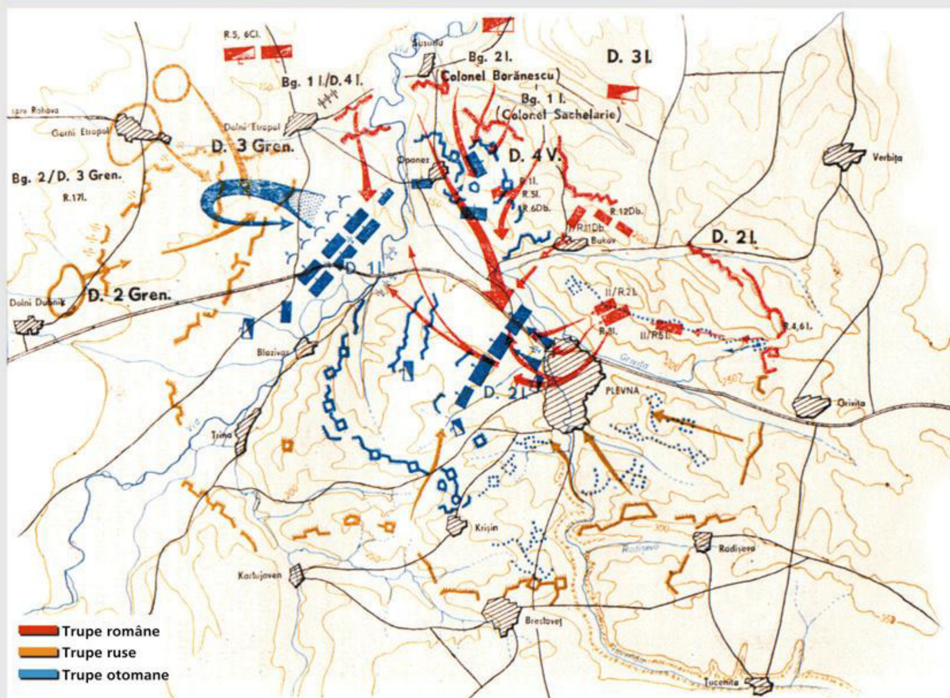
DISPOZITIVUL DE ÎNCERCUIRE A GRUPĂRII OTOMANE DE LA PLEVNA ÎN PREAJMA CELEI DE-A PATRA BĂTĂLII

BĂTĂLIA DE LA RAHOVA 7/19-9/21 NOIEMBRIE 1877

BĂTĂLIA A PATRA DE LA PLEVNA. 28 NOIEMBRIE/10 DECEMBRIE 1877

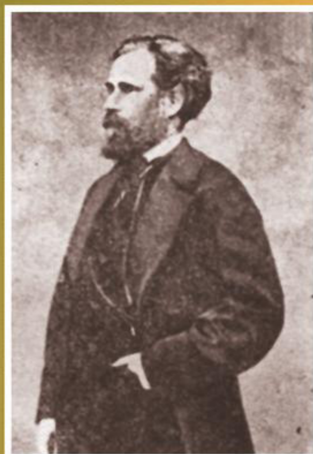

Carol I de Hohenzollern,
domnitor (1866 - 1881) și
rege (1881 - 1914) al României,
fotografie din anul 1866

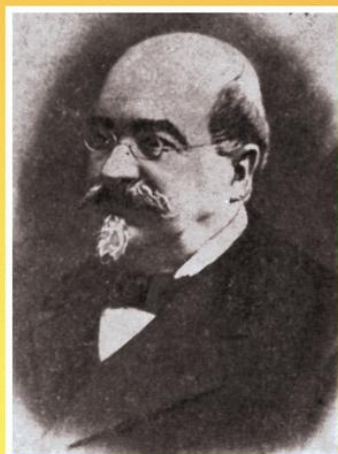

General de brigadă
Alexandru Cernat (1828 - 1893),
comandantul Armatei de Operații române

Ioan C. Bratianu,
președintele Consiliului de Miniștri al României
(1876 - 1888)

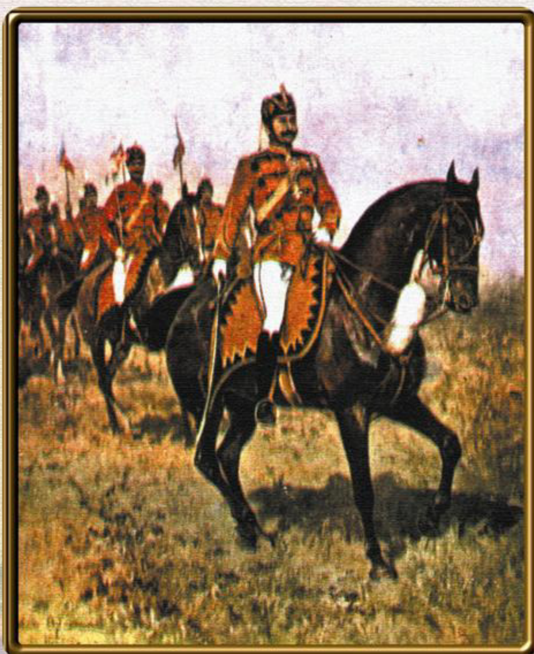
Mihail Kogalniceanu,
ministrul de externe al României
(1877 - 1878)

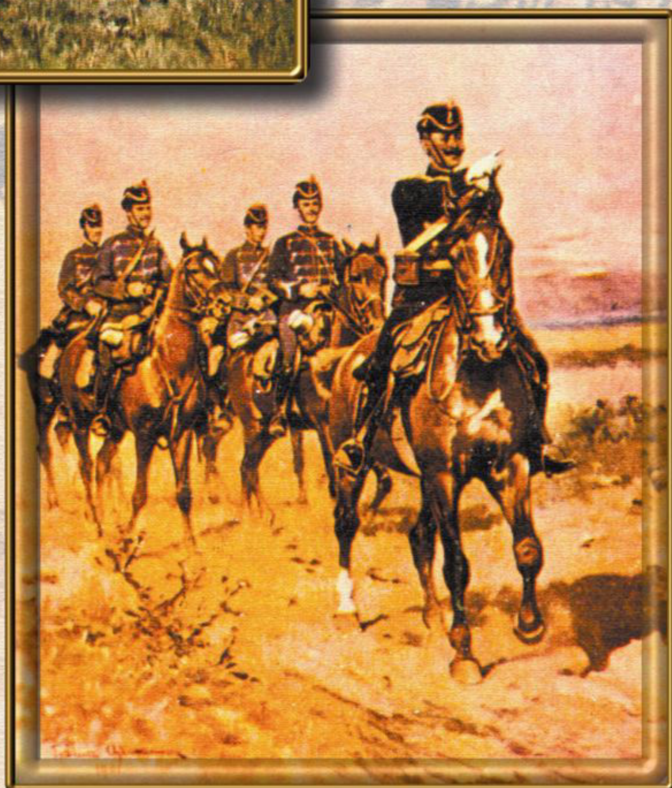
EUROPA DE SUD-EST DUPĂ PACEA DE LA BERLIN (1878)

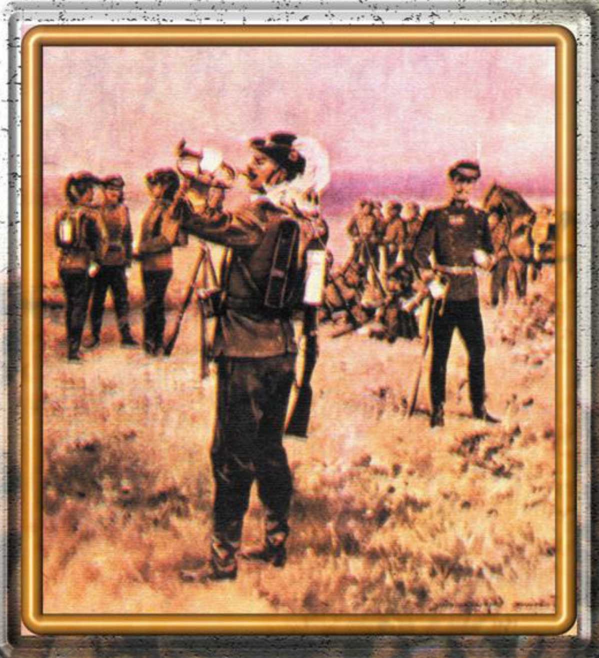
DISPUNEREA CORPURILOR DE ARMATĂ ŞI A DIVIZIILOR ÎN ANUL 1889

Roșiori

Călărași

Vânători

Artilerie de munte

Artileriști

Militari dintr-o subunitate de aprovizionare cu muniții

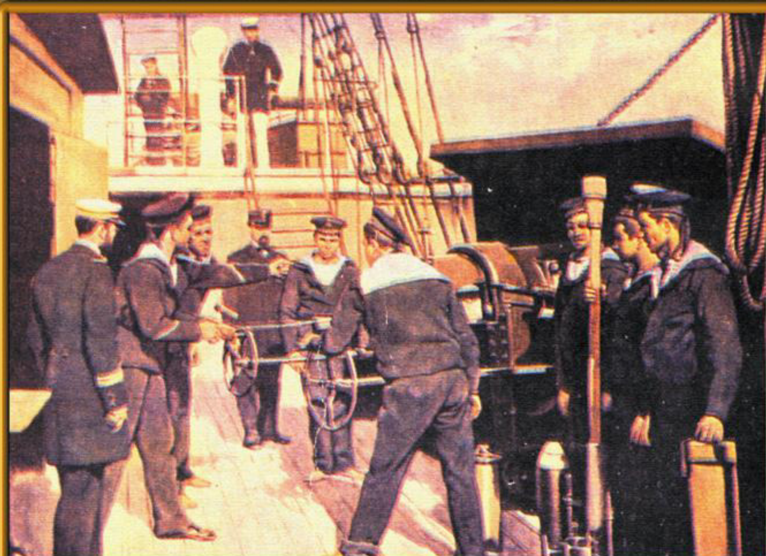

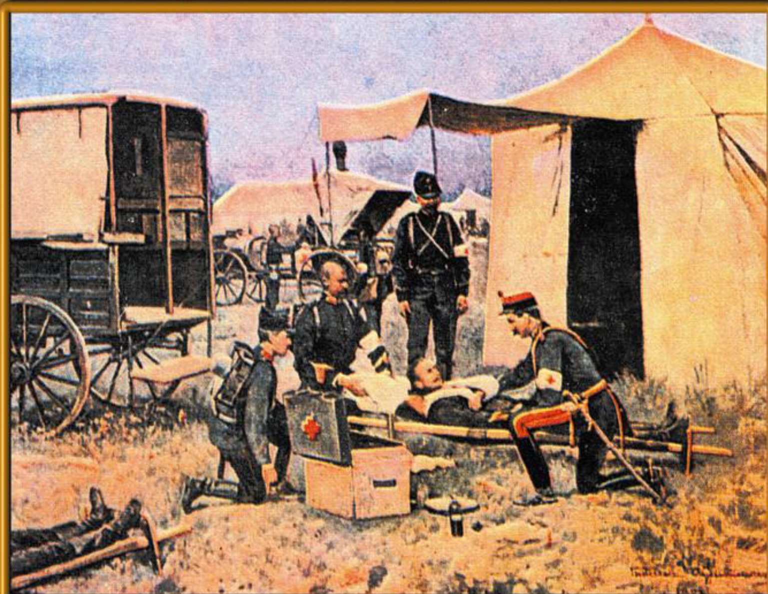
Infanteriști

Geniști

Marinari

Sanitari

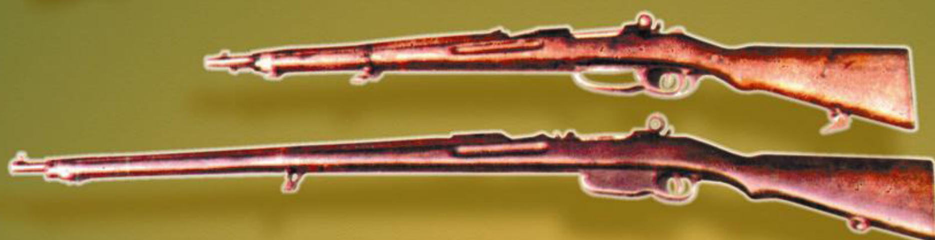
DESFĂŞURAREA ACŢIUNILOR MILITARE ÎN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI BALCANIC (1913)

EUROPA LA ÎNCEPUTUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

Puşti "Henry-Martin",
carabine "Henry-Martin" şi "Mannlicher"

Sabie de infanterie, pistol "Steyr",
şi revolver "St. Etienne"

Puşcă şi pistol pentru
rachete de semnalizare

Grenade ofensive, defensive și de aruncător, modele franceze și belgiene (după Albumul armamentului de infanterie și cavalerie)

Lopată portativă de infanterie "Linneman" (după locotenentul V. I. Nicolau, Folosirea terenului pentru instrucția focului, București, 1882)

Tun de câmp "Schneider-Putilov", calibru 76,2 mm

Tun scurt de câmp "De Bange", calibru 120 mm

"Nieuport 11",
(desen de Şerban Ionescu)

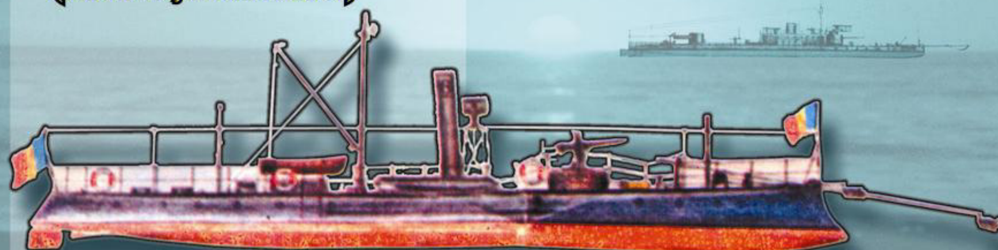
"Sopwith 1/2 Struter",
(desen de Şerban Ionescu)

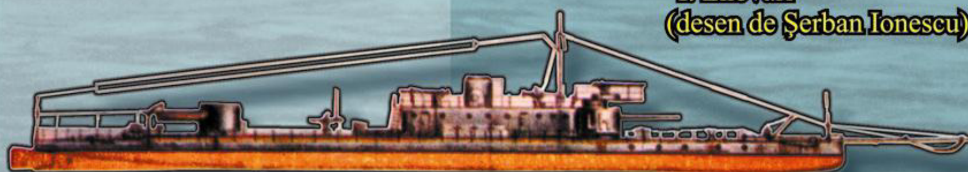
"Farman 40-12 M",
(desen de Şerban Ionescu)

NAVE DIN ÎNZESTRAREA MARINEI MILITARE

VEDETA DE ÎNSOŢIRE
"Maior George Şonţu"
(desen de Şerban Ionescu)

MONITORUL
"I. Lhovari"
(desen de Şerban Ionescu)

REMORCHERUL
S. H. "Dunărea"
(desen de C. Crăciunoiu)

MAJESTATEA SA REGELE FERDINAND

ÎNALTUL COMANDAMENT al ARMATEI ROMÂNE de la data mobilizării (15 august 1916)

GENERAL ILIESCU DUMITRU

GENERAL ASLAN MIHAIL

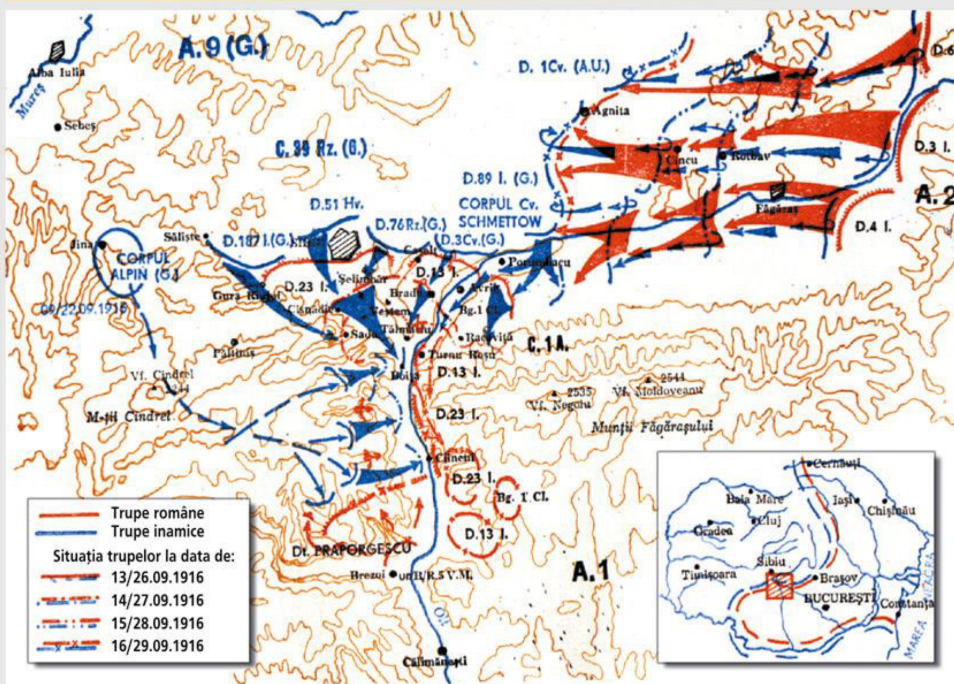

GENERAL NEGRESCU NICOLAE

GENERAL AVERESCU ALEXANDRU

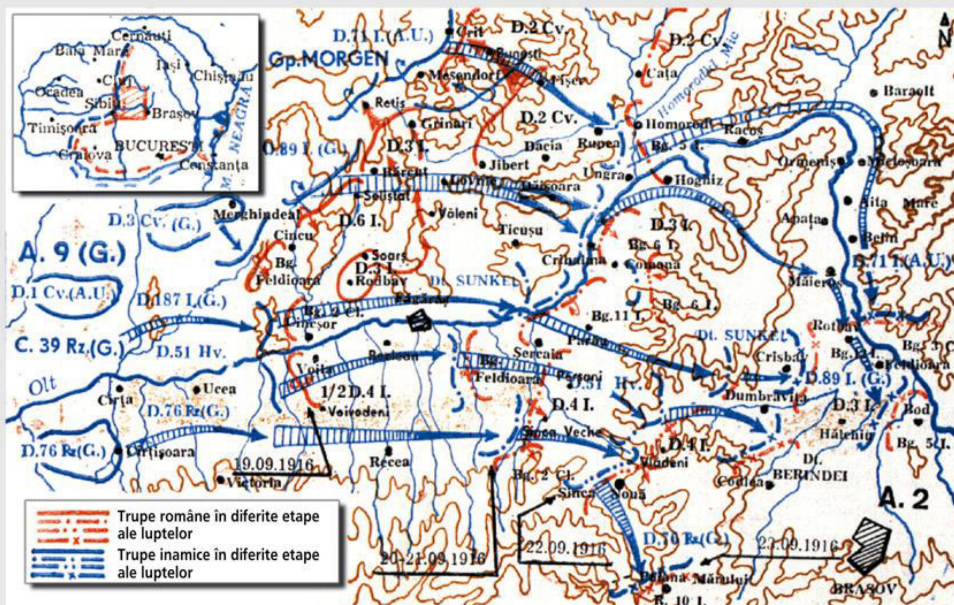

GENERAL PREZAN CONSTANTIN

GENERAL CULCER IOAN

BĂTĂLIA DE LA SIBIU. 13/26 SEPTEMBRIE - 16/29 SEPTEMBRIE 1916

LUPTELE DINTRE OLTUL ŞI MUREŞUL SUPERIOR. 19.09/02.10-24.09/07.10.1916

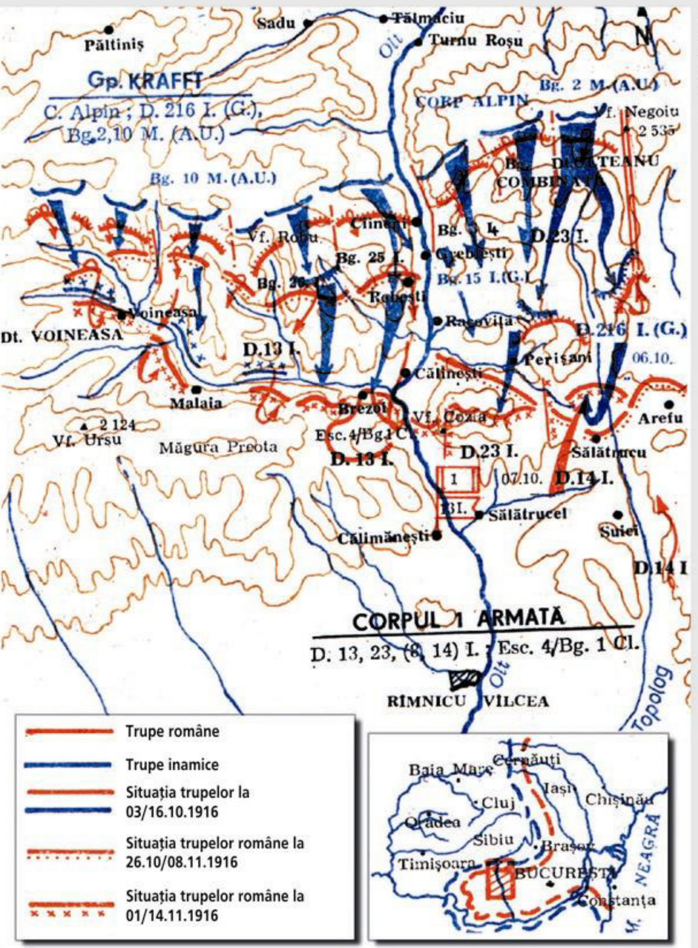
BĂTĂLIA DE LA BRAȘOV. 24.09/07.10-25.09/08.10.1916

BĂTĂLIA PENTRU DEFILEUL PRAHOVEI. 26.09/09.10-12/25.11.1916

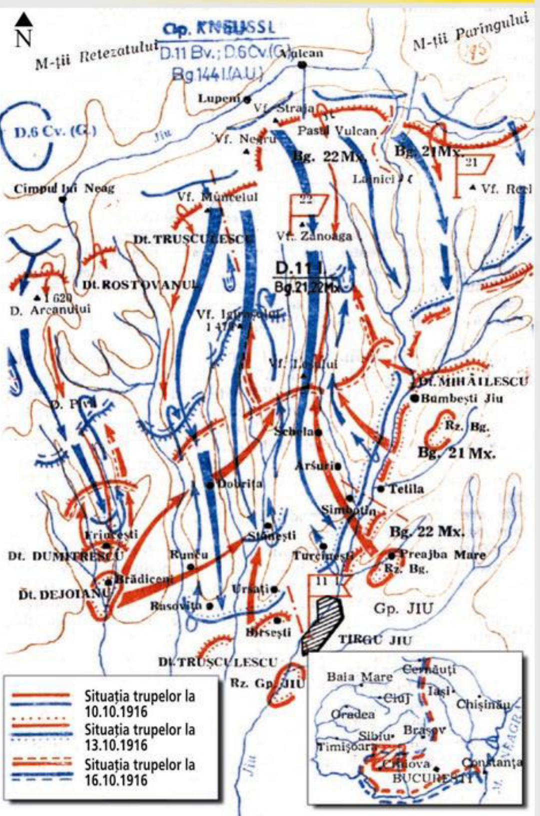
BĂTĂLIA DIN ZONA BRAN-CÂMPULUNG 25.09/08.10-10/23.11.1916

PRIMA BĂTĂLIE DE LA OITUZ. 28.09/11.10-14/27.10.1916

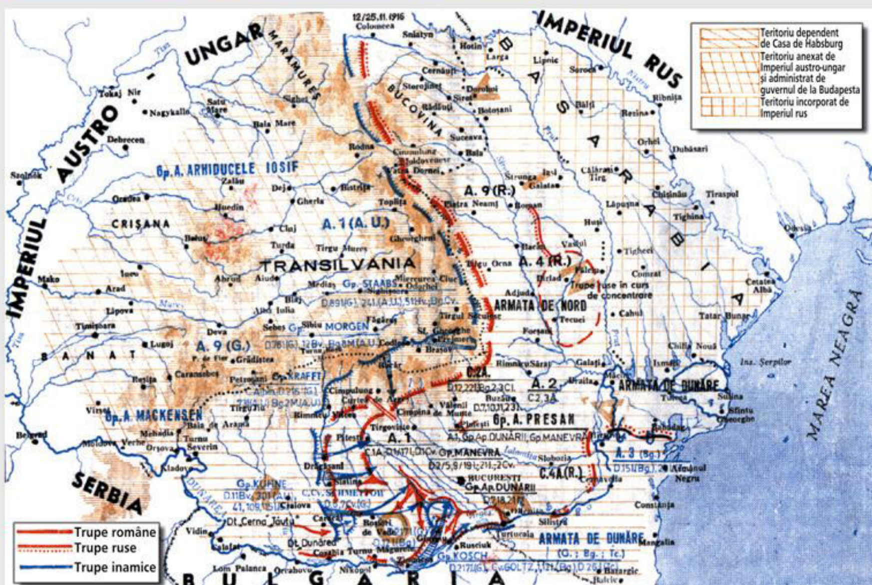
LUPTELE
DE PE VĂILE
OLTULUI ŞI
TOPOLOGULUI
03/16.10-13/26.11.1916

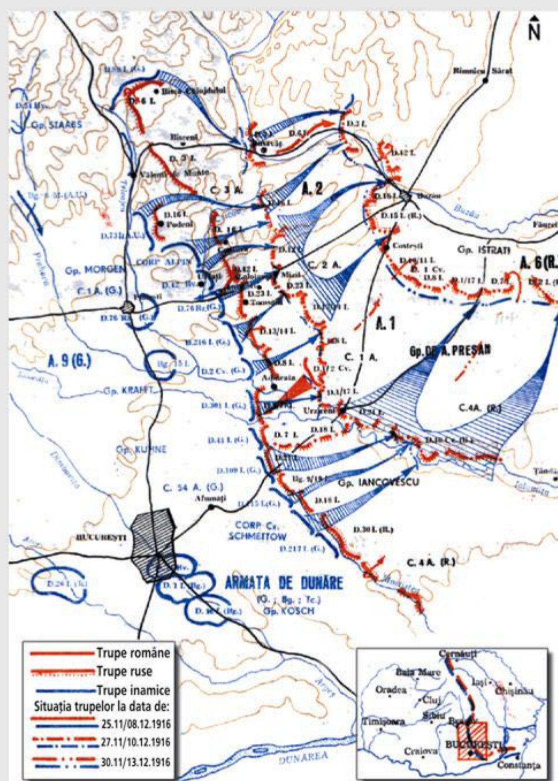

PRIMA BĂTĂLIE DIN
DEFILEUL JIULUI.
10/23-16/29.10.1916

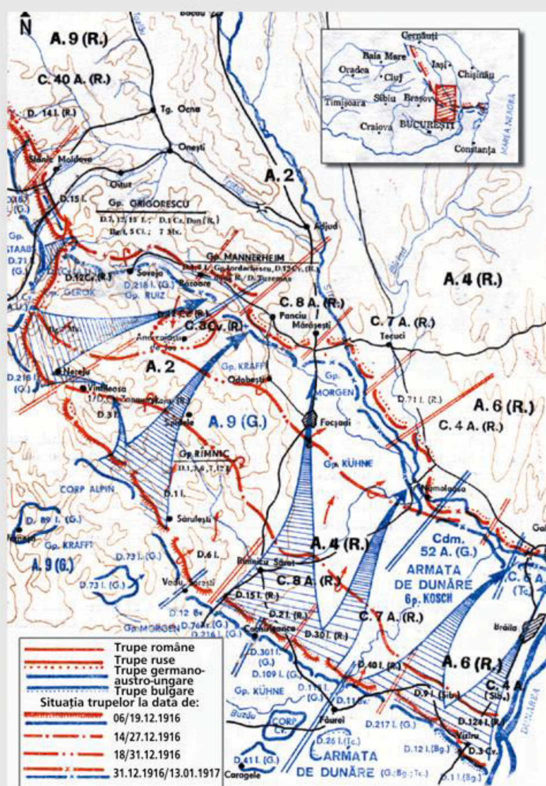

DESFĂŞURAREA OPERAŢIEI DE LA ARGEŞ, NEAJLOV

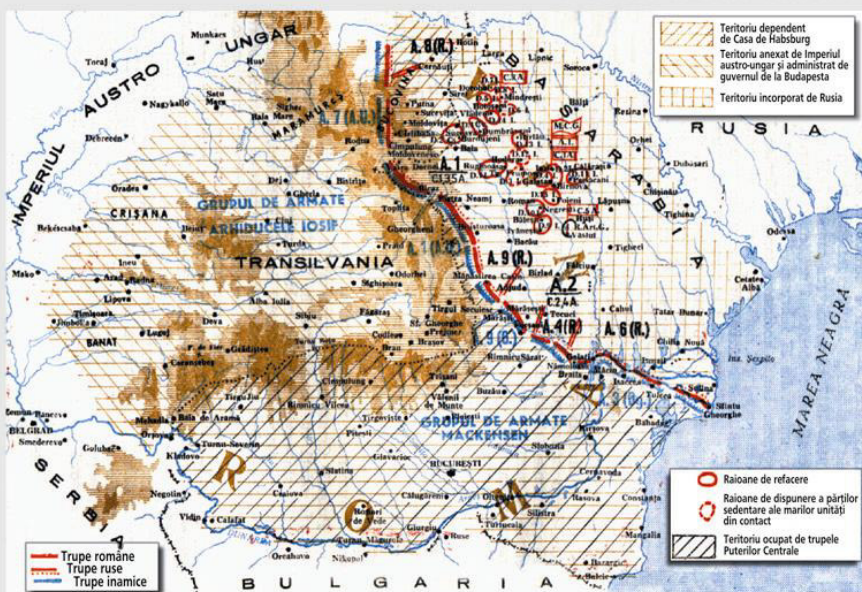

BĂTĂLIA DE LA CRICOV ŞI IALOMIŢA
25.11/08.12-30.11/13.12.1916

DESFĂŞURAREA ACŢIUNILOR MILITARE ÎN POARTA FOCŞANILOR 06/19.12-31.12.1916/13.01.1917

SITUAŢIA STRATEGICĂ PE FRONTUL ROMÂNESC ÎN PRIMĂVARA ANULUI 1917

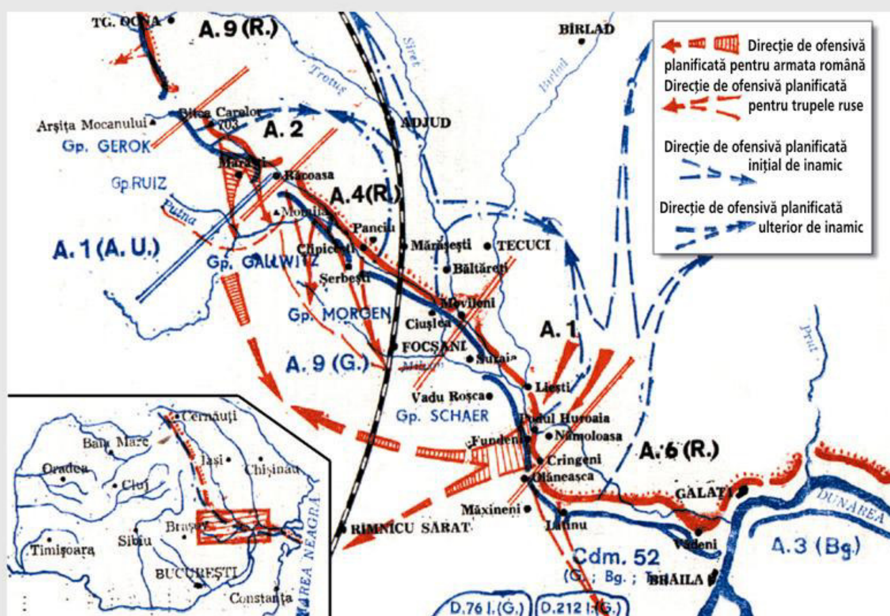

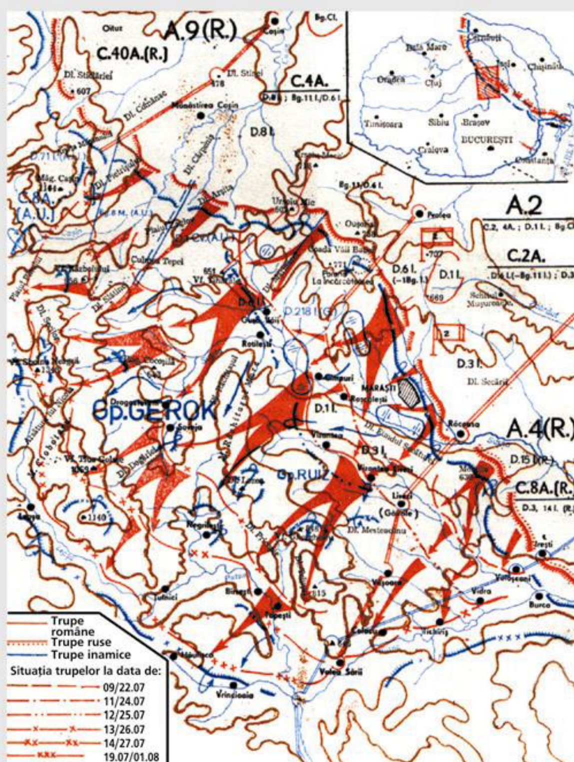
Primarul orașului Mărășești, generalii Rășcanu și Prezan, mareșalul Jofre și generalul Angelescu pe frontul de la Mărășești

Trupele române în marș spre pozițiile de luptă, Varnița, iulie 1917

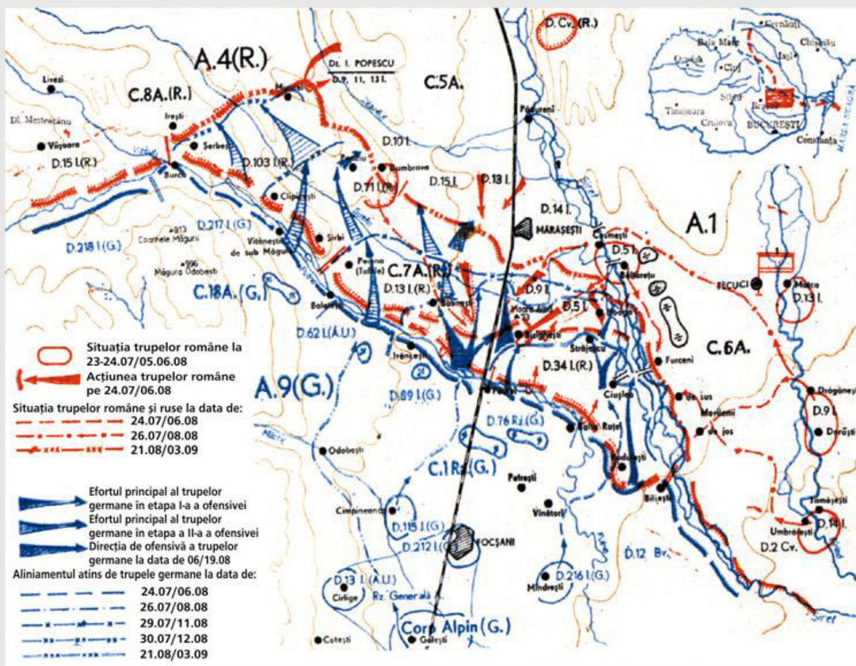

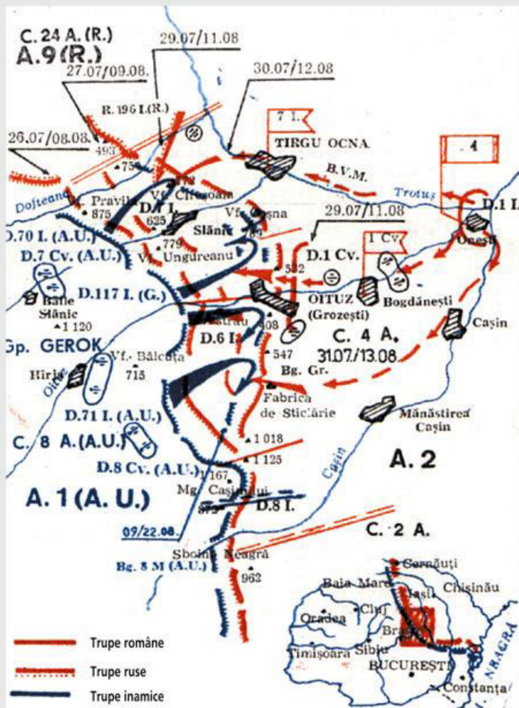
PLANURILE FORŢELOR BELIGERANTE DE PE FRONTUL ROMÂNESC PENTRU VARA ANULUI 1917

OPERAŢIA OFENSIVĂ DE LA MĂRĂŞEŞTI

OPERAŢIA DE APĂRARE DE LA MĂRĂŞEŞTI

OPERAŢIA DE APĂRARE DE LA OITUZ

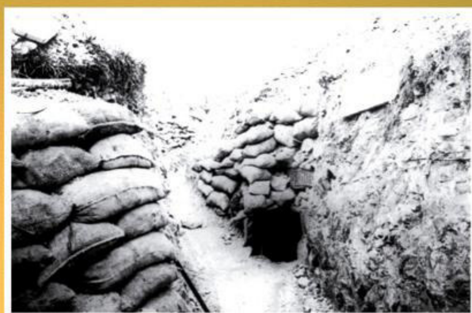
Bivuac al unei unități militare românești, 1917.

Militari români într-o tabără din Moldova, 1917.

Scriitorul Alexandru Vlahuță în vizită pe frontul de la Mărășești, 1917.

Într-o tranșee în timpul luptelor din vara anului 1917.

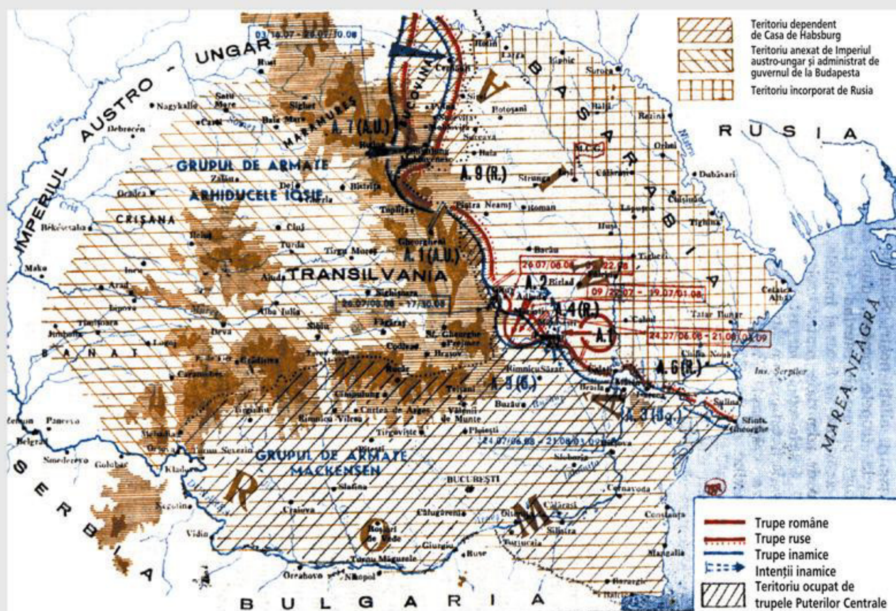

La pândă pe frontul de la Mărășești, 1917.

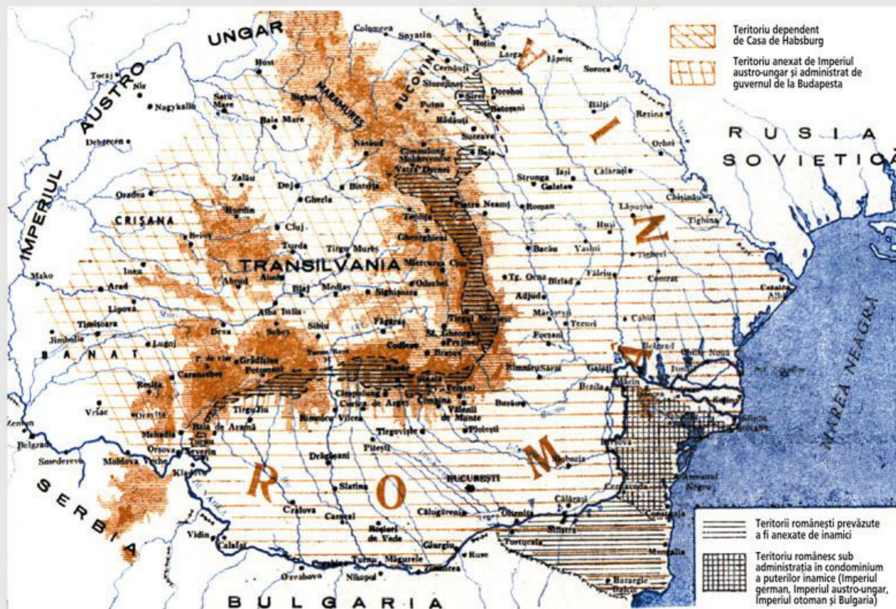

Ostași români la Budapesta, 1919.

DESFĂŞURAREA STRATEGICĂ A OPERAŢIILOR PE FRONTUL ROMÂNESC ÎN CAMPANIA ANULUI 1917

PREVEDERILE "PĂCII" IMPUSE ROMÂNIEI LA 24 APRILIE/7 MAI 1918

M.S. Regina MARIA

M.S. Regele FERDINAND I (1914-1927)

MAREA ADUNARE POPULARĂ și NAȚIONALĂ de la ALBA IULIA, 1 decembrie 1918,
unde 100 000 de glasuri au proclamat UNIREA TRANSILVANIEI cu ROMÂNIA

Ordinul "MIHAI VITEAZUL",

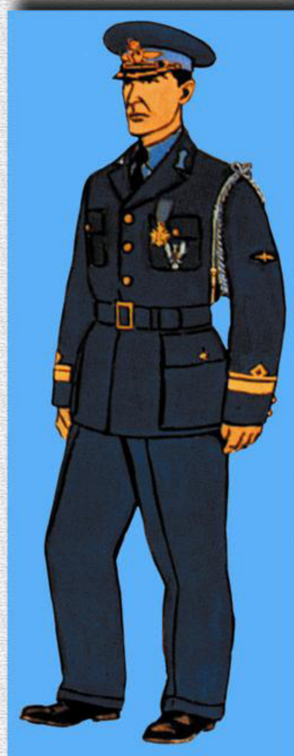
ofițer în rezervă, cavaler al ordinului, purtând căciula și pelerina, md. 1936;
clasa a II-a, md. 1916 (avers), clasa I-a, md. 1916 (avers),
clasa a III-a, md. 1916 (avers), clasa a III-a, md. 1916 (revers)

"CRUCEA REGINA MARIA",

md. 1917, de război, în clasele I-a și a II-a; md. 1938, de război, în clasele I-a (avers), a II-a (avers) și a III-a (revers).

Medalia "BĂRBĂȚIE ȘI CREDINȚĂ",

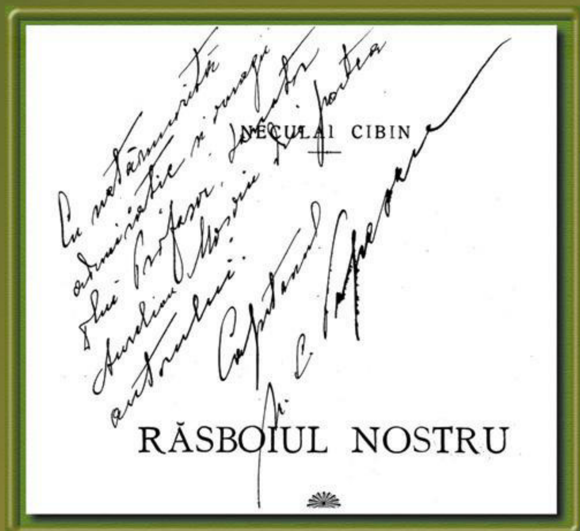
md.1906, în clasele I-a, a II-a și a III-a;
md. 1917, în clasele I-a și a II-a (emisie 1938);
md. 1917, clasa a III-a.

M.S. Regina MARIA însoțită de două doamne de onoare, Principele moștenitor Carol, generalul Eremia Grigorescu (în dreapta principelui) și ofițeri superiori români, sosiți pe aeroportul din Tecuci pentru a urmări un miting al Corpului I Aerian Român.

Generalul TRAIAN MOȘOIU, născut la data de 2 iulie 1868, în comuna Tohanu Nou, lângă Brașov. A comandat Divizia a 23-a Infanterie în luptele desfășurate în perioada 8 octombrie-9 decembrie 1916, în zonele Loloiasca, Inotești, Parepa, Colceag și ulterior la Mizil și Buzău. După 9 decembrie 1916 a comandat Divizia a 12-a Infanterie. De la 9 mai 1918 a comandat Divizia a 7-a Infanterie Roman. De la 10 decembrie 1918 a fost numit în funcția de guvernator militar al Transilvaniei. Proaspăt avansat la gradul de general de divizie, de la 12 aprilie 1919, Traian Moșoiu a comandat "Grupul de Armate Nord". După intrarea în Budapesta, în ziua de 3 august 1919, a fost numit comandantul garnizoanei Budapesta. În decembrie 1919 ia comanda Corpului Vânătorilor de Munte, cu reședința la Oradea.
La sfârșitul anului 1919 a părăsit armata dedicându-se vieții politice ca membru al Partidului Liberal.

NECULAI CIBIN

RĂSBOIUL NOSTRU

Dedicație dată senatorului liberal, profesor AURELIAN MOȘOIU, de către căpitanul N. C. Popescu (pseudonim Cibin)

Colonelul francez Trousson, generalul Moșoiu și alți ofițeri în fața Sălii Unirii din Sibiu. 1918.

Primarul orașului NIEREGYHAZA mulțumind generalilor MĂRDĂRESCU și MOȘOIU pentru intervenția armatei române.

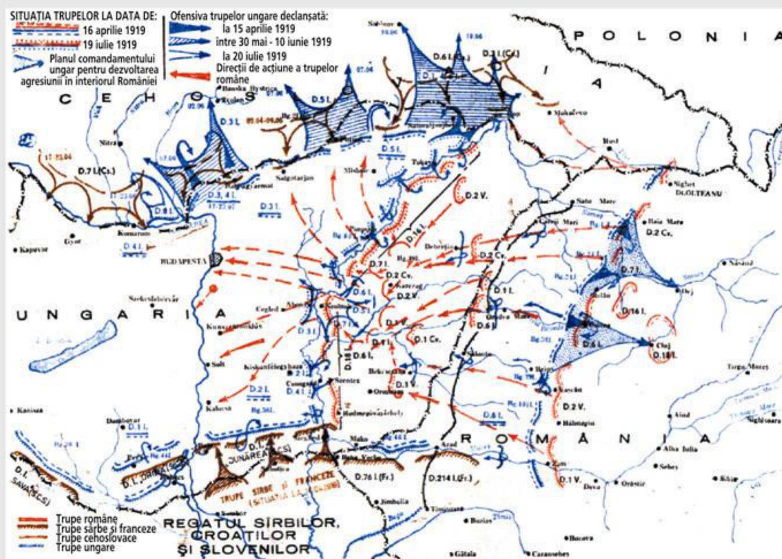

Generalii MOŞOIU şi PANAITESCU, coloneii TROUSSON şi NEGULESCU, în mijlocul locuitorilor din Săliştea, Sibiu.

Generalul Berthelot, având în dreapta sa pe generalul Moșoiu, discutând cu ofițeri români.
Sibiu, 2 ianuarie 1919.

DESFĂȘURAREA ACȚIUNILOR MILITARE PENTRU RESPINGEREA AGRESIUNII UNGARE ASUPRA STATELOR VECINE. APRILIE-AUGUST 1919

Acțiunile trupelor ungare și cehoslovace și aliniamentul atins de cele sârbe și franceze sunt reprezentate după lucrarea Magyarország hadtörténete, vol. 2, Zrinyi Kiadó, 1985, p. 197, 218, 226, 232, 233, 242, 244, 257.

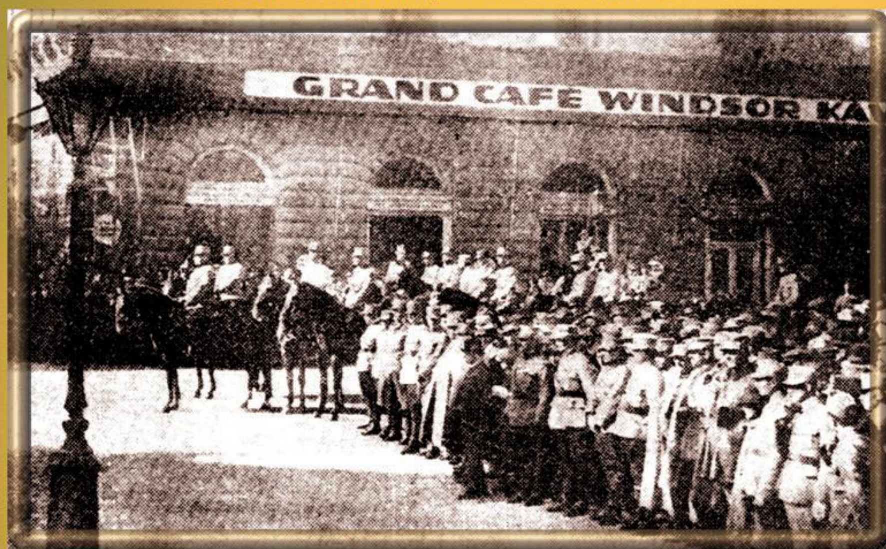
EUROPA DUPĂ CONFERINȚA DE PACE DE LA PARIS (1919-1920)

Generalii MĂRDĂRESCU și MOȘOIU, alți ofițeri și prelați ai bisericii române înmormântând ostași căzuți în luptele din Câmpia Tisei. 1919.

Generalul MOȘOIU primește defilarea trupelor române pe bulevardul budapestan Andrassy. 1919.

PRINCIPALELE PIERDERI SUFERITE DE ROMÂNIA ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

PIERDERI UMANE

800.000 DE OAMENI

AU FOST SCOASE
DIN FUNCŢIUNE

57.475 TONE MAȘINI
1.140.809 TONE PRODUSE PETROLIERE

ALTE PIERDERI

28.870 TONE PĂSĂRI
262.592 TONE FURAJE
1.002 VAGOANE ALIMENTE JEFUITE DE ARMATA GERMANĂ ÎN PACHETE EXPEDIATE

CEREALE

1.273.182 TONE GRÂU
495.370 TONE PORUMB
946.313 TONE LEGUME

PIERDERI ANIMALE

600.000 CAI
1.400.000 VITE MARI
4.400.000 OVINE

TOTALUL PAGUBELOR
MATERIALE
SUFERITE DE ROMÂNIA

31.099.853.761 LEI

PISTOALE:

"Browning", model 1929, calibru 9 mm

"Beretta", model 1934, calibru 9 mm

"Walther", model 1938, calibru 9 mm

"Parabellum", model 1938, calibru 9 mm

"Mauser", model 1938, calibru 7,65 mm

ARMAMENT DE FOC AUTOMAT INDIVIDUAL-PISTOALE MITRALIERĂ:

"Schmeisser", model 1928, calibru 9 mm

"Beretta", model 1938, calibru 9 mm

"Schmeisser Daimler-Puch-Steyr", model 1940, calibru 9 mm

"Orița", model 1941, calibru 9 mm

"Schmeisser", model 1941, calibru 9 mm

Mitralieră "Hotchkiss"

Mitralieră "Maxim"

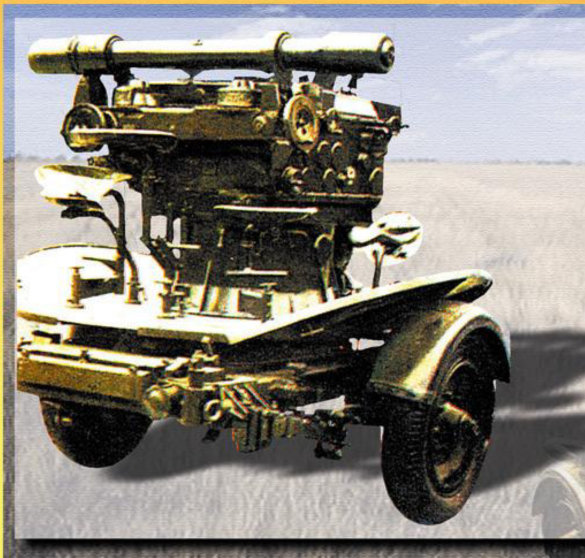
Grenadă de concepţie românească, tip "Savopol" (după Albumul armamentului de infanterie şi cavalerie)

MITRALIERĂ "M.G.", model 1934, calibru 7,92 mm

MITRALIERĂ "Z.B.", model 1937, calibru 7,92 mm

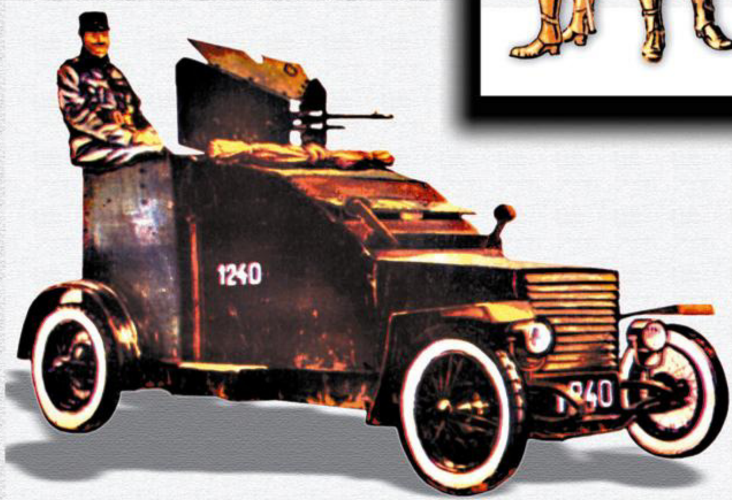
Aparat central "A.P.B.-38" pentru conducerea focului artileriei antiaeriene

"Spad 13"
(desen de Şerban Ionescu)

Militari din corpul automobiliştilor
(după albumul Uniformele armatei
române. 1830-1930, Bucureşti 1930)

Automobil
blindat
"Peugeot"
(desen de
Şerban Ionescu)

ORGANIZAREA ADMINISTRATIVĂ A ROMÂNIEI ÎN ANUL 1938

DESFĂȘURAREA OPERAȚIUNILOR MILITARE ÎN EUROPA 1 SEPTEMBRIE 1939- -22 IUNIE 1940

DESFĂŞURAREA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL ÎN PERIOADA 01.09.1939 - 22.06.1940

ROMÂNIA ÎN SEPTEMBRIE 1940

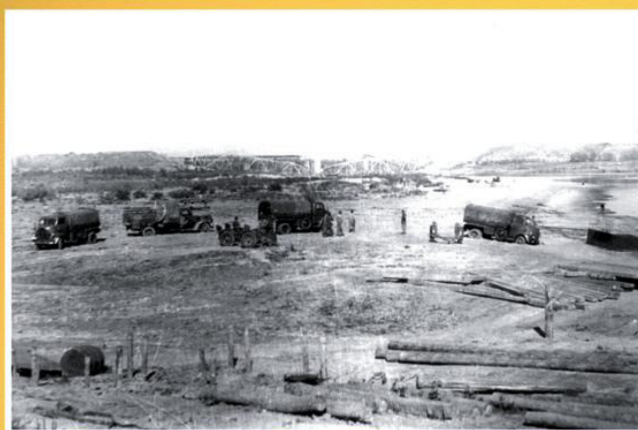
DESFĂȘURAREA OPERAȚIUNILOR MILITARE PE FRONTUL GERMANO-SOVIETIC ÎN PERIOADA 22 IUNIE - 9 IULIE 1941

Infanteria română la Prut în anul 1941

Ostași români pe frontul din Basarabia. 1941

Trupe române traversând un râu pe frontul din Basarabia. 1941

Cavaleriști români traversând câmpiile Transnistriei. 1941

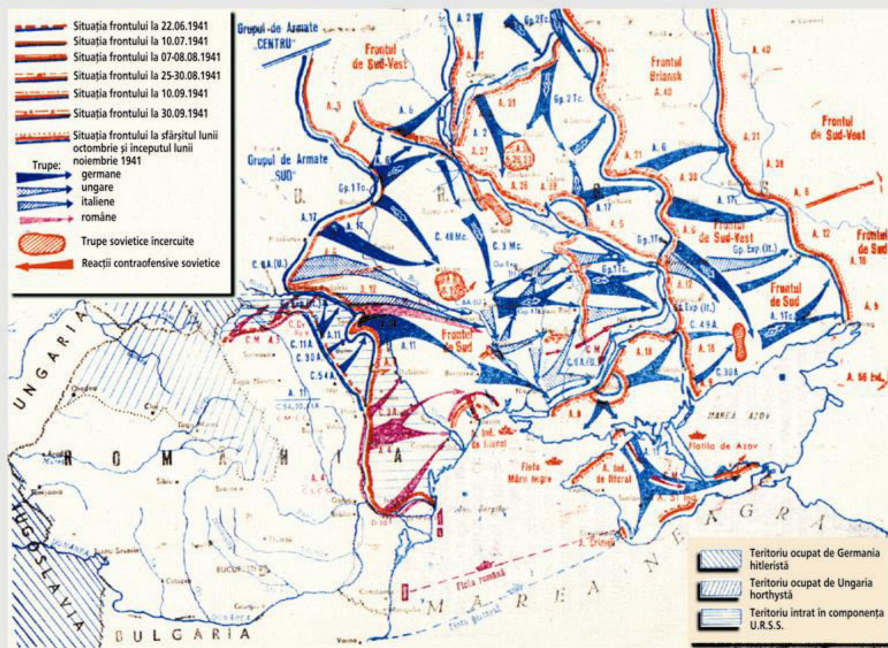

Ostași români
pe frontul din Kuban. 1942

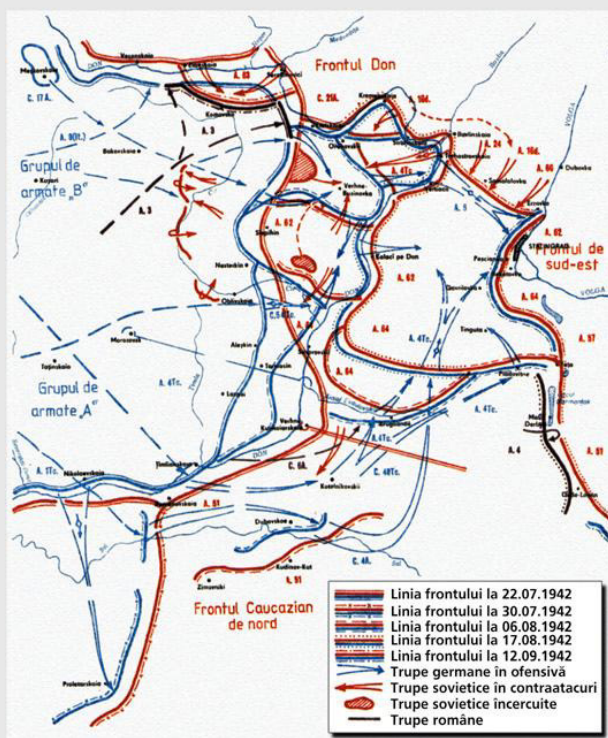
Funeraliile mareșalului
Constantin Prezan. 1943

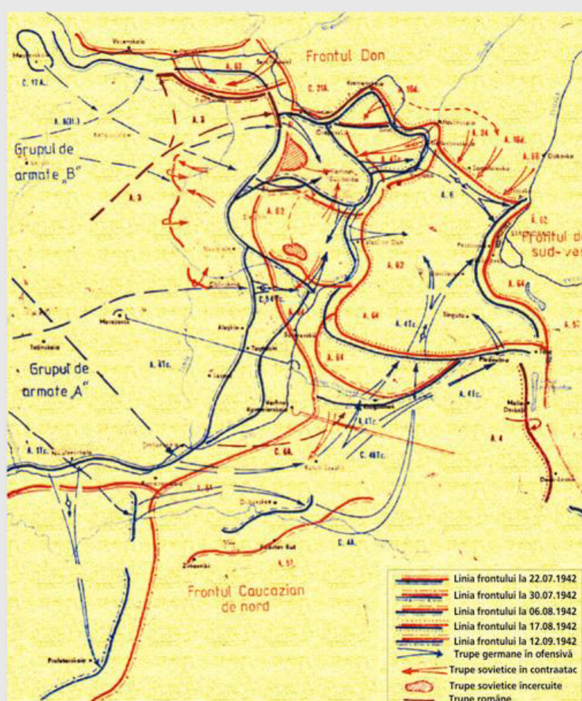
ACŢIUNI MILITARE PE FRONTUL GERMANO-SOVIETIC. IULIE - NOIEMBRIE 1941

ACŢIUNI MILITARE LA FLANCUL DE SUD AL FRONTULUI GERMANO-SOVIETIC

IULIE - SEPTEMBRIE 1942

ACȚIUNI MILITARE PE FRONTUL STALINGRAD ȘI ÎN CAUCAZUL DE NORD.

IULIE - SEPTEMBRIE 1942

SITUAȚIA PE TEATRUL DE ACȚIUNI MILITARE DIN EUROPA ȘI NORDUL AFRICII.

NOIEMBRIE 1942

CONTRAOFENSIVA SOVIETICĂ PE FRONTUL DE EST ÎN PERIOADA 19 NOIEMBRIE - - 30 DECEMBRIE 1942

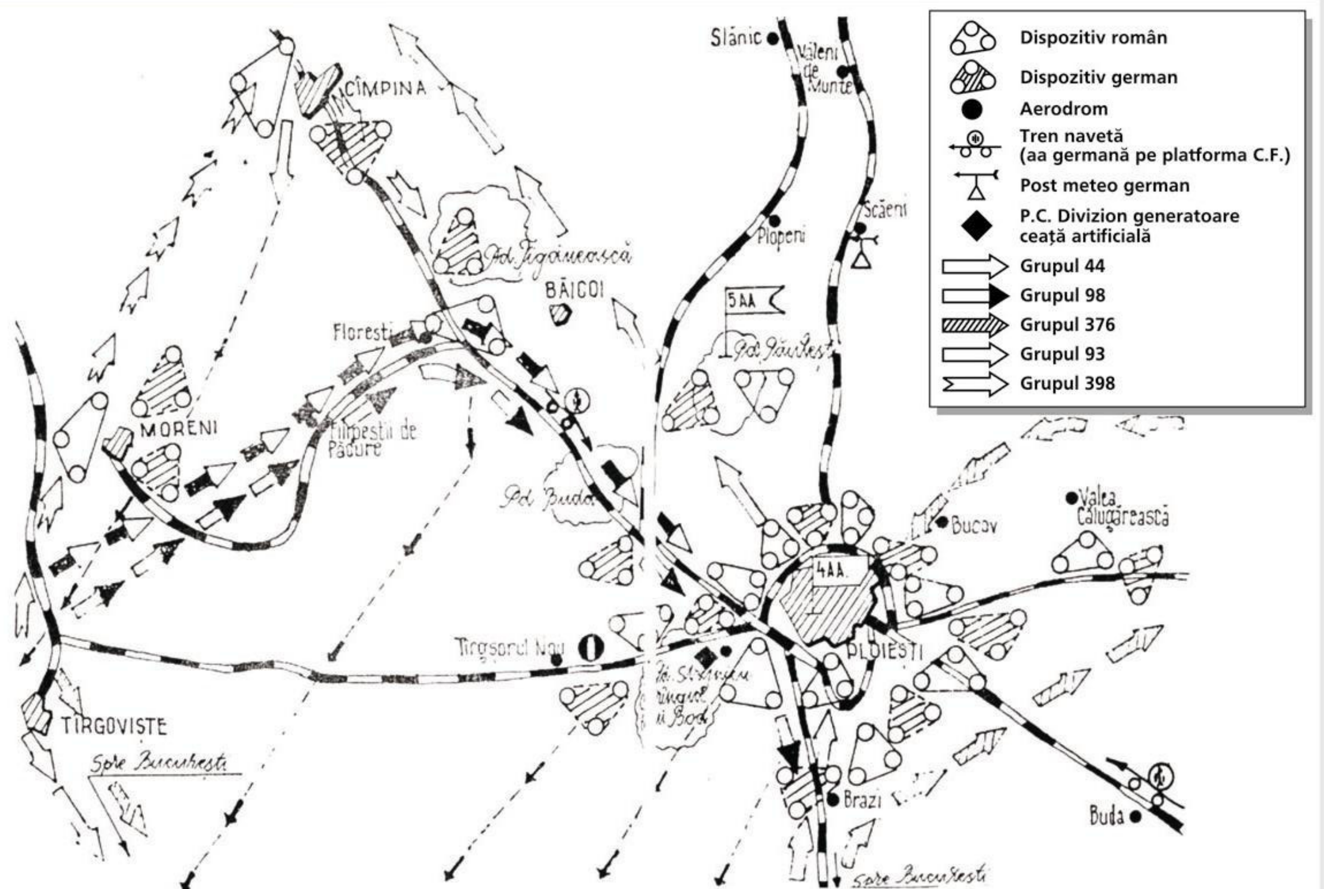
CONTRAOFENSIVA SOVIETICĂ DE LA STALINGRAD

19.11-31.12.1942

ACŢIUNI MILITARE PE FRONTUL GERMANO-SOVIETIC. NOIEMBRIE 1942 - DECEMBRIE 1943

DISPOZITIVUL APĂRĂRII A.A. ROMÂNO-GERMAN AL ZONEI PETROLIFERE PLOIEŞTI-CÂMPINA LA 01.08.1943

ACȚIUNI ALE MIȘCĂRII NAȚIONALE DE REZISTENȚĂ ANTIFASCISTĂ

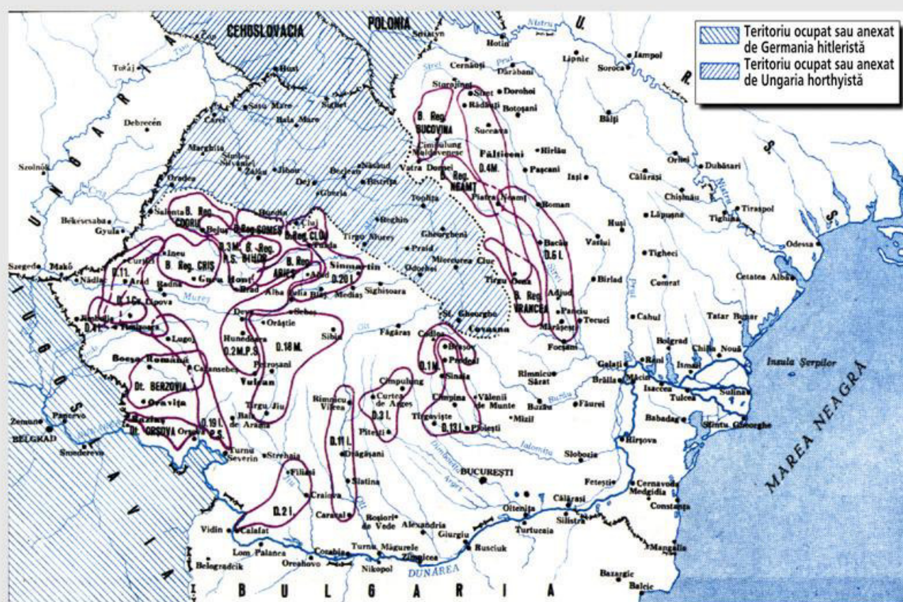

ACŢIUNI MILITARE PE FRONTUL GERMANO-SOVIETIC

NOIEMBRIE 1942-IUNIE 1944

DISLOCAREA UNITĂŢILOR ŞI MARILOR UNITĂŢI ALE ARMATEI 1 ROMÂNE 1 IANUARIE 1944

EFECTIVE MILITARE GERMANE DISLOCATE PE TERITORIUL ROMÂNIEI. 15 IUNIE 1944

DISPOZITIVUL ARTILERIEI ANTIAERIENE DIN ZONA PLOIEŞTI-CÂMPINA LA 18.08.1944

Bt. cal. 88 mm germană

Bt. cal. 88 mm română
(Bt. cal. 88 mm germană)

Secție 37 mm română
(Bt. cal. 128 mm germană)

(r) U. (Sub.) românească

Bt. triplă

Bt. dublă

(g) U. (Sub.) germană

Baterie cu radiolocator

SCHEMA CENTRULUI SENSIBIL PLOIEȘTI CU PLATFORMA PETROLIFERĂ ȘI FEROVIARĂ PLOIEȘTI-CÂMPINA
04.04.1944-19.08.1944

RAFINĂRII

Nr.crt.	RAFINĂRIA	Ploiești	Câmpina	Capacitate de distilare (tone)	Capacitate de cracare (tone)
1	GRION-ASTRA ROMÂNĂ	P		125.000	54.000
2	CONCORDIA-VEGA	P		119.000	17.500
3	ROMÂNĂ-AMERICANĂ	P		104.000	33.500
4	STEAUA ROMÂNĂ		C	83.000	17.500
5	CREDITUL MINIER	BRAZI		60.000	-
6	COLUMBIA ACVILA	P		43.750	21.750
7	STANDARD PETROL	P		30.000	-
8	XENIA	P		24.300	-
9	UNIREA SPERANȚA	P		21.200	-
10	DACIA ROMÂNĂ	P		15.300	-

OBIECTIVE DE C.F.

- Gara Ploiești Sud + Triaj
- Gara Ploiești Vest
- Gara Ploiești Est
- Gara Brazi + Triaj
- Gara Buda

5 direcții importante + 2 dir. sec

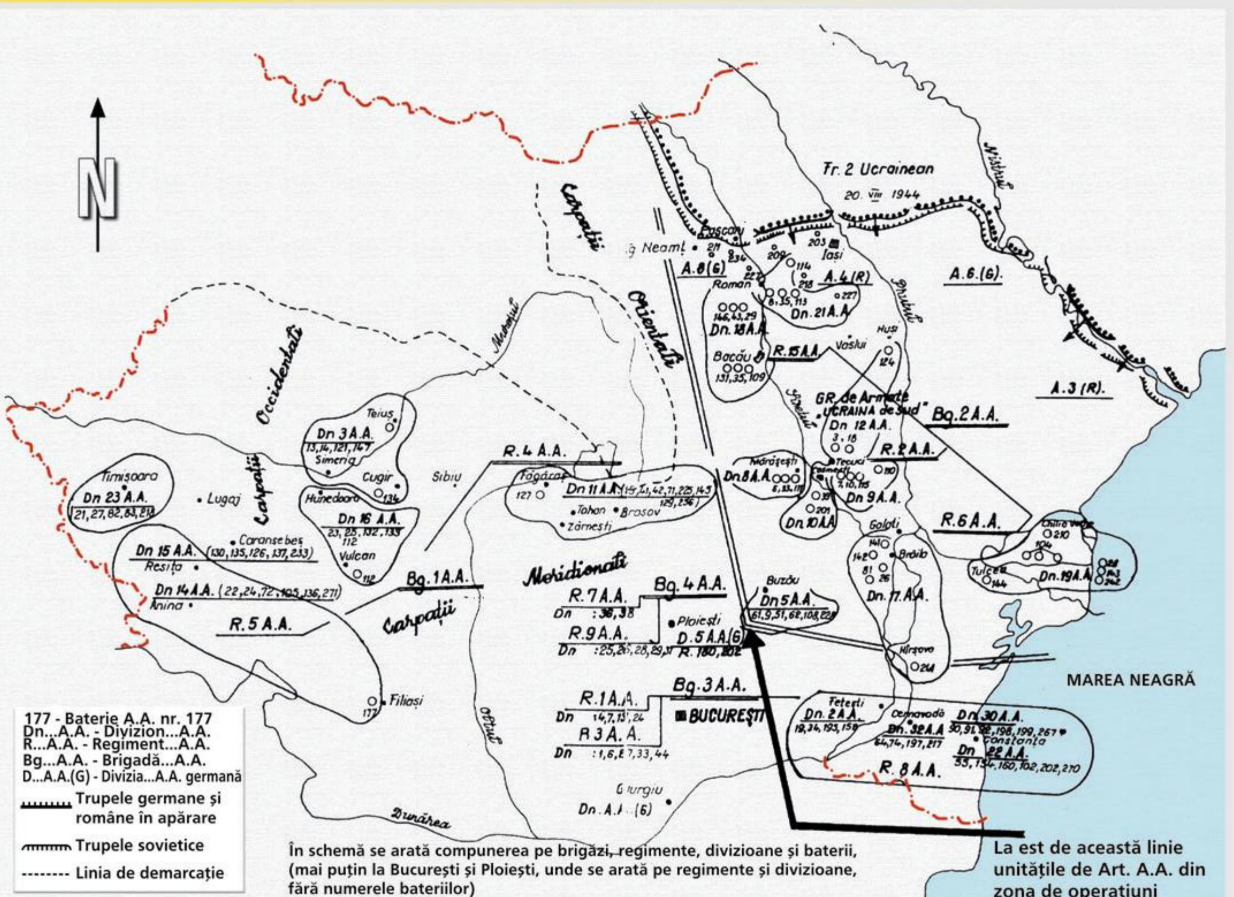

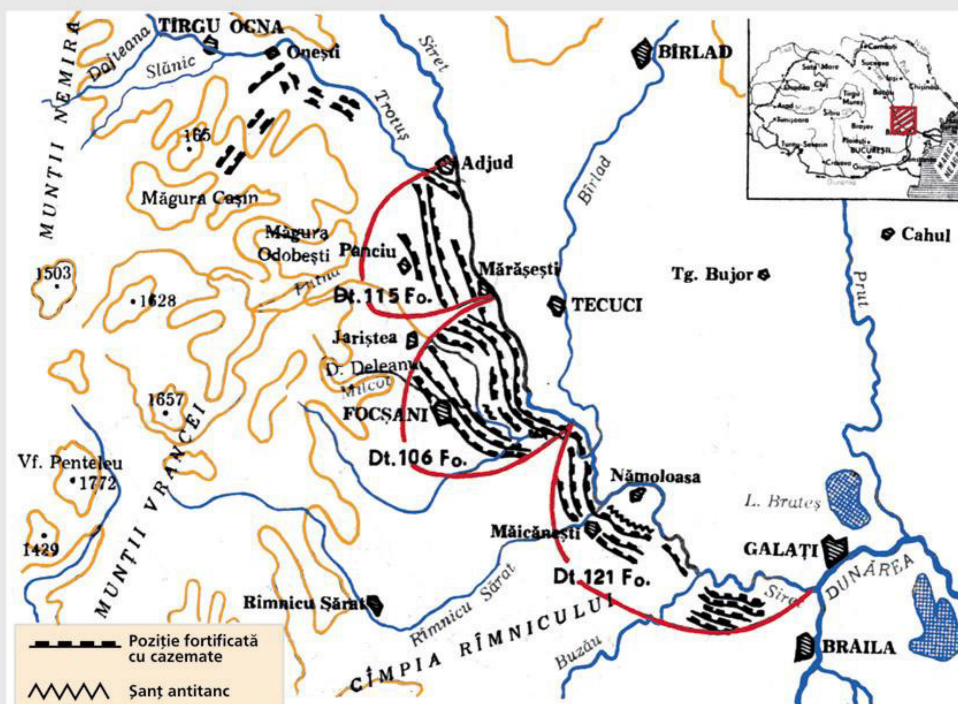
PRINCIPALELE OBIECTIVE DE TERITORIU ATACATE DE AVIAȚIA ANGLO-AMERICANĂ ȘI APĂRAREA ANTIAERIANĂ A ACESTORA ÎN PERIOADA 04.04.1944 - 19.08.1944

Legendă

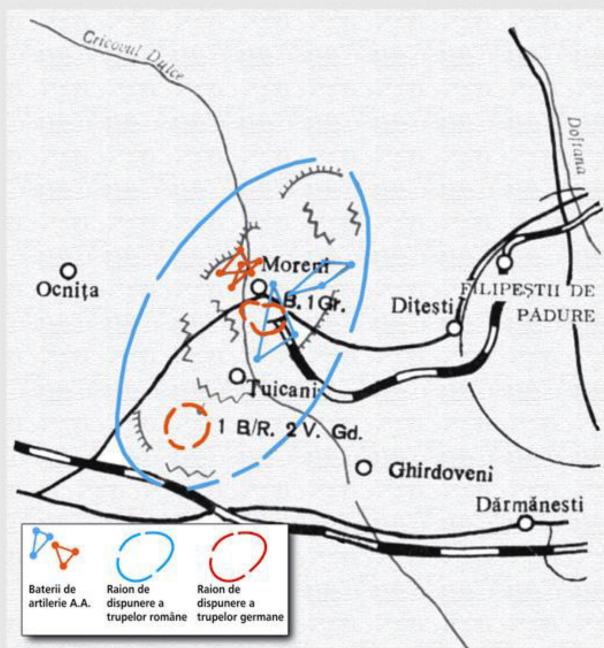
- Trupe sovietice
- Trupe române și germane
- " Zona operativă"

DISPOZITIVUL OPERATIV AL ARTILERIEI ANTIAERIENE ROMÂNE LA 20.08.1944

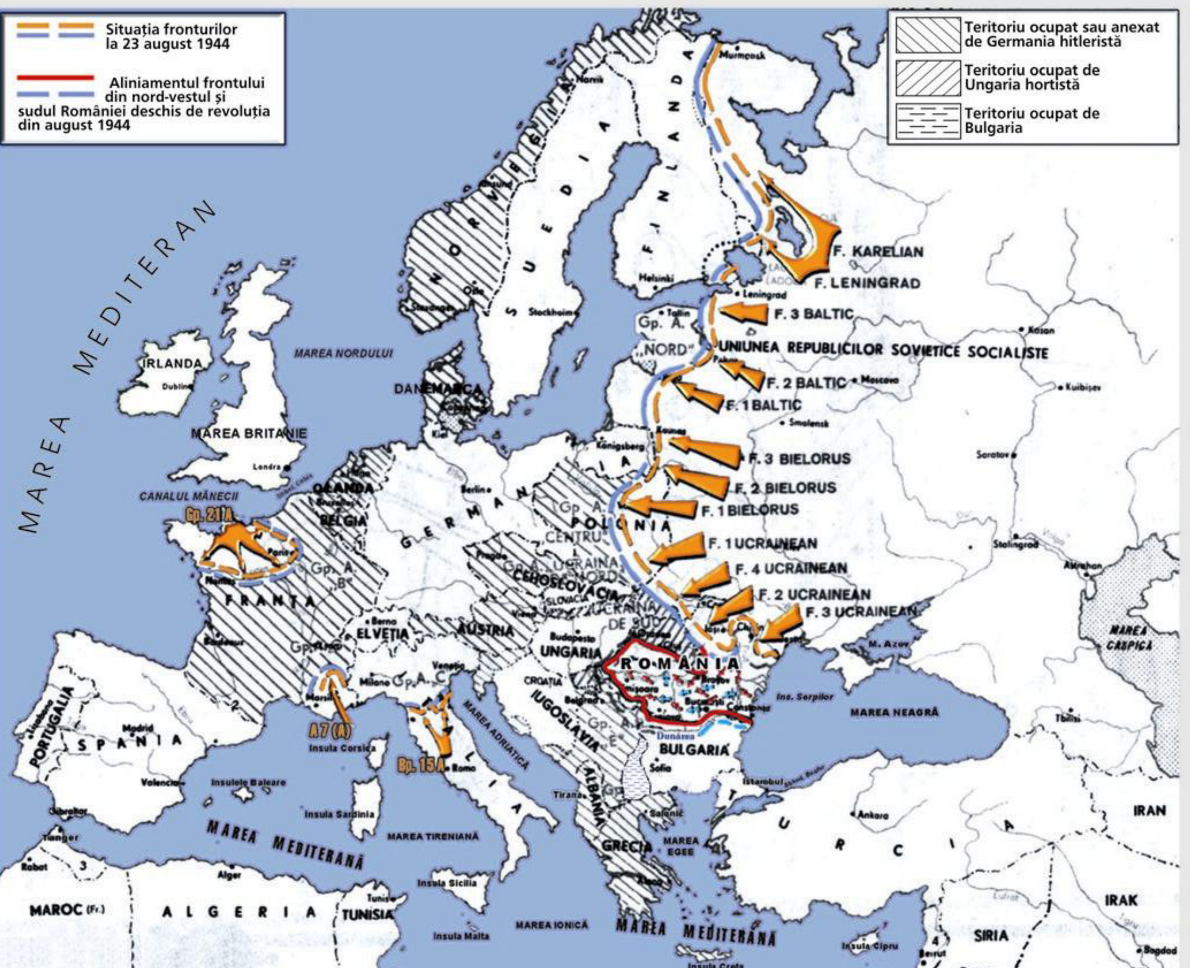

ALINIAMENTUL FORTIFICAT FOCȘANI - NĂMOLOASA - BRĂILA

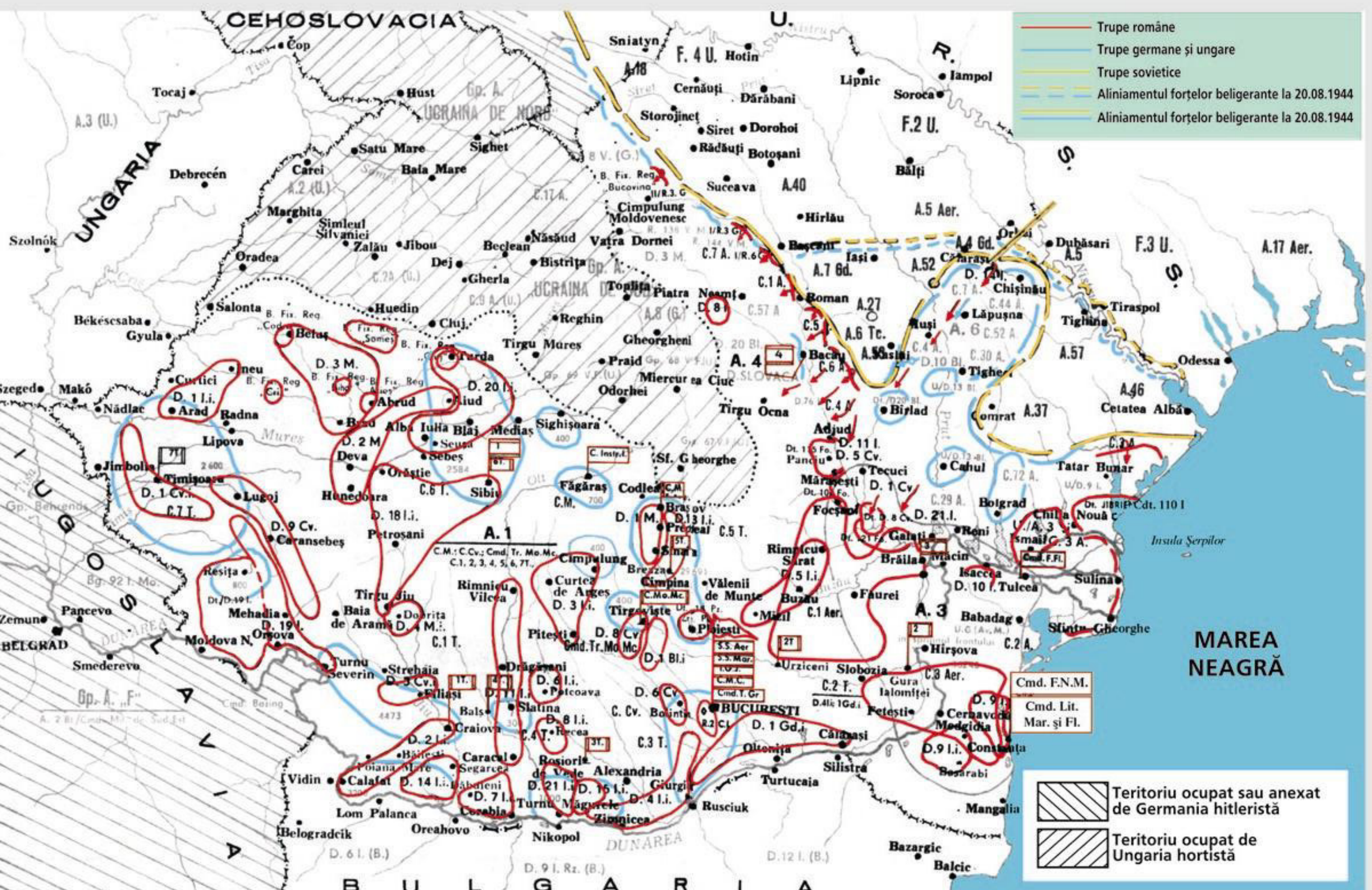

DISPOZITIVUL TRUPELOR GERMANE ȘI ROMÂNE ÎN ZONA MORENI LA 23 AUGUST 1944

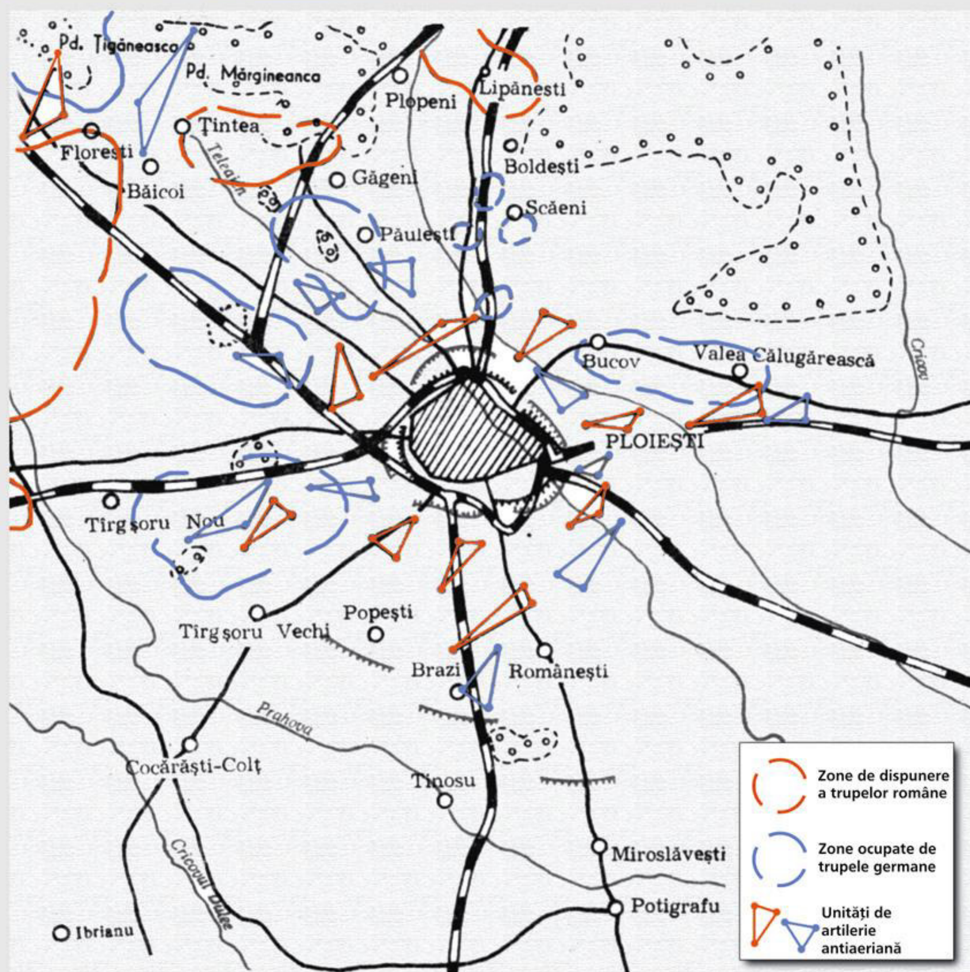
SITUAȚIA PE TEATRELE DE ACȚIUNI MILITARE DIN EUROPA LA 23 AUGUST 1944

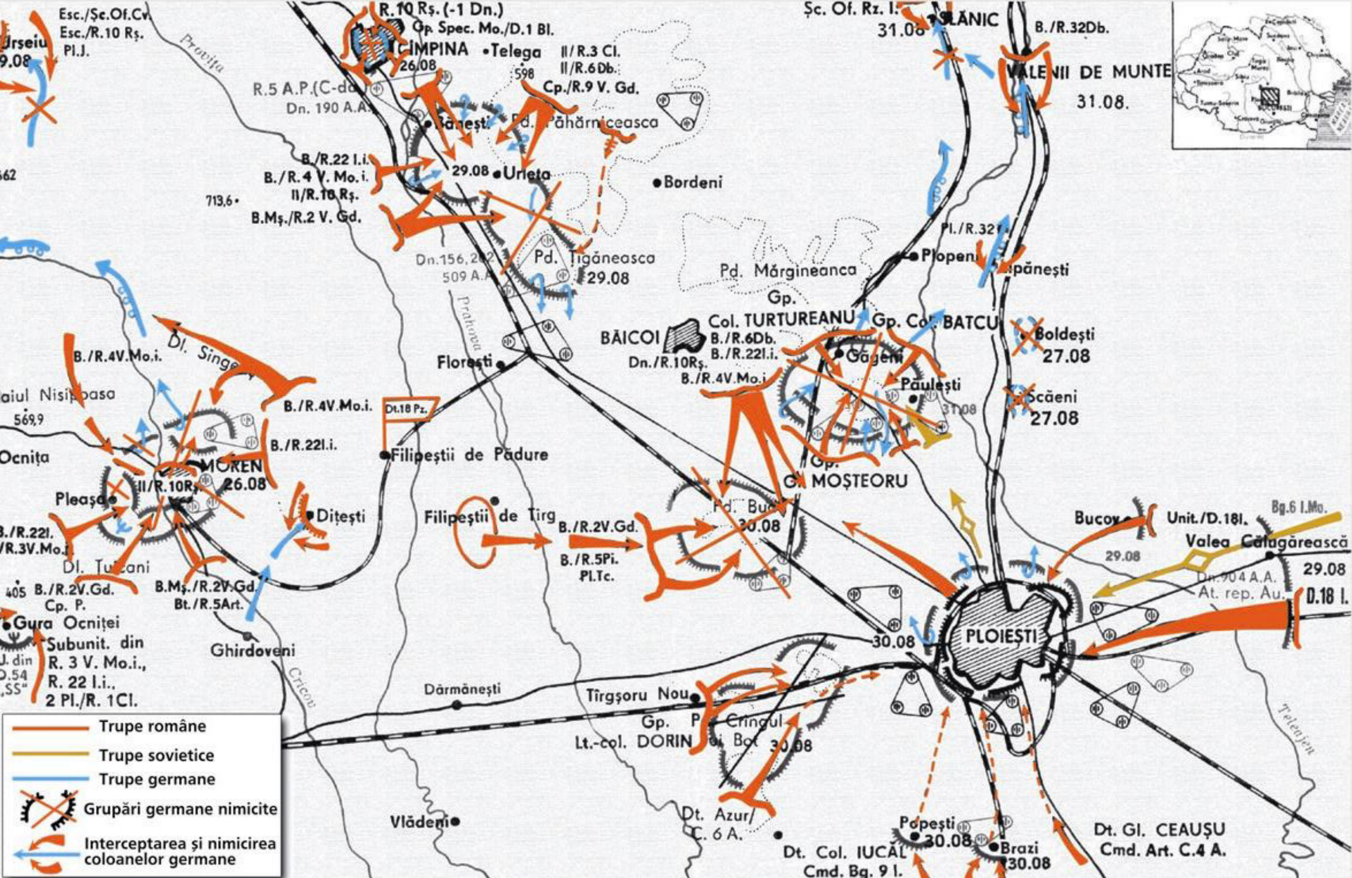
SITUAȚIA FORȚELOR MILITARE ROMÂNE ȘI STRĂINE DE PE TERITORIUL ROMÂNIEI LA 23 AUGUST 1944

DISPOZITIVUL TRUPELOR ROMÂNE ŞI GERMANE ÎN ZONA PLOIEŞTI, LA 23 AUGUST 1944

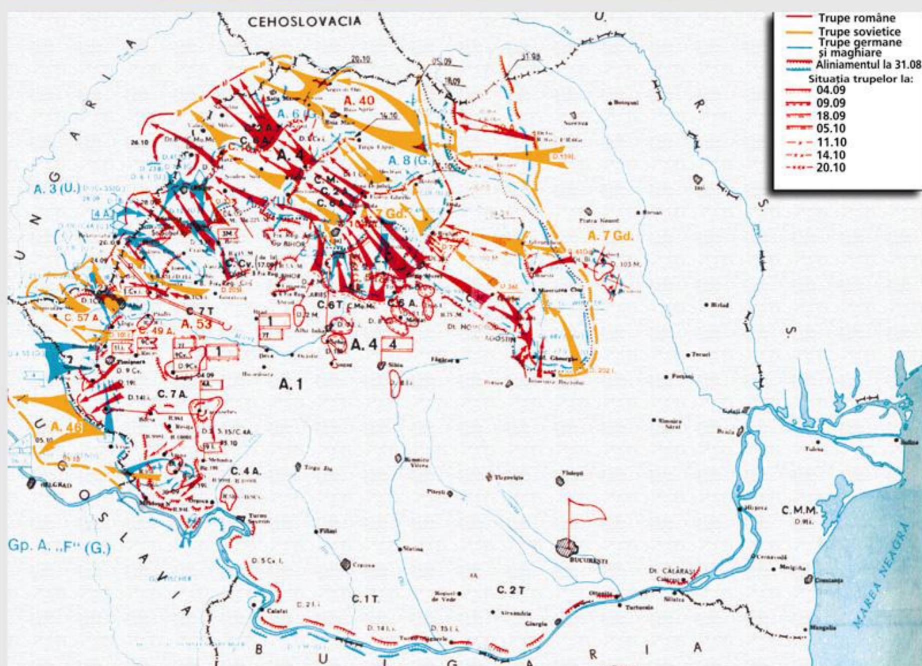
ACȚIUNILE TRUPELOR ROMÂNE PENTRU NIMICIREA INAMICULUI LA PLOIEȘTI ȘI PE VALEA PRAHOVEI ÎN INTERVALUL DE TIMP 23 - 31 AUGUST 1944

ACŢIUNILE DE LUPTĂ ALE DIVIZIEI 9 INFANTERIE PENTRU CUCERIREA DEALULUI SÎNGEORGIU. 21 - 29 SEPTEMBRIE 1944

ACŢIUNILE DE LUPTĂ ALE ARMATEI 4 ROMÂNE PENTRU RESPINGEREA OFENSIVEI INAMICULUI ÎN PODIŞUL TRANSILVANIEI ŞI REFACEREA APĂRĂRII PE MUREŞ ŞI ARIEŞ
5 SEPTEMBRIE - 4 OCTOMBRIE 1944

ANSAMBLUL OPERAŢIILOR MILITARE DESFĂŞURATE PENTRU ELIBERAREA PĂRŢII DE NORD-VEST A ROMÂNIEI. 1 SEPTEMBRIE - 25 OCTOMBRIE 1944

OPERAŢIA OFENSIVĂ A ARMATEI A 4-A ÎN PARTEA DE NORD-VEST A ROMÂNIEI.

9 - 25 OCTOMBRIE 1944

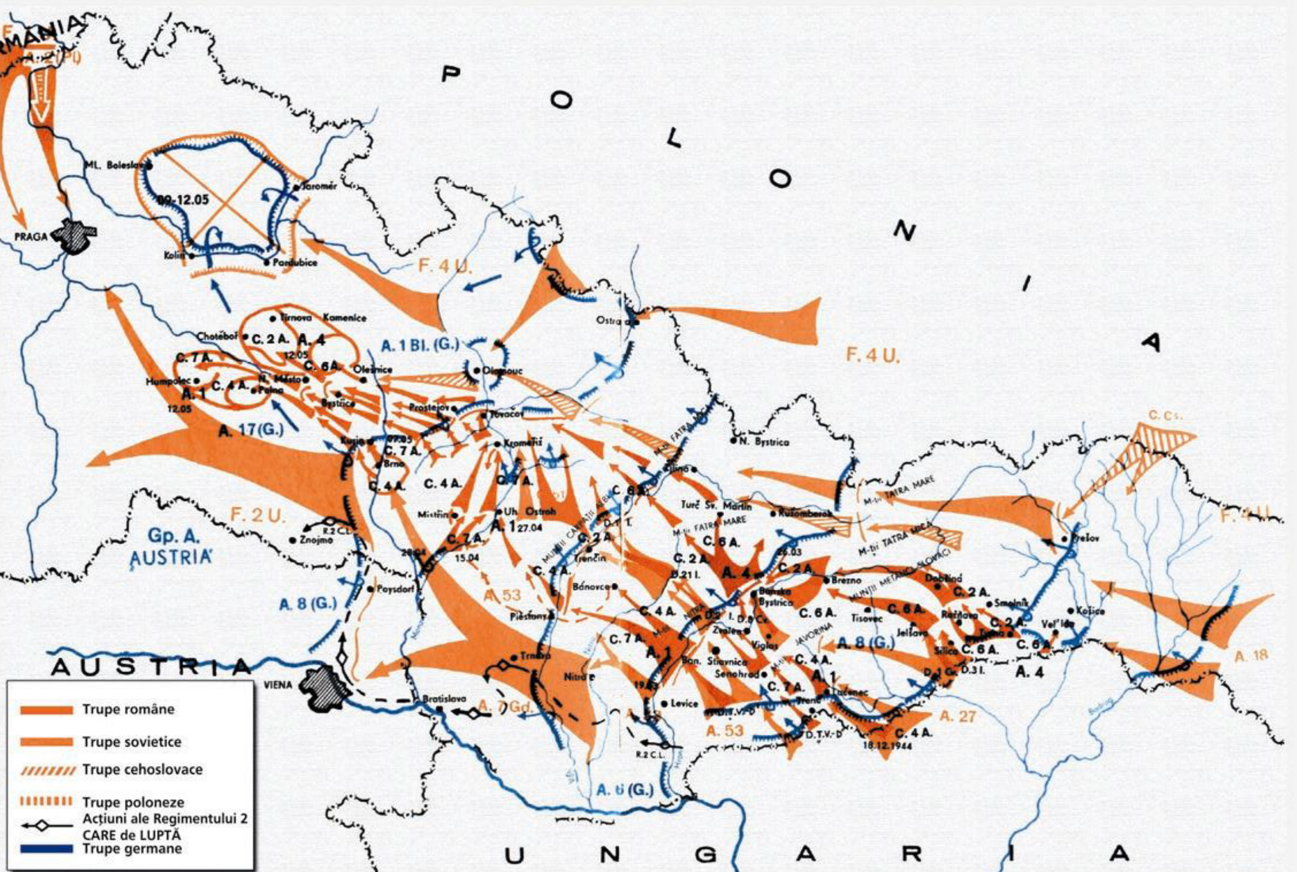
ANSAMBLUL ACȚIUNILOR MILITARE DESFĂȘURATE DE ARMATA ROMÂNĂ PENTRU ELIBERAREA UNGARIEI
24 SEPTEMBRIE 1944 - 15 IANUARIE 1945

Teritoriu ocupat sau anexat de Germania hitleristă
Teritoriu ocupat de Ungaria horthystă

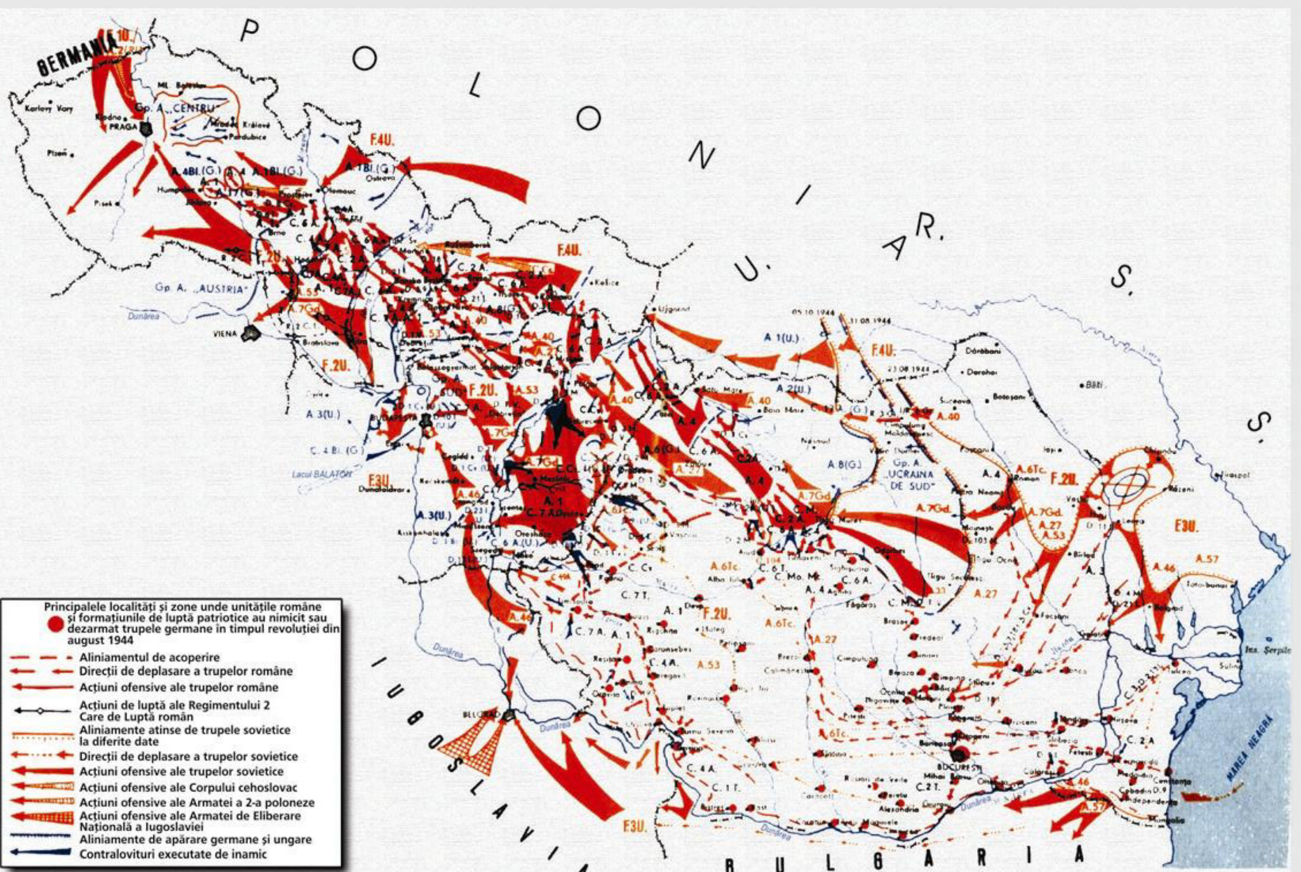
SITUAȚIA FRONTULUI LA 20.12.1944
SITUAȚIA FRONTULUI LA 26.10.1944
SITUAȚIA FRONTULUI LA 18.10.1944

Trupe române
Trupe sovietice
Trupe germane și ungare
Aliniament fortificat
18.12.1944 Data la care trupele române au depășit granița ungaro-cehoslovacă

ANSAMBLUL ACȚIUNILOR MILITARE DESFĂȘURATE DE ARMATA ROMÂNĂ PENTRU ELIBERAREA CEHOSLOVACIEI
18 DECEMBRIE 1944 - 12 MAI 1945

ANSAMBLUL OPERAŢIUNILOR MILITARE DESFĂŞURATE DE ARMATA ROMÂNĂ ÎN RĂZBOIUL ANTIHITLERIST. 23 AUGUST 1944 - 12 MAI 1945

BILANŢUL PARTICIPĂRII ROMÂNIEI LA AL II-LEA RĂZBOI MONDIAL (22 iunie 1941-12 mai 1945)

PIERDERI UMANE

624.740 MILITARI MORȚI, RĂNIȚI ȘI DISPĂRUȚI ÎN EST

169.822 MILITARI MORȚI, RĂNIȚI ȘI DISPĂRUȚI ÎN VEST

PIERDERI MATERIALE

365.218 PIESE ARMAMENT DE INFANTERIE, 617 PIESE DE ARTILERIE, 276 TUNURI ANTIAERIENE, 172 TANCURI ȘI 2445 AUTOCAMIOANE ÎN EST

DISTRUGERI PROVOCATE DE BOMBARDAMENTELE ANGLO-AMERICANE ȘI RUSEȘTI: 350.000 CLĂDIRI (SPITALE, ȘCOLI, LOCUINȚE, BISERICI)

ALTE PAGUBE PROVOCATE LA INTREPRINDERI, CĂI FERATE ȘI RAFINĂRII, DE ANGLO-AMERICANI, RUȘI, HORTHYȘTI ȘI HITLERIȘTI

EFORTUL MATERIAL PENTRU ÎNTREŢINEREA ARMATEI ROMÂNE ÎN PERIOADA 23 AUGUST 1944 - 01 SEPTEMBRIE 1945 (DEMOBILIZAREA)

302.800.000 DOLARI

COSTUL MATERIALRLOR LIVRATE, REPARAŢII ŞI LUCRĂRI EFECTUATE PENTRU ARMATA SOVIETICĂ

391.700.000 DOLARI

PAGUBELE PRODUSE DE BOMBARDAMENTELE HITLERISTE ŞI HORTHYSTE ÎN PERIOADA 23.04 - 25.10.1944

350.000.000 DOLARI

TOTALUL PIERDERILOR ÎN VALUTĂ 1938,
PESTE UN MILIARD DE DOLARI, ECHIVALENT CU DE DOUĂ ORI VENITUL ROMÂNIEI DIN ANUL 1945

MAREȘALII ROMÂNIEI

Mareșalul ALEXANDRU AVERESCU
(9 martie 1859 - 2 octombrie 1938)
pictură de Marcel Chițac

Mareșalul CONSTANTIN PREZAN
(27 ianuarie 1861 - 27 august 1943)
pictură de Gheorghe Ioniță

Mareșalul ION ANTONESCU
(2/14 iunie 1882 - 1 iunie 1946)
pictură de Valentin Tănase

TUN "BOHLER", model 1939, calibru 47 mm

TUN ANTITANC "REȘIȚA", model 1943, calibru 75 mm

TUN ANTIAERIAN CU TRAGERE REPEDE "VICKERS", model 1936, calibru 75 mm

TANC
"RENAULT-35"

TANC
"ŠKODA R-2"

TANC PE ȘASIU
"ŠKODA R-2"
model 1943,
calibru 76,2 mm

SOLDAT DIN TRUPELE DE VÂNĂTORI DE MUNTE (ţinuta de campanie, model 1941)

SOLDAT DIN INFANTERIE (ţinuta de campanie, model 1939)

MEMBRĂ A ORGANIZAŢIEI "Straja Ţării" (1938)

CAPORAL DIN INFANTERIE (ţinuta de campanie, model 1941)

CERCETAŞ comandant de patrulă din Legiunea "Neagoe Basarab", Cohorta Piteşti (ţinuta model 1920)

SUBLOCOTENENT DIN INFANTERIE (ţinuta de campanie, model 1940)

MAIOR DIN CAVALERIE (ținuta de serviciu, model 1941)

LOCOTENENT DIN AVIAȚIE (ținuta de serviciu, model 1934)

LOCOTENENT DIN ARTILERIE (ținuta de campanie, model 1941)

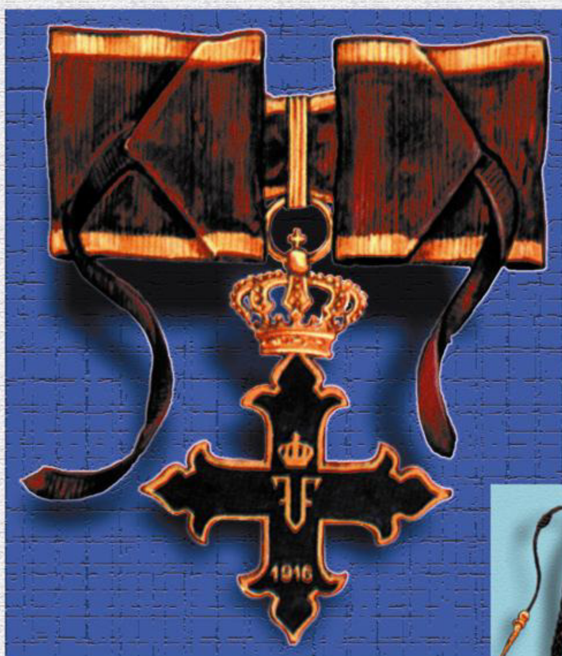
MEMBRU AL UNEI FORMAȚIUNI DE APĂRARE PASIVĂ (1939)

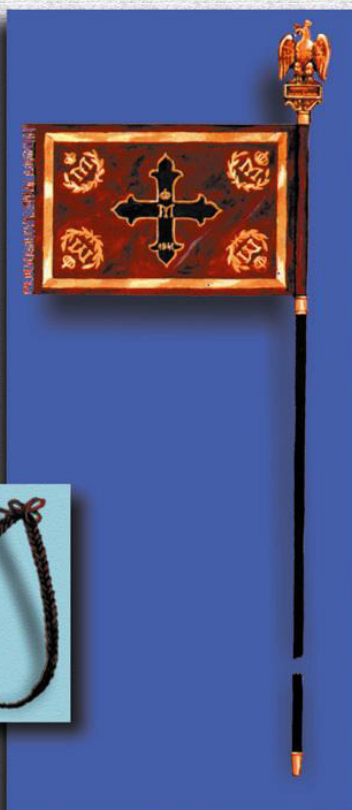
PREMILITAR (ținuta de instrucție, model 1935)

CĂPITAN COMANDOR DIN MARINĂ (ținuta de zi, model 1938)

Ordinul "MIHAI VITEAZUL",

clasa I-a (avers), clasa a II-a (revers), furajera ordinului, clasa a III-a (avers), clasa a III-a (revers), stindardul ordinului.

Ordinul "STEAUA ROMÂNIEI",

md.1938/1941, de război, în gradul de mare cruce.

Ordinul
"STEAUA ROMÂNIEI",

md.1938/1941, de război, în gradele de:
cavaler (revers), ofițer (avers), comandor (revers) și mare ofițer.

Ordinul "COROANA ROMÂNIEI",

**md.1938/1941, de război,
în gradele de:
cavaler (revers), ofițer (avers),
comandor (revers) și mare ofițer.**

Ordinul "SERVICIUL CREDINCIOS",

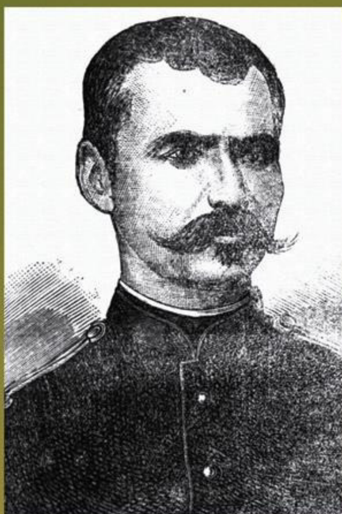
gradul de mare ofițer, md. 1938, de război (însemn și placă); colonel din Regimentul 6 Dorobanți, de gardă, "Mihai Viteazul", în uniformă de ceremonie, md. 1930, purtând gradul de mare ofițer al ordinului, md. 1938, de război; însemnul gradului de mare ofițer, md. 1938, de război (revers); gradul de comandor al ordinului, md. 1938, de război

Ordinul
"SFÂNTUL GHEORGHE", md. 1940, de război, clasa a VI-a (avers), clasa a V-a (revers), clasa a IV-a (avers), clasa a III-a (avers) și clasa I-a (avers).

REGIMENTUL 7 MECANIZAT

Locotenentul Paul BORDEANU, căzut eroic la 09.11.1877 la asaltul Griviței.

Locotenentul Eremia AMORĂRIȚEI, căzut la 23.07.1941, pe Dealul Sărata, Basarabia.

Sulocotenentul Gheorghe SIMION, decedat la 23.07.1941, pe Dealul Sărata, Basarabia.

Comandant în mijlocul tanchiștilor militari.

REGIMENTUL 7 MECANIZAT

Col. Vasile PRICOP, comandant între anii 1973-1975.

Col. Ion NICOLESCU, comandantul Regimentului 7 Mecanizat între anii 1988-1994 și comandant al Brigăzii 7 Infanterie Motomecanizată "Grivița" în perioada 1994-1997.

Col. Gheorghe BADEA, comandant între anii 1997-1999.

Schimbul de generații - col. Octav AIACOBOAIEI împreună cu col. Corneliu CĂZĂCEANU și un grup de cadre militare.

REGIMENTUL 7 MECANIZAT

Solemnitatea înmânării DRAPELULUI DE LUPTĂ. 1995.

Discurs cu ocazia solemnității înmânării DRAPELULUI DE LUPTĂ. 1995.

În poligonul de la Babadag. 1996

Promoția 1974 a Diviziei 1 Mecanizate "Tudor Vladimirescu" Debrețin

Grup de ofițeri în rezervă și retragere din M.Ap.N. în vizită la U.M. 01065 Negoiești, depunând o coroană de flori la Monumentul Eroilor din Regimentul 7 Prahova.

Grup de ofițeri în rezervă și retragere din M.Ap.N. în vizită la U.M. 01065 Negoiești (foști ofițeri ai Regimentului 7 Prahova).

BATALIONUL 2 VÂNĂTORI

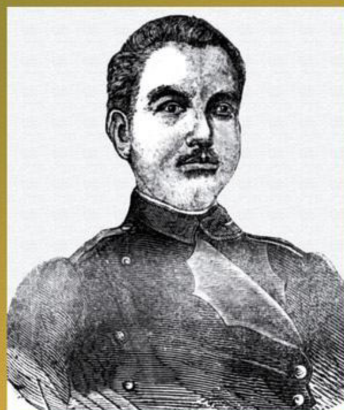
BATALIONUL 2 VÂNĂTORI

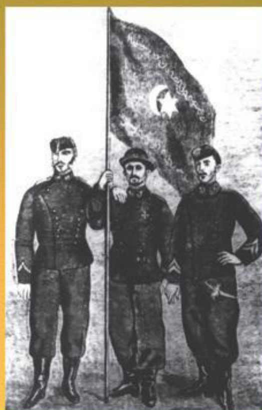
Lt. Dimitrie CĂLINESCU, căzut eroic la data de 6 septembrie 1877 la Plevna

Lt. Dimitrie NICOLAESCU, comandant de pluton, căzut eroic în asaltul redutei "Grivița 1"

Sg. maj. Nicolaescu TEODOR, născut la Târgșor, Prahova, căzut eroic în luptele de la Grivița, în ziua de 30 august 1877

Soldatul Grigore ION împreună cu sg. Stan GHEORGHE și cap. Nica VASILE, au capturat un drapel otoman la asaltul redutei "Grivița 1"

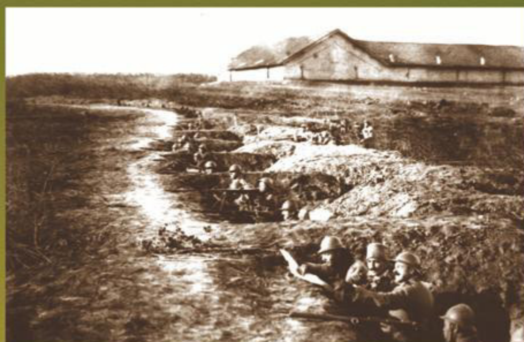

Sg. Grigore ION (Mălăiești, Prahova), eroul de la "Grivița 1", din Batalionul 2 Vânători, împreună cu sg. Stan GHEORGHE și cap. Nica VASILE (Dumbrăvești, Prahova)

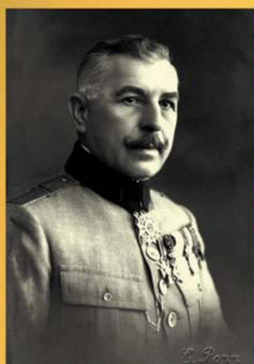
Gl. Alexandru CANDIANO POPESCU, 1841 - 1901,
comandantul Batalionului 2 Vânători în timpul atacului din 30.08/11.09.1877 asupra redutei "Grivița 1"

REGIMENTUL 32 INFANTERIE MIRCEA

Prima linie de apărare la Mărășești
Regimentul 32 Infanterie Mircea

Festivitate de depunere a jurământului militar, pe platoul de adunare din curtea cazărmii

Tablou reprezentând o șarjă a Regimentului 32 Infanterie Mircea la Mărășești, 1917

Gen. Lascăr CARACAȘ, fost comandant al Brigăzii 9 Infanterie Ploiești

Lt. Florin CONSTANTINESCU, născut în 1907 la Ploiești, decedat în anul 1989

Slt. (r) Ștefan ROTARU decedat la 31.08.1941, la Pritinoca (Ucraina)

CENTRUL DE INSTRUCȚIE AL ARTILERIEI

Col. Gheorghe BARAC, comandantul Centrului de Instrucție al Artileriei

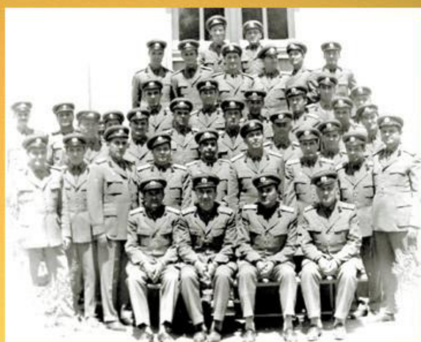
Col. Dumitru-Marian BRATU, comandantul U.M. 01591, (1989-1992)

Aspect de la depunerea jurământului militar la Centrul de Instrucție al Artileriei, 1972

Aspect de la depunerea jurământului militar la Centrul de Instrucție al Artileriei, 31.07.1971

Cadrele Centrului de Instrucție al Artileriei în anul 1972

Vizita unei delegații militare germane la Centrul de Instrucție al Artileriei, în anul 1975

UNITATEA MILITARĂ 01437 PLOIEȘTI

Col. Nicolae TRANDAFIR,
comandantul U.M. 01437 Ploiești

Comandantul adresându-se participanților la festivitatea depunerii jurământului militar

Aspect de la ședința privind bilanțul stării și practicii disciplinare

Aspect de la depunerea jurământului militar

Grup de cadre și militari în termen la o aplicație tactică

Cadre militare și militari în termen ai Bateriei I-a Rachete Tactice

UNITATEA MILITARĂ 01536 PLOIEȘTI

Col. Ion TUDOSE, comandantul U.M. 01536 Ploiești, 10.02.1997

Festivitatea înmânării drapelului de luptă

Aspect de la depunerea jurământului militar

Lt. col. Jenică STAN

Col. Gheorghe SUMAN,
fost şef de Stat Major şi profesor
la Şcoala de Aplicaţie
a Vânătorilor de Munte, Predeal

AVIAȚIA

Col. (r) Ștefan ANTON,
comandantul U.M. Târgșoru Nou

Comandor (r) Vasile ONOIU

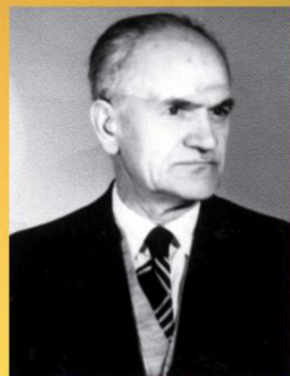
Lt. (r) Ioan CĂRUNTU,
la 82 de ani (1997)

Cpt. (r) Ioniță DUMITRU,
U.M. 04913 Târgșoru Nou,
navigator avioane de
bombardament și cercetare

Comandor (r) Constantin DANCU,
trăgător aerian și parașutist,
Escadrila de Aviație Brașov

Comandor (r) Dimitriu PETRACHE

ARTILERIA ANTIAERIANĂ

Gl. mr. Eugen ONOFREI,
comandantul Diviziei a 16-a Ap. A.A.
a teritoriului în perioada
01.01.1965 - 31.01.1968

Gl. d. Dimitrie POPA,
comandantul U.M. 01907 Ploiești,
în perioada
07.09.1971 - 17.12.1989

Gl. bg. Vasile BERHECIU,
comandantul U.M. 01907 Ploiești,
în perioada
22.12.1989 - 15.05.1995

Gl. bg. Pavel BARBU,
șeful Statului Major al
Diviziei a 16-a Ap. A.A.
(1992- până la pensionare)

Col. Liviu IORDĂCHESCU,
Regimentul 5 Artilerie Antiaeriană

Lt. col. Gheorghe LITE,
U.M. 01957

Mr. Nicolae PĂDUROIU,
comandantul U.M. 01957 (azi Lt. col.)

Mr. Vasile FLOREA,
comandantul U.M. 01957

ARTILERIA ANTIAERIANĂ

Primirea drapelului de luptă
de către Corpul 1 "Siret" de Aviație
și Apărare Antiaeriană

Defilarea efectivelor Corpului 1 "Siret"
de Aviație și Apărare Antiaeriană
cu noul drapel de luptă

Festivitate de depunere
a jurământului militar,
1999

Oficialitățile primesc defilarea efectivelor,
6 mai 1995

Ofițeri din Corpul 1 "Siret"
de Aviație și Apărare Antiaeriană,
cu rezultate deosebite în pregătirea
pentru luptă în anul 1998

Participarea la festivitatea de la
Catedrala Sf. Ioan cu prilejul zilei de 9 mai

Participanți, ofițeri activi și veterani,
la festivitatea prilejuită de Ziua Aviației,
la Monumentul de la Bănești, Prahova,
1999

ARTILERIA ANTIAERIANĂ

Festivitate de deschidere a ciclului de instrucție

Prelucrarea informațiilor de radiolocație cu ajutorul aparaturii automatizate

Desfășurarea instrucției la tunuri

Desfășurarea instrucției la tunuri

Trageri de luptă cu tunul calibru 100 mm în poligonul Capu Midia

Tehnică de artilerie și rachete antiaeriene pe timpul tragerilor de luptă în poligonul Capu Midia

ARTILERIA ANTIAERIANĂ

Piloți într-o unitate de aviație subordonată Corpului 1"Siret"

Mig 29 D.C.

I.A.R. 93
(viteză maximă 1.000 km/h, plafon maxim 12.500 m, lungime 14,8 m, anvergură 9,6 m)

I.A.R. 316
(viteză maximă 210 km/h, plafon maxim 5.000 m, lungime 12 m, anvergură 11 m)

Rachetă antiaeriană SA-2

Rachete antiaeriane SA-3

Vizita delegației militare bulgare la U.M. 01808 Ploiești, în anul 1997

Vizita delegației militare a cadrelor în rezervă din Republica Moldova, 1999

Formația muzicală a Garnizoanei Militare Ploiești

U.M. 01808 PLOIEȘTI

Col. Alexandru TEODORESCU, comandant în perioada 1957 - 1962

Col. Gheorghe POPESCU, comandant în perioada 1978 - 1987

Lt. col. Ion DIACONESCU, Regimentul 278 Artilerie Antiaeriană

Mr. Ion ARANACIU, 01.10.1944, comandantul Divizionului 12 Artilerie Antiaeriană Independent

Festivitatea primirii drapelului de luptă la 25 octombrie 1996

U.M. 01808 PLOIEȘTI

Militarii unității în luptă cu furia apelor pentru salvarea bunurilor la I.A.S. Gherghița, iulie 1975

Cu dăruire și mari eforturi, militarii intervin prompt în timpul calamităților din iulie 1975

Aspect din pregătirea de luptă a ostașilor

U.M. 01808 PLOIEȘTI

Defilarea efectivelor unității cu drapelul de luptă, prilejuită de depunerea jurământului militar, la 01.12.1997

Defilare prilejuită de depunerea jurământului militar, la 01.12.1997

Decernarea trofeului pentru "Cea mai bună bază sportivă" în anul 1982

U.M. 01954 PLOIEȘTI

Col. ing. (r)
Dumitru UNGUREANU,
comandant între anii
1975 - 1986

Col. Valentin MĂNESCU,
comandant între anii
1987 - 1998

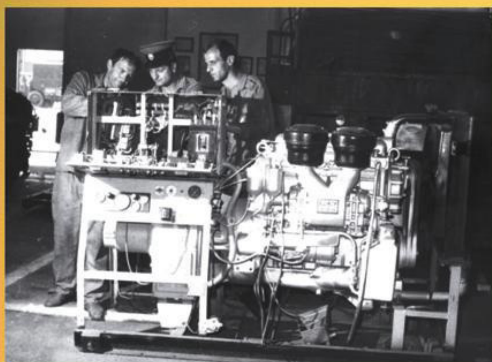
Mr. ing. Gheorghe PENCEA,
comandant din 1998

Electroniști, depanatori ai tehnicii
militare din dotarea trupelor

Efectuarea unor reparații la
tehnica din dotare

Efectuarea reparațiilor auto
de către specialiști militari

Meșteri tâmplari în atelierul de lucru

U.M. 01948 TRANSMISIUNI

Gl. bg. Gheorghe MINCU, șeful transmisiunilor Armatei a 4-a

Col. Florea COSTACHE, comandant între anii 1983 - 1995

Col. Ioan FLORESCU, comandant între anii 1950 - 1961

Primirea drapelului de luptă, 14 iulie 1996

Participarea la Ziua Națională a României, 01.12.1998

Depunerea jurământului militar la monumentul lui Mihai Viteazul din Ploiești

Defilare cu ocazia depunerii jurământului militar, la data de 25 octombrie 1996

U.M. 01948 TRANSMISIUNI

Col. Ioan VASILE ia cuvântul la festivitatea depunerii jurământului militar în anul 1973

Col. Nicolae MARINICĂ, comandantul unității, la festivitatea depunerii jurământului militar

Gl. mr. Dimitrie POPA ia cuvântul la festivitatea depunerii jurământului militar în anul 1986

Grup de ofițeri din U.M. 01907 Ploiești

UNITATEA MILITARĂ 01959 PLOIEȘTI

Gl. bg. Constantin STOICA, comandantul Brigăzii Radiotehnice între anii 1965 - 1986

Col. Emil PINTILIE, comandantul U.M. 01959 între anii 1986 - 1995

Col. Ion DUMITRESCU, locțiitor al comandantului U.M. 01959

Lt. col. (r) Mihai BUCUR, comandantul U.M. 01959

Col. Laurențiu GRIGORE

Festivitatea depunerii jurământului militar, 19 octombrie 1986

Aspecte de la festivitatea depunerii jurământului militar

UNITATEA MILITARĂ 01959 PLOIEȘTI

Comandanții de unități și subunități participanți la un bilanț al pregătirii de luptă

Comisia Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului în inspecție la U.M. 01959

Tehnică de radiolocație în dispozitivul de luptă

UNITATEA MILITARĂ 01866 PLOIEȘTI

Gl. mr. Vasile MIHALACHE,
comandant între anii
1966 - 1967

Col. Traian OLTEAN,
comandant între anii
1967 - 1969

Col. Traian BALAJ,
comandant între anii
1969 - 1975

Col. Anton-Gavrilă MAIORESCU,
comandant între anii
1975 - 1981

Col. Ion PETRESCU,
comandant între anii
1981 - 1987

Col. Emil ȘOTROPA,
comandant între anii
1988 - 2001

Gl. mr. Neculai IORDACHE,
comandantul
Trupelor Radiotehnice

Col. ing. Ioan SELEJAN,
șeful de Stat Major
din U.M. 01866

Col. Ion POPESCU,
șeful Biroului Studii
din U.M. 01866

UNITATEA MILITARĂ 01866 PLOIEȘTI

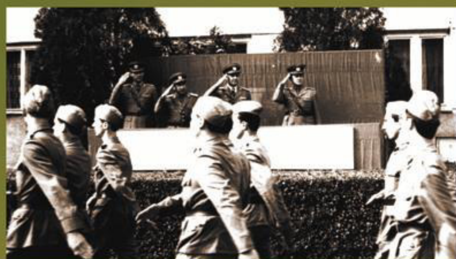

Militari cu termen redus depun jurământul militar, în anul 1973

Festivitatea depunerii jurământului militar în anul 1973

UNITATEA MILITARĂ 01866 PLOIEȘTI

Festivitatea de deschidere a anului de învățământ 1988 - 1989

Vizită la Centrul de Perfecționare a Artileriei Antiaeriene, Cernica, august 1990

Grupă de tineri ofițeri la pregătirea de specialitate, anul 1999

Vedere din Muzeul Radiolocației, Școala de Aplicație

UNITATEA MILITARĂ 01866 PLOIEȘTI

Fotografie luată cu ocazia aniversării a 50 de ani de la crearea Centrului de Pregătire și Perfecționare a Cadrelor din Trupele Radiotehnice, 16 octombrie 1991

CENTRUL MILITAR JUDEȚEAN PRAHOVA

Col. Teodor CRIȘAN

Lt. col. Mihai PRICOP

Col. Gheorghe TOMA

Aspect de muncă în cadrul C.M.J. Prahova

Col. Gheorghe APETREI, comandantul U.M. Aparare Civilă Mizil

Grup de cadre militare în retragere la festivitatea dezvelirii monumentului de la Chiojdeanca, 16.10.1999

CENTRUL MILITAR JUDEȚEAN PRAHOVA

Pompiliu MINCULESCU ,
șeful delegației A.N.V.R. Prahova,
la depunerea unei coroane de flori
la Cimitirul Eroilor "Bolovani",
împreună cu domnii Ștefan PIETRARU și
Romulus BĂRBULESCU

Aspect de la depunerea coroanelor
la Monumentul Vânătorilor

Delegația
A.N.V.R. Prahova, la
Conferința Națională
A.N.V.R. din anul 1995

Delegația
A.N.V.R. Prahova
participă la dezvelirea
Monumentului
Eroilor din localitatea
Drajna, jud. Prahova

CENTRUL MILITAR JUDEȚEAN PRAHOVA

Biroul executiv A.N.V.R. Prahova

De la stânga la dreapta:
cpt. Constantin CASIERU, plt. maj. Aristotel CRISTU,
cpt. comand. Dimitriu PETRACHE, mr. Anton CADAR,
gl. Octavian TONCEA, col. Ion OANCEA,
mr. Constantin GHEORGHE, col. Ion NICULĂESCU,
plt. maj. Nicolae IORDACHE, plt. maj. Gheorghe PARASCHIV

Delegația veteranilor de război participanți la Conferința A.N.V.R. Prahova din anul 1995

ȘCOALA DE OFIȚERI ÎN REZERVĂ nr. 1 INFANTERIE

Participarea elevilor Ș.O.R. la sărbătorirea Zilei Eroilor, Slănic, 2 iunie 1944

Lt. Alexandru CAMENIȚĂ, fost elev al școlii, în anul 1932

Instrucția plutonului sub comanda lt. Alexandru CARP

Instrucția plutonului sub comanda lt. Alexandru CARP

ŞCOALA DE OFIŢERI ÎN REZERVĂ
nr. 1 INFANTERIE

Grupa a II-a de elevi execută instrucţia individuală (02.02.1944)
Din grupă făcea parte şi elevul Vasile PETRESCU

Grupa comandată de elevul Vasile DOBRINESCU
în anul 1923

Slt. Nicolae RĂDULESCU şi
slt. VASILE PETRESCU la
Monumentul Elevilor Ş.O.R. nr.1,
Slănic, Prahova

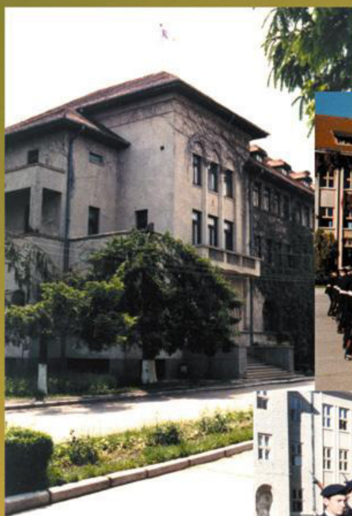

Instrucţia plutonului de elevi, 02.02.1944

LICEUL MILITAR DIMITRIE CANTEMIR

Col. Radu VOICU,
comandantul
Liceului "Dimitrie Cantemir"

Pavilionul de comandă

Ședința de instrucție de front

Ședința practică de instrucție de front

Paradă prilejuită de depunerea jurământului militar

LICEUL MILITAR DIMITRIE CANTEMIR

Laborator de specialitate

Laborator de anatomie - biologie

Cabinetul de limbi străine

Cabinetul de istorie

UNITATEA MILITARĂ 01818

Gl. bg. (r) ing. Costică DRĂGHICI

Col. ing. Gheorghe CARP, comandantul unității între anii 1958 - 1965

Vizita ministrului Apărării Naționale, iunie 1986

UNITATEA MILITARĂ 01394 BUCOV

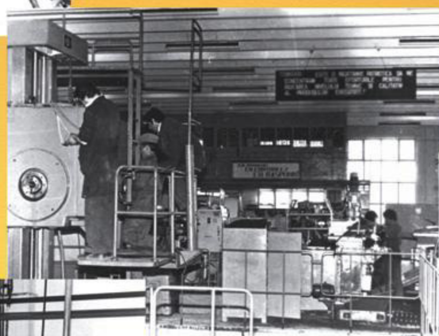
Col. ing. Gheorghe CHIVULESCU,
comandantul unității între anii
1980 - 1995

Col. ing. Constantin RÎNCIOG,
comandantul unității cu începere
din anul 1998

**Aspecte de muncă
din atelierele de prelucrări
mecanice ale unității**

UNITATEA MILITARĂ 01394 BUCOV

ATT- tractor greu de artilerie, pe șenile, din care s-a realizat M.S.S. 1200

E.R. 7 A.M. realizat la U.M. 01205 Sibiu

M.S.S. 1200 în poziție de marș

TAB 71

TEM 125 HS

TMA

UNITATEA MILITARĂ 01819

Col. ing. Aurel DUMITRAȘCU,
șef de secție în perioada 1970-1981,
șef de Stat Major în perioada 1981 - 1990,
comandant între anii 1990 - 1993

Col. ing. Constantin IANCU,
ing. șef în perioada 1990 - 1993,
comandant între anii 1993 - 1995

Col. ing. Gheorghe DOBRIN,
ing. șef în perioada 1993 - 1995,
comandant între anii 1995 - 1997

Col. ing. Eugen SÂRMĂ,
ing. șef în perioada 1995 - 1997,
comandant din anul 1997

POLICLINICA MILITARĂ PLOIEȘTI

Col. dr. Vladimir HOMIȚCHI

Col. dr. Ion IONESCU

Col. dr. Ioan PACU

Colectivul Policlinicii Militare 1999 - 2000

BRIGADA DE POLIȚIE ȘI JANDARMI

Defilarea cu ocazia primirii drapelului de luptă

Primirea drapelului de luptă

Aspect de la festivitatea depunerii jurământului militar de către ostașii jandarmi

LICEUL MILITAR C-TIN BRÂNCOVEANU

Col. Dumitru COSTEA,
comandantul Liceului Militar "Constantin Brâncoveanu"

Elevi ai liceului la revista militară

Elevi ai liceului în
sala de specialitate

Laboratorul de chimie

Sala de lectură a liceului

Aspect din activitatea culturală

CENTRUL DE INSTRUCȚIE ȘI PERFECȚIONARE DE TRANSMISIUNI CÂMPINA

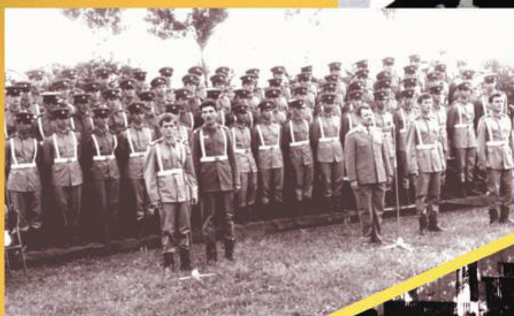
Monumentul de la Otopeni ridicat pentru comemorarea eroilor de la Câmpina

Monumentul Eroilor unității căzuți la Otopeni

Pomenirea eroilor unității

Activități culturale, spectacol în care protagonist este lt. maj. Florin TÂMBOI, anul 1983

Activități sportive. La start este sg. maj. Gheorghe BEJENAR, anul 1982

GRUPUL DE POMPIERI "ȘERBAN CANTACUZINO" PLOIEȘTI

Col. Ion STANCIU,
comandant între anii
1974 - 1986

Lt. col. Ștefan FIRESCU,
comandant între anii
1986 - 1989

Col. Mihai ARDELEANU,
comandant între anii
1990 - 1993

Col. Nicolae BRATU,
comandant între anii
1993 - 1997

Col. Ion MAGHIAR,
comandant între anii
1997 - 2001

Aspect de la depunerea jurământului militar, 1998

GRUPUL DE POMPIERI "ŞERBAN CANTACUZINO" PLOIEŞTI

Participarea unității la Ziua Pompierilor, anul 1997

Cazarma subunității de pompieri din orașul Băicoi

Aspect de la o aplicație tactică

Aspect din pregătirea militarilor pompieri pentru salvarea persoanelor aflate la mare înălțime

Rămășițele unei case după stingerea incendiului de către pompierii militari

ȘCOALA MILITARĂ DE POMPIERI
PAVEL ZĂGĂNESCU - Boldești

Imagine din revista de front a unei subunități de elevi pompieri

Parada ofițerilor cu ocazia festivității de depunere a jurământului militar de către elevii școlii

Defilarea elevilor pompieri pe străzile orașului Văleni de Munte

Aspect din pregătirea fizică a elevilor pompieri

C.D.I.U.A.

CENTRUL DE DREPT INTERNAȚIONAL UMANITAR AL ARMATEI

Sediul

Delegație a Comitetului Internațional al Crucii Roșii în vizită la C.D.I.U.A., august 1997

Delegație de juriști americani

Schimb de experiență. Delegație de juriști din Germania, 16 iunie 1998

Născut în comuna Soleşti, judeţul Vaslui, colonelul (r.) CONSTANTIN CHIPER, pasionat de cariera militară şi de istoria militară a poporului român, a reuşit să realizeze o lucrare documentată, prima de acest gen în ţară, despre lupta prahovenilor pentru apărarea gliei strămoşeşti, a fiinţei poporului român.

Prin poziția ei geografică, Valea Prahovei a fost dintotdeauna o poartă larg deschisă între Transilvania și Țara Românească, o cale prin care s-a asigurat o circulație densă și permanente legături politice, militare și economice între oamenii de dincolo și dincoace de munți. Pământ românesc, vale și vatră a zămislirii prahovenilor, arie de dezvoltare și de adăpost în momente de restriște, ea și-a conturat în timp o adevărată personalitate. Prahova a fost cetate de stâncă în drumul valurilor dușmănoase ce curgeau din răsăritul sau din nordul Europei. Piscurile munților Bucegi, terasele adăpostite, culmile dealurilor înfrățite cu șesul dinspre Ploiești și Gherghița, au favorizat făurirea istoriei oamenilor pe care nimic nu i-a clintit din locurile în care se mai aud și astăzi glasurile străbunicilor și bunicilor.

ISBN 978-973-8218-63-5

